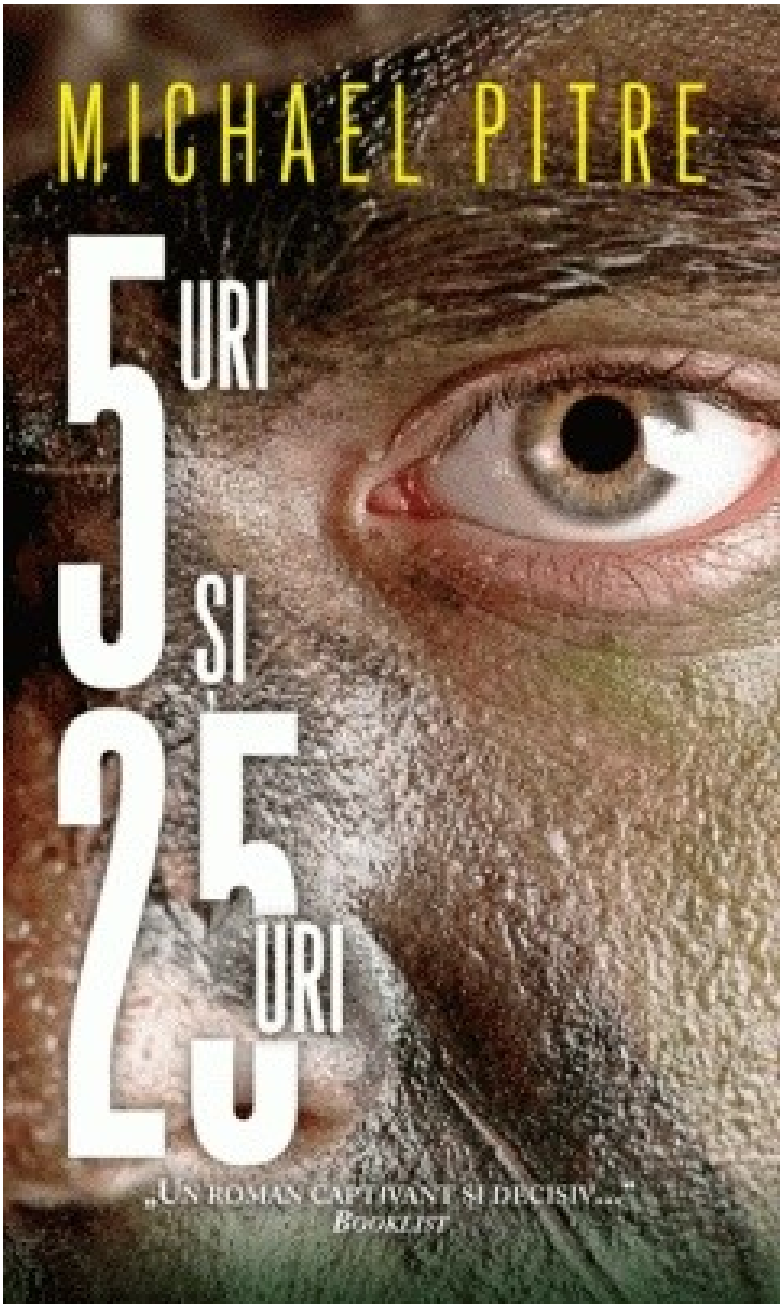

Michael Pitre

5-uri și 25-uri

Traducere din limba engleză
GRAALSOFT

RAO

Destinatar: Ministrul Marinei
Expeditor: Locotenent-major P.E. Donovan, USMC
Via: Sediul Central al Corpului de Marină

Prin prezenta, îmi dau demisia din funcția de ofițer în Marina Statelor Unite. Ministrul Marinei, acționând în numele Președintelui, poate accepta demisia unui ofițer supus obligațiilor Corpului de Marină, încheierea obligațiilor ofițerului și caracterul serviciului acestuia.

Mi-am îndeplinit obligațiile. Nu îmi pot imagina de ce Corpul de Marină ar mai avea nevoie de mine sau de ce m-ar mai dori. Și, deși caracterul serviciului meu este în dezbatere, solicit să mi se accepte demisia.

Cu stimă,
P.E. Donovan, locotenent-major

Marina pe care am cunoscut-o

Alerg prin deșert. Știu asta după sunetul respirației mele. Aerul aspru al deșertului îmi râcâie plămânii, în timp ce alerg gâfâind în cadență, cu arma săltându-mi ritmic pe piept. Jacheta de artilerie antiaeriană nu e tocmai pe măsura mea. Bretelele îmi joacă la câțiva centimetri deasupra umerilor, făcând ca blindajul de cincisprezece kilograme să îmi apese pe coloană ori de câte ori călcâiul bocancilor izbește pământul bătătorit. În cutele kevlarului din jurul gâtului se adună sudoarea și murdăria, mustind sub material ca o pastă abrazivă. Simt că pielea de după urechi începe să mi se decojească.

Soarele după-amiezii îmi diminuează vederea, dar celelalte simțuri compensează. Strivesc sub bocanci arbuști uscați, în care atârnă pungi de gunoi și bidoane goale de plastic. Mai sus pe trupul meu, echipamentul prins de centură clămpăne precum cotiga unui tinichigiu. Garoul pe care îl țin mereu la îndemână, în partea stângă, se lovește de bluzonul uniformei. Treizeci de încărcătoare rotunde zăngăne în cartușierele pentru muniție din jurul mijlocului. Încap treizeci de încărcătoare rotunde, dar niciodată nu sunt încărcate mai mult de douăzeci și opt, știu. Cruță arcul. Împiedică blocajele.

Totul în jur se mișcă atât de familiar, încât pentru o clipă cred că trebuie să fie real.

Ochii mei se obișnuiesc și văd convoiul din fața mea. Patru autoblindate humvee și două camioane de șapte tone. Înțeleg deodată, cu o limpezime îngrețoșată, de ce alerg. Trebuie să-i avertizez în legătură cu contactul de presiune: ascunsă într-o crăpătură a șoselei, se află o bucată de furtun chirurgical, înfășurată în sârmă de cupru. Șoferul n-o să-l vadă. N-au nicio șansă.

Primul humvee trece peste crăpătură. Cauciucurile din față se prăbușesc peste furtun. Sârmele se ating. Tensiunea electrică de la o baterie ascunsă ajunge la un cablu de detonare înfășurat în jurul unor proiectile de artilerie, îngropat laolaltă cu canistre de benzină și fulgi de săpun.

Cu o fracțiune de secundă înainte să se declanșeze măcelul, deschid gura să țip.

Și apoi mă trezesc. La fel ca întotdeauna.

Arunc așternuturile de pe mica saltea și scrutez colțurile întunecoase ale garsonierei mele. Printre jaluzele se strecoară fâșii firave de lumină. Sunt încă obosit. Mă gândesc să mă culc la loc, dar cele nouă sticle goale de bere de pe blatul din bucătărioară îmi promit că nu voi face altceva decât să mă foiesc și să gem, în căutarea unei poziții care mi-ar putea ușura durerea de cap, fără a mă apăsa mai tare de-atât pe vezică. Ar fi mai bine să mă ridic și să înfrunt situația.

E un compromis – să bei pentru a adormi. Înainte îmi ieșea pariul ăsta, dar în ultima vreme am atins un punct în care cam ies în pierdere. Trei sau patru nu mai sunt de ajuns. Mai rău, m-am dat pe beri premium scumpe, care speram să mă facă să mă simt mai bine în legătură cu obiceiul acesta jalnic. Niciun bețivan serios n-ar arunca bani pe bere de lux, nu-i așa? Sunt un tânăr domn. Un distins veteran, îndreptățit să aibă parte de puțină relaxare pe durata scurtei vacanțe de studii universitare, în urma căreia va pătrunde pe deplin pregătit în lumea afacerilor, înarmat cu un nou vocabular, cu ajutorul căruia să descrie aromele mai intense ale acestor beri alese și grele. Și mahmurelile sunt intense. Un preț scump, plătit de dragul respectului de sine. Dublând miza, mă hotărăsc să mă pedepsesc cu o tură prelungită de alergat.

E sâmbătă, într-o toamnă târzie din New Orleans. Pe iarba rece de pe terenul neutru de la St. Charles sclipește rouă. Cotesc pentru a evita tramvaiele verzi. Răul se scurge din mine și, trăgând să străbat a patra milă, deja mă simt bine.

Alergările matinale erau cândva piatra de temelie a unui program meticulos, menit să distrugă instinctul acela meschin, dar stăruitor. Stigmatul slăbiciunii care mă făcea să ies în evidență în grupul de locotenenți nesuferit de zvelți, de pe vremea când eram în Quantico. Am abandonat visul acela, iar alergatul a devenit mai plăcut astfel, fiind un mod de a-mi concentra gândurile asupra zilei pe care o am dinainte.

Mă gândesc la temele de la cursuri. Finanțe. Contabilitate. Marketing. Lucrările pe care trebuie să le predau la sfârșitul semestrului. Lecturile de discutat la seminar și schițele recapitulative pentru examene. Ar trebui să-mi fac timp să sun acasă, în Birmingham, să vorbesc cu mama și cu tata. Și cu sora mea, în Mobile.

Stai așa. Am vreo întâlnire în seara asta? Vine cineva în oraș?

Zahn. La naiba. I-am spus că ne vom vedea. Mi-a găsit adresa de e-mail cu câteva luni în urmă. Nu știu exact cum. M-am ținut departe de internet cât de mult am putut, dar, pe nepusă masă, a început să-mi trimită mesaje, spunându-mi că vine în New Orleans cu nu știu ce treabă. O nuntă, cred. Mesaje fără cap și coadă, fără niciun fel de punctuație, scrise doar cu litere mici. Nu e mai mic decât mine decât cu câțiva ani, dar e ca și când puștii ăștia ar vorbi o limbă complet diferită. Mereu am crezut că mă urăsc, Zahn și ceilalți caporali. Sunt surprins că vrea să mă vadă.

Merg acasă, fac duș și-mi petrec restul zilei de sâmbătă terminând lucrările semestriale, răsfoind alene cursurile și holbându-mă pe fereastră. Briza rece este reconfortantă și ideea de a bea berea care zăbovește pe pervaz îmi dă ghes tot mai tare.

Rezist ispitei. O bere sau două în decursul după-amiezii nu vor face decât să-mi reducă rația de șase pe care o voi dori înainte de culcare.

Către finalul după-amiezii am terminat deja de studiat, îmi imaginasem că școala de afaceri îmi va oferi provocări mai mari. Acum îmi doresc să nu fi fost atât de ușor. Dacă aș avea mai mult de lucru pentru școală, aș putea avea un pretext legitim să anulez întâlnirea cu Zahn.

Petrec câteva ore ticluind scuze. Evaluând fezabilitatea diverselor minciuni. Dar, ca un automat, sar în bocanci la ora stabilită și scotocesc în teancul de cărți de lângă pat în căutarea unei lecturi productive căreia să mă dedau în tramvai. Manualul de Finanțe pentru avansați, greu și intimidant, ancorează o grămadă de notițe dezordonate și studii de caz în volume broșate. Lângă aceasta, într-un teanc frumos aranjat, se află biblioteca mea din ce în ce mai cuprinzătoare, pe care o folosesc pentru a mă documenta despre bărcile cu pânze. Deasupra, prima care îmi atrage atenția, se află *Twenty Small Sailboats to Take You Anywhere* a lui John Vigor. Un compendiu al bărcilor cu pânze Alberg și Bristol, Pearson și Catalina, toate așteptând în debarcaderele Americii, nerăbdătoare să fie salvate. O întreagă flotă de epave abandonate în dană, așteptând salvarea, lăsate în urmă de criză sau, în cazul orașului New Orleans, de furtună.

Întind mâna după ea, deși știu deja pe de rost aproape

fiecare pagină. E bună pentru a visa ca lumea. Dar înainte să apuc coperta lucioasă, îmi atrage atenția un volum broșat hărtănit. Un roman înțepenit, aproape ascuns, sprijinit de marginea plintei. Îl extrag din teanc pentru a-l cerceta. Are paginile îngălbenite și rupte, iar coperta lipsește. Dintre pagini se scurg câteva fire de nisip.

Lăsând pentru prima dată în urmă bărcile cu pânză, strecor orfanul jerpelit și fără coperte în buzunarul din spate. Îmi aduc mustrări aspre, știind că nu e o uneltire tocmai cinstită. Sper că Zahn îl va observa acolo, făcut sul și cu colțurile paginilor îndoite, și va pomeni de Dodge. Mi-ar da ocazia să vorbesc despre el. Cine știe? Poate că Zahn are vești de la el.

Ajung la bar cu o întârziere de treizeci de minute, după o scurtă călătorie cu tramvaiul și o plimbare lungă. E unul dintre locurile acelea în care tavanul stă să cadă. În centru, lângă campus. Mese de biliard și neoane nesuferite. E frig. Prima noapte adevărată de iarnă. Îmi strâng geaca mai bine în jurul umerilor și împing, cu mâinile în buzunare, foaia groasă de plastic care servește drept ușă.

Vocea lui Zahn mă izbește deodată, ca o curea peste față. Așa mi-l aduc aminte. Răstindu-se la gașca de tineri cărora le dă ordine. Dar pe el nu-l văd. Doar niște tipi tineri în costume, strânși unii în alții în jurul unui touch-screen cu jocuri de cultură generală, aflat la bar. Făcându-și loc printre aceștia, un uriaș neîngrijit, ai cărui pantaloni cu turul lăsat se adună într-o grămadă de cute dezordonate deasupra pantofilor.

Umerii lui lați se ridică deasupra tuturor, în timp ce strigă:

— Stai! Stai! Fundul are o altă culoare!

Cu inima strânsă, realizez: e Zahn.

Împunge ecranul cu degete groase și nesigure de bețivan care a băut toată ziua, iar din paharul de plastic pe care îl ține în cealaltă mână se revarsă berea slabă.

Mă îndrept spre el și-l bat pe umăr. Se răsucește, îi ia o clipă să mă repereze, apoi zâmbește și mă cuprinde într-o îmbrățișare de urs. Capul meu se odihnește la mijlocul pieptului său. Berea mi se scurge pe spate.

— Domnule, bolborosește el încet.

— Nu, mormăi eu deasupra cămășii lui. Nu mai sunt.

Și îmi dau seama, brusc, cât de fericit sunt că îl văd.

Restul costumului îi vine chiar mai rău decât pantalonii, ca și

când l-ar fi împrumutat de la tatăl său. S-a îngrășat și și-a lăsat barbă. Zahn pe care îl știam eu purta părul tuns periuță. Acum e atât de lung și de încâlcit, încât e greu de spus unde se termină părul și unde începe barba.

Nu poartă verigheta sau plăcuțele de identificare, de care își ținea cândva atârnată verigheta. Îl caut pe pușcașul marin pe care îl știam în spatele costumului lălâi și al feței umflate. Nu îl găsesc. Zahn mă prezintă prietenilor săi. Colegii săi de liceu, care nu l-au mai văzut de ani de zile, se pare. S-au întors cu toții de la o masă oferită în cinstea unei viitoare nunți, dar am impresia că Zahn este singurul beat.

— Vă iau o bere, domnule, spune el. Ce beți? Eu beau bere. Stați să iau două. Nu vă mișcați de-aici, da? Să nu plecați nicăieri.

O apucă greoi către bar și mă lasă cu ei. Tinerii domni. Vin pe rând să mă țină ocupat, se îndreaptă și, unul câte unul, îmi strâng mâna cu fermitate. Contact vizual exersat. Radiază de mândrie.

— Hei, îmi face o mare plăcere să te cunosc.

— Walter ne-a vorbit despre tine. A vorbit o grămadă, omule. Despre voi doi și război, știi?

— Hei, e grozav că ai venit să te vezi cu el.

Se îndepărtează câte doi sau câte trei, convocând ședințe ad-hoc, în surdină, ca și când aceste consilii de război nu mi-ar ajunge la urechi. Sau ca și când intervenția lor de membri ai unei frății, adunați tête-à-tête, m-ar distrage prea tare pentru a trage cu urechea. Nu o face și nu trag.

Îi aud discutând despre Zahn. Ce să facă în privința lui.

Le taie tot elanul bădăranul ăsta depresiv aflat în mijlocul lor. Acest intrus aproape uitat, care le-a stricat seara. A tuturor acestor tipi în jur de douăzeci și cinci de ani, cu costume frumoase. Zahn s-a strecurat printre ei și nu-l mai recunosc. Văd limpede asta. Nu și Zahn.

Brusc, îmi dau seama de ce sunt atât de afabili. De ce sunt atât de grăbiți să se împrietenească cu mine, punând întrebări despre viața mea, întrebări despre școala de afaceri, întrebări despre New Orleans. Părând a fi sincer interesați, dar aducând mereu vorba de Zahn. Pomenind fără nicio legătură de „problemele lui”. Apropiindu-se periculos de registrul clinic prin limbajul lor. Probleme. Neliniști. Afecțiuni.

Fabrică o legătură, îmi dau seama, pentru mai târziu în seara aceasta, când inevitabil Zahn va cădea în nesimțire sau va lovi o fereastră cu pumnul. Unul dintre prietenii săi mă va trage deoparte, spunând:

— Hei, omule, te deranjează dacă îl iei acasă cu tine? Nu putem să intrăm cu el în hotel în halul ăsta.

Mă cuprinde un val de greață și încep să ticluiesc o scuză pentru a pleca devreme, luându-l pe Zahn, fostul meu caporal, cu mine. Ceva care să nu-l stânjenească. Ceva care să aibă sens. Orice, numai să-l scot de acolo. Moment în care în spatele barului începe o încăierare.

O halbă de bere se face țăndări de peretele de beton.

— Vrei s-o dai de pământ, căcănarule? strigă o voce tânără.

Imediat suspectez că Zahn, care a plecat la bar de mai bine de cinci minute, a intrat în bucluc. Mă îndrept într-acolo gata să intervin, laolaltă cu restul. Cinci ei, cinci noi. Dar Zahn nu se vede nicăieri.

Evaluez situația. Cel care a aruncat halba este student la Tulane, mă prind eu, după reacția unuia dintre prietenii mai împăciuitori ai lui Zahn. Studentul poartă un tricou polo uzat, cu gulerul ridicat, și o șapcă de baseball cu cozorocul întors la spate. De sub șapcă îi ies șuvițe de păr castaniu, care îi acoperă fruntea.

Înaintează amenințător către prietenul lui Zahn, până când bietul puști e pus cu spatele la zid, se apleacă înspre fața acestuia cu brațele întinse, își flexează mușchii mari și inutili de șmecher care a petrecut ore îndelungate în sala de la Tulane și zâmbește ca și când ar fi așteptat toată ziua acest moment.

Mă apropii, gândindu-mă că poate mă pot înțelege cu el. Poate că va ghici după vârsta și atitudinea mea că am terminat facultatea. Poate că m-a și văzut prin campus. Suntem colegi la vreun curs și, cu siguranță, ăsta e un punct comun care ar trebui să fie suficient pentru a evita o încăierare inutilă într-un bar. Îi pun mâna pe umăr, pregătindu-mă să spun ceva de genul: „Hei, calmează-te, bine? Plecăm. Nu-i nicio problemă”.

Înainte să apuc să vorbesc, se întoarce și mă îmbrâncește. Tare, înfigându-mi ambele mâini în partea de sus a pieptului. Fericit că lucrurile se complică. Zâmbește și știu că nu se va opri. Așa că mă pregătesc.

În clipa aceea apare Zahn. Ca o minge care doboară toate

popicele, își face loc prin mulțime și se interpune între mine și Guler Expandat.

Sesizând imediat că situația s-a schimbat, Guler Expandat își face vânt să lanseze un pumn. Dar Zahn se interpune și îl apucă de încheietură. Apoi, în timp ce Guler Expandat încearcă să-și restabilească echilibrul pe picioare, Zahn întinde cealaltă mână și îl prinde de braț. Cu o pivotare rapidă înspre exterior, Zahn îi imobilizează cotul și umărul, făcându-l să se îndoaie din mijloc. Bietul puști gâfâie. Ce jenant…

Dar aceasta nu este decât salva de deschidere. Doar un junghi fulgurant de durere pentru a-l distrage. Punându-și palma ferm sub rinichii victimei, Zahn se lasă cu toată greutatea fizicului său masiv, folosind-o ca pe o forță de torsiune nefirească, exercitată asupra ligamentelor și a țesuturilor din umărul, cotul și articulațiile încheieturii lui Guler Expandat.

Acesta lasă să-i scape un geamăt anemic, aproape un scâncet, când noul junghi de durere, mai puternic de data asta, îi traversează brațul, fără a mai ține seama de regulile bărbăției. Controlându-și victima ca și când ar fi fost o bicicletă, Zahn îl conduce pe Guler Expandat spre colț și îl țintuiește acolo, punându-i genunchiul între picioare.

— Diferența dintre mine și tine, îi spune Zahn cu un fel de calm înspăimântător, este că eu vreau să te omor pe bune.

Și, în sfârșit, îl recunosc. Pușcașul marin pe care îl cunoșteam.

Guler Expandat îl recunoaște și el. Amintirea însângerată, groaza rece care i se târăște de-a lungul coloanei îi spun că are în față un prădător.

Arunc o privire în spate către prietenii lui, care își păstrează poziția bărbătește. Dar nu pot ascunde pașii constanți, aproape imperceptibili, pe care îi fac înapoi. Sunt îngroziți și îmi vine să zâmbesc. Zahn este adultul acum. Iar prietenii lui? Copii îmbrăcați în costumele taților.

Îmi observ pulsul. Este egal. Nu s-a accelerat aproape deloc. Majoritatea oamenilor, prietenii lui Zahn, de exemplu, ar zice că asta e o încăierare. Însă eu nu m-aș gândi nicio clipă să o numesc astfel. Fără lupte în sălbăticie.

Sălbăticia. Ca ziua în care mi-am dat seama prima dată – în care am înțeles cu adevărat – că cineva acolo încerca să mă

ucidă și că nimic nu-i putea sta în cale. Că nu puteam să sun la poliție. Că părinții nu mă puteau salva. Nici cuvintele. Nimic între mine și mor-tul din șanț, în afară de voința de care aveam nevoie pentru a-l pune acolo, de a-i rupe trupul în bucățele umede, fără a sta pe gânduri între – bându-mă ce s-a întâmplat. Unde s-a dus scânteia aceea? Sufletul acela? Un animal nu se gândește la asta. Nu-i trece prin minte.

Guler Expandat face o mișcare pentru a se elibera, ca și când i-ar mai fi rămas ceva curaj, ceva mândrie. Dar Zahn îl strânge mai tare și se lasă încă un pic pe genunchi. Guler Expandat tresare.

— Ascultă-mă, spune Zahn încet. Te las să te ridici în picioare acum. Și vei ieși direct pe ușa de la intrare fără să te întorci să mă privești.

Zahn vrea să spună mai multe, îmi dau seama. Vrea să-i explice cât de ușor ar fi să-i rupă beregata. Zahn vrea să-l învețe, imperturbabil, metoda. Cum să pui stăpânire pe postura victimei și să-i scoți ochii. Cum, în timp ce victima se panichează încercând să-și salveze ochii, își va lăsa gâtul expus. Cum să-l faci să-și piardă echilibrul, în timp ce îl ții ferm de braț. Cum, în timp ce victima se află la pământ lipsită de apărare, îi poți lovi gâtul expus cu marginea călcâiului bocancului, una-două.

Dar Zahn nu mai e caporal, iar cel pe care l-a țintuit în colț nu este un pușcaș marin începător, care are nevoie să fie instruit. Așa că Zahn lasă lucrurile simple.

— Te voi privi cum mori fără să simt nimic, spuse el. Înțelegi? Chestiile de genul ăsta? Pentru tine, sunt distractive. Pentru mine, nu înseamnă absolut nimic.

Zahn așteaptă o clipă, lăsând cuvintele să pătrundă în mintea celui pe care îl are în față, înainte de a-i da drumul, în timp ce Guler Expandat se ridică, simt o gâdilătură în buricele degetelor la gândul că tipul ăsta ar putea fi atât de prost încât să deschidă gura. Dar o ia direct către ușă, fără a spune un cuvânt. Prietenii săi se grăbesc să-l urmeze, într-o ordine desăvârșită, cum se spune. Puțoi de grădiniță, care ies încolonați afară la exercițiul de simulare a incendiului, ținându-se de mânuță. Pleacă și prietenii lui Zahn, după ce își cer scuze grăbiți și își iau la revedere. Așa că eu și Zahn ne întoarcem la bar și ne terminăm berile, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Apoi observă cartea din buzunarul meu de la spate. Uitasem cu totul de ea.

— Dodge v-a dat cartea aia, domnule? întreabă Zahn zâmbind. Sau ați furat-o?

— Nu sunt tocmai sigur, răspund eu, simțindu-mă vinovat de cât de bine funcționase tactica mea. Am găsit-o pe patul din cazarmă în ziua în care a plecat. O citisem când eram copil. O mai răsfoiesc o dată. A lăsat niște notițe în ea. Cele mai multe în arabă, dar cele în engleză sunt tare amuzante. După ce iau o gură de bere, adaug: Zău, pe bune. Nu mă mai lua cu „domnule”.

— Aveți vreo veste de la el?

— De la cine? De la Dodge? întreb eu, ca și când ideea de a-l găsi nu-mi trecuse nicicând prin cap. Nici măcar nu-i știam numele adevărat.

— Doctorul Pleasant îl știe, cred. Ați luat vreodată legătura cu el?

Doctorul. O parte din vinovăția mea se evaporă, căci tactica se întoarce împotriva mea, iar Zahn îmi dă clar de înțeles că, dacă vreau să pun întrebări despre Dodge, va trebui să discut despre doctorul Pleasant. Să recunosc, poate, în sfârșit, ce i-am făcut.

E limpede, Zahn nu a uitat. Și de ce ar fi făcut-o? Barmanul vine la noi înainte să abordăm subiectul și ne spune să plecăm.

Ne întoarcem la apartamentul meu pe jos, pe drumul cel lung, bucurându-ne de răcoarea nopții. Pălăvrăgim ca niște prieteni normali, uitând de toate lucrurile care ar trebui să facă din asta un fapt imposibil.

Ajunși în apartament, Zahn vede exact cum o duc: o canapea veche, uzată, un scaun singuratic și o saltea înghesuită într-un colț. Pare că asta îl face să se simtă în largul lui.

Începe prin a-mi cerceta teancul de cărți.

— Observ un adevărat tipar aici, domnule, spune el.

— Da? întreb eu. Care-i ăla?

— Setul ăsta de cărți? Toate despre bărci. Așezate frumos în ordine. Setul celălalt? Operațiune eșuată. Am senzația că nu dați prea mulți bani pe finanțele aprofundate.

Mă duc la frigider și iau două beri.

— Ei bine, nu-i chiar așa. Finanțele nu-s preferatele mele, dar… nu mă deranjează. Mi-a plăcut întotdeauna matematica.

— Dar de ce v-ați apucat de școală? întreabă el. Credeam că ați terminat cu toate astea cu ceva vreme în urmă.

— Fac masteratul. Legea pentru soldați e prea bună ca să nu profit de pe urma ei.

Îi deschid berea și îl întreb:

— Dar tu? Te gândești să-ți folosești beneficiile?

Regret întrebarea imediat. Aveam o conversație plăcută, fără nicio urmă din tensiunea aceea dintre ofițeri și subordonați care otrăvea deseori aerul din autoblindată, și eu a trebuit să o stric, intervenind ca locotenentul cu gura mare de pe vremuri, cu sfaturi vioaie, pe care nu mi le ceruse nimeni.

Dar Zahn nu pare să-și facă prea multe griji.

— Nu m-am prea omorât niciodată cu cartea, spune el și lăsăm lucrurile așa.

Golim frigiderul de bere și ne îmbătăm rău de tot. El stă pe canapea, iar eu cu fața în sus pe podea și rămânem treji toată noaptea, vorbind. Vorbim despre toate. Despre sergentul de artilerie Stout. Despre doctorul Pleasant și Dodge.

Vorbim despre ziua în care Marceau a început să danseze step. Începuse ca o luare în zeflemea a luptei, o încercare de a reduce tensiunea creată de atacul unui obuzier, în timp ce sirena răsuna târziu în noapte, iar plutonul se grăbea să-și pună echipamentul blindat înainte de impact, Marceau și-a făcut cărare prin baracă, imitând câțiva pași în coregrafie proprie, și-a dus casca la piept, ca și când ar fi fost jobenul unei fete din cor, și a încheiat cu o figură gen morișcă. Aceasta a devenit marca lui proprie. Și, cumva, în ciuda faptului că l-am văzut făcând-o de zeci de ori, era mereu surprinzătoare și hilară. Ba chiar a comandat un set de DVD-uri instructive, la care se uita pe laptop în orele libere, devotându-se cu zel artei și măiestriei stepului.

Mai târziu, când rămânem în pană de povești amuzante, vorbim despre Gomez. Zahn spune că a mers să o vadă în Dallas și că a cunoscut-o pe sora ei.

Când întreb prima dată de ea, o numesc sergent Gomez. Dar când îmi răspunde, îi spune Michelle. E o mărturisire din partea lui, ca și când nu aș ști deja. Dar pare importantă pentru el această confesiune. Mă întreb dacă are vreo legătură cu faptul că nu poartă verigheta.

Nu-l trag de limbă.

— Dar tu? Cum îți merge?

Ridică din umeri.

— Divorțat.

— Era cât pe ce să te întreb, spun eu. Îmi pare rău să aud asta.

— Și am dureri de cap. Din alea care te pun la pământ. Inutil, știți? Nu faci decât să… pierzi timpul. Mă trezesc în diverse locuri, fără să știu cum am ajuns acolo.

— Știu, spun eu, și oarecum ăsta e adevărul.

— N-o să spun că de-asta nu mă pot ține de o slujbă. Sigur, nu ajută. Am fost la Departamentul pentru Veterani de Război, dar comoțiile nu apar în fișa mea. Nu în legătură cu serviciul militar.

— Pentru că nu ai o decorație Purple Heart, spun eu, înainte să fie el nevoit să o spună.

— Nu. N-am așa ceva.

Este vina mea, desigur. Și e aproape la fel de rău precum ce i-am făcut doctorului Pleasant. Când Zahn a fost doborât, am solicitat evacuarea de urgență a răniților și am văzut cum îi explodează temperatura și îi scade pulsul sub treizeci, sub ochii noștri. Dar nu a contat. Nu a fost inconștient mai mult de treizeci de secunde, nu avea nicio gaură și nu a curs sânge deloc. Doar o comoție. Așa că n-a primit decorația. Asta era regula pe atunci. Nu știam. Aș fi mințit în declarații dacă știam.

— Și am visele alea rele, continuă el.

— Da, așa eram și eu.

Mă ridic în șezut, îmi îndrept umerii și afișez o imagine încrezătoare. Ca pe vremea când eram locotenent. Mă ajută să mint.

— Încă visez. Dar sunt altfel acum. De vreo două ori pe săptămână sunt sus pe cer, deasupra marelui lac. Nu fac decât să privesc. Pușcașii marini de la Taqaddum încărcând convoaie. Bărbații de la Ramadi se strecoară în taxiuri, trecând lăzile alea mari prin punctele de control, perfect calmi, în toată zona de lângă Habbaniyah și Fallujah. Exact sub platou. Exact sub nasurile noastre, cu bombele în portbagaj.

— Da, oftează el. Îl știu pe ăsta.

— Doar că, în ultima vreme, am un alt vis. Traversez Atlanticul într-o barcă cu pânze. Complet singur. Se apropie furtuna, cu nori negri și apăsători. Dar nu sunt nici măcar

agitat. Ridic pânzele de furtună și girueta, astfel încât barca să continue să rămână cu fața la vânt, și mă leg de copastie. Furtuna crește, iar valurile se prăbușesc peste mine, dar nu mă panichez. Mă las pradă vântului, fără să-mi fie teamă câtuși de puțin.

— Hm, mormăie Zahn, căutând să priceapă ideea.

— E nevoie de timp, mint eu. Întâi ești acolo. Apoi privești. Apoi, la scurt timp după asta, ai vise complet diferite. Doar că trebuie să treacă timpul.

Se ridică să ia ultimele două beri.

— Cum e cu doctorul Pleasant? întreabă el din nou. Ați mai primit vreo veste de la el? S-ar putea să aibă nevoie să audă ceva de genul ăsta.

— Nu, spun eu. Adică, știu că locuiește pe-aici. Prin Louisiana, pe undeva.

— Ar trebui să-l găsiți. Să vedeți ce face.

— O să mă gândesc.

— Cred că îi sunteți dator, domnule.

— Nu-mi mai spune așa.

Expeditor: Cadru medical militar, clasa a III-a, Lester Pleasant

Destinatar: Comandant, Corpul Expediționar I al Marinei

Re: Raportul acuzațiilor

Mi s-a adus la cunoștință prin intermediul avocatului că sunt acuzat de încălcarea Articolului 121 din Codul Unificat al Justiției Militare, mai exact de furt și de însușirea ilegală a proprietății guvernului.

Înțeleg că voi fi demobilizat din serviciul militar în alte condiții decât cele onorabile. Înțeleg că am dreptul ca situația mea să fie audiată de către un consiliu administrativ de demobilizare.

Prin prezenta, renunț la dreptul de a beneficia de audiere. Voi accepta verdictul ofițerului meu superior. Nu am de făcut nicio declarație pentru a-mi susține cauza.

Lester Pleasant

Marceau făcea cafeaua atât de groasă și de tare, că lingurița stătea dreaptă în ea. Zicea că învățase să prepare cafea în subsolul bisericii metodiste din Cedar Rapids. Părinții îl luau cu ei la întâlniri și îl puneau să prepare cafeaua. Avea ceva de făcut, presupun. Ceva care să-l țină ocupat.

Împătimiților le plăcea tare, dar micul Marceau nu știa asta. Crescuse crezând că era normal, că o cafea mai subțire decât smoala nu făcea doi bani.

Ceilalți pușcași marini din pluton o urau la început. I-au interzis să se mai atingă de cafea. Dar după o vreme, când au început să se adune zilele acelea fără somn, sergentul Gomez l-a însărcinat pe Marceau să se ocupe din nou de cafea. Firește, l-a luat la rost nițel. Ca și când ar fi fost din capul locului ideea lui să nu mai prepare cafeaua. Pe Marceau nu l-a deranjat. Zâmbea doar. Părea că nu-l atinge niciodată genul acesta de lucruri.

Cafeaua adevărată, precum cea pe care o făcea Marceau? Este singurul motiv pentru care continui să vin la aceste întâlniri. Sigur, nu am prea multe de făcut zilele astea. Dar cafeaua adevărată? Un motiv al naibii de bun pentru a veni la aceste întâlniri, chiar dacă aș avea.

Iau o gură mare și înghit de trei ori, în timp ce un necioplit bărbos se duce să-și ia fisa pe o lună. Tocmai s-a întors din golf tipul ăsta. A coborât de pe vapor abia de-o oră și poartă încă o salopetă albastră, pătată cu nămol de pe fundul oceanului. Nici măcar nu s-a oprit pe acasă să-și schimbe hainele sau să facă un duș fierbinte. Îl acompaniem cu aplauze, iar el zâmbește, ca și când tocmai ar fi câștigat ceva.

Voia fisa aceea rău de tot. Voia să o aibă în buzunar înainte de a merge spre casă, trecând pe lângă barurile acelea de pe autostradă. Locuri în care cecul îi va fi încasat cu bucurie. Mi-l imaginez sărind de pe vapor panicat, aruncând pietrișul în aer, în timp ce lasă docurile în urmă, trecând pe roșu ca să ajungă la biserica Houma First Baptist. Nu are motivele care trebuie. Să ții ceva strâns în pumn până ți se albesc încheieturile. Clasic. Strânge fisa aia cu atâta putere de parcă viața i-ar atârna de ea. De parcă ar fi reală. Dar, mai devreme sau mai târziu, când își va da seama că nu e decât o fisă de poker, îi va

da drumul. Se va duce la bar, simțind că se prăbușește și bucurându-se că e așa.

Aplauzele se sting, iar întâlnirea se încheie. Baptiștii stau în cerc pentru a spune Rugăciunea Domnului. Ateii se adună în jurul cafelei pentru a ruga universul – sau pe cine-o fi – să le aducă pace. Trec printre ei, ies prin ușile duble de sticlă și ajung în parcarea tăcută. Noaptea a devenit mai rece de când a început întâlnirea. Prima noapte rece din iarna aceasta. Alerg până la camionetă cu mâinile în buzunare. Încălzirea e stricată de ani de zile, iar fereastra de pe partea șoferului nu se ridică până sus. Îndepărtez covorașul ca să nu se impută după ce va bălti ploaia pe jos. Nu încui niciodată ușa – doar dau o tură camionetei înainte de a urca la volan. Din obișnuință, cred.

Geanta de prim ajutor stă în dreapta. Un alt obicei vechi. Am foarfecă și pansamentul în ea. Câteva role de leucoplast. Un bandaj de compresie adevărat și un garou militar. L-am făcut eu însumi. Am legat o bucată de chingă în jurul cozii unei linguri de lemn și am cusut niște arici pe deasupra. Funcționează binișor.

Am așchii tăiate din lambriuri vechi și o bucată de patru metri de sfoară. Am chiar și un pachet de coagulant. L-am furat din spitalul ambulant din Bahraia și am trecut cu el prin Kuweit când m-au trimis acasă. Reacționează cu fierul din sânge chestia asta.

Cauterizează orice. Presară-l pe o rană gravă și privește cum ia foc. Miroase-l cum arde. Odată, un pușcaș marin m-a rugat să nu-l folosesc. Nu m-a implorat sau altceva. Doar m-a întrebat dacă puteam face altceva. Dar sângera rău, iar elicopterul era departe. Așa că i-am spus că nu am cum. Să facă față.

Am înghesuit toate astea în vechiul meu rucsac din liceu. Unul verde, de la Jansports. Au loc. Dar îmi doresc să fi avut și mai mult. Îmi doresc să le pot organiza cum trebuie. Mai am nevoie de câteva compartimente. Nu îl am decât pe cel mare pentru cărți și pe cel mic pentru pixuri.

E acoperit peste tot cu marker negru. Chestii pe care le-am mâzgălit pe vremuri. Nume de trupe, majoritatea. Și încă unele proaste. Trupe care îi plăceau până și lui Dodge. Chiar și Judas Priest e acolo. Când mă uit acum la mâzgăleala aia, zic „la dracu cu Judas Priest”. În orice caz, sunt ca niște picturi

rupestre pentru mine. Scrijelite de un tip preistoric cu o torță, o bucată de cărbune și cu ceva timp la dispoziție.

În orice caz, am aproape tot ce-mi trebuie aici și încă aranjat strategic. Buzunarele se închid cu arici și fermoare și sunt toate asigurate cu bandă electrică. Nimic nu se clatină. Nimic nu face zgomot. Totuși, mi-aș fi dorit ca rucsacul să aibă mai multe compartimente.

Părăsesc parcarea, luând-o către sud pe șoseaua dinspre chei. E târziu și frig, dar tata e încă afară, în atelier, probabil. Pulsul mi se accelerează la gândul acesta și acum mă voi agita din cauza asta tot drumul până acasă. Stupid.

Nu a fost o coincidență că a început să vorbească despre prostia aia cu tractorul exact când am ajuns acasă. Avea nevoie să nu se mai gândească la porcăriile mele și nu îl învinovățesc. Dar au trecut ani întregi de atunci și încă încearcă să-l repare. Mai e și neîndemânatic. O să dea peste cric într-o seară, în timp ce apucă vreo cheie sau altceva. O să se lovească de el, căci nu se uită pe unde umblă. Trebuie să te uiți pe unde umbli.

El a dat fuga în atelier, iar eu m-am dus în camera mea și mi-am încropit geanta de prim ajutor. Doi boxeri în colțurile lor, așteptând de ani sunetul gongului. Și, în tot acest timp, m-am gândit cum să ajung mai repede la atelier. Și mi-am organizat geanta de prim ajutor. Am făcut-o perfectă.

M-a ajutat să-mi adun gândurile, la început. M-a ajutat să mă calmez. Ba chiar am luat geanta de prim ajutor cu mine la primul interviu. O slujbă pe ambulanță. Credeam că voi intra pe ușă și îi voi spune fetei de la recepție: „Hei, sunt pușcaș marin, tocmai m-am întors acasă din Irak. Am fost medic militar pentru pușcașii marini de acolo. Am văzut de toate. Răni provocate de glonț. Amputări traumatizante. De toate. Așa că aș putea să sar în următoarea ambulanță și să mă apuc, ce zici?”

Nu a fost atât de simplu, desigur. În afară de practică, voiau să vadă lucruri. Documente militare și toate alea. M-am încins și m-am înroșit și am mințit, spunându-i doamnei că lăsasem toate hârtiile în camionetă. S-a uitat la mine, la rucsacul greu pe care îl aveam pe umăr, și a ridicat din sprâncene. Ceva de genul: „Atunci, acolo ce-ai?” Am ieșit și m-am dus la camionetă și am dat cu pumnii în tavan până au început să-mi sângereze încheieturile. Idiotul dracului! Credeam că nu vor întreba?

Așa că am mai stat degeaba alte câteva luni, până am rămas fără bani. Apoi m-am întors la muncă acolo unde se schimba uleiul. Același loc în care lucrasem în liceu, aceleași chestii pe care le făceam înainte. Toți prietenii mei din liceu au plecat, sunt ani buni de atunci. Termină colegiul la Nicholls sau lucrează în străinătate. Unii, ca Landry și Paul, o freacă prin New Orleans.

Am mers să-i văd de câteva ori pe Landry și pe Paul. Încă îmi trimit mesaje din când în când, spunându-mi să vin să stau la ei peste weekend. Încă încearcă să mă convingă să mă mut din casa lui tata. Landry mi-a trimis un mesaj, cu câteva zile în urmă de fapt. El și Paul își fac o nouă trupă și zicea să vin să-i văd cântând. Doar ei doi. Încearcă ceva nou. Vor fi fete la concert, a zis. Fete de colegiu.

Ajung acasă ceva mai iute decât ar trebui, conduc prea repede, lăsând autostrada în urmă și ridicând pietrișul în aer. Luminile din atelier sunt aprinse. Exact așa cum știam că va fi. Stupid.

Parchez camioneta și urc treptele de la intrare cu geanta de prim ajutor pe umăr. Balamalele ușii scârțâie și mă gândesc la cricurile ruginite care susțin nenorocitul ăla de tractor. Filetele vor ceda într-o zi, iar tractorul se va prăbuși. Mi-l imaginez pe tata țintuit sub ax, cu piciorul strivit și sângerând. Tot sângele acela gros, roșu. Plin de oxigenul care nu se duce unde trebuie. Oxigenul care se îmbibă în pământ.

Locurile în care se scurgea sângele? Fix în pământ? Mereu creșteau plante acolo. Nu știam treaba asta înainte. Treceam cu convoiul mereu pe lângă aceleași locuri și acolo unde știam că fusese mult sânge vedeam negreșit plante verzi și sănătoase.

Dar tata… Mereu a fost neîndemânatic. Mi-a spart incisivul stâng de sus pe când aveam doisprezece ani. Lucram la camioneta mea, adică cea care mi-a rămas mie, și s-a răsucit fără să se uite, pocnindu-mă cu o cheie de patru kile. Mi-a făcut o strungăreață de toată frumusețea. Când m-am înrolat, era ca și când aș fi fost însemnat. Lester Pleasant zicea: „A intrat în marină pentru a scăpa de sărăcia din sud”. Nu mă gândisem niciodată la mine astfel. Nici măcar nu știam că dintele lipsă este atât de vizibil. Dar celor de la marină nu le-a scăpat.

Ceilalți marinari de la școala de marină – toți acei tineri ambițioși – nu vorbeau decât despre cum o să-i ajute marina să

facă rost de niște posturi tari de paramedici când aveau să se întoarcă acasă. Că nu erau acolo decât pentru banii pentru colegiu.

„Bani de colegiu”, ziceau. „O să fac patru ani la farmacie, dând pastile, apoi mă voi duce la o școală de asistent medical cu banii ăia de colegiu.”

Apoi se uitau la mine, ca și când patru ani în compania mea erau prețul pe care trebuiau să-l plătească. Dar al dracului să fiu dacă nu le-am dat peste nas din clipa în care am pus mâna pe o trusă de intervenție. Era ca și când aș fi fost născut pentru asta. Și-au dat și ei seama. Toți ambițioșii ăia. La fel și instructorii. Niciunul nu putea să facă o intubare ca mine, să pună o atelă sau să facă o traheotomie pe teren. Am scos punctajul maxim și la testele scrise. Talent înnăscut.

Am ieșit primul pe clasă. Așa că, la absolvire, m-au lăsat să-mi aleg arma la care urma să-mi fac serviciul. Am ales să fiu cadru medical în Corpul Expediționar I al Marinei. Unul dintre marinari, o fată din Ohio, a râs în gura mare în timpul ceremoniei. Ca și cum: „De ce dracu ar alege *pușcașii marini?”*

Dacă aș întâlni-o astăzi, i-aș spune că în tot timpul petrecut la pușcașii marini nu am auzit nici măcar *o dată* cuvintele „bani de colegiu”.

Totuși, când m-am întors prima dată acasă, era ca și când m-aș fi întors în timp. Începând cu petrecerea de bun venit. Așadar, mergi la colegiu acum? O să folosești banii ăia pentru colegiu? Tata a organizat petrecerea aceea pentru mine, deși îl rugasem să n-o facă. Cred că nu a înțeles niciodată ce însemna „trimis acasă”. Era doar mândru. Foarte mândru.

Unchiul Chuck și mătușa Linda l-au lăsat să facă petrecerea în aer liber, în tabăra lor de la Bayou Teche. Au atârnat un banner pe care scria „Dumnezeu să binecuvânteze America”. Știți bannerul ăla pe care îl găsești la Wal-Mart? Cu litere sub formă de bloc și cu steagul? Unchiul Chuck și mătușa Linda au plătit tot. Au invitat o mulțime de oameni pe care nu-i cunoșteam. Toți au venit cu copiii. Toată noaptea au sărit în piscină, țipând. Dumnezeule, nu se mai opreau din țipat.

Au venit și verii mei din Baton Rouge. Pe atunci abia intraseră la colegiu. S-au strâns cu toții în jurul meu și mi-au pus întrebări. Ai omorât pe cineva? *Cum* e să tragi cu o mitralieră? Cred că era cald rău în deșert, nu-i așa?

Apoi au început să-și spună povești unii altora, cele mai multe despre baruri. Nici măcar nu erau povești, de fapt. Doar cine fusese acolo, cât de tare se îmbătaseră. După o vreme au început să vorbească despre ce vor face în Baton Rouge în seara aceea. Am luat-o către lada cu gheață să iau o cola.

Pe drum, l-am auzit pe unchiul Chuck spunându-i tatei: „Nu înțeleg ce vrea să spună prin demobilizare generală, îți spun eu, dacă nu e onorabilă, e de celălalt fel. La dracu, în Forțele Aeriene am primit o demobilizare onorabilă doar pentru că am stat degeaba trei ani prin Germania. Nu e greu”.

Și nu pot spune că eram tocmai orb. Căci vedeam lucruri. Dar timp de câteva minute, nu am văzut lumea din jur. O auzeam, totuși. Ca și când aș fi stat la masa din bucătărie, ascultând cum doi adulți se băteau de le suna apa în cap în camera de zi.

Lumea și-a recăpătat conturul în timp ce ne luam la trântă în curtea interioară, fiecare ținând capul celuilalt în strânsoare. Am simțit gustul propriului sânge și pe al unchiului Chuck pătându-mi obrazul, de la buza spartă. Am auzit copiii țipând din nou, dar fără plescăitul apei în piscină. Verii mei, fiii unchiului Chuck, ne-au despărțit, în timp ce el țipa la mine și mă făcea psihopat împuțit și amândoi ne zbăteam să ne eliberăm ca să ne mai dăm niște pumni.

Am simțit o altă mână, aspră și cu bătături, apăsându-mă pe frunte. Era tata.

— Te rog, Les, mi-a șoptit el la ureche. În regulă? Te rog!

Așa că m-am dat bătut. M-am lăsat moale până când verii mei mi-au dat drumul. În tot acest timp, tata m-a apăsat ușor pe frunte.

M-a luat și ne-am îndepărtat de curtea interioară aglomerată, apoi a încercat să mă îmbrățișeze, dar m-am tras. În timp ce mă îndepărtam, l-am auzit cerându-le scuze unchiului Chuck și mătușii Linda. Ei îi înșirau cât cheltuiseră cu organizarea petrecerii mele și cât de nerecunoscător mă purtasem chiar și înainte de bătaie.

Acesta a fost finalul poveștii despre eroism. Și finalul vacanțelor în familie. Am mers cu camioneta pe dig și am găsit un loc sub niște chiparoși, pe malul râului, fără zgomot, în afară de gândaci, fără nimic pe jos, în afară de crengi, și cu toate frunzele exact acolo unde le pusese copacul.

După câteva ore în care m-am calmat, am mers acasă și i-am cerut scuze tatei. Atunci m-am hotărât să stau în Houma cu el. Am renunțat la ideea de a mă muta și de a-mi lua o casă a mea.

Mă îndrept către fereastra dormitorului și simt aerul rece strecurându-se prin ea. Va îngheța acolo în atelier.

Mă întorc la computer și văd mesajul de la Paul și Landry încă deschis pe ecran. Este o invitație pe Facebook de la o nouă trupă de metal pe care au numit-o „Vermin Uprising”. Au un concert în New Orleans. Într-un bar care se cheamă Siberia. Poate că îi invită pur și simplu pe toți cunoscuții la chestia asta. Dar ce dracu? O să merg până acolo în seara asta să-i salut. Apăs pe butonul de acceptare, apoi mă învârt pe Facebook un pic. Mă uit la oameni pe care îi știu din liceu, toți căsătoriți, cu copii.

Dintr-un capriciu, mă decid să îl caut pe Dodge. Folosesc mai întâi numele lui real – Kateb. Dar nu găsesc nimic. Așa că încep o căutare pe Google, scriind „interpret irakian Dodge”. Din nou nu găsesc nimic.

Era posibil să-și fi schimbat numele, ceea ce n-ar fi fost o idee rea. Sau poate că a murit. Mă dau bătut, închid laptopul și mă întorc la fereastră să mă uit la luminile din atelier, întrebându-mă când va termina acolo ca să mă pot duce la culcare.

Destinatar: Dl Kateb al Hariri. Sousee, Tunisia.
Expeditor: Departamentul de Stat al SUA.

Biroul Afacerilor Consulare nu a reușit să verifice dacă ați fost vreodată angajat ca interpret pentru forțele americane, servind în cadrul Operațiunii de Eliberare a Irakului. Arhivele detaliate, puse la dispoziție de Ministerul Apărării, nu conțin nicio mențiune a numelui dumneavoastră și nici a numelui de cod („Dodge") care susțineți că vi s-a atribuit. Drept urmare, petiția dumneavoastră de a obține statut special de imigrant a fost respinsă. Puteți face recurs în vederea schimbării verdictului depanând un nou formular 1–360, cu detalii, documente și referințe suplimentare pentru revizuirea cazului.

Legea de Autorizare a Apărării Naționale din 2009 permite emiterea unui număr de până la 500 de vize speciale pentru imigranți pentru traducătorii și interpreții irakieni care au lucrat pentru armata americană, dar ne așteptăm ca numărul de solicitări să depășească limita anuală. Vă rugăm să luați în considerare posibilitatea de a aplica în schimb pentru o viză de studii.

Acești băieți, acești băieți din Missouri

Americanii mi-au trimis această scrisoare prin poșta tunisiană obișnuită. Cineva de la oficiul postai – un agent de la serviciile secrete – a deschis-o înainte să-mi fie adusă la apartament de către un curier. Simboluri americane – vulturi și ramuri de măslin – împodobesc plicul. Agentul din serviciile secrete de la oficiul poștal a copiat probabil scrisoarea, a notat adresa și mi-a pus numele pe o listă. Ceea ce e mai rău e că domnii fundamentaliști de jos, cu bărbile lor dese și cu privirile crunte, m-au văzut primind scrisoarea și acum trebuie că se întreabă cine este, de fapt, puștiul irakian timid.

Americanii încă încearcă să mă omoare.

Iau scrisoarea și mă îndrept pe holul întunecat către toaletă, o ard și trag apa peste cenușă. Ar trebui să mă gândesc mai puțin la America și mai mult la posibilitatea de a merge la universitate aici, în Sousee. Universitatea lor este încântătoare, fiind situată pe mare, iar clădirile sale străvechi văruite sunt scoase în evidență de albastrul apei. Într-adevăr, toate edificiile de aici, din Sousee sunt frumoase, multe dintre ele fiind împodobite cu filigran elegant. Nu este de mirare că europenii dau buzna în acest loc cu aparatele lor foto și cu crema de soare, stând la plajă și așteptând ca eu să le aduc băuturile.

Varul mă face să mă gândesc la Tom Sawyer și la gardul său și îmi amintesc, din nou, că ar trebui să mă gândesc mai mult la teza mea și mai puțin la visul despre America. Teza mea este în continuare cheia tuturor lucrurilor. Trebuie să-mi amintesc părțile pe care le-am pierdut în Bagdad și să mă gândesc la noile mele idei. Astfel, ar trebui să devin un adevărat cărturar.

Cu cele mai bune intenții, deschid documentul cu teza din computer și râd. Căci, bineînțeles, este imposibil. Teza mea? E toată despre America, omule. Locul în care nu am fost niciodată. Și, în orice caz, este inutil să încerc să depun o muncă creativă când sunt asaltat de zgomotul revoltelor. Este atât de puternic, că te împiedică până să și gândești.

Afară, studenții de la universitate dau cu cărămizi și strigă numele președintelui. Scandează, chemând toți tinerii să iasă în stradă și să se alăture revoluției lor. Intonează imnul național al Tunisiei și „Tunisia, țara noastră” cântată de rapperul acela, El

Général. Nu îi fac nicio favoare cu asta. Președintele Ben Ali va pune ca El Général să fie arestat curând, prevăd eu.

Acum scandează ca Ben Ali să vină și el să li se alăture în stradă. Crezând că pot face puțină dreptate. Nesăbuință.

În fiecare noapte din săptămâna care tocmai a trecut, mulțimea s-a apropiat tot mai mult de sediul guvernului și de piața principală. Astăzi, am auzit niște turiști englezi discutând pe plajă dacă ar trebui să plece sau nu și pomenind că protestatarii din Tunis au ajuns aseară la porțile de fier ale palatului prezidențial. Nebunie. Poliția i-a făcut să dea înapoi și a împroșcat nițel sânge pe străzi. În curând președintele Ben Ali își va trimite armata pe străzi pentru a ajuta poliția și atunci va începe adevărata sângerare.

Văd pe fereastră flash-urile luminilor roșii ale poliției, printre fumigene și gazul lacrimogen.

Revolta este mai aproape de apartamentul nostru decât acum o oră. Poliția îi urmărește, îndreptându-se spre mine cu agenți secreți care au liste asupra lor și poate chiar o copie a scrisorii americane. Poate mă vor găsi și vor vedea că numele de pe pașaportul meu sirian este diferit de numele de pe scrisoare.

Colegii mei de apartament sunt acolo. Domni cu studii care își petrec vremea cu doamnele și cu puștii șmecheri. Voiau să vin cu ei în seara aceasta, dar i-am refuzat: „Mergeți și distrați-vă fără mine, le-am spus. Eu m-am distrat acasă. În plus, trebuie să muncesc de dimineață. Turiștii englezi au nevoie de mai multe băuturi înainte de a se decide ce să facă”.

Mă așez la computer și îmi redeschid teza. Cu degetele pe taste, mă gândesc de unde să încep și încerc să-mi amintesc unde m-am oprit. Mă gândesc la Bagdadul din urmă cu câțiva ani, când l-am întâlnit pentru prima dată pe profesorul Al Rawi, pentru a discuta despre *Huck Finn,* atât cartea sa preferată, cât și americanul său favorit.

Mi-a oferit tema specială de a o citi în vacanța dintre semestre, când ceilalți studenți la engleză se relaxau acasă, în fiecare zi mă duceam la biroul său din campusul Karada, iar el îmi explica lucruri pe care nu ar fi fost cu putință să le înțeleg atunci.

Într-adevăr, nu înțelegeam absolut nimic la început. Despre cum scria Mark Twain. Despre cum vorbeau acești americani, atât de ignoranți și de necioplți. De ce considerau americanii

de astăzi că povestea aceasta despre niște copii atât de răi era de un mare rafinament artistic.

— Kateb, trebuie să înțelegi contextul, spunea profesorul Al Rawi. Ce știa cititorul american pe atunci, ce nu-și amintesc americanii de astăzi și ceea ce tu, cu siguranță, nu poți înțelege. Aceștia nu erau doar niște băieți care puneau la cale planuri prostești în peșteri. Erau niște băieți care creșteau exact la timp pentru a lua parte la război. Faptul că stăteau acolo, făcând planuri pentru a înființa o bandă de hoți, era foarte amuzant pentru americanii care citeau cartea în secolul al XIX-lea.

— Dar nu și pentru americanii de astăzi?

Și-a aprins o țigară și mi-a răspuns:

— Amuzant, da. Dar din alte motive. Vezi tu, americanii de astăzi… uită. La zece ani după ce acești băieți s-au întâlnit pentru a ticlui planuri în peșteri, a izbucnit războiul civil. Acești băieți… acești băieți din Missouri și-ar fi tăiat gâtul unul altuia în războiul acela. Cât despre partea de care au ales să fie, asta s-a hotărât în anii de tinerețe, vezi tu?

Am rămas tăcuți un moment, în timp ce mă gândeam la asta.

— Te-ai gândit că Huck Finn i-ar fi putut tăia gâtul lui Tom Sawyer? m-a întrebat el.

— Nu.

— Ar trebui, Kateb. Ar trebui să te gândești la asta. Apoi a zâmbit, ca și când ar fi știut tot timpul ce urma să vină pentru noi.

Pe stradă se declanșează o grenadă. O grenadă artizanală, aș zice, după zgomotul exagerat și după absența pocnetelor șrapnelului pe pavaj. Grenadele letale, știu, fac doar zgomotul pe care trebuie să-l facă.

Revolta dă acum colțul și se apropie mai mult de mine. În curând vom rămâne fără electricitate și nu am decât computerul acesta vechi, fără nicio baterie de rezervă pentru urgențe. Asta face ca scrisul să fie nesigur și trebuie să salvez foarte des ce lucrez. Mă opresc, salvez modificările și închid documentul. Apoi mă gândesc că ar trebui să mă uit pe internet să mai treacă vremea, cât mai e curent. Deschid câteva ferestre cu filme porno ca să mă distragă, dar nu merge.

Curând, caut numele lui Pleasant și pe al lui Mulasim. Asta mi-a spus scrisoarea americană că ar trebui să fac. Să găsesc

americani care mă cunosc. Americani care știu că sunt sincer, americani care ar putea scrie scrisori pentru mine, spunând: „Kateb. Da, l-am cunoscut. A servit alături de noi. Un om bun. Ne-a ajutat”.

Îl găsesc pe Pleasant destul de curând, fix pe Facebook. Dar pe Mulasim? Nu e nicăieri, ca și când s-ar ascunde.

Încep mesajul către Pleasant: „Vechiul prieten. Lester-nebunul. Sunt Dodge”. Însă închid imediat Facebookul fără să-l trimit.

Apoi, deși știu că nu ar trebui să o fac, că nu are rost și că nu poate ieși nimic bun din asta, deschid clipul lui Muhammad Bouazizi, din nou. Ce a declanșat toate aceste revolte. Și-a dat foc în fața secției de poliție Sidi Bouazid. Deja m-am uitat la el de nenumărate ori până acum. Avem aproape aceeași vârstă. Și el e slăbuț, ca mine. Plânge și se lovește peste față. Își aruncă diluant pe spinare cu frenezie. Apoi, când aprinde chibritul, e brusc calm. Ca și când ar ști că va funcționa. Că revoluția se va naște din asta.

Știrile străine, care încă își fac loc pe internet, pretind că Muhammad Bouazizi este încă în viață, în spital. Îl verific de câteva ori în fiecare zi, fără vreun motiv anume. Nu l-am cunoscut. Nici măcar nu sunt tunisian. De ce mi-ar păsa atât de mult?

În orice caz, continuă să mi se pară o prostie toată această scandare pe străzi în numele lui. Ce cred că se va întâmpla? Că președintele Ben Ali va pleca pentru că un tânăr care vinde fructe dintr-o cotigă a aprins un chibrit? Că, întrucât toți puștii au camere pe mobil, președintele Ben Ali nu-i va omorî cu gloanțe și gaz?

Îmi vine o idee și mă întorc la teza mea să mai notez repede un gând, înainte de a abandona lucrul pe seara aceasta. Caut paragraful despre vina lui Huck și fac un nou paragraf.

„Huck crede în văduva Douglas, încep eu. Ia de bune opiniile ei despre bine și rău. Ba chiar acceptă afirmația văduvei cum că el se va duce în iad ca fiind un fapt irefutabil, cu simplul amendament că nu îl deranjează să ajungă acolo, atâta vreme cât îl însoțește Tom. Dorește să fie corect față de prietenii săi pe pământ, chiar și atunci când știe că e greșit. Dorința lui puternică de a-l ajuta pe prietenul său Jim, în special, îi aduce sentimente cumplite de vinovăție, ca și când ar fi trădat-o pe

buna văduvă.”

În clipa aceea, în apartamentul nostru cade curentul cu un pocnet sonor. Ecranul computerului se întunecă și pierd aceste cuvinte. Dar nu sunt supărat. Deja m-am răzgândit cu privire la ele.

Stau în întuneric și ascult scandările de pe stradă, înainte de a mă ridica de pe scaun și de a mă muta la fereastră.

Nopțile de decembrie sunt mult mai reci aici decât în Irak. Fără căldură acum, bâjbâi prin întuneric și îmi pun haina peste pulover. Este o haină bună, abandonată la stațiune de un turist francez neglijent. Șefii mi-au permis să o iau acasă când și-au dat seama că aveam atât de puține haine de iarnă.

Mulțimea va trece de colț în orice moment și mă întreb dacă odată cu ea vor apărea și colegii mei. Mă întreb dacă ar trebui să ies pe stradă măcar pentru a vedea acest lucru. Această revoluție.

Apoi mă gândesc la Lester, la poza lui de pe Facebook, pe care o văd cu ochii minții, și mă întreb dacă mă va ajuta, dacă ar trebui s-o facă. Mă întreb unde ar putea fi găsit Mulasim Donovan, dacă nu pe Facebook. Notez ceva pe întuneric. Universități. Ziare. Locuri în care să-l caut.

Domnule profesor Liebert,

După cum mi-ați solicitat, găsiți în atașament fragmentul din dosarul oficial de la personalul militar și instrucția substanțială pe tema leadershipului (echivalentă cu peste 30 de ore semestriale) primită în decursul pregătirii ca ofițer, la Baza Corpului de Marină din Quantico. Încă o dată, vă rog să-mi echivalați creditele obținute, astfel încât să nu fie nevoie să mai particip la cursul de dinamica leadershipului și etica afacerilor.

Cu stimă,
Peter Donovan

Dinamica leadershipului

Locurile din sala de curs sunt în stilul celor de la stadion, cu scaunele încorporate în mese. Semicercuri concentrice urcă dinspre podium pe terase mochetate. Un student bogat, al cărui nume este gravat pe o plăcuță de bronz de pe ușă, pe care nu am citit-o niciodată, a plătit pentru renovare, ca parte a cursului special al profesorului Liebert, despre etica afacerilor și leadership.

Universitatea proiectase această sală pentru cursuri moderne, multimedia, dar nu se consultase cu Liebert cu privire la această idee, se pare. Este titular de treizeci de ani, desigur, așa că nimeni nu se poate plânge că nu are o adresă de e-mail și că refuză să pregătească prezentări Powerpoint. Până și tabla albă îl enervează. Deplânge continuu decesul cretei.

Liebert se plimbă de la un nivel la altul, cocoșat și cu mâinile împreunate la spate. Părul cărunt și rebel se mișcă ușor dintr-o parte în alta, în timp ce el trage cu ochiul spre laptopurile noastre, pentru a se asigura că nu ne verificăm e-mailul sau că nu ne uităm la filmulețe, în timp ce, pe podium, Paige Dufossat ne prezintă studiul de caz săptămânal. Semestrul e pe sfârșite. Vom preda lucrările finale în câteva săptămâni, iar eu voi începe stagiatura de iarnă la Poydras Capital, o firmă de investiții din centru.

Am încă o mahmureală monstruoasă după noaptea petrecută cu Zahn. Cunoscându-i deja obiceiurile lui Liebert, am ascuns *Twenty Small Sailboats to Take You Anywhere* într-o copertă. Este singurul lucru care mă împiedică să nu-mi pun capul pe masă și să adorm. Petrec ora rememorând dimensiunile și caracteristicile de manevrare ale bărcii Pearson Triton, lungă de nouă metri, cu o singură pânză principală. Am pus ochii pe o epavă de după Katrina, în West End. Șeful portului s-ar putea să mă lase să o iau gratis dacă o mut pe cheltuiala mea.

Nu am citit studiul de caz, dar deduc din puțina atenție pe care o acord prezentării lui Paige că se referă la un lanț fast-food care pătrunde pe piața chineză. Iar acum trece la concluzii, moment în care nu poate decât să dea greș. Liebert are obiceiul de a distruge orice idei care nu-i aparțin. O știm cu toții deja. Paige ia în stăpânire podiumul și, folosindu-și doar

mușchii gâtului, își aruncă părul castaniu și lung peste umeri, îndreptându-și din nou privirea către domnul profesor Liebert.

— Așadar, în opinia mea, spune ea cu stoicism, lipsa de empatie a directorului față de o cultură străină și indisponibilitatea acestuia de a se adapta la mentalitatea chineză au condus la apariția acestor dificultăți în managementul lanțului de furnizori, ceea ce, la *rândul* său, a condus la stagnarea efortului de dezvoltare.

Știe ce urmează. O văd pe chipul ei. Sau poate că e doar expresia obișnuită a trăsăturilor ei delicate, pe care o iau drept teamă. Nu se citește de la o poștă „director de afaceri nemilos”, așa cum se întâmplă în cazul altor fete din grupa noastră. Majoritatea colegelor ei vin la cursuri cu pantofi cu tocuri și taioare, dar Paige e mai curând genul care poartă tricouri și blugi și evită machiajul. Asta o prinde, scoțându-i în evidență ochii de un albastru-deschis și nasul cârn.

Nu-mi pot aduce aminte pe loc ce culoare au ochii vreunei alte colege de grupă. Nici nu-mi pot imagina că vreun alt coleg ar putea pune eșecul în afaceri pe seama „lipsei de empatie”. Paige nu are cum să se aștepte ca domnul profesor Liebert să răspundă favorabil la toate acestea, ceea ce face ca alegerea să fie interesantă. Mă întreb ce urmărește, închid coperta și locatarul clandestin pe care îl adăpostește, îndreptându-mă pentru prima dată de o oră încoace.

Liebert ajunge în fața sălii, își pune o mână pe podium, suficient de aproape de mâna lui Paige pentru a o stânjeni, și spune, cu spatele spre clasă:

— De empatie ducea lipsă, domnișoară Dufossat? Mi se pare că directorul avea o mare empatie. Recunoștea sentimentele colegilor săi chinezi, cu siguranță. Refuza, pur și simplu, să le accepte standardele mediocre. Refuza, pur și simplu, să conducă afacerile firmei sale – ale angajatorului său – în acest fel. Este o dovadă de empatie, domnișoară Dufossat, să cedezi în fața mediocrității? Este acesta *leadership?*

Paige nu știe să răspundă. Își țuguie buzele, făcând un pas înapoi pe podium. Dar, în timp ce Liebert se pregătește să-i ia locul, ceva din semnul scurt de încuviințare din cap pe care îl face Paige îmi atrage atenția. E ceva ce recunosc doar vag, ascuns după picioarele ei zvelte și nasul ca un nasture, ca fiind un „du-te dracului” hotărât.

— Un lider ar fi schimbat abordarea chineză, spune Liebert încrezător. Afirmând ceea ce era evident și, totuși, esențial. Un lider are nevoie, desigur, de empatie pentru a cunoaște mentalitatea subordonaților săi. Dar un bun lider ar folosi această cunoaștere pentru a le modifica mentalitatea. Leadershipul, fetițo, înseamnă să-ți schimbi subordonații astfel încât să fie mai bine echipați, mai bine motivați, pentru a atinge scopurile pe care le stabilești tu.

Mormăi fără voie, luptându-mă cu un val de greață. Îmi trag picioarele sub scaun, îmi pun coatele pe masă și îmi îngrop fața în mâini. Când ridic capul, întreaga grupă se uită la mine.

— Vreți să ne împărtășiți ceva, domnule Donovan? zâmbește Liebert.

— Nu, e doar o ușoară durere în gât, mint eu, nu am vrut să vă întrerup.

— Te rog, domnule Donovan. Speram să te aud la un moment dat în acest semestru. Dată fiind experiența vastă pe care mi se spune că ai dobândit-o în domeniul leadershipului.

— Credeți-mă, nu e mare lucru.

— Prostii, domnule Donovan. Ești veteran de război, corect? Ai fost ofițer în… *despre care* ramură a serviciului militar era vorba?

— Trupele de marină.

— Și ai experiență în străinătate? În Irak?

— Da, spun eu.

Știe toate acestea și începe să mă calce pe nervi. Colegii mei se foiesc pe scaune ca să vadă mai bine, sesizând, ca și mine, că acest gen de interogatoriu va continua până la finalul cursului.

— Așadar, ar trebui să presupunem că ai avut nevoie de principiile leadershipului pentru a te raporta la cultura aceea străină, corect?

— Nu tocmai, spun eu, ridicând din umeri. Aveam armă.

Dar, după un hohot de râs timid din partea clasei, Liebert continuă să se țină de mine.

— Sesizez că eziți oarecum să discuți despre asta, spune el. Așa că, dă-mi voie să formulez altfel: folosești beneficiile primite ca veteran pentru a-ți plăti studiile, corect?

— Da.

— Atunci, în calitate de contribuabili, colegii tăi au, cred,

dreptul de a beneficia de pe urma experienței tale, nu?

Râsul este mai sonor acum, căci colegii mei încearcă să-l placheze pe profesor. Sunt mai tineri decât mine – abia au ieșit de pe băncile școlii și sunt dornici să-și împărtășească experiențele, făcând stagiaturi și călătorind cât de mult le dădea mâna. Nu aveau cum să-și dea seama cât de tare voiam să-i rup brațul lui Liebert în clipa aceea.

Mă gândesc să ies în tăcere din sală, să mă duc la secretariat și să mă retrag de la curs. Dar asta nu ar face decât să confirme că sunt un veteran cu probleme. E vina mea că am scris o scrisoare în care am pomenit de experiența mea militară, decid. Rânjetul îngâmfat al domnului profesor Liebert este o pedeapsă justă.

Colegii mei rânjesc și ei. Cu toții, mai puțin Paige Dufossat. Stă complet nemișcată în spatele lui Liebert și mă privește cu precauție. Agitată, poate, că aș putea îndrepta atacul lui Liebert spre ea. Sau poate că mă susține, având impresia că facem echipă acum. Oricum ar fi, se înșală. Aceste gânduri mă distrag pentru un moment și, când revin la discuție, sunt cu o fărâmă în urma acțiunii.

— Îmi cer scuze, spun. V-ar deranja să repetați întrebarea?

De data aceasta clasa nu râde. Liebert coboară de pe podium și îi face semn lui Paige să-și reia locul.

— Bine, atunci. Haideți să reformulăm. Domnișoara Dufossat afirmă că un lider are nevoie de empatie. Din experiența *ta* ca veteran, ca persoană care a condus bărbați, soldați, în vremuri de război, ești de acord cu ea?

Ea mă privește țintă, iar ochii ei albaștri sunt izbitori pe fundalul părului castaniu. Poate că are dreptate. Poate că suntem o echipă în treaba asta.

— Ei bine, spun eu, în primul rând, am condus bărbați și femei. Nu doar bărbați. Și nu ne numim soldați în marină. Soldații sunt oamenii din armată. Dar, în orice caz, da: sunt de acord cu Paige. Empatia este o calitate bună pentru un lider. Poate chiar esențială, deși nu sunt sigur că aș vrea să merg atât de departe.

Ochii albaștri ai lui Paige se îngustează și observ că pe buzele ei strânse se ivește un zâmbet. Domnul profesor Liebert începe să vorbească din nou, dar nu-l mai ascult. Îi văd buzele mișcându-se, dar mă aflu în altă parte.

Îl ascult pe sergentul Stout făcând prezentarea misiunii, stând în echipamentul blindat pe pământul tare din zona în care se află convoiul, exact după sârma de la Taqaddum. Privesc cum fețele lui Zahn, Marceau, Gomez și Pleasant se luminează atunci când le vorbește, la fel cum sunt sigur că se încruntă când preiau eu discursul.

Și apoi sunt din nou în cazarma din Quantico, cu capul ras, ținându-mă cu dinții să termin școala și să primesc numirea de ofițer, căci știusem din prima zi, când sergenții de instrucție se adunaseră pe puntea de paradă încinsă, făcând spume ca niște câini turbați, că eram nepotrivit pentru sarcină. O scot la capăt cu chiu cu vai, văzând bărbați mai buni decât mine cum rămân fără vlagă sau își rup picioarele și sunt descalificați de medic. Sunt la instrucția de anduranță, printre ultimii, împotmolindu-mă prin tină, în canicula de neîndurat a verii, în vreme ce alți candidați – adevărații lideri, atleții cu burse și președinții frățiilor din care făceau parte – înaintează în forță peste dealurile nesfârșite. Mă zbat sub greutatea rucsacului și a puștii, gâfâind și încercând cu disperare să-i prind din urmă. Sudoarea mi se scurge pe față, în vreme ce sergenții de instrucție aleargă alături de mine, țipând.

— Ce se întâmplă *aici,* micuțule? Nu faci față standardelor, *mârțoagă?*

Și apoi mă întorc la început. Înainte de Quantico. Sunt la colegiu, spunându-i colegului meu de cameră, Mitch, că m-am înscris la școala de ofițeri. El a terminat deja pregătirea pentru a deveni ofițer de marină, fiind programat să primească primul grad în ziua absolvirii. Acum mă voi alătura lui și vom fi amândoi ofițeri. Tineri domni. E mândru de mine, ceea ce e tot ce mi-aș putea dori. Îl sun pe tata, sperând la o laudă similară, la un cuvânt de încurajare. Dar tot ce primesc e un mormăit și îndemnul de a-mi pune mai multe perechi de șosete în bagaj.

— Liderii trebuie să aibă conștiința acută a marii responsabilități care le revine odată cu funcția, spun eu pe nepusă masă, întrerupându-l pe Liebert. Trebuie să țip, să o spun răspicat ca un sergent de instrucție, căci Liebert mă întrerupe în mijlocul frazei.

— Liderii trebuie să aibă conștiința acută a marii responsabilități care le revine odată cu funcția, continui eu. Căci resursele pe care le vor folosi în război sunt viețile umane.

După un moment, Liebert zâmbește.

— Continuă, domnule Donovan.

— Acesta este un lucru pe care îl memorezi la școala de ofițeri. Și este adevărat. Atât de adevărat, încât cred că experiența mea în armată nu se aplică în acest caz. Decât dacă există o rubrică separată într-un bilanț pentru viețile umane, despre care nu am învățat încă. Așadar, m-am înșelat. Și îmi pare rău că am încercat să plec de la cursul dumneavoastră.

Buzele lui Paige s-au relaxat puțin și mă privește acum cu capul lăsat într-o parte.

— Deși Paige are dreptate, spun eu. Când conduci oamenii cu adevărat – ceea ce, ca idee, nu cred că *am făcut* –, îi faci să creadă că îți pasă. Că știi ce simt. Și, deseori, știi. Dar în război, să empatizezi prea mult cu oamenii care ar putea muri din cauza deciziilor pe care le iei…

Mă opresc. Profesorul Liebert și toți colegii mei mă privesc țintă, până când înțeleg că am terminat.

— Ei bine, pufnește Liebert, cu siguranță domnul Donovan are dreptate. Și mulțumesc, domnișoară Dufossat, poți lua loc. Acum, să trecem la textul pentru săptămâna viitoare…

Continuă încă puțin, dar nu-l mai ascult. Mă trezește zgomotul cărților și al rucsacurilor care îmi semnalează finalul cursului. Mă ridic, mă frec la ochi și încep să-mi adun lucrurile. Îmi ia o clipă să o văd pe Paige Dufossat, care stă lângă mine. Locul ei inițial era de cealaltă parte a sălii și nu știu ce face aici.

Încă șezând, ridică ochii spre mine, cu fața ei ciudat de delicată, ca și când cineva i-ar fi sculptat năsucul acela absurd din marmură, și spune:

— Mersi, Pete.

— Sigur, spun eu ridicând din umeri. Pentru puțin.

Atinge coperta cărții mele.

— Navighezi?

— Nu, spun eu cinstit. N-am pus piciorul în viața mea pe vreo barcă cu pânze.

— O, zice ea, încruntându-se confuză.

— Ne vedem săptămâna viitoare, spun eu, întorcându-i apoi spatele.

E mai ușor să întorc spatele unei fete drăguțe cu sergentul Stout în minte. Ies în foaierul de lângă sălile de cursuri și îmi

iau haina de iarnă din cuierul de lângă cutia pentru corespondență. Un televizor cu ecran plat, montat deasupra canapelei noastre, difuzează imagini din Tunisia. Poliție noaptea. Echipament pentru proteste, blindat și conturul armelor. Civilii se văd clar în lumina flăcărilor. Îmi desprind privirea.

Tată,

Am câteva zile libere săptămâna viitoare. Astăzi după muncă merg în New Orleans. Probabil că nu ne vom vedea până atunci. Ai nevoie de ceva acolo? Pot să-ți aduc ceva? Probabil că voi dormi la Landry, pe canapea. Sună-mă dacă se schimbă ceva.

Les.

Regula

De dimineață ies în vârful picioarelor și mă duc la camionetă înainte ca tata să se trezească. Îi las un bilet pe masa din bucătărie și mă strecor pe ușa din față cât pot de ¡ncet. Merg desculț pe pietrișul rece și ascuțit ca să nu fac zgomot. Îmi pun bocancii în mașină și mă înfofolesc cu mănuși de piele căptușite și cu vechiul meu fes de lână tras până la sprâncene. Sacul de marinar îl arunc în remorcă. Geanta de prim ajutor o pun pe locul pasagerului de lângă mine. O iau întotdeauna cu mine în călătoriile lungi. De ce nu? E un lucru util pe care să-l ai cu tine, depinde de la caz la caz.

Las camioneta să înainteze încet și lin pe pietriș, fără ca măcar să ating accelerația înainte de a ieși pe autostradă, îmi imaginez traseul din seara asta până în New Orleans. Îmi imaginez toate șoselele, orașele și intersecțiile pe care le am înainte. Cu precizie și în detaliu, ca traseul unui convoi. Până să preia comanda locotenentul Donovan, cel puțin.

Sergentul de artilerie Stout îi făcea pe pușcașii marini să ridice geanta mea de prim ajutor ca să vadă cât cântărește, arătându-le că îmi *câștigasem* locul acolo. Că nu eram un farseur – un marinar scârbos care face puțin turism de război.

„Împachetarea gunoaielor”, așa o numeau pușcașii marini. Să-ți câștigi locul. Nimeni nu-și împacheta gunoaiele ca sergentul Stout.

— Cinci și douăzeci și cinci e regula, spunea el.

Sergentul Stout avea o mulțime de reguli, dar cinci și douăzeci și cinci era cea mai importantă.

Era scund, unu șaptezeci, poate, cu păr roșcat și pistrui. Trebuie să fi avut aproape patruzeci de ani, dar cu echipamentul blindat pe el și cu ochelarii de soare arăta de parcă ar fi fost încă la școala de gradați. Ochelarii îi ascundeau ridurile din jurul ochilor, iar jacheta de flak aplatiza pliurile pe care i le adusese vârsta mijlocie în jurul taliei.

— La oprire, rămâneți în vehicul și cercetați, spunea el. Vă uitați în jur, la cinci metri de roți în fiecare direcție. Pe o rază de până la cinci metri, placa din autoblindatele noastre este vulnerabilă la bombele cu fragmentare. E vulnerabilă la presiunea crescută a exploziilor. Unda de șoc poate smulge imediat portierele. Dacă zăriți o sârmă sau două pietre puse

una peste alta sau un petic de pământ nelalocul lui, dați de știre. Zăriți un gunoi care pare prea greu, dați de știre. Dacă vă reține atenția pentru mai mult de două secunde, dați de știre.

Am stat lângă sergentul Stout când ne-a făcut instructajul. Zicea că îi ajuta pe pușcașii marini să vadă un cadru medical lângă genist. Toată lumea a rămas nemișcată cât timp a vorbit. Singurul pușcaș marin care avea voie să se miște în timpul instructajului convoiului era sergentul Gomez. Ne încercuia ca un câine de stână, asigurându-se că eram cu toții atenți. Michelle Gomez, pe numele ei complet. Am aflat asta multă vreme mai târziu.

Sergentul Gomez avea plutonul la degetul mic. Ea și caporalul Zahn, ei doi. Îl conduceau în echipă. Nu că ar fi avut nevoie de Zahn la ceva. Gomez avea motivație și pentru alții. Pușcași marini cu două capete mai înalți decât ea se înfiorau când îi lua la puricat. Numai vocea ei era de ajuns ca să-ți intre în oase. Profundă și cu accent texan.

Arătа pe măsură. Întotdeauna își ținea părul prins, ca sa nu-i între în ochi. Un păr negru, lucios și neted ca pana.

Dacă îi ieșea cumva o șuviță sau două, gâdilându-i obrazul, înjura și se dădea deoparte ca să-l lege la loc. Am văzut-o făcând asta într-o dimineață, înainte de deșteptare, în spatele adăpostului din cazarmă, când nu mai era nimeni altcineva treaz. Stătea pe scări cu părul desfăcut, cu mâinile la spate aranjându-l în coc. Nu m-am putut abține să nu mă opresc ca s-o privesc. M-a observat și și-a îngustat ochii, plină de furie. De parcă ar fi zis: „La ce dracu te uiți? Întoarce-te. Treci înapoi la muncă, dobitocule”.

Sergentul Stout s-a oprit din vorbit când pe deasupra lacului a trecut un avion-cargo, zburând jos, exact pe deasupra noastră. Sergentul Stout nu ridica niciodată vocea. Și niciodată nu se uita la avioane, nici măcar atunci când toți ceilalți pușcași marini o făceau. Chiar și locotenentul Donovan și ceilalți ofițeri care stăteau pe margine în timp ce sergentul Stout ne făcea instructajul. Au ridicat cu toții privirea, ca și când ar fi fost primul avion pe care îl văzuseră vreodată.

Locotenentul Donovan avea părul castaniu, ochii căprui și o dantură foarte bună. Avea câteva kilograme în plus, dar era suficient de înalt ca să le ducă, așa că abia se vedeau. Un adevărat băiat din sud cu colegiu era locotenentul. Ca și când

într-o zi, pe când se ducea la un festival de muzică în aer liber, ar fi luat o curbă greșită și ar fi sfârșit la pușcașii marini. Stătea pe capota mașinii blindate, cu jacheta de flak și cu casca lângă el, în timp ce sergentul Stout ne făcea instructajul. Noi ceilalți, cei înrolați, am apărut la instructaj cu echipamentul deja *pe noi.* Sergentul Gomez s-a asigurat de asta. Locotenentul, totuși, nu trebuia să se grăbească, presupun. Putea să-și încrucișeze brațele și să privească, cu dungile sale aurii de pe guler. Fericit să fie numit „domnule”. Fericit să îl lase pe sergentul Stout să stea în fruntea convoiului. Fericit să-i lase pe sergentul Gomez și pe caporalul Zahn să-i conducă plutonul.

Sergentul Stout nu lucra pentru el, de fapt. Locotenentul Donovan pusese plutonul care repara șosele să umple hârtoapele toată ziua. Doar că cei de la reparații șosele aveau șase vehicule și destui pușcași marini ca să asigure securitatea în timp ce peticeau găurile. Era o muncă grea. Era murdar și ardea ca-n iad în echipamentul blindat. Dar, mai rău decât atât, în hârtoape se afla mereu câte o bombă sub moloz. Și chiar vorbesc serios când spun mereu.

Așa că era logic să pornim la drum cu ei. Noi nu aveam decât un singur vehicul, echipa de geniști. Doi geniști, șoferul și cu mine. Noi mergeam primii, verificam groapa și înlăturam noua bombă care fusese pusă acolo peste noapte. Apoi, oamenii locotenentului Donovan veneau în spatele nostru și se puneau pe treabă, astupând groapa și peticind-o cu beton. Mai întâi tăiau asfaltul crăpat de pe margini pentru a-l pregăti pentru agregat. Apoi cărau sacii aceia grei de beton la betoniera veche și uzată. Curgeau apele pe tine în echipamentul blindat. Trebuia să fim atenți și la lunetiști. Nu puteam sta prea mult într-un loc, că începeau să l ragă. Sergentul Gomez le sufla mereu în ceafă, spunându-le să se grăbească dracului.

Sergentul Stout continuă după ce zgomotul avionului se îndepărtă.

— Când comandanții vehiculului dau semnalul, spunea el, că e liber pe o rază de cinci metri, echipa de patrulă execută verificarea pe o suprafață de douăzeci și cinci de metri, la ordinul meu.

Vocea sergentului devenea încordată. Nu mai sonoră, ci doar încordată.

— Echipa de patrulă, ochii la mine.

Majoritatea pușcașilor marini stăteau cu ochii în pământ în timpul instructajului convoiului. Își strecurau mâinile în vesta antiglonț și își rezemau bărbiile de placa blindată. Dar când sergentul Stout spunea „ochii la mine”, își îndreptau umerii și priveau spre el. La unison, știți? Ca o singură ființă.

— Când spun să-i dați drumul, nu ezitați. Trei secunde.

Ridica trei degete.

— Toate ușile deschise. Toate ușile închise. Toți pușcașii marini verifică în sincron în trei secunde. Un trăgător are nevoie de trei secunde pentru a porni dispozitivul în intervalul în care sigiliul blindajului e rupt. Mișcați-vă hotărât, fără conversații pe lângă subiect. Fără râsete.

Sergentul Gomez mi-a explicat o dată treaba. Cum reușeau pușcașii marini să facă totul la timp, la un exercițiu de instrucție contracronometru, pe tăcute. A zâmbit, spunând:

— Vrei să zici țac-pac?

Așa vorbeau. Așa făceau toate lucrurile: țac-pac.

Satisfăcut, sergentul Stout bătu cu degetul în notițe.

— Bun. Lider patrulă, când confirmi că nu sunt dispozitive, nicio amenințare pentru trupele care au coborât din vehicule pe o rază de douăzeci și cinci de metri, te întorci cu echipa la vehiculul cu sistemul de comunicare activat. La ordinul meu sau la ordinul locotenentului, securizăm.

Arătă către locotenentul Donovan.

— Sunteți de acord, domnule?

Locotenentul Donovan ridică privirea și zâmbi.

— Sună bine, sergent.

Își încrucișă brațele și își legănă picioarele care îi atârnau peste capota autoblindatei.

Locotenentul avea glasul acela tărăgănat al gentelmenilor din Alabama. Nu-mi dădeam seama niciodată – era măcar atent? Era doar relaxat? Locotenentul Donovan avea propriul său sergent de artilerie. Sergentul Dole. Dar tipul ăla nu ieșea niciodată din perimetrul sârmelor. Un gras flămând după pensie, aflat la ultima mobilizare. Se plimba de colo până colo prin biroul companiei, vorbind despre sosirea consiliilor de promovare. Vorbind despre pensie. Vorbind despre mobilizările lui în Filipine în anii ’90. Despre cât de *distractive* fuseseră. Nu ca rahatul ăsta, zicea el.

Sergentul Stout nu vorbea niciodată despre nimic în afară de

misiune. Ne-a zâmbit și s-a uitat în jur, studiindu-ne.

Mitraliorii din turelă purtau bandane ca să nu le intre sudoarea în ochi. Pe sub cască, Gomez purta mâneca unui tricou verde întinsă peste păr. Caporalul Zahn purta cartușiere pentru grenade deasupra vestei de flak în care ținea cutii de tutun Skoal. Cu toții purtam costume ca de aviator, de culoarea nisipului. Rezistente la flăcări, pentru încă puțină protecție suplimentară.

Sergentul Stout privi către locotenentul Donovan.

— Aveți ceva de adăugat, domnule? întrebă el.

— Da, spuse el dând din cap. Încă ceva, repede.

Sări de pe autoblindată și înaintă spre cercul de instructaj, aruncând o privire către clădirea de comandă pentru a asigura că maiorul MacMannis privește de pe trepte, înainte de a se adresa plutonului.

— Nu este cel mai bun moment pentru treaba asta, știu. Dar comandantul companiei vrea ca toți pușcașii marini să fie la curent cu următorul lucru, astăzi, până la amiază: s-a săturat de graffitiurile din baie. A spus că i-a ajuns. Cabinele din rulotele-toaletă se vor vopsi astăzi și trebuie să primim noi toalete portabile mâine. Așa că vom porni de la zero. Toate desenele graffiti vor fi înlăturate. Apoi, de mâine, dacă mai apare vreun desen cu penisuri sau bârfe despre pușcașii marini de sex feminin în băi…

Se opri și privi către sergentul Gomez, cu o expresie oarecum stânjenită.

— În cazul în care comandantul companiei mai vede ceva de genul ăsta, îl va delega pe sergentul-major să pună o santinelă la budă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, cu ordinul de a verifica fiecare cabină după ce ieșiți din ele.

Caporalul Zahn închise ochii și își mușcă limba, probabil încercând din răsputeri să nu râdă. Sergentul Stout rămase neclintit.

— Bună treabă, domnule. Mulțumim pentru intervenție. Altceva?

— Nu, cam atât, spuse locotenentul, luând-o agale către capota autoblindatei sale pentru a-și pune jacheta de flak și casca.

Apoi, pe un ton scăzut, astfel încât să nu-l audă locotenentul, sergentul Stout ne spuse:

— Dau fuga la bude după ce rupem rândurile. De fapt, întregul pluton are trei minute pentru a face același lucru. Știți mădularul ăla lucios, al dracului de frumos din ultima cabină de pe dreapta? Vreau o poză înainte să dispară pentru totdeauna. Unul dintre voi, tâlharilor, este un Leonardo da Vinci clar al mădularelor și mi-ar părea tare rău să văd dovada distrusă pe veci. Mare tragedie.

După ce râse pe înfundate, sergentul Stout se întoarse la mine și își puse mâna pe umărul meu, spunând:

— Doctorul Pleasant e în al doilea vehicul cu mine. Repejor, doctore, hai să parcurgem planul de intervenție.

Și astfel am stat acolo, în fața acelor pușcași marini. Fix acolo, la cei nouăsprezece ani ai mei. Cu urechile mari, părul roșcat și un dinte lipsă. Douăzeci și ceva de pușcași marini mă ascultau în timp ce le vorbeam despre tot felul de lucruri și despre tot ce voi face ca să le salvez viețile dacă avea să vină timpul.

— Când sunteți răniți, urmați pașii, am spus eu. Vă acordați primul ajutor. Folosiți trusa medicală. Faceți ce puteți. Ajutorul tovarășului vine după asta. Pușcașul marin cel mai apropiat de victimă este cel responsabil. Folosiți trusa medicală a celui rănit pentru a-l ajuta. Păstrați-vă trusa medicală personală pentru voi. Asigurați-vă că aveți garoul la îndemână ca să puteți da repede de el. Fiți capabili să vă aplicați propriul garou în mai puțin de zece secunde. Sângele roșu aprins, care face bulbuci, este arterial. Aplicați garoul. Iar dacă sunteți doborâți, rămâneți la pământ și nu vă agitați. Voi veni la voi.

Apoi, ca întotdeauna, echipa convoiului a făcut un cerc mare, cu sergentul Gomez în mijloc.

— Toată lumea să atingă pe cineva, ne-a spus ea.

Ne-am îndoit cu toții de mijloc și ne-am pus brațele pe umerii celui de alături. Chiar și locotenentul Donovan. Nu putea doar să privească. Nu când trăgeam adânc aer în piept.

Sergentul Gomez și-a umplut plămânii. La fel și noi. Apoi a lăsat aerul să iasă, sonor și teatral. La fel și noi.

— Așa, râse ea. Respirați adânc, fără griji.

A transferat comanda caporalului Zahn, care a spus o rugăciune, apoi am urcat în vehicule.

Am traversat baza spre punctul de control de la intrare și am așteptat acolo trecerea unui mare convoi de aprovizionare,

până s-a eliberat poarta. Stăteam în spate, lângă sergentul Stout. Am recunoscut vocea locotenentului Donovan prin radioemițător, clară și plină de încredere, anunțându-i pe cei de la control-mișcare că eram douăzeci și doi de inși în șase vehicule, îndreptându-ne spre Saqliniah, prin centrul orașului Fallujah. Ne-au acordat permisiunea să trecem pe poartă, repede. Ba chiar ne-au mutat înaintea altor câtorva convoaie care stăteau aliniate în ordinea plecării. Făceau asta pentru echipele de curățare a șoselelor.

Am făcut stânga pe Ruta Long Island și am băgat viteză. Vehiculul din frunte a luat-o înainte cam cu două sute de metri. Celelalte vehicule au păstrat distanța regulamentară, cam de cincizeci de metri de la unul la altul. Ne împrăștiam în deșert și ne adunam în orașe. Fiecare vehicul ridica în aer o jerbă de gunoi ca o coadă de cocoș, care se așternea pe vehiculul din spate de parc-ar fi fost confetti. În afara șoselei, totul devenea bej. Era greu să găsești orizontul în deșertul acela care absorbea clădirile și smogul.

În drum spre nord, către Fallujah, am trecut pe lângă câteva orașe mici, fără nume. Două sau trei clădiri adâncite de fiecare parte, murdare și dărăpănate. Irakienii așterneau foi de placaj peste canalizare, ca să poată intra și ieși din case. Uneori, printr-o ușă deschisă, vedeam curtea uneia din acele căsuțe-fortăreață, plină de plante înverzite și flori. Și ne întrebam cu voce tare, între canalizare, focurile din gunoaie și încântătoarele curți înverzite, cine dracu’ erau oamenii aceia?

Încă ceva: acolo, în Orientul Mijlociu obișnuiau să delimiteze marginea șoselei cu borduri galbene și negre. Fac asta pe toate șoselele, chiar și pe o sută de mile de autostradă. Nu știam lucrul ăsta înainte să merg acolo. Te puteai uita pe fereastră, la bordură, și-ți dădeai seama cât de repede mergeai după cât de iute alterna galbenul cu negrul. Presupun că asta era și ideea.

Mitraliorii din turelă fluturară steaguri roșii pentru a îndepărta traficul civil. Irakienii, în micile lor camionete uzate și sedanurile japoneze vechi de douăzeci de ani, trăgeau cu toții pe dreapta. Știau ce însemna steagul roșu. Însemna că nu ne oprim. Nu vă apropiați de noi. Mitraliorii aveau și cartușiere pentru muniție umplute cu trasoare și prinse de turele. Dacă o mașină ignora steagul și se apropia la o sută de metri, mitraliorul lansa un trasor. La cincizeci de metri trăgeau două

proiectile M16 în șosea, exact în fața mașinii. Puneau trasoare pentru primele cinci runde în toate cartușierele, așa că irakienii nu aveau cum să nu le vadă.

Limita de la care puteai ucide era de douăzeci și cinci de metri. Dacă un vehicul depășea cei douăzeci și cinci de metri sau accelera spre noi în orice punct, mitraliorul răsucea turela și trăgea pentru impresie artistică. Gloanțe de mitralieră prin parbriz și în blocul motor, până când vehiculul se oprea. Apoi, mitraliorul se lăsa în compartimentul echipajului pentru o mai bună protecție. Un vehicul care accelera spre noi avea să fie un vehicul cu bombă. Aproape întotdeauna.

M-am uitat prin fereastra din față și l-am recunoscut pe mitraliorul locotenentului Donovan, caporalul Marceau, stând în picioare în turela autoblindatei sale. Ceilalți caporali se luptau din răsputeri să-și dobândească locul pe scara ierarhică. Nu și Marceau. Totul îl amuza pe tipul ăsta. Chiar și propriile grade. Pe când mă concentram asupra lui, l-am auzit începând să vorbească prin radioemițător.

— Gomez, Zahn. Aici Marceau, a spus el, schimbați frecvența pe Convoiul doi.

Convoiul doi era un canal rezervat neoficial subofițerilor. Un loc în care își puteau transmite mesaje radio fără a-și face griji că vor fi ascultați de locotenent sau de sergent. Am decis să trag cu urechea și am schimbat frecvența radioemițătorului meu.

— Ascultați, l-am auzit pe Marceau spunând, voi doi meritați să știți că desenele alea murale cu penisuri sunt ale mele. Și o să fiu cinstit – nu cred că pot să renunț așa, deodată. Terminat.

Zahn și Gomez, în vehicule separate, au apăsat amândoi pe butoane, lăsându-l pe Marceau să-i audă râzând.

Marceau a continuat, imperturbabil:

— Așa că uite care-i compromisul meu: voi desena în continuare penisuri, iar voi puteți să mă numiți voluntar ca santinelă de noapte la bude. Terminat.

Am zâmbit și am mutat frecvența pe canalul convoiului principal.

În timp ce înaintam prin spațiile de luptă, mici teritorii decupate pe hartă, locotenentul Donovan a contactat prin radio unitatea care controla zona dinaintea noastră, cerând permisiunea de trecere. Când ne-am apropiat de podul către

Fallujah, a luat legătura cu Batalionul de Asalt Amfibii. Ei controlau traficul de pe autostradă pe acolo.

„Tracks”[1], așa îi spuneam acestui batalion, pentru că își petreceau tot timpul în tancuri plutitoare. Vehicule de asalt amfibii. „Tracks” pe scurt. E mereu ciudat, știți? Să vezi tancurile acelea plutitoare în deșert.

Locotenentul Donovan a cerut să folosim Phase Line Fran, autostrada care lega podul de peste râul Eufrat direct de centrul orașului și de nodul rutier din partea de est. Aceasta era Strada Principală din Fallujah. O rută expusă, aglomerată, dar cea mai rapidă cale de a ajunge pe șoseaua de pe Ruta Lincoln, dezafectată de o explozie a unui explozibil improvizat. Sergentul Stout trebuia să ajungă acolo repede pentru a verifica dispozitivele secundare. Comandantul amfibiilor era sus în turelă și fusese rănit grav. Așa că ofițerul care conducea centrul de comandă știa exact despre ce vorbea locotenentul Donovan. Ne-a dat permisiunea de trecere către Phase Line Fran fără prea multe discuții.

Pușcașii marini care păzeau podul ne-au făcut semn să trecem, iar Phase Line Fran s-a deschis. Convoaiele din fața noastră au tras pe dreapta, blocând străzile laterale. Am accelerat înaintând într-un mic grup compact, șase animale de pradă sprintând. Stăteam în spate, pe partea șoferului, cu sergentul Stout în diagonală. Căldura pătrundea prin gura turelei – era atât de cald, că abia puteai deschide ochii. Și mirosea a motorină. Îi simțeai gustul în aer. O picătură de sudoare mi s-a rostogolit pe buze, cu gust de sare și săpun. Mi-am lins buzele ca lumea ca să simt gustul acela mai mult. Orice, numai să îndepărtez motorina și gunoiul din gură.

Străzile din jurul nostru erau pline de glasurile arabilor. Vocea unui imam care ținea un discurs într-o moschee s-a auzit mai tare în timp ce treceam, mai încrâncenată. Clădirile aflate de-a lungul liniei Fran erau toate făcute fărâme. Privind pe străduță, am văzut doi tipi în pantaloni de trening și tricouri ordinare, cu cârpe legate în jurul gurii. Nu pe toată fața. Doar pe gură. Au început să alerge.

Am pus mâna pe emițător, dar sergentul Stout i-a văzut primul și și-a deschis aparatul.

---

[1] De la „amtracks“, prescurtarea denumirii inițiale a vehiculului: „amphibious tractor“ - tractor-amfibie (n.tr.)

— Actual, aici Hellbox, a spus el. Am doi tipi, cu vârstă de armată, care aleargă spre sud, pe ceea ce pare a fi Ruta George. Și în sus, pe stânga, la două sute de metri, e un camion roșu de gunoi care staționează. În cabină par a fi doi lipi. Tineri. Nu le văd mâinile. Terminat.

Imediat s-a auzit vocea lui Gomez:

— Recepționat. Îl văd și eu. Terminat.

Donovan a intervenit și el, părând ușor plictisit.

— Recepționat, îl văd. La ordinul tău, sergent.

Sergentul Stout s-a uitat la hartă, și-a ridicat privirea către camionul de gunoi și s-a încruntat. Și-a mușcat buza și a deschis microfonul.

— Înainte, a spus el.

Am înaintat până la camionul de gunoi, iar cei doi tipi din cabină nu și-au luat ochii de la noi nicio clipă.

— Sergent? am zis eu.

Aproape că a trebuit să strig.

Și-a ridicat privirea de pe hartă.

— De ce înaintăm?

— Cei doi din camion, a ridicat el din umeri.

— Sinucigașii cu bombă vin câte unul.

Am luat-o către nord la nodul rutier al autostrăzii și am înaintat cam zece kilometri, până la intersecția dintre Ruta Lincoln și Ruta Golden. Am văzut tancul dezafectat, înnegrit pe o parte, înclinat mult spre dreapta și într-o rână. Explozia smulsese șenilele, iar turela era deschisă. Nu fumega, totuși. Un alt tanc, intact, stătea chiar în afara cordonului, ceva mai în față pe șosea. Cineva dinăuntru răsucea întruna turela, scanând deșertul.

Am coborât din autoblindate și am executat cinciurile și douăzeci și cinciurile.

Locotenentul Donovan ne-a făcut semn mie și sergentului. Se afla exact la marginea zonei de securitate, privind țintă spre tancul bombardat. Se plimba de colo până colo, îngenunchind la fiecare câteva secunde pentru a se uita la tanc din diferite unghiuri.

Sergentul Gomez a venit apoi la Donovan. După ce au schimbat câteva vorbe în șoaptă, ea s-a îndepărtat cu pas grăbit. Le-a făcut semn pușcașilor marini care asigurau securitatea, strigând la ei să se retragă și să se dea mai înapoi.

Tancul explodat fusese al doilea în șir, deci bomba nu fusese declanșată de apăsarea unui comutator. Cineva lăsase primul tanc să treacă, apoi activase dispozitivul când al doilea tanc se apropiase. Trebuia să fie cineva care ne urmărea.

Locotenentul Donovan ne-a făcut semn să înaintăm. Eu, sergentul Stout și celălalt subofițer genist, sergentul Thompson. Cercetau șoseaua în timp ce înaintau, examinând fiecare crăpătură.

Sergentul de artilerie s-a întors zâmbind către mine și lui a zis:

— Arată bine, doctore. Ar trebui să meargă repede.

— În regulă, sergent, am răspuns eu.

— Ai încredere în mine, da?

A râs pentru a se asigura că înțelesesem că nu vorbea serios. Că nu îmi va cere și nu va putea niciodată să-mi ceară aprobarea.

Dar situația nu arăta prea bine. Se vedea limpede, din felul în care șopteau sergentul Stout și sergentul Thompson. Din atenția pe care locotenentul Donovan o acorda tancului bombardat. Când îl vedeai pe tipul ăsta acordând vreodată atenție la ceva?

Era lansatorul de grenade.

Vedeți, tancurile acestea nu erau tocmai tancuri. Erau transportatoare blindate de trupe și trebuiau să fie suficient de ușoare pentru a pluti. Așa că aveau un blindaj subțire și, în loc de tun, aveau un lansator de grenade automat montat în turelă.

Explozia smulsese turela și cutia de depozitare a muniției din interiorul acesteia, împrăștiind grenadele funcționale prin deșert ca pe niște ouă de Paște. Nimeni nu ne spusese de grenade înainte să coborâm. Acestea complicau totul și toată lumea era speriată. Echipamentul sergentului Stout identifica materialul exploziv și înregistra semnalele atipice. Dar era oare vorba despre grenadele nedetonate de peste tot sau ne aștepta o a doua bombă undeva înainte?

Sergentul de artilerie Stout și sergentul Thompson au început să se miște cu robotul de colo până colo. Eu și locotenentul Donovan ne-am sprijinit de autoblindată, privindu-i cum muncesc. Mi-am pus geanta de prim ajutor și targa pe capotă, gata să intervin. Locotenentul Donovan își scosese emițătorul radio pe fereastră, ca să poată răspunde imediat

când avea să îl contacteze comandantul companiei cerând vești. Poate fiindcă doar noi stăteam cu mâinile în sân, a început să mă ia la povești.

Ești din Louisiana? Urmărești fotbalul de la colegii? Primești corespondența în regulă? Chestii tâmpite, fără rost. Am încercat să-l ignor. În cele din urmă emițătorul a cârâit, așa că avea acum pe altcineva cu care să vorbească.] Erau cei de la tancurile amfibie, cerând vești.

— Recepționat. Suntem în locație, a spus el. Lucrează cu robotul acum. Nu putem estima când va fi gata. Recepționat, așteptați. Revin cu vești în cinci minute.

Sergentul Stout s-a apropiat de noi, cu umerii încordați, j

— Nu pot să găsesc nicio bombă secundară, domnule.

— Deci crezi că e curat?

Sergentul ridică din sprâncene, mestecându-și buza. Dar locotenentul avea nevoie de un răspuns.

— Împingeți tancul de pe șosea și așteptați întăriri, continuă el. Umpleți gaura aceea cât așteptăm?

— Da, domnule, răspunse sergentul. Pare un plan bun. Dar mai întâi va trebui să curățăm grenadele astea.

Locotenentul Donovan fluieră.

— O faceți cu robotul?

— Nu. Va trebui să le adun cu mâna. Pe fiecare. Să le punem grămadă și să le detonăm.

Donovan tresări.

La naiba, sergent. Ești sigur?

Stout ridică din umeri.

— Așa trebuie.

Și asta a fost tot. Discuția s-a încheiat. Sergentul Stout s-a îndreptat către zona detonării, fără ca măcar să aibă costumul pe el. I-a spus locotenentului că nu putea să adune atâtea grenade cu costumul acela greoi pe el, iar locotenentul nu l-a contrazis. A dat doar din cap și și-a reluat marșul prin perimetru, reamintindu-le pușcașilor marini să își acopere sectoarele.

Dar nu se puteau abține să nu-l privească pe sergent. Niciunul dintre noi nu mai văzuse așa ceva. Se apleca să ia grenadele nedetonate, una câte una. De unul singur, la sute de metri distanță. Una câte una și cu un calm imperturbabil.

Nimeni nu scotea o vorbă.

Aveam targa și trusa pregătite de intervenție, fiind omul aliat cel mai aproape de el. Soarele mă bătea în cap, încingându-mi casca de parcă ar fi fost o tavă de copt plăcinte. Sudoarea mi se scurgea pe față, iar vântul îmi lipea firicele de nisip pe piele. Îmi roteam umerii la câteva minute ca să-mi ridic un pic vestonul blindat și mă mutam de pe un picior pe altul.

Sergentul Stout folosea semnale cu mâna în zona de detonare. Emițătoarele radio nu erau bune. Puteau face bombele să se declanșeze. Săpă o mică groapă în nisip pentru grenade, fluturând brațul către Thompson de fiecare dată când punea una acolo. Încă trei grenade. Încă una. Puse ultima grenadă în gaură, apoi se ridică, cu pumnii deasupra capului, pentru a ne arăta că se întorcea să securizeze zona.

În spatele meu, cineva răsuflă, apoi strigă:

— La dracu, da!

Altcineva începu să aplaude. Sergentul Gomez îi potoli cât ai zice pește, spunându-le să tacă dracului din gură.

Sergentul Stout puse amândouă mâinile pe armă. Cam pe la jumătatea drumului, când îi puteam vedea fața clar, zâmbi și mimă din buze cuvintele: „Ai încredere în mine?”

I-am răspuns la zâmbet o clipă prea târziu. Fața lui înțepeni și parcă privea prin mine.

Mi-a trebuit o secundă ca să înregistrez împușcăturile, apoi m-am întors și am văzut un camion roșu de gunoi venind dinspre sud spre cordon. Doi tipi tineri în cabină. Zahn era acolo și trăgea deja în ei cu proiectile cu trasoare. M-am întors iar către sergent, care se pregătea să se pună în mișcare, fiind gata să o ia la fugă. Apoi l-am văzut la șapte metri în aer, răsucindu-se și împrăștiindu-se, în timp ce pușca și bocancii zburau de pe el.

Sunetul acela… Geamătul care a urmat pocnetului. M-a lovit o secundă mai târziu. Unda de șoc m-a trântit pe spate, iar casca mi s-a izbit de pavaj, crăpându-se. Pe față mi se scurgeau bulgărași de pământ și pietriș. Nu auzeam nimic.

M-am întors pe burtă să-l caut. Am pus ochii pe o formă din centrul autostrăzii. Am văzut-o rostogolindu-se. Sunt sigur de asta.

M-am ridicat în genunchi și mi-am căutat trusa. Thompson, deja în picioare, a început să alerge pe lângă mine, sprintând nebunește. Reușise să înainteze cam douăzeci de metri înainte

să explodeze încă un dispozitiv. Venise din stânga lui, într-un nor cenușiu grețos.

Eram încă surd, dar îmi dădeam seama că fusese mai mică decât prima. Bomba cu fragmentare i-a retezat lui 'Thompson piciorul stâng, doborându-l. S-a prăbușit imediat cu fața în jos. Obrazul stâng i-a lovit pământul înainte tio restul corpului. Arcuindu-și spatele, și-a întins mâna la picior.

Apoi și-a încleștat dinții și a continuat să înainteze, târându-se după sergentul Stout.

M-am ridicat și mi-am găsit trusa. Încă nu-mi simțeam picioarele. Abia mergeam. Am făcut un pas către forma din centrul autostrăzii. Auzul mi-a revenit și am auzit strigăte dinspre capătul convoiului și împușcături. M-am întors și l-am văzut pe Zahn trăgând în parbrizul camionului de gunoi. Înroșind sticla. Crăpăturile se înmulțeau cu fiecare împușcătură, până când, în cele din urmă, camionul de gunoi s-a rostogolit în nisipul adânc, iar de sub capotă a ieșit un jet de aburi și ulei de motor fierbinte.

Mi-am recăpătat echilibrul și am mai făcut un pas.

I lupă ce am început să-mi simt din nou mâinile și picioarele, am ridicat un picior și am mai făcut un pas. Exact în clipa în care am simțit că am coordonarea necesară pentru a începe să fug, ceva m-a lovit din spate și m-a pus la pământ. La început, am crezut că era o altă bombă. Apoi am simțit două brațe înconjurându-mă.

— Rămâi la pământ, doctore. Rămâi la pământ.

Era locotenentul Donovan.

— Nu. Mă duc după sergent, am spus eu.

— Doctore, a murit înainte să atingă pământul.

— Nu, l-am văzut întorcându-se. Pot ajunge la el.

— Doctore, nu asta ai văzut. Nu s-a întors.

I-am dat un cot în coaste și am încercat să mă desprind din strânsoarea lui. Apoi m-am smucit tare și am reușit să scap o secundă, până când și-a pus cotul pe după umărul meu, palma pe după gât și m-a țintuit la pământ. Mi-am zgâriat obrazul de asfaltul negru, fierbinte ca iadul.

— Domnule, lăsați-mă să mă ridic. Lăsați-mă să mă duc la el.

— N-a fost o grenadă, doctore. Ok? Le-a scăpat ceva. Sunt bombe secundare *peste* tot.

Am încercat să mă zbat din nou, dar abia am reușit să-mi

ridic șoldurile de pe pământ. Mă țintuise cu brațele întinse înainte, cu palmele desfăcute. Pe sub marginea căștii, abia îi vedeam silueta. Mi-am înfipt unghiile în pavaj și mi-am ars buricele degetelor, încercând să mă târăsc până la sergentul de artilerie.

— Ne ducem după sergentul Thompson, doctore, a spus locotenentul Donovan. Îl aducem înapoi la cordon.

— Du-te dracului.

— *Ascultă!*

— *Ducă-se dracului* și Thompson, am spus eu.

Chiar așa am spus.

— Doctore, uită-te în dreapta.

Locotenentul Donovan a tăcut.

— Bordura, a șoptit el apoi.

Mi-am dat seama ce era din secunda în care am văzut-o. O bordură neagră, nefixată în beton precum celelalte. Era și un altfel de negru. Mai curând gri decât negru. Și părea nouă. Nicio urmă de uzură.

— E o întreagă coroniță de panseluțe, doctore. Zonă letală. Nu și-au dat seama. Se uitau la pământ. Ne ducem după sergentul Thompson acum. Sergentul de artilerie rămâne unde e.

Am încetat să mă mai smucesc. Am închis ochii și m-am lăsat moale. Mi-a dat drumul, s-a ridicat și m-a apucat de vestonul blindat.

— Ai grijă la picioare, bine? Încetișor.

Dar nu am mers. Am stat pur și simplu acolo, privindu-mi picioarele. Locotenentul s-a dus și l-a luat pe Thompson, m timp ce eu stăteam acolo. Nici măcar nu știu cine a venit și m-a tras înapoi, dar când m-au luat, am văzut conturul de pe șosea, cu o aureolă întunecată împrejur. Trecuseră zece minute cel puțin.

Nu i-am văzut niciodată corpul.

Au desființat echipa de genișți, l-au trimis pe sergentul Thompson acasă ca să învețe să meargă din nou și m-au transferat în plutonul locotenentului Donovan.

În timp ce ducele și Delfinul leagă pluta, plecând să cerceteze un alt oraș, Jim se plânge că trebuie să aștepte în barcă. E îngrijorat că ar putea fi descoperit. Așa că ducele îl deghizează pe Jim cu o mantie de scenă din stambă și îi pictează fața în albastru. Pune pe el o pancartă pe care scrie: „Arab bolnav – dar inofensiv când e în toate mințile”.

Ideea că vopseaua albastră a fost suficientă pentru a-i convinge pe oamenii din oraș că Jim era arab, nu african, este șocantă pentru cititorii din lumea arabă. Scena arată din nou disprețul autorului față de compatrioții săi și ignoranța acestora față de culturile străine.

Dodge

Rămași fără curent electric, nu avem căldură, iar frigul nopții se strecoară în toate colțurile apartamentului nostru. A trecut o oră, cel puțin, de când nu avem electricitate.

Destul de mult pentru o pană de curent. Ceea ce mă face să suspectez că este intenționată. Că președintele Ben Ali a plănuit să lase orașul fără luminile stradale primitoare. Speră ca astfel să-i facă pe oameni să rămână în case, reducând protestele.

Râd în sinea mea, imaginându-mi-l pe Ben Ali la biroul său din palat, în fața unor butoane mari și comice pe care scrie „Telefoane”, „Internet” și „Electricitate”, toate în poziția „închis”.

Am început să cred că extravaganta haină franțuzească uitată de un turist, care îmi fusese oferită de angajatorul meu din compasiune, este destinată unei femei. Are niște volănașe ciudate și un material moale pe mâneci care nu par masculine. Îmi ține de cald, dar nu suficient încât să evit câte un tremur ocazional, care îmi distrage atenția. Fiindcă nu pot să înregistrez noi gânduri importante despre Huck pe computer, am apelat la un caiet. Scriu la lumina unei mici lumânări, care pâlpâie și aruncă lumina peste tot, numai pe pagină nu. Frustrat, suflu în lumânare și mă întorc la fereastră.

Detectez un iz slab de gaze lacrimogene care se strecoară prin canaturile ruginite ale ferestrei. Mulțimea e foarte aproape acum. Îi aud scandând mai clar și văd lumini pâlpâitoare pe zidurile clădirilor și pe străduțe. E prea devreme ca să mă bag la culcare și fără curent nu sunt prea multe de făcut în afară de a asculta.

Poate că plictiseala e cea care mă face să vreau să hoinăresc pe străzi, privind la mulțimea care trece. Sau poate că e mai mult decât o diversiune. Poate că e o precauție rezonabilă. Dacă poliția secretă va veni, într-adevăr, ce altă ascunzătoare e mai bună decât în mulțime? Mai bine să fiu acolo, afară, decât în acest apartament, pe adresa căruia poliția secretă știe că americanii au trimis o scrisoare pentru misteriosul Kateb al Hariri.

Încuind ușa după mine, bâjbâi pipăind pereții de pe holul întunecat până când ajung la scări și cobor treaptă cu treaptă

cu picioarele încordate.

Apoi mă izbesc pe palierul întunecat de vecinul nostru. Unul dintre vârstnicii bărboși care m-au văzut luând plicul astăzi, mai devreme. Am umărul îngropat în pieptul lui, de parcă și-ar fi îndepărtat picioarele astfel încât să ocupe spațiul maxim, forțând această coliziune. Probabil că m-a auzit venind.

— Scuzați-mă, unchiule, spun eu, îndepărtându-mă de el, nu v-am văzut.

— Iertați-mă, spune el, fără să se clintească pentru a-mi face loc. Sper că nu te-am speriat. Adu-mi aminte, nepoate. Numele tău? Fadi, nu-i așa?

Un fior înghețat, care nu are nimic de-a face cu aerul rece al nopții, îmi radiază din inimă până în fundul gâtului.

— Da, reușesc eu să spun. Mă numesc Fadi.

Ah! exclamă el. Fadi. E bine să îți cunoști vecinii, nu-i așa? În special în vremuri nesigure precum acestea.

Își aprinde o țigară și îi văd fața clar. Riduri mai adânci decât e normal pentru un bărbat de vârsta lui. Piele roasă de furie, acum țeapănă și ridată de încrederea letală a credinței. A cotrobăit prin corespondență și mi-a găsit scrisoarea de la americani. Sunt sigur de asta.

Pășesc cu grijă pe lângă el, către următorul șir de trepte. Mă străduiesc să par calm.

— Da, unchiule, spun eu. Scuzați-mă, trebuie să merg să mi găsesc colegii de apartament.

— Desigur, spune el. Și pacea fie cu tine, Fadi.

— Și cu dumneata, răspund eu.

Cobor scările în grabă, întrebându-mă ce nume îmi voi lua data viitoare când voi fugi, amintindu-mi-l pe primul.

Americanii ne-au ținut peste noapte la Ramadi și ne-au tratat pe bătrâni și pe mine ca pe niște animale. Mânându-ne peste tot, așa cum își mână un bătrân beduin caprele, și întotdeauna la umbra zidurilor de beton, unde nu ne putea vedea nimeni din oraș.

„Ziduri Bremer”, așa le spuneau americanii. Din cele mai înalte. Late la bază și subțiri în partea de sus.

Americanii ne-au pus și întrebări. Mereu aceleași întrebări. „Întrebări de testare” le numeau ei. Am trecut testele acelea, știu, întrucât dimineața ne-au dat cărți de identitate cu pozele și numele noastre. Semnate de un american, cărțile acestea. O

comoară pentru bărbații în vârstă, dar nu pentru mine. Încă aveam îndoieli cu privire la americanii aceștia.

După asta ne-au băgat într-un camion, unde bătrânii au suferit. Vestele nu le veneau bine. Pușcașii marini îi îmbrăcaseră pe rând, ca pe niște bebeluși, trăgându-le vestele peste burțile umflate și râzând.

— Mai puteți respira? îi întrebau râzând. E prea strâns?

Apoi au băgat plăcile blindate, continuând să râdă și întrebând:

— Dar acum? Puteți respira acum?

Americanii râdeau și zâmbeau întruna.

Dar mie îmi venea bine vesta, așa slăbănog cum eram și având cam aceeași vârstă ca pușcașii marini. Când vorbeau cu mine uitau de ei. Uitau unde se aflau. Ziceau chestii de genul:

— Hei, omule. Îmi dai și mie casca aia?

„Hei, omule”, așa ziceau. De parcă eram cu toții colegi de școală, de parcă până și în țara mea eram un soi de student în vizită.

Probabil că ajuta și faptul că purtam tricoul cu Metallica și niște blugi vechi. Țineam cartea lui Mark Twain răsucită în buzunarul din spate. Peste tot unde mergeam, de fiecare dată când mă percheziționau, trebuia să răsfoiesc paginile ca să le arăt că nu era decât o carte, nu un loc în care să ascunzi lucruri. De fiecare dată când mă percheziționa câte un american, zâmbea și întreba:

— Chiar *ai citit* cartea asta?

Nu, ziceam eu. E doar ca să-mi poarte noroc, omule.

Bătrânii își purtau cele mai bune haine pe care le aveau, iar pe cămășile bine călcate se zăreau pete străvechi. Erau încălțați cu pantofi din piele putrezi și țepeni, dar lustruiți, în ciuda tuturor acestora. Verighetele le atârnau pe degete.

Aceste verighete mă făceau să zâmbesc și să scutur din cap. Se purtau ca europenii bătrânii aceștia. Un mit pe care ajunseseră să-l creadă despre ei înșiși pe vremea lui Saddam, înainte ca războaiele, bombele și sosirea islamiștilor să le amintească, cu adevărat, cine erau. Un popor prost, din deșert. Un popor pe care adevărații europeni îl priveau amuzați.

Sub căștile care nu le veneau decât cu chiu cu vai, bătrânii își țineau părul rar pieptănat cu grijă. Aruncau priviri încruntate și își netezeau mustățile. Cu demnitate, credeau ei.

Universitari și profesioniști. Bărbați instruiți. Bărbați care contaseră întotdeauna și o știuseră mereu.

Am ieșit din complexul american printr-o poartă rotativă și am accelerat pe un pod peste Tigru. După ce am ajuns pe autostradă, încadrați de celelalte camioane americane, am încetinit la o viteză rezonabilă.

Înfășați în jachetele lor de flak, bătrânii se agitau. Îngrijorați că cineva din camion i-ar putea recunoaște – un spion, poate –, își lăsaseră capul în pământ. Camionul a luat o curbă bruscă și bătrânii s-au aplecat înainte să-și recapete echilibrul. Jachetele de flak au săltat, prinzându-le grăsimea de pe gât. Căștile au sărit și le-au alunecat pe ochi. Cu toții înghițeam praful împrăștiat de pe șosea.

Așezat în apropierea panoului rabatabil al camionului, îmi imaginam că sunt încadrat de fete drăguțe. M-am lăsat pe spate și am cuprins bancheta, prefăcându-mă că le ating. Asta m-a ajutat să rămân calm. Știam ce le făceau bombele acestor camioane. Văzusem un asemenea măcel. Americanii, cu toate armele lor, nu ne puteau apăra de bombe. Nu se puteau apăra nici măcar pe ei înșiși. Și pe cine altcineva ar fi vrut compatrioții noștri să vadă măcelărit mai mult decât pe noi, trădătorii?

Băteam din picior, fredonam și mă foiam, în timp ce camionul înainta. Apoi am decis că era o prostie că ne străduiam atât de mult cu toții să nu ne uităm unul la altul. Așa că am început să le vorbesc acelor bătrâni ridicoli.

Nu m-au lăsat, nu la început. Au întors capul, și-au dres vocea și s-au uitat la cer. Asta m-a înfuriat, așa că m-am ridicat și am strigat peste zgomotul motorului:

— Shakumaku! Asalamu Alaikum!

Bătrânii s-au foit pe scaune. Mi-am desfăcut brațele larg și am strigat în engleză:

— Care-i treaba, unchișilor?

Nimic. M-am lăsat pe spate și am oftat.

— Suntem cu toții condamnați. Da, unchișilor? Este adevărat? Ar trebui să ne și plictisim?

Cineva a mormăit, așa că m-am ridicat în capul oaselor din nou.

— Ești de acord, unchiule? Da? Atunci eu zic să ne prezentăm. Încep eu. Mă numesc Hans Blix. M-au trimis aici ca

să întreb dacă vreunul dintre voi are arme de distrugere în masă. Poate acasă? Poate în grădină? Chiar și cea mai mică armă de distrugere în masă ar putea fi de ajutor.

Amuzant, mă gândeam eu.

Apoi, cel mai vârstnic dintre ei, cel cu toată mustața căruntă, a vorbit. Privind țintă înainte, a început să vorbească în araba clasică:

— Ai învățat engleza de la televizor?

I-am zâmbit și am răspuns în engleză:

— Da, unchiule. Absolut. Tu?

— Poate că așa vrei să ne faci să credem.

Bătrânul a continuat apoi în arabă:

— După mine, pari a fi un copil din Mansoor[2]. La Universitatea din Bagdad ai învățat?

— De ce? Mă recunoașteți? Ați fost profesor?

— Recunosc oamenii la morgă. Până atunci suntem străini.

Atunci, ce alt moment mai bun pentru a ne prezenta, unchiule?

În sfârșit, bătrânul și-a întors fața spre mine.

— Glumele acestea, tinere, mi-a spus el în engleză, glumele acestea sunt glume de burlac. Glumele unui bărbat tură copii. Ar trebui să le ții pentru tine.

Am dat din cap aprobator.

— Înțeleg, unchiule. Scuze.

Mi-am dus mâna la inimă.

— Mă voi gândi la niște glume cu Saddam. E bine așa? Da?

Nimeni n-a râs.

Convoiul sălta în jurul lacului Habbaniyah, imens și verde. Și mai era și drumul cel lung. Am intrat în umbrele platoului Taqaddum, locul îndelung interzis unde Saddam ¡și ținuse baza militară. Apoi am făcut o curbă bruscă la stâncile prăfuite, înainte de a o lua din nou către râu, către câmpurile verzi, către palmieri și păpuriș.

În cele din urmă, camionul a luat-o abrupt la stânga pe un drum pavat, aproape ascuns, și am apucat-o prin labirintul de faleze. Râul rămăsese în spate. Zgomotul motorului a devenit frenetic, iar cauciucurile au mai derapat o dată înainte de a ajunge pe șosea. Apoi în fața noastră a apărut o poartă și, dincolo de ea, a început să se zărească suprafața întinsă și

[2] Unul dintre cele nouă districte administrative din Bagdad (n.tr.)

dezordonată a vechii baze aeriene.

Bătrânii au făcut ochii mari. S-au tras pe marginea băncii, apoi s-au ridicat în picioare, străduindu-se să vadă prin vălul de praf și de gaz de eșapament locul în care marele bărbat își ținuse avioanele de luptă și bombele. În care prieteni ai lor fuseseră aduși cu multă vreme în urmă în toiul nopții și dispăruseră. Unde acum locuiau americanii, contemplând râul și trofeele cucerite.

Am rămas așezat, privind țintă peste panoul din spate al camionului, către râul care șerpuia spre nord, fâșiile verzi agățându-se strâns de mal, către praf și orizontul sufocat de acesta. Apoi camionul a accelerat, a luat o curbă, iar râul a dispărut.

Am oprit din nou și un pușcaș marin tânăr a urcat în camion ca să ne verifice cărțile de identitate. Sudoarea i se scurgea pe fața palidă, dar nu se deranja să o șteargă. Pânza verde de pe curelușa de sub bărbie o absorbea. Sudoarea, colorată cu verde, i se desprindea de pe bărbie în picuri mari.

Bătrânii întindeau cărțile de identitate cu ambele mâini, apucând colțurile cu degetele mari și cu arătătoarele. Își țineau actele ceva mai jos de nivelul feței și trăgeau cu ochiul ca niște școlari, încuviințând și încercând să zâmbească precum americanii. Cu toată dantura și fără rușine.

Pușcașul marin punea un deget înmănușat pe fiecare act, folosindu-și cealaltă mână pentru a-și îndrepta pușca atârnată pe piept. Bătrânii scotoceau satisfăcuți prin documentele care ni se dăduseră la Ramadi, vrând să-i mai ofere ceva tânărului pușcaș marin, chiar și după ce acesta trecuse de ei.

Am așteptat să-mi vină rândul și, când s-a apropiat, am scos cartea de identitate din buzunarul de la sold și am ridicat-o deasupra capului, încet și detașat.

Pușcașul marin a bătut cu un deget pe act, și-a dus cealaltă mână la inimă și a zis:

— Shukran.

— Așa e, omule, am răspuns eu. Mă cheamă MEA și sunt autorizat să ucid.

Auzisem asta cândva pe un album Beastie Boys și crezusem întotdeauna că suna tare. În orice caz, l-a făcut pe tânărul pușcaș marin să râdă.

Camionul a intrat în viteză și s-a strecurat pe poartă. Am

trecut pe lângă un șir de camioane americane așteptând să plece așa cum intraserăm noi. O duzină de camioane de transport și câteva autoblindate. Bărbați – dar și câteva femei cu un aer sever – se sprijineau de ele. Erau îmbrăcați din cap până în picioare în salopete bej. I-am privit cum își pun glugile și căștile, cum se strecoară sub jacheta blindată, și m-am întrebat unde plecau și ce aveau să facă. Să omoare pe cineva? Pe cineva pe care aș fi putut să cunosc?

M-am blestemat, atât pe mine, cât și greșeala teribilă pe care o luceam.

Convoiul nostru s-a împrăștiat. Escortele cu mitralierele pe platformă s-au grăbit către colțul lor de platou. Camionul nostru a luat curba și a sosit în America. Bărbați în echipament de camuflaj pentru deșert umblau cu puștile pe spate. Civili grași cu cămăși cu guler și pantaloni kaki înaintau prin vântul fierbinte cu capetele în pământ.

Am trecut pe lângă elicoptere parcate ordonat în șir în spatele sârmei ghimpate și pe lângă un câmp gol care se transforma într-un oraș sub ochii noștri. O macara mare descărca barăci metalice pentru locuit, de cinci metri pătrați, dintr-un șir de camioane neacoperite, aflate în așteptare, aranjându-le frumos pe rânduri. Erau puse câte cinci într-un camion. În aceste cutii păreau a încăpea două paturi, iar norocoșii americani care aveau să locuiască în ele își asigurau răcoarea cu aparate individuale de aer condiționat.

Americanii fără cutii arătoase și cu aer condiționat locuiau în barăci lungi, de placaj, laolaltă cu alte zeci de oameni.

Un camion de gunoi venea pe urma macaralei cu pietriș, pe care muncitori străini, pakistanezi, mi-am închipuit eu, îl întindeau făcând alei, înconjurați de gărzi înarmate care îi supravegheau. Terenul era plin de zumzetul generatoarelor, al compresoarelor și al transportatoarelor aeriene.

Când un avion de transport a decolat, am simțit mirosul gazului de eșapament și căldura motoarelor și mi s-a făcut dor de râu.

În cele din urmă am ajuns la un conglomerat de adăposturi de beton, izolate de împrejmuirea de sârmă ghimpată și de o poartă, aflată pe latura îndepărtată a bazei. Erau buncăre adânci, făcute să reziste bombelor. Un american în pantaloni kaki și cu ochelari de soare ne-a deschis poarta. Camionul

nostru a oprit și s-a auzit pufăitul frânelor. Bătrânii și-au deschis grăbiți vestele de flak, gâfâind, cu plămânii liberi, pentru prima dată în câteva ore, să se umple cu aer.

Panoul din dosul camionului a fost coborât și un bărbat a strigat în arabă:

— Lăsați-vă în camion jachetele de flak și căștile. Se întorc la Ramadi. Veți primi altele aici.

Mi-am scos echipamentul și am sărit din camion, făcând saltul de doi metri ca un șmecher, ridicând praful în aer. Americanii aveau sa mă învețe să spun asta – ca un șmecher – și râdeau când nu o spuneam bine.

— Ajutați-vă unii pe alții la coborâre, ne-a strigat bărbatul. Dacă aveți nevoie de mai mult ajutor, faceți-i cu mâna unui pușcaș marin.

Mi-am vârât mâinile în buzunare și am inspirat aerul. M am îndepărtat de camion, mergând în cercuri mărunte a dând cu piciorul în ghemotoace de praf și în pietre mici, în timp ce americanii se înghesuiau în dosul camionului ca să-i ajute pe bătrâni să coboare.

— Nu te mai învârti! Așază-te acolo, în fața mea. Trebuie să-ți fac recepția.

M-am uitat prin mulțime după voce, imaginându-mi un arab cu o cămașă lungă până la glezne. Am presupus că va avea măcar un ten măsliniu.

— Exact în fața mea! Pregătiți-vă actele de identitate!

L-am văzut, cu ochelarii lui de soare scumpi și cu uniforma sa de pușcaș marin. Arăta exact ca un american și nu era cu mult mai mare decât mine. Își vântura clipboardul pe deasupra capului. Dar, în ciuda uniformei, mi-am dat seama instantaneu că nu era pușcaș marin. Pe sub șapcă îi ieșeau șuvițe de păr negru, iar crăcii pantalonilor stăteau întinși peste călcâiele bocancilor. Adevărații pușcași marini își vârau manșetele pantalonilor în bocanci. Și întotdeauna își tundeau părul foarte, foarte scurt.

M-am îndreptat singur către el, în vreme ce bătrânii se căzneau să coboare pe burtă peste panoul camionului, căutând curajul să-și dea drumul.

— Arată-mi actul de identitate, mi-a spus el în engleză.

— Sigur, omule.

Am pus cardul pe clipboard.

— Mulțumesc.

Mi-a verificat numele pe clipboard și a pus cardul sub agrafa metalică. Apoi a scos un nou card din buzunar.

— Acesta este noul tău act de identitate, mi-a spus el.

Poza mea era deja pe acesta.

— Cel vechi rămâne la mine. De acum înainte nu primești vechiul act de identitate decât atunci când pleci acasă în permisie. Pe noul act nu e niciun nume, ci doar un număr. Asta pentru siguranța ta și a familiei tale. Acum mergi la scările acelea, a zis el, arătând către ușa celui mai apropiat buncăr.

M-am apropiat și am zâmbit.

— Aș putea să-ți pun o întrebare, omule? i-am zis.

— Sigur, a oftat el. Dar repede.

— De unde ești?

A ridicat din umeri.

— Ăsta nu e un lucru pe care să-l întrebi pe aici. Dar… ce dracu? America. Michigan.

— Îmi pare rău. Nu am fost clar. Am vrut să zic, știi tu… înainte de asta.

— Liban, a zis el.

Am râs. Pe cine încerca să ducă de nas? Pe americani?

— Ok, omule, am zis eu, îndreptându-mă apoi către buncăr. Încearcă asta cu doamnele.

— Poftim?

— Siria – asta ai vrut să spui, corect?

Am ajuns la ușă și am strigat peste umăr:

— Când te întorci în Damasc, totuși, așa să le spui doamnelor. Liban! Invită-le la plajă.

— Michigan, a repetat el aspru.

— Da, și eu am fost în Iordan o dată. Dar mereu voi fi din Bagdad.

Ușa s-a deschis înspre niște scări întunecoase și abrupte. Am văzut lumină la capătul lor și am auzit bărbați râzând și vorbind în engleză. Am bâjbâit cu mâinile de-a lungul zidurilor și am coborât scara treaptă cu treaptă, pipăind marginea cu piciorul drept. Ajuns jos, am luat-o pe după un colț și am ajuns într-o încăpere luminoasă.

— Schlonek, a exclamat unul dintre americani.

— Asalamu alaikum!

Vederea mi-a revenit la normal și am văzut un civil purtând

pantaloni de armată cu multe buzunare și o cămașă cu guler cu un logo corporatist. Am remarcat în special că nu purta pistol. Era de vârstă mijlocie, dar încă în formă, și stătea cu mâinile în șolduri și cu pieptul scos înainte.

În spatele lui era un pușcaș marin cam de aceeași vârstă – un ofițer, am ghicit eu, după metalul strălucitor de pe gulerul lui. Acesta mi-a zâmbit și mi-a făcut cu mâna.

— Ia loc oriunde dorești, mi-a spus civilul.

Apoi mi-a indicat cu mâna scaunele din plastic, așezate în rânduri ordonate pe pardoseala din marmură.

— Ok, am ridicat eu din umeri.

Mi-am băgat mâinile în buzunare și am cântărit opțiunile. Blestemele și pufăiturile bătrânilor care coborau se auzeau tot mai tare.

Apoi, ofițerul a vorbit din nou. Doar cu mine. Numai cu mine.

— A fost bun drumul?

— Da. Bun, am spus eu.

În adâncurile buncărului, de-a lungul holului lung din spatele americanilor, s-a auzit un bărbat strigând. În întuneric s-au schimbat cuvinte furioase în arabă.

— Nicio grijă, a spus civilul, arătând către hol cu degetul mare. Doar că uneori e cam zgomot acolo. Nu te stresa.

Din întuneric a apărut un arab mai în vârstă, gras și mustăcios. Purta uniformă de pușcaș marin, dar – ca și bărbatul de sus cu ochelari de soare și clipboard – nu era pușcaș marin. A ieșit apoi valvârtej pe lângă ofițer și prietenul acestuia.

— Mincinoși, a șuierat el. Mi-a ajuns cu mincinoșii pe ziua de azi. Mă duc să fumez.

Ofițerul a râs și l-a bătut pe bărbatul furios pe umăr.

— Ești un sfânt, Cadillac, i-a spus el.

Eu am rămas nemișcat. Arabul numit Cadillac m-a atins în trecere în drum spre scări.

Ofițerul s-a întors către mine spunând:

— Te rog, te rog. Min fadlak! *Relaxează-te.*

Am făcut cum mi-a spus. Acum intrau bătrânii, unul câte unul, răsuflând greu. După ce ne-am așezat cu toții, civilul cu pieptul lat a început să vorbească. Ne-a salutat în arabă foarte politicos, ca și când ar fi exersat fraza aceea unică întreaga zi. Apoi a revenit la engleză.

— Mai întâi, dați-mi voie să vă felicit pentru curaj. Chiar dacă

vă plătim, se înțelege că sunteți eroi pentru asta.

Oprindu-se, ne-a privit pe fiecare în ochi.

— Adevărați eroi irakieni. De asemenea, dați-mi voie să vă spun că știm cu ce pericole se confruntă familiile voastre. Acesta este motivul *pentru care*, după ce părăsiți acest buncăr, nu vă veți mai *folosi* numele adevărate. Nu de față cu mine. Nici de față cu domnul colonel Davis. Nu de față cu pușcașii marini cu care *lucrați.* Vă vom da fiecăruia un *nomme de guerre.*

A scuturat din cap și s-a încruntat, apoi a adăugat: „Scuze". Adică un nume fals.

M-am uitat prin încăpere. Bătrânii dădeau din cap, ca și când ar fi înțeles toate acestea.

— Ok.

Civilul și-a examinat apoi notițele.

Trebuie să discutăm acum clasificările. La Centrul Guvernamental din Ramadi, ați fost clasificați cu toții de pușcașii marini de acolo. Categoria unu, doi sau trei. Categoriile doi și trei au acces provizoriu la informații secrete și abilitatea de a traduce și interpreta.

Privi în jos către notițe și se încruntă, ca și când nu ar fi fost întru totul de acord cu propriile cuvinte.

— Spun provizoriu deoarece acest statut se acordă de obicei doar cetățenilor americani. Dar, datorită abilităților și loialității voastre demonstrate, vi se… ăă… acordă statut provizoriu.

Bătrânii zâmbiră.

— Ok, *așadar* interpreții din categoriile doi și trei vor locui în acest buncăr și vor lucra cu personalul de la serviciile de informații. Veți vorbi cu deținuții. Veți traduce documente. Nu veți părăsi deloc cazarma Taqaddum, decât dacă sunteți escortați acasă pentru concediu din motive personale.

Apoi l-a întrebat pe ofițer foarte încet:

— Avem și persoane din categoria unu aici?

Ofițerul a încuviințat și a ridicat un deget.

— Celor din categoria unu nu li *se poate* acorda acces provizoriu, dintr-un motiv sau altul. Așadar, dacă faceți parte din categoria unu, veți munci cu pușcașii marini pe teren. Veți lua parte la patrule. Veți locui cu ei. În regulă? Toată lumea să-și verifice cardurile pe care vi le-a dat Frank sus.

Am privit cu toții în jos.

— Este cineva din categoria unu?

Am văzut-o pe cardul meu, o cifră mare verde, într-un colț. Am ridicat mâna.

— Grozav. Haide, ridică-te! Trebuie să pleci acum. Ia-o înapoi pe scări și vorbește cu Frank, ok? Vei primi instructajul mai târziu. Restul discuției este doar pentru interpreții cu statut provizoriu.

Civilul zâmbi ca și cum mi-ar fi fost prieten.

M-am ridicat, cu genunchii un pic moi, și l-am văzut pe bătrânul cu mustața grizonată pe rândul din spate.

— Unchiule, am spus eu în arabă. Să aveți o ședere plăcută. Sper să pui multe întrebări bune.

— Aștept cu nerăbdare să te cunosc, mi-a răspuns el.

Am traversat încăperea și am urcat scările. În spatele meu, l-am auzit pe civil întrebând:

— Ok, cui îi este foame?

Ajuns la suprafață, Frank, bărbatul cu ochelari de soare, cel din Michigan, a râs când m-a văzut.

— Așa de repede te-ai întors?

— Categoria unu, am răspuns eu.

— Pe bune? a răspuns el, întorcând paginile de pe clipboard.

S-a oprit la o pagină cu trei coloane lungi de cuvinte, majoritatea scrise cu creionul.

— Hai să vedem ce a mai rămas.

A urmărit rândurile de pe pagină cu creionul, până a găsit un nume care îi plăcea.

— Dodge, a zis el zâmbind. De acum înainte te cheamă Dodge. Ai înțeles?

— Bine.

Nu știam ce înseamnă și nici nu am întrebat. Mi-a spus el, oricum.

— E un tip de mașină. O mașină bună, solidă.

Mi-a făcut semn din mână să-l urmez către un șir de camioane Toyota, noi-nouțe.

Așadar, Dodge, ai ceva? Lucruri personale?

Nu. În Ramadi ne-au spus să lăsăm totul acolo.

— Bine. Atunci, primul lucru pe care îl avem de făcut e să te echipăm. Uite aici.

A arătat spre camionul de la capătul șirului. Am urcat în camion și Frank a deschis radioul. Cunoșteam postul din

Fallujah, ca și vocea cântăreței. Gehan Rateb. Moderatoarea aceea tv egipteană, care mi se părea foarte bună. M-am gândit ce i-ar face jihadiștii DJ-ului care avea îndrăzneala să difuzeze muzica ei, dacă l-ar prinde vreodată.

Frank a schimbat frecvența înainte să apuc măcar să-l întreb dacă îi plăcea Gehan sau dacă o considera o bunăciune. A nimerit apoi un post cu un DJ american. O femeie.

Bine ați revenit la Country Convoy, cu specialista Kristy…

— Trecem peste depozit și te las la unitatea ta, spuse Frank.

Transmitem live din Zona Verde pe postul Forțelor Armate…

— Compania de Susținere Geniști e prima pe lista celor care așteaptă interpreți, așa că poți începe cu cei de acolo. Unitatea următoare din șir, cred.

Înainte de a ne întoarce la nemaipomenita muzică country, să parcurgem repede evenimentele din Zona Verde…

— Vei primi uniforme, vestă de flak, cască, glugi, ochelari de soare și bocanci. Poate și o trusă medicală.

La ora 13.00, avem yoga la piscina din partea de sud…

— Dar fără armă. Interpreții nu primesc arme.

La ora 15.00, avem aerobic acvatic la piscina din partea de vest…

— Compania de Susținere Geniști iese tot timpul dincolo de sârma ghimpată. Repară lucruri. Șosele și pavaje. Construiesc și puncte de verificare.

La ora 20.00, avem filmul săptămânal lângă piscina din partea de nord…

— Vei merge cu ei și te vei ocupa de civili. Uneori civilii se apropie prea mult și pușcașii marini trag în mașini.

Filmul de săptămâna aceasta… Naufragiatul, *cu Tom Hanks în rolul principal.*

— Tipii de la Susținere Geniști trag în multe mașini accidental. Tu vei merge și îți vei cere scuze în numele lor. Ai înțeles?

Frank și-a aprins apoi o țigară și a închis radioul.

— De asemenea, vei vorbi cu armata irakiană în numele lor. Soldați obișnuiți, cei mai mulți, dar și câțiva ofițeri. Așa că, dacă ai convingeri politice sau o familie care face politică, sau dacă ai familie pur și simplu, religie, opinii sau orice altceva… acum *nu* mai ai. Ai înțeles?

Am trecut pe lângă spital și pe lângă sala de mese. Corturi

masive, cu rame metalice, acoperite cu vinii alb, dotate cu generatoare și cu aparate de aer condiționat pe margine.

— Așadar, Dodge. Șiit sau sunnit?

M-am uitat pe fereastră, la americanii care așteptau să-și primească prânzul.

— Nici una, nici alta, am spus eu. Sunt evreu.

Frank a râs.

— Sigur, la fel și eu. Dar pe bune acum, a spus Frank, pocnindu-mă peste genunchi. Hei, mă asculți?

— Da, te ascult, omule.

— Nu le spune nimic. Nu spune. Nimănui. Nimic. Ai înțeles? Săptămâna trecută, când am ieșit cu niște soldați pe lângă Fallujah, am găsit o casă cu cincisprezece capete în ea. Să fiu al dracului! Cincisprezece capete retezate, al dracului să fiu. Familia mea locuiește în Michigan, ok? Și asta e tot ce știe toată lumea. Nu-mi știu *numele.* Nu știu nimic *despre* mine și sunt american, omule. Frank a tras din țigară, apoi m-a întrebat: Așadar, cum te cheamă?

— Dodge. Mă cheamă Dodge.

— Bun.

Am trecut de un indicator pe care scria „Bun venit în Salul Inginerilor, unde siguranța este vitală. Limita de viteză este de 5 mile/oră în permanență”. Frank a ridicat piciorul de pe accelerație și camionul a trecut de un câmp cu vehicule blindate, un gen de care nu mai văzusem niciodată. Pușcași marini îmbrăcați în uniforme bej, cu pantaloni de camuflaj și tricouri verzi umblau de colo-colo cu lăzi frigorifice pentru gheață, mitraliere și cutii de muniție.

Camionul s-a oprit ușor lângă o clădire de beton rămasă din vechea Forță Aeriană a lui Saddam. Pe ușă scria în arabă cu vopsea ștearsă: „Baza aeriană Tammuz, Escadrila 14”. Mă întrebam dacă americanii știau asta. Mă întrebam dacă își pusese vreodată cineva întrebarea aceasta.

Din acoperișul plat creștea o pădure de antene radio, în față, pe un indicator, scrijelit pe placaj simplu, scria: „Compania de Susținere Geniști. Casa celor mai buni. Maior R. E. MacMannis, Comandant”.

Frank a parcat camionul și și-a scuturat țigara.

— Aici cobori, Dodge.

Am coborât și am intrat sub marchiză, îndreptându-ne spre

ușa de placaj din zid. Proastă tâmplărie la ușa aceea. „Făcută ca-n ghetou”, după cum aveau să mă învețe americanii să spun.

Frank a bătut la ușă și un pușcaș marin a răspuns cu pistolul la șold. Era tânăr și înalt. Blond. Cu mușchi pe el. Un șuvoi de aer rece a ieșit odată cu el.

— Pot să vă ajut?

— Da. Hei, sunt de la asistență informații. Vi l-am adus pe noul interpret.

— A primit acces?

— Categoria unu. Așa că poate locui cu voi, băieți, dar nu are acces în spațiile secrete.

— Atunci nu intră *aici.*

Locotenentul a ieșit, lăsând ușa de ghetou să se închidă în spatele lui.

— Așteaptă. Locotenent Cobb. Domnule.

Vocea venea dinăuntru. Apoi ușa s-a deschis și a ieșit un alt pușcaș marin. Mai în vârstă și nu prea în formă. Zâmbind de parcă ar fi exersat la greu.

— Da, sergent?

— Plutonul de Reparații Drumuri așteaptă un interpret, domnule.

— Cum ai ajuns la concluzia asta, sergent?

— Locotenentul Wong de la Plutonul de Combustibil Engros a primit ultimul interpret. Înainte de asta, voi – cei de la Plutonul de Construcții – ați primit instructajul de la comitet, transmis pe ecranul cu plasmă. Zic doar, domnule. Știți… nu încerc decât să fac ce trebuie pentru locotenentul meu, atâta tot.

— Bine. Adu-l aici. Obține aprobarea maiorului MacMannis când se întoarce.

Apoi s-a auzit o altă voce, de data această foarte autoritară.

— M-am întors. Faceți loc.

Acest maior MacMannis tocmai venea spre noi, cu umerii săi lați, cu scalpul chel și roșu de la soare. Și-a făcut loc prin micul nostru grup și a intrat în camera răcoroasă.

— Serviciul comemorativ s-a încheiat, a spus maiorul dinăuntru. Ar trebui să se întoarcă toată lumea în curând. Lămuriți rahaturile astea mai repede.

Locotenentul și sergentul de artilerie cel gras au luat poziția de drepți.

— Să trăiți, au strigat ei la unison.

După ce MacMannis a plecat, locotenentul s-a întors între sergentul de artilerie cel gras.

— Ascultă, sergent. Fă ce vrei. Nu am timp de asta.

— Mulțumesc, domnule. Caporalul Jones se poate ocupa de pupitrul meu cât timp sunt plecat.

— Da, știu că poate.

Locotenentul a dispărut apoi dincolo de ușa de placaj, fără ca măcar să încerce să ascundă că nu-l plăcea pe pușcașul acesta marin cu kilograme în plus, pe politicianul acesta zâmbitor.

Nici mie nu-mi plăcea de el.

— Bună, ce mai faci? Eu sunt sergentul de artilerie Dole.

Și-a înfipt mâna în palma lui Frank, scuturând-o puternic. În sus și în jos, ca pe un bici.

— Șef al Plutonului de Reparații Drumuri, înrolat ca superior. Dar îmi petrec majoritatea timpului aici. Lucrez la secțiunea de operațiuni. Mă asigur că totul merge bine. Locotenentul Donovan și sergentul Gomez se ocupă cam de toate la pluton. Nu prea e nevoie de mine.

Toate acele explicații, toate acele scuze, și abia făcuserăm cunoștință.

— Așadar, cine este tipul acesta? a întrebat Dole arătând spre mine.

— Dodge, am răspuns eu, înainte ca Frank să aibă ocazia să o facă. Mi-am dus mâna la piept și am adăugat: O mașină solidă.

M-a pocnit peste umăr.

— Am avut și eu un Dart, vreo zece ani. Asta era pe vremuri, totuși! A râs de unul singur, apoi a zis: Haide, urmează-mă la pluton. Hai să-ți găsim un pat.

Am înconjurat clădirea pătrățoasă de beton, până în spate unde era un petic de pământ încadrat pe toate laturile de întărituri înalte de lut. Întreaga companie, toți acei americani erau lipiți exact de marginea platoului. Mă întrebam dacă știau că toți cei de pe marginea râului îi puteau vedea foarte clar, mișcându-se aici, sus.

Păstraseră o suprafață de pământ cam de treizeci de metri pătrați, goală și netedă, pentru instrucție și chestii de-astea. În jurul pătratului gol, pe fiecare latură, erau aranjate câte trei barăci de placaj lungi și subțiratice, cu uși la fiecare capăt. În interiorul fiecăreia era loc cam pentru douăzeci de paturi.

— Majoritatea companiei este la capelă, a spus sergentul

Dole, adăugând apoi țeapăn: Serviciu de comemorare. Am făcut o numărătoare a celor uciși în luptă săptămâna trecută.

— Îmi pare rău să aud asta, a răspuns Frank.

Pe un ton clinic și detașat, ca și când mai încercase și înainte, de multe ori, să o spună bine, dar aflase că, de fapt, nu exista nicio cale de a o spune altfel.

— Da, spuse sergentul Dole, punându-și mâinile în buzunare. A fost un băiat bun.

Era primul lucru din tot ce spusese pe care îl credeam.

Sergentul de artilerie Dole bătu la ușa unei barăci de placaj de pe ultimul rând, cea mai apropiată de întăritura de la marginea platoului. Cum nimeni nu răspunse, o împinse.

— E cineva acasă?

Apoi aprinse luminile.

— Aici, sergent.

Un tânăr stătea pe patul lui de cazarmă din capătul îndepărtat. Părea că stătuse pe întuneric.

— Hei, doctore. Nu te-ai dus la capelă?

— Supravegherea echipamentului. Trebuia să rămână cineva pentru asta.

— Cu lumina stinsă?

— E ca-ntr-o saună nenorocită aici.

— Ok.

Sergentul Dole părea contrariat, ca și când ar fi încercat Nil afle cum putea o singură lumină să încălzească semnificativ încăperea aceea atât de lungă.

Ridică din umeri.

— Doctore, acesta este Dodge. Dodge, el este doctorul Pleasant. Cadrul medical al plutonului. Doctorul, vreau să zic. Are grijă de noi.

Am înclinat din cap înspre el.

— Bună ziua, am zis.

M-a măsurat de sus până jos și s-a încruntat. Cu câțiva ani mai tânăr, dar slăbănog și stângaci ca și mine. Îi rămăseseră niște urme nefericite de acnee din ceea ce păreau a fi ultimele sale luni de adolescență. Părul lui des și roșcat era tuns scurt în lateral. Nu arăta tocmai grozav.

— Ăsta e singurul pat, spuse doctorul, arătând către patul gol de vizavi de el, adresându-i-se mai curând sergentului Dole decât mie.

— Atunci cred că am rezolvat-o. Dodge, du-te și ia-ți patul în primire. Doctore, ai grijă de el o vreme. Du-l să-și ia echipamentul când se întoarce compania de la capelă.

Apoi, Frank și sergentul Dole ne-au lăsat singuri.

Doctorul nu s-a ridicat. Nu a scos o vorbă și nici măcar nu s-a uitat la mine. Stătea doar acolo, holbându-se drept în față.

Așa că m-am dus și m-am așezat vizavi de el pe patul meu, hotărând că îl voi lăsa pe acest doctor dur să vorbească el primul, când o să aibă chef. A durat câteva minute.

— Ești irakian? m-a întrebat el în cele din urmă.

— Da. Din Bagdad.

— Atunci, ce rahat știi tu despre Metallica?

Nu m-a întrebat frumos.

— Ăsta? am arătat eu către tricoul meu. Mă duceam să cumpăr albume în Bagdad. Avem un loc căruia i se zicea Strada Muzicii. Avem Metallica. AC/DC. Toate alea.

A dat din cap și și-a lăsat capul pe pat. Rășchirat și moale.

— Dar tu, omule? am întrebat eu. Îți place Metallica?

— Nu, a zis el. Îmi plăcea cândva. Dar e ceva vreme de-atunci.

— Adică nu-ți mai place? De ce nu?

El a oftat.

— Uite, trebuie să te supraveghez, dar aș cam avea nevoie de un pui de somn. Așa că… stai acolo.

Apoi a adormit. Așa că eu am fost cel care l-a supravegheat pe el. Curând, ceilalți pușcași marini au venit târșâindu-și picioarele și s-au lungit și ei pe paturile de cazarmă, cu ochii roșii și cu pușțile părând mai grele decât de obicei.

Noii mei prieteni.

Raport post-acțiune: Tendințe în activitatea inamicului

1. *Forțele antiirakiene incendiază anvelope pe șosele pentru a crea spații în asfalt în scopul plasării unor dispozitive explozive improvizate sub suprafața șoselei.*
2. *Forțele antiirakiene îngroapă acceleratori de combustibil, cum ar fi kerosen sau motorină, cu dispozitive explozive improvizate. Combustibilul este în general combinat cu fulgi de săpun, făcând ca flacăra să adere la pielea expusă.*
3. *Forțele antiirakiene inițiază atacuri complexe în urma detonării dispozitivelor explozibile improvizate. Atacurile complexe tipice includ salve de grenade propulsate de rachete, urmate de focuri trase cu arme mici, direcționate spre personalul aflat în afara vehiculelor. Inamicul se retrage rapid în interiorul populației civile pentru a evita contraatacul.*

Proceduri sugerate:

1. *Aderare continuă la „Cei cinci C”. Confirmarea prezenței unui dispozitiv. Curățarea spațiului prin îndepărtarea forțelor prietenoase la o distanță de minimă siguranță. Zonă-cordon pentru a preveni pătrunderea inamicului. Controlarea accesului. Căutarea unor dispozitive secundare.*
2. *Deplasarea vehiculelor la o distanță de 75–100 de metri unul de altul pentru a preveni atacul inamicului asupra unor vehicule multiple cu un singur dispozitiv. Regula celor cinci și douăzeci și cinci de metri rămâne esențială.*

Cu stimă, PE.
Donovan

Cale liberă

În ultima zi de examene, Paige îmi lasă un bilet în cutia de corespondență. Îl văd când trec prin spațiul de recreere al studenților de la MBA.

„Câțiva dintre noi se întâlnesc la Molly's în fiecare seară de joi în timpul vacanței de Crăciun, scrie pe bilet. E doar un fel de a păstra relațiile bune. Ar trebui să vii. Te invit. De asemenea, de ce nu îți înscrii numărul de telefon sau adresa de e-mail în registrul studenților? Și de ce nu ești pe Facebook? Ești spion sau ceva? Sună-mă." Și-a adăugat la final numărul de telefon, cu un post-scriptum: „Familia mea este membră a clubului Southern Yacht și avem o Catalina 36 de când eram mică. Așa că, dacă ai chef cândva să pui piciorul pe o barcă adevărată cu pânze…"

Împăturesc biletul de cinci ori și îl strecor în fundul portofelului.

În drum spre casă cu tramvaiul, săltând pe șine de-a lungul bulevardului St. Charles, îmi imaginez barca cu vele Catalina pe care familia lui Paige o ține la clubul de iahting – într-o condiție impecabilă, pun pariu. O compar în sinea mea cu epava pe care am văzut-o în această dimineață în portul din West End, ridicată pe blocuri de piatră. Era atât de distrusă, încât bătrânul supraveghetor al portului abia a găsit o vorbă bună de spus despre ea, în ciuda văditei dorințe de a o vedea dusă.

— Ei bine, ar fi… un adevărat proiect.

Asta a fost cam tot ce a putut spune despre carena zdrențuită pe a cărei etravă era gravat *Sentimental Journey.*

— Dar ești un tip tânăr, nu-i așa? Nu ai nevastă, nu ai copii. Dacă ai de gând să te apuci de un asemenea proiect, acum e momentul.

Mi-am trecut mâna peste stratul de vopsea găurit.

— Cum au ajuns abraziunile astea aici? am întrebat.

— Furtuna, a ridicat el din umeri. Valul a smuls toate bărcile din dana de acostare în portul municipal și le-a târâi pe stradă, lăsându-le grămadă în parcare când apa s-a retras. Fătuca asta zăcea pe babord la fundul grămezii. Proprietarul nu a venit niciodată după ea.

După ce am bâjbâit în minte printr-o selecție de termeni

nautici pe care mi-i aminteam pe jumătate, în căutarea unei întrebări inteligente pe care să i-o adresez, m-am oprit la:

— Ați reușit să salvați ceva din tachelaj?

— Glumești, nu-i așa? a râs el. Tot ce a rămas e ceea ce vezi. Dar, oricum, e de dorit să o iei de la capăt cu tachelajul. Să golești și interiorul și să reconstruiești pornind de la carena goală. Asta-i treaba bună la bărcile astea vechi – carenele sunt solide. Rezistă la asalturi.

Pot să-l contactez până la începutul lunii ianuarie, mi-a zis. Altfel, o va face bucăți și o va duce la groapa de gunoi. Mă bucur că nu m-a întrebat de experiența în navigație sau de planurile de renovare. Probabil că a presupus că nu caut decât o barcă de agrement pentru a impresiona fetele și sunt fericit să-l las să creadă asta.

Cobor la Washington Avenue și o iau pe jos câteva cvartale până la apartamentul meu. În fața mea, o procesiune funerară din New Orleans blochează drumul vizavi tic Magazine Street. Aștept la colț tremurând, în timp ce trec orchestra, o trăsură și participanții la înmormântare. Au un sistem interesant în acest oraș. O trupă de jazz conduce persoanele îndoliate de la biserică la cimitir, interpretând pe drum cântece triste, astfel încât toată lumea să poată boci. Apoi, după ce pun sicriul în mormânt, obișnuiesc să cânte muzică ritmată, astfel încât toată lumea să poată dansa pe drumul înapoi spre biserică.

Mă întreb cum a fost înmormântarea sergentului de artilerie Stout și îmi dau seama că nu am luat parte niciodată la o înmormântare militară. Am avut o mulțime de servicii comemorative pe când eram în țară, dar nu era același lucru. Niciodată nu ieșeau bine.

Mă gândesc la Paige și la discursul ei despre empatie. Poate că într-adevăr ducea undeva ceea ce spusese ea și mă trezesc dorindu-mi să-i fi susținut cauza mai mult. E ceea ce a ratat maiorul MacMannis în ziua comemorării sergentului. Empatia.

S-a ridicat și a ținut un discurs pompos despre cum să trecem peste. Despre cum să ne concentrăm din nou asupra jocului. Și, deși se poate să fi fost mesajul potrivit din punctul de vedere al unui lider, de fapt nu a ajutat pe nimeni să se concentreze asupra jocului.

Nimeni nu cunoștea procedura până la moartea sergentului Stout. El fusese primul din companie și a trebuit să învățăm din

mers. Am dat-o în bară cu mesajul prin care am anunțat familia. Am dat-o în bară cu efectele lui personale. Am dat-o în bară cu totul.

În primul rând, ne trebuia un nou comentariu pentru panoul cu statutul personalului. Se pare că nu puteam pur și simplu să scădem o persoană din efectivul total al companiei. Trebuia să-l păstrăm pe raportul matinal până când cei de la morgă aveau să-i pregătească rămășițele pământești pentru transport. Dar cum să-l trecem pe listă? Trebuia să scrijelim pur și simplu cuvântul „mort” și să-i punem numele alături? Nimeni nu știa.

În cele din urmă, șeful administrativ s-a dus la panoul cu statutul personalului și a făcut o nouă căsuță. „Îngeri căzuți – 1.”

Am fost ofensat, sincer. Am presupus că șeful administrativ, un tip religios, cunoscut pentru prozelitismul său, născocise formula și încerca să strecoare o remarcă popească. Am mers să stau de vorbă cu el, dar Cobb m-a oprit. Mi-a spus că șeful administrativ luase cuvintele direct din] manualul personalului. Așa că m-am uitat în el. Așa era. L îngeri căzuți. Așa îi numeam oficial.

Nu mi-a plăcut. Nimeni din cei care văzuseră sacul acela de vinil ridicat în elicopter, imobil ca un pachet de carne, nu s-ar fi gândit să-l numească „înger”. Până și doctorul Pleasant, care de obicei se ținea chiar bine la vederea sângelui, s-a închis în el. Nu a venit la serviciul comemorativ. Nu era niciun înger la vedere pentru doctorul Pleasant și nu era genul care să-l caute.

După serviciul comemorativ, ceilalți locotenenți, Cobb, Wong și restul, m-au bătut pe umăr și mi-au vorbit cu asprime.

— Tu ai dat ordinul, omule. Nu e ușor. Nimic rușinos.

— Nu puteai face nimic. Asta e treaba unui locotenent. De-asta luăm mulți bani.

— Dă-i înainte. E o nouă zi, frate.

Dar, dincolo de asta, îi auzeam întrebând: „Ești sigur că a murit instantaneu? Ești sigur? Nu tu erai șeful? Unde erai când a luat-o într-acolo? De ce nu i-ai spus să nu se ducă? De ce nu l-ai determinat măcar să poarte costumul blindat? Te-a făcut iar un sergent de artilerie, nu-i așa? A hotărât peste tine. Da. Se explică, papă-lapte”.

Mi-i imaginam la popotă – întreaga haită de locotenenți dezbătând totul ca pe un fapt divers. Cobb, cu laica sa pătrată

și cu umerii lați, conducând discuția. Punându-le încet întrebarea tovarășilor mei de față: „Cine va conduce acum plutonul în locul lui?”

Până și sergentul de artilerie Dole a încercat, măcar o dată, să ia atitudine. A venit și, după serviciul comemorativ, m-a întrebat:

— Domnule, aveți nevoie de mine la pluton? Pot face ceva?

Am profitat de oportunitate ca să-l dojenesc cu asprime. Era inutil, dar mi-a oferit această satisfacție.

— Sigur, sergent, am zis eu, chiar mi-ai fi de folos pe șosea.

A tresărit și a scuturat din cap.

— Da. Îmi pare rău, domnule. Îmi pare foarte rău. Medicii spun că nu pot ieși pe șosea cu genunchiul rănit. Aș vrea să pot. Urăsc să ratez asta. În orice caz, trebuie să dau fuga repejor la centrala telefonică. Nevastă-mea are o întrebare despre ipotecă.

Și a luat-o din loc, înconjurat de aura strălucitoare a unei pensii de douăzeci de ani.

Maiorul MacMannis nu s-a deranjat cu nimic din toate astea. M-a chemat în biroul său a doua zi și m-a întrebat direct:

— Câte hârtoape a curățat plutonul tău până acum, locotenent Donovan?

— O sută cincizeci și șapte, domnule, am răspuns eu.

— Din toate acestea, în câte gropi era îngropat câte un dispozitiv explozibil, într-un stadiu sau altul de amplasare și de armare?

— O sută cincizeci și șapte, domnule.

— Deci este normal să presupunem că pușcașii tăi marini vor da peste aceste dispozitive explozibile din nou.

— Da, domnule.

— Ei bine, atunci trebuie să vă întoarceți pe șosea cât mai curând posibil. E cel mai bun lucru pentru pluton.

— Da, domnule.

— Dacă le lăsăm timp să rumege toate astea, pușcașii tăi marini își vor pierde toată vlaga necesară pentru luptă. Își vor pierde abilitatea de a înfrunta aceste dispozitive. Vor ezita. Vor petrece ore întregi la fiecare hârtoapă. Se vor învârti la nesfârșit cu roboții ăia nenorociți. Vor pierde inițiativa. Își vor pierde avântul în fața inamicului, care va găsi o nouă cale să-i ucidă. În timp ce pușcașii tăi marini vor bate pasul pe loc de

frică, trăgând de timp ore în șir pe aceeași bucată de autostradă, inamicul va avea timp să facă manevre asupra voastră cu arme mici, mitraliere și rachete. Poate chiar și cu foc indirect.

— Da, domnule.

— Pericolele de acolo seamănă oarecum cu oceanul, a spus el apoi, râzând înfundat. Nu ai înota niciodată dacă ai ști câți rechini sunt, de fapt.

— Da, domnule.

Nu prea mai aveam ce să spun, respectând eticheta militară.

— Așa că ne păstrăm elanul. Asta-i misiunea.

Și-a frecat creștetul chel și o cascadă de fulgi de piele desprinsă, arsă de soare, a căzut peste hartă.

Ruta Michigan, de la podul Mobile din nord până la Haditha.

A mers de la un capăt la altul al mesei cu harta, pentru a trasa ruta. Puncte roșii marcau locația fiecărui atac al inamicului în ultimele șase luni. În timp ce înainta cu degetul de-a lungul unei autostrăzi principale, pe o suprafață de douăzeci de mile în plin deșert, punctele roșii îi alunecat sub deget ca un mesaj în braille. Zâmbind, a spus:

— Fiecare hârtop cu un diametru mai mare de un metru… Îl umpleți, îl marcați, îl faceți să fie sigur.

— Să trăiți!

— Luați-l cu voi pe noul interpret. Cum îl cheamă? Dodge? Ajutați-l să se orienteze.

— Să trăiți!

— A, încă un lucru, geniștii sunt extra de acum. Fără comenzi împărțite. Fără ambiguități. Geniștii lucrează pentru tine și asta e.

Și-a pus mâinile în șolduri și a înclinat din cap înspre mine.

— Da, să trăiți.

Foloseam sintagma aceasta navală prin tradiție. Pușcașii marini. Infanteria marină. Dar nu era doar tradiția. Cuvintele aveau semnificație.

„Da, să trăiți” nu însemna doar „da”. Însemna „înțeleg ordinul. Voi îndeplini ordinul”. Și îl înțelegeam perfect. Era responsabilitatea mea de atunci înainte, nu doar hârtopul, ci și bomba din el.

Am plecat a doua zi de dimineață, trecând prin Fallujah înainte de ridicarea semnalului de stingere a luminilor, înainte

ca irakienii în camioane și cotigile trase de măgari să împânzească străzile. Era încă întuneric. Gazele de la generatoare licăreau în lumina verde fluorescentă de dea-| supra moscheilor. Magazinele de pe Phase Line Fran erau toate sigilate cu foi metalice ondulate. Emițătoarele radio hârâiau ori de câte ori patrulele de infanterie transmiteau rapoarte sporadice despre focuri armate. Am auzit împușcături, dar niciodată proiectile vâjâind pe deasupra capului. Nu trăgeau în noi, așa că nu ne-am oprit. Am străbătut orașul, am întors la nodul rutier și am luat-o pe Ruta Mobile, spre nord, în deșert.

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce traversam podul Mobile peste Eufrat, Gomez a intrat pe frecvență.

— Crater în față, a spus ea.

— Toate vehiculele, oprire de siguranță.

Într-adevăr, o gaură masivă bloca șoseaua – era lată de trei metri și adâncă de unul. Mai aveam încă douăzeci de mile până la Haditha. Un crater atât de aproape de piciorul podului nu era un semn bun pentru restul zilei.

Am parcat în mijlocul autostrăzii, ne-am așezat pe linia albă și am oprit traficul în ambele direcții, așteptând să se ivească zorile. Zahn apăsa pe accelerație la fiecare câteva minute, pentru a menține motorul cald. Stăteam alături de el și manevram emițătoarele radio. Marceau era în turelă, iar doctorul Pleasant stătea pe bancheta din spate cu Dodge.

Camionul nostru gol de șapte tone, aflat în frunte, era cel mai apropiat vehicul de crater. Drumul era întotdeauna deschis de un camion gol, căci învățasem deja să nu ținem nimic de valoare în primul vehicul. Nimeni nu o spunea cu voce tare, dar camionul din frunte era cel care trecea peste mine.

Pur și simplu. Întotdeauna în primul camion se afla un caporal pentru a-l liniști pe pușcașul marin începător aflat la volan. Caporalii făceau cu rândul; Gomez ținea o listă.

Gomez era întotdeauna a doua în ordinea mărșăluirii, exact după camionul care trecea peste mine, într-un camion armat standard, o autoblindată cu o mitralieră montată în turelă. Urma un camion lung cu platformă, încărcat cu generatoare și compresoare, ciocane penumatice și fierăstraie de asfalt, paleți cu beton în saci de douăzeci și cinci de kilograme și un rezervor de apă de 2 500 de litri. Eu eram întotdeauna ultimul în ordinea mărșăluirii, într-un segment de patru vehicule, în care cele trei

camioane cu mitraliere protejau vehiculul geniștilor.

Ne-am asigurat că vehiculul geniștilor arăta exact ca luate celelalte și schimbam mereu ordinea în convoi. Era un joc nesfârșit cu trei cărți – din care trebuia să ghicești una –, pe care îl jucam cu trăgătorii inamicului; pentru ei, uciderea tehnicienilor care dezamorsau bombe era o prioritate de vârf. Conform rapoartelor serviciilor de informații, uciderea unui genist american putea îmbogăți un trăgător, îi putea satisface dorința de răzbunare sau îi putea aduce o mare răsplată în rai. O mulțime de stimulente, oricare i-ar fi fost motivația.

Dodge stătea pe bancheta din spate din autoblindata de comandă, părând nou-nouț în echipamentul lui. Pe salopeta de aviator apretată se vedea încă luciul rezultat în urma aplicării substanței antiinflamabile, iar în cutele *vestonului* de flak nu se acumulase încă niciun fir de nisip.

Pleasant se întinse peste banchetă să-i aranjeze lui Dodge flakul.

— Stă ca dracu aici, spuse el. Vom lipi toate chestiile astea care atârnă când ajungem acasă. Serios, parc-ai fi un fel de țigan nomad.

Trase tare de o baretă pentru a strânge vesta.

— Prea strâmt? Mai poți respira?

— Da, omule, oftă Dodge.

— Pe bune acum, spune-mi dacă nu poți. Pot să-i mai dau drumul.

— Nu, e bine. Pe cuvânt, omule. E în regulă.

Dodge dădu din cap și își duse mâna la inimă.

La volan, Zahn, care mesteca tutun, scuipă în sticlă și întrebă:

— E suficient de ușor, domnule?

— Așteaptă cinci minute.

— Hei, Zahn, strigă Marceau din turelă. Dă-mi o cutie de tutun Copenhagen. Adorm dracului aici.

Zahn îi răspunse în zeflemea:

— Ți se pare că semăn cu Moș Crăciun? Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să pornim la drum.

M-am uitat la Marceau, care s-a așezat din nou în spatele mitralierei oftând. Își lăsase părul negru – presărat cu fire albe înainte de vreme – să crească cu câțiva centimetri mai mult decât permitea regulamentul și avea o strungăreață între dinții

din față, care îl prindea ciudat de bine.

Marceau avea un punct emoțional mort absolut fermecător. Percepția nu conta prea mult pentru el. Nu-i păsa decât de realitate. Atâta vreme cât știa că își făcea treaba și că le asigura prietenilor siguranța, era imun la presiunea tovarășilor. Era liber să fie pușcaș marin, fără a trebui să se poarte ca unul. Liber să ia în derâdere bazaconiile noastre naționale și să ne reamintească tuturor că, în raport cu anvergura războaielor care avuseseră loc înainte, războiul nostru era prostesc. Merita să râzi un pic de el.

O puneam pe Gomez să îl repartizeze la turela mea ori de câte ori era posibil. Eram egoist, recunosc.

Am privit zorii care se strecurau printre palmierii din di capta noastră, drapându-i fața lui Marceau într-o sclipire portocalie. Aceeași rază de soare coborî prin fereastra blindată și se cuibări pe obrazul meu. Am pus emițătorul radio pe frecvență când a început să mă piște pielea din cauza căldurii.

— Aici Actual. Executați verificarea pe douăzeci și cinci de metri. Încheiat.

Am văzut deschizându-se portiera din dreapta a autoblindatei lui Gomez, la cincizeci de metri în față. Gomez sări de parcă ar fi fost ținută înăuntru de un arc și, după ce verifică siguranța, își duse arma la spate, trecându-și cureaua pe sub braț și pe deasupra căștii. Luptându-se cu trei sute de kilograme de oțel brut, se împinse cu umărul în portiera autoblindatei. Nisipul fierbea pe vârfurile bocancilor ei. Portiera reveni la poziția inițială de două ori. Ea trase aer în piept, împinse din nou și aproape căzu în genunchi înainte ca broasca să se închidă în cele din urmă.

Apoi se îndreptă și se luptă să-și reașeze jacheta de flak. Greutatea echipamentului blindat care nu-i venea cum trebuie o trăgea atât de tare în față, că trebuia să se forțeze să nu se gârbovească. Plăcile de protecție balistică, șase încărcătoare pline și emițătorul radio, toate o trăgeau în jos. Își răsuci umerii, se îndreptă și își înfipse călcâiele în pământ, apoi așeză la loc monstrul bej și făcu un pas mare către șosea. Pușcașii marini roiau în jurul ei, executând regula celor douăzeci și cinci.

Am aruncat o privire peste umăr ca să văd ce fac doctorul Pleasant și Dodge și l-am surprins pe doctor privind-o, la rândul

său, pe Gomez. S-a uitat în altă parte și părea că încearcă să găsească pe moment un motiv valid pentru că se holbase așa.

— Sărim și noi, domnule? întrebă el.

— Nu, am răspuns eu. Aceleași reguli. Cadrele medicale nu coboară până când zona nu e curată.

M-am uitat către Dodge, care se juca cu baretele căștii.

— La fel și tu, Dodge. Stai în vehicul. Iar când coborâm, rămâi aproape de mine.

— Te înțeleg, omule, spuse el dând din cap. Voi sta aproape.

Doctorul Pleasant dezvoltă ideea:

— Știi, nu te putem înlocui, spuse el, lămurindu-l. Nici pe mine. Sunt singurul medic și tu ești singurul interpret. Așa că așteptăm. Ok?

— Da. Am înțeles.

— Nu. Uită-te la mine. Repetă ce am spus.

— Vorbesc engleza, omule. Vocea lui Dodge deveni țâfnoasă când adăugă: Și te-am auzit.

Am sărit să-i iau apărarea doctorului.

— Spune-i ce ți-a spus, Dodge, am insistat eu. Așa facem noi lucrurile.

— Bine. Rămân în vehicul, spuse el. Iar când ies afară, stau lângă Mulasim.

— Mulasim? am întrebat eu. Așa se zice „locotenent” în arabă?

— Da, spuse el.

— Ce înseamnă exact? Cum se traduce, de fapt?

— Înseamnă „nenecesar”.

Zahn își înghiți râsul și întrebă:

— Pe bune?

Marceau nici măcar nu încercă. Lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Aveți niște trese în plus pe aici, domnule? Cred că ar trebui să mă promovați pe loc!

Dodge părea contrariat de reacțiile noastre.

— Înseamnă același lucru și în engleză, nu-i așa? Ca și avântul din franceză. „În locul adevăratului tip”, asta înseamnă. Cum ar fi un înlocuitor.

— Sigur, am zis eu. Doar că nu sunt obișnuit să… ăă… aud o *formulare* atât de directă.

În față, Gomez își duse mâna la emițătorul radio. Am auzit-o

o clipă mai târziu în ureche.

— Recepționat, Actual. Încheiat douăzeci și cinciurile. Sunt pe drum.

— Recepționat. Securizează.

Am ridicat degetul de pe butonul de transmisie și m-am întors către Zahn.

— Dă-i drumul. Găsește-i lui Marceau o vizibilitate bună din spatele camionului cu apă și vă prind din urmă.

Am sărit jos în timp ce autoblindata înainta încet, dar am rămas pe loc și am lăsat-o pe Gomez să vină la mine. Mărșăluia prin cordon, cântărind meritele perimetrului, ale fortăreței noastre mișcătoare. Ca Napoleon, m-am gândit, și cam de aceleași dimensiuni.

Camioanele și autoblindatele noastre fură parcate în unghiuri ascuțite la marginea șoselei, pentru a le oferi mitraliorilor din turele câmpuri de tragere bune, suprapuse. O ambuscadă putea veni de oriunde. Dinspre râul din spatele nostru, din mașinile irakiene împotmolite pe pod. Din deșertul lung și ondulat, cu stâncile și arbuștii săi pe fiecare parte. Dinspre lunetiștii care se ascundeau în rămășițele contorsionate ale mașinilor și ale tancurilor incendiate, așteptând să tragă în fața cuiva. Dinspre trăgătorii care așteptau în orășelul de la orizont, vorbind despre noi în case pătrate, vopsite în două nuanțe de maro, scremându-se să-și adune curajul pentru un atac coordonat. Dinspre copiii cu figuri inocente care ieșeau și intrau pe străduțe, pășind prin soare, ascunzându-se după mașini și pe după porți de metal, în curți, pândind mereu.

Traficul civil care se îngroșa în spatele nostru era principala grijă. Cordonul nostru crease deja un ambuteiaj până la pod. Irakienii din mașinile cele mai apropiate de noi își țineau mâinile în așa fel încât pușcașii marini să le poată vedea, aruncând doar din când în când câte o privire piezișă prin parbriz.

Pușcașii marini coborau din vehiculele de securitate așezate strategic, strigând unii la alții.

— Treci la dreapta! Mai încolo, la dreapta!

— Hei! Turela! Ăsta e sectorul tău. În jos, pe șosea. Ferma de pe stânga. Acoperiș drept, dungă albastră.

— Unde? Ce dracu zici?

— Da. Dincolo de șosea, încă un pic. Lasă loc pentru compresor. Și pentru betonieră. Pompa de apă apoi.

Întotdeauna se asigurau că eliberează o bandă pentru Gomez, dându-se deoparte când îi auzeau arma izbindu-se de vestonul antiglonț. Avea o cadență proprie, cu pași prea mari pentru un corp atât de mic.

L-am văzut pe Marceau îndreptându-se către capătul coloanei. Își lăsase turela în mâinile unui pușcaș marin novice pentru a ajuta la ridicarea Herăstrăului greu de asfalt din față. Era aplecat în față când Gomez trecu pe lângă, contra vântului.

Ea se opri și își îndreptă umerii în fața lui, țintuindu-l cu privirea ca o învățătoare de clasa a treia. Privi dincolo de sudoarea lui, îi ignoră ochii întunecați și îi dădu de înțeles că aștepta mai mult.

Marceau trecu de ea, îi spuse ceva pușcașului marin de lângă el și luară amândoi poziția de drepți.

Gomez continuă să meargă.

— Da, strigă ea peste umăr. O știți și voi. Pe ceas.

Apoi luă poziția de drepți în fața mea, făcând fără să vrea exact același lucru.

— Arată bine, domnule? întrebă ea.

— Nimic de reproșat.

— Atunci, haideți să scăpăm de nenorocirea asta. Arătă cu degetul și adăugă: E prea mult trafic aici. Prea multe clădiri acolo.

Merserăm împreună, croindu-ne drum prin cordon până la marginea zonei delimitate, unde camioanele zăboveau cu echipamentul de reparații, așteptând ca geniștii să declare craterul sigur.

Eu și Gomez ne-am dat pe după aripa din spate a camionului de șapte tone aflat în frunte și am văzut craterul pentru prima dată. Era la o distanță de o sută de metri și greu de evaluat în detaliu prin valul pulsatil de căldură, dar m-am trezit căutând un indiciu, un motiv de a spera că acest hârtop ar putea fi primul în care nu fusese îngropat un proiectil de artilerie, armat să explodeze.

Cei doi geniști, combatanți substitut abia veniți în țară, nu-și făceau iluzii. Începură să pregătească robotul din compartimentul de transport al autoblindatei lor fără a mai aștepta ordin.

Am strigat la ei:

— Stați așa! Trebuie să economisim timp!

S-au uitat la mine, cu mâinile în șolduri.

— Pe bune. Ascultați, am strigat eu. Am mai făcut asta de câteva ori până acum. Treceți peste sondarea terenului și pregătiți șarja de reducere a exploziei.

M-am întors către Gomez și am întrebat:

— Cine e următorul pe listă?

Gomez a băgat mâna în buzunarul lateral al pantalonilor și a scos de acolo o listă jalnică de nume.

— Marceau, a spus ea, scoțând un marker dintr-una dintre cheotorile pentru echipament de pe jacheta de flak și tăindu-i numele cu o linie.

— Mă ajutați, domnule?

— Sigur.

Mi-am făcut palmele pod, iar Gomez a pus piciorul pe ele. Am ridicat-o până la nivelul taliei în dreptul platformei camionului, iar ea și-a pus antebrațele și palmele pe podeaua de oțel, trăgându-și un genunchi. I-am dat drumul când am simțit că o ridică pușcașii marini din camion.

A început să-i interogheze pe cei doi soldați de pe platforma camionului încă înainte de a se ridica în picioare.

— E gata? se răstea ea.

— Da, să trăiți.

— Da, să trăiți.

— Da? Atunci ce dracu’ așteptați?

— Da, să trăiți.

— Nțeles, să trăiți.

Se așează apoi lângă panoul de închidere al camionului și își scoase casca. Din bentița de pe căștile radio emițătorului, care îi ținea părul negru ca pana corbului lipit de scalp, picura sudoare. Își scoase căștile și le lăsă să atârne de flak un moment, trecându-și degetele prin păr într-o încercare inutilă de a scăpa de toată transpirația.

Când își scoase o bandă elastică de pe încheietură pentru a-și prinde părul la spate într-un coc strâns, deasupra cefei, i se ridicară mânecile salopetei, dezvăluindu-i tatuajele. Pe antebrațul ei drept se încolăcea un șarpe, a cărui limbă înspicată îi adulmeca încheietura. Pe antebrațul drept, im stol de păsări luându-și zborul.

O voce strigă deasupra mea. Era doctorul Pleasant, cu Dodge stând lângă el. Uitasem de ei.

— Caporalul Zahn a zis că ar trebui să urcăm aici, spuse doctorul aproape cu sfială. Ar fi trebuit să așteptăm în vehicul?

— Nu, am răspuns eu. E bine. Eu sunt de vină. Îmi pare rău pentru asta. Am fost prins. Aici… haideți lângă mine.

Se opriră amândoi.

— Îl calibrați? am auzit-o pe Gomez întrebând de pe platforma camionului.

Cei doi novici răspunseră repede:

— Da, sergent. Să trăiți!

— Ei bine, spuse ea gânditoare. Vom vedea. Dă-i drumul nenorocirii ăleia.

M-am întors către Dodge, pe fața căruia curgeau pârâiașe de sudoare.

— Ai început să te prinzi de treabă?

Dodge se uită la mine.

— Bineînțeles. În regulă.

— Ridicați arma, strigă Gomez, întinzând către cei doi pușcași novici o bară cu un disc metalic la capăt. Mișcă discul prin fața armei, de aproape, apoi de la o distanță ceva mai mare. Căștile din poala ei cântară, o voce tărăgănată insistentă și un mormăit. Le trase către ea.

— Pare gata de plecare, spuse ea.

M-am întors către doctorul Pleasant.

— Știi ce se întâmplă după asta? Unde ar trebui să fii?

Doctorul se uită la mine, cu gura deschisă, în timp ce Dodge stătea cu urechile ciulite și răsufla de parcă tocmai ar fi alergat o milă. Nu era încă obișnuit cu greutatea echipamentului blindat, care păstra căldura corpului, blocând-o la piept și îngreunând fiecare pas.

— Acțiuni imediate, am spus eu. Uită-te la acțiunile talei mediate, doctore.

Băgă mâna în buzunarul lateral al pantalonilor și scoase un card liniat laminat. Îl răsuci de două ori, căutând setul potrivit de proceduri. Dodge privea peste umărul lui, în-j cercând să citească și el.

— Am executat cinciurile și douăzeci și cinciurile, da? l-am îndemnat eu. Am stabilit cordonul?

— Da, domnule.

— Caporalul Marceau e pe cale să pornească, i-am sugerat eu. De ce va avea nevoie?

— De acoperire, domnule?

— Îi va fi asigurată de camioane și de pușcașii marini debarcați din vehicule. De ce va avea nevoie de la tine?

El înghiți.

— Va avea nevoie să fiu pregătit, domnule.

— Corect. Așadar, pregătește-te!

Gomez sări peste panoul din dosul camionului cu geanta cu acumulatorul pe umăr și cu detectorul de metale în mâna dreaptă.

— Hei, Marceau! strigă ea. Caporal Marceau!

Marceau se apropie cu arma atârnându-i pe spate. Cineva îi spusese deja.

Gomez îi atârnă geanta cu acumulatorul pe umăr.

— Să-i dăm drumul, prădătorule. Ești gata?

— Da, sergent.

— Bine, atunci. Haide să asamblăm rahatul ăsta.

Încerca să pară entuziasmată, ba chiar îi zâmbi. Ceea ce era o raritate.

Marceau își scoase casca. Gomez îi puse căștile pe urechii, în timp ce el își strecură mâinile prin breteaua detectorului de metale și prinse mânerul între degete.

— Mașinile din trafic văd cordonul și nu se opresc, spuse ea. Accelerează spre tine. Ce faci?

— Mă las la pământ și mă pregătesc pentru schimburi de focuri.

— Ajungi la hârtop și e curat.

— O mână sus, strânsă în pumn. Echipa de reparații vine către mine.

— Și dacă e ceva în groapă? Ce faci atunci?

— Mă întorc. Vin înapoi. Cu brațul drept întins, paralel cu pământul. Cu palma deschisă.

— Alergi?

Marceau era distras, privind de-a lungul autostrăzii către hârtop. Ea îl pocni peste cască.

— Hei. *Alergi?*

— Nu, sergent.

— Bine, atunci. Treci la treabă!

Apoi Marceau începu să meargă. Gomez deschise emițătorul

și spuse:

— A pornit cercetașul.

Rețeaua amuți. Gomez îl urmă îndeaproape pe Marceau, până când acesta trecu de aripa din față, apoi se opri când el pătrunse în zona interzisă. După ce el înaintase cam zece metri, ea înjură printre dinți și întinse mâna după emițător. Oprindu-se, privi peste umăr către mine, făcu cu mâna și șopti:

— Domnule, domnule! Doctorul!

Ridică din sprâncene și înclină capul spre Marceau, care era la o distanță de cincizeci de metri, mergând vioi cu detectorul de metale înainte.

— Doctore, vino aici cu sergentul Gomez, am zis eu.

Doctorul se săltă în picioare, târându-și după el trusa de prim ajutor și targa.

— Nu ar trebui să fie nevoie să te chem eu, doctore, îl mustrului Gomez. Nu era cazul să-l deranjez nici pe domnul locotenent.

Apoi am rămas doar eu cu Dodge, care se lăsă să cadă în fund și rămase cu picioarele întinse, sprijinindu-se de apărătoarea camionului.

— Dodge, nu e o idee bună, am spus eu. Stai într-un genunchi. E mai ușor să te ridici și să te miști.

— Bine, omule, mormăi el, ridicându-se.

— S-a obosit cineva să-ți explice până acum treaba asta? Cum funcționează?

Scutură din cap și își împinse din nou pe nas ochelarii de soare noi-nouți, moșmondind cu stângăcie cu palmele înmănușate pe sub marginea căștii.

— Ok. Ei bine, vezi tu, Marceau s-a dus acolo ca să vadă dacă e vreo bombă în hârtop. Înțelegi? Și probabil că e. Când știm sigur, trimitem robotul cu șarja de amortizare și… o detonăm.

— Și apoi?

— Apoi tăiem marginile făcute franjuri, umplem groapa cu pietriș și punem beton deasupra.

— Ce fac eu în timpul acesta? întrebă el.

— În timp ce lucrează, vreau să stai în fața coloanei cu portavocea și să le spui șoferilor irakieni să aibă răbdare. Spune-le că facem asta pentru protecția lor și că, știi tu, vom termina în curând. Oh, și cel mai important: spune-le să nu se apropie de noi.

Dodge dădu aprobator din cap.

— Desigur. Foarte simplu. Pot să le spun asta.

Marceau se opri la marginea gropii și parcurse perimetrul de două ori, trecând detectorul de metale încet pe deasupra asfaltului spart. Pășind cu grijă peste marginile zimțate, își îndoi genunchii și căută petice de asfalt moale, întinzând magnetul deasupra gropii.

— Hei, Zahn! strigă Gomez.

Stătea cu degetul deasupra butonului de transmisie.

— Pare adâncă de cel puțin un metru și e lată de zece. Cred că zece saci, cincizeci de litri.

Exact atunci Marceau se opri. Își retrase brațul, se îndepărtă de groapă și întinse brațul drept paralel cu pământul, cu palma deschisă.

— Gaura e fierbinte, strigă Gomez.

Caporalii însărcinați cu diverse detalii ale misiunii îi transmiseră mesajul, instruindu-și pușcașii să fie pe față până venea șarja de amortizare.

Marceau începu să refacă drumul înapoi, mergând încet, dar hotărât.

Dodge îmi dădu un ghiont.

— E o bombă nenorocită în groapa aia, omule?

— Da, este. Cam de fiecare dată.

— Și îl *trimiți* acolo? De fiecare dată?

— Fac cu rândul, am zis eu.

— La dracul

— Asta-i treaba.

— La dracu', omule.

M-am ridicat și le-am făcut semn geniștilor. Am dat din cap și ei au trimis robotul, care a luat-o repejor înainte cu șarja de dezamorsare.

Marceau ieși din zona interzisă și aruncă detectorul de metal în camion. Am observat cum încerca să-și ascundă tremurul violent al mâinilor, în timp ce se lansa într-o coregrafie nițel premeditată, adresându-i-se glumeț lui Gomez:

— Lipa-lipa, țop, bătaie. Schimbăm călcâiul. Param! pam-pam.

Zahn veni și îi dădu o cutie de tutun Copenhagen.

— Tocmai am făcut pe mine din cauza ta, nenorocitule, spuse el.

— Să-ți fie de bine.

Robotul plasă un mic exploziv în gaură, apoi se întoarse în viteză maximă, scoțând un sunet strident. După ce așteptară o clipă, geniștii strigară „foc în gaură”, iar șarja de amortizare se declanșă cu un bufnet sonor. Urmă un pocnet ascuțit când explozivele inamicului fură detonate. Proiectile de artilerie, îmi dădeam eu seama, după șuierăturile șrapnelului, ridicând în aer mii de firicele de praf.

Abia atunci prinse viață misiunea. Două autoblindate! de securitate înaintară pentru a îngrădi zona securizată a hârtopului. Ghizii de la sol îndrumau autoblindatele prin spațiile strâmte dintre camioanele de șapte tone și spațiul de avarie de pe șosea, în timp ce mitraliorii stăteau pregătiți în turele. Generatoarele și compresoarele porniră, poticnit la început, până când scrâșnetul și vaierul lor deveniră un fundal sonor neîntrerupt. Marceau și preferații lui lucrau la marginile gropii cu fierăstraiele de asfalt, în timp ce Zahn își împingea fruntașii spre betonieră, pentru a avea ciment de turnat în momentul în care gaura era gata de peticit.

M-am ridicat și l-am tras pe Dodge sus apucându-l de flak.

— Hai să mergem în față, am zis.

Dodge mă bătu pe umăr și îmi țipă în ureche, ca să se facă auzit peste vacarm.

— Au nevoie de ajutor?

Arătă către pușcașii marini, chinuindu-se în echipamentul lor de luptă complet să dea de la unul la altul sacii de beton din camion.

— Nu, am spus eu. Se descurcă. Rămâi cu mine.

— Pare că nu le-ar strica o mână de ajutor. Pot căra sacii. Oamenii din mașinile din fața noastră știu ce să facă. Sunt șoferi irakieni experimentați, te asigur. Nu au nevoie de instrucțiuni.

Am deschis gura să răspund, dar am ales să nu țip peste zgomotul fierăstraielor. L-am prins doar de umăr și l-am tras după mine.

În fața cordonului, unde zgomotul se mai domolise, am băgat mâna pe locul din dreapta al autoblindatei din frunte și am luat portavocea.

Am arătat insistent către șirul de mașini care zăboveau la o sută de metri distanță pe șosea și i-am dat portavocea lui

Dodge.

— Spune-le că suntem aici ca să-i protejăm și că vom termina în curând.

Dodge zâmbi când văzu portavocea, uitând instantaneu de toate grijile de până atunci.

— Bineînțeles, Mulasim, spuse el, ștergându-și fruntea. O voi face.

Apucă portavocea și se îndreptă către apărătoarea din față a autoblindatei, fluturând-o în aer ca pe un trofeu. Stând drept, duse microfonul la buze și strigă în arabă. Era ca și când ar fi așteptat toată viața chestia asta.

Apoi se lăsă pe spate și urlă cu ochii închiși. La fiecare câteva propoziții, lăsa portavocea jos, gesticula frenetic către pușcașii marini și râdea. Merse de la un capăt la altul al șoselei, ghemuindu-se la pământ și făcând din cap ca o rață. Își puse mâinile pe spate și se legănă ca Mick Jagger. Irakienii ieșiră din mașini ca să-l privească, râzând cu el. Nu aveam timp și nu-mi păsa suficient de tare ca să-l mustruluiesc. M-am întors la hârtopul uriaș, unde pușcașii erau deja plini de praf, acoperiți din cap până în picioare de un strat fin de nămol de beton. Sudoarea își făcea loc prin salopete, amestecându-se cu praful. Noroiul țeapăn, care se usca întotdeauna la soare mai iute decât îl putea umezi transpirația, apăsa și mai tare asupra echipamentului de luptă, care se îngreuna pe măsură ce ziua înainta.

Sacii de beton fură aduși din camion. Pușcașii de la betonieră turnau ciment umed în gaură. De la un sac la altul, gaura se micșora. Dar, chiar și cu Gomez și Zahn care îi îndemnau mereu, ritmul trena. M-am uitat la ceas. Stătuserăm pe loc prea mult. Simțeam cum deșertul se apropie, la fel și orașul. Privirile începeau să se țintească asupra noastră. Estimând distanța. Pregătind aruncătoare. Focalizându-și lunetele. Fiecare centimetru din locul acela și fiecare fir de nisip doreau cu disperare să ne ucidă.

În curând, generatoarele și compresoarele se opriră duduind. Pușcașii demontară betoniera și începură să ducă sacii de beton nefolosiți la loc. Gomez și câțiva dintre subordonații ei se concentrau asupra netezirii noului petec.

În tăcerea aceea, îmi trecu prin cap că ceva lipsea. Nu-l auzeam pe Dodge. Mi-am mijit ochii prin lumina sclipitoare,

căutându-l în fața cordonului. Negăsindu-l acolo, am cercetat chipurile pușcașilor care treceau pe lângă mine.

L-am găsit o clipă mai târziu, la vreo șapte metri distanță de mine, cu un sac de beton pe umăr. Aproape împleticindu-se la fiecare pas, se lupta să nu cadă pe spate. Doi pușcași trecură pe lângă el, cărând și ei saci de beton, și îl confundară pe Dodge cu unul de-al lor, îndemnându-l să se miște.

— Hei, am strigat eu. Dodge!

Nu m-a auzit, așa că m-am dus la el și l-am prins de umăr, preluând o parte din greutate și ajutându-l să lase sacul jos.

— Asta nu e treaba ta, am spus eu. Am nevoie de tine în fața cordonului, ok? *Aia* e treaba ta. Înțelegi?

Am văzut imediat în ochii lui sticloși că nu înțelegea.

— E o nebunie. E prea cald. Prea mult.

Vorbea împleticit și nici măcar nu mai transpira ca până atunci. L-am chemat pe doctorul Pleasant.

— Medic, aici! Victimă a căldurii.

Doctorul veni în fugă și se lăsă într-un genunchi.

— Idiotul dracului, spuse el, deschizându-și trusa.

— Am încercat să-i spun, domnule. Am încercat. Mă auzi, Dodge? Prost ca noaptea. Relaxează-te acum. Se ocupă *adulții.*

— M-ai văzut, omule? întrebă Dodge. Pe scenă? Arătam bine, nu?

— O, sigur, Sandy, așa-i.

— Eram ca David Lee Roth acolo. Le cântam alor mei. California Girls!

— Nu zău!

Doctorul Pleasant începu să pregătească o perfuzie și un tub, apoi se întoarse către mine și spuse:

— Trebuie să-i iau temperatura bazală repede, domnule. Nu arată prea rău. E doar un pic deshidratat. Trebuie să verific totuși.

Gomez se apropie cu sigiliul pentru beton, așa că l-am lăsat pe doctor să-și facă treaba.

— Suntem gata pentru dumneavoastră, domnule, spuse ea.

Sigiliul era o bară dintr-o armătură de oțel răsucită sub formă de castel, simbolul geniștilor. Așteptau să marchez betonul, pentru a arăta că pușcașii marini fuseseră cei care umpluseră groapa, nu tipii cei rai.

Convoiul începu să se reașeze în ordinea inițială a marșului.

Pușcașii marini urcară în camioane, iar autoblindatele de securitate își continuară supravegherea. Zahn trase lângă groapa acoperită cu portiera din dreapta deschisă, ca să pot sări repede înăuntru.

Am înfipt sigiliul în cimentul ud și i l-am dat apoi lui Gomez. După aceea am îngenuncheat și cu dosul pixului am scris data, ora și abrevierea unității noastre. Am șters pixul de cracul salopetei înainte să sar în autoblindată. Era singura pată vizibilă de beton de pe mine.

Doctorul Pleasant îl pusese pe Dodge pe bancheta din spate, cu o sticlă de apă între picioare și o perfuzie lipită de braț. Arăta mai bine.

— Știu că simți că e ceea ce trebuia să faci, i-am spus, închizând ușa după mine. Dar… lasă treaba asta în mâinile pușcașilor marini, ok? Ei au treaba lor și la fel ai și tu.

— Desigur, Mulasim, spuse el cu ochii închiși. Data viitoare voi fi… mult mai cumpătat.

Doctorul Pleasant îl bătu pe Dodge pe genunchi și spuse:

— E bine, domnule, avea nevoie doar de un brânci.

Dodge deschise ochii și se întoarse către doctorul Pleasant.

— Sucran, Lester, spuse el.

Era prima dată când îi auzeam numele de botez. Dodge îl cunoscuse pe puști înaintea mea.

Apoi Gomez se auzi în stația radio.

— Actual, suntem gata.

— Recepționat, am răspuns. Oscar Mike.

— Te-am văzut dansând acolo, îi spuse Pleasant lui Dodge. Foarte amuzant.

— Ți-a plăcut, omule? Data viitoare trebuie să dansezi cu mine.

— Dar unde ai învățat pașii ăia?

— Bagdad, spuse Dodge.

Când trecurăm pe lângă oraș, deasupra capetelor noastre se auziră împușcături de pistoale. Două pocnete slabe, nehotărâte – ambuscada pe care o pregătiseră timp de o jumătate de oră se concretiza cu câteva minute prea târziu. Am transmis raportul de contact și ne-am continuat drumul. Nici măcar nu ne-am oprit.

— E prima dată când se trage asupra ta, Dodge? am întrebat eu.

— Nu, omule. Cum ziceam. Bagdad.

Mare concert! Nebunie! La Siberia! Vinerea aceasta! În program:

THE BLOOD ROYALE. Metal/punk crossover din Austin, Texas. Membri ai trupelor Gutbucket, The Drunks, Dixie Witch, Transfixr, Mala Suerte, Sap, Suburban Terror Project și Bukkake.

WINDHAND. Richmond, Virginia, voce feminină, stoner/doom metal, membri ai trupelor Vie Might Could, Alabama Thunderpussy, și Facedowninshit.

VERMIN UPRISING. Primul concert. Metal duo din NOLA.

Lizzy

Dodge mi-a povestit cum cânta la concerte punk rock în Bagdad. Înainte de război, vreau să zic. Și mă îndoiesc că depozitele în care o fi cântat ar fi putut fi mai înspăimântătoare decât barul acesta din New Orleans.

Îmi parchez camioneta la câteva cvartale mai jos, gândindu-mă că n-are cum să fie locul care trebuie. Privind pe străzile laterale, văd că jumătate dintre vechile case dărăpănate sunt întunecate și blocate cu placaj. Mai rău, unele dintre ele nu sunt blocate deloc. Oricine ar putea locui acolo. Ce să mai zic de luminile de pe stradă? E o gaură neagră. Peste tot unde te uiți dincolo de St. Claude. Dar pe pancarta de deasupra ușii scrie clar ca lumina zilei: „Siberia”. Cu litere mari, compacte.

Îmi desfac centura de siguranță, pun mâna pe mânerul portierei și mă opresc o clipă. Mă uit la strada cu hârtoape, la trotuarul plin de gunoaie. Jeg. Te ia durerea de cap, nu? Nu-ți trebuie mai mult de o privire rapidă. Uite o pungă cu oase de pui, plină de muște. Uite un pet de bere de doi litri jumate, într-o pungă maro de hârtie.

Nu ar trebui să observ că punga pare un pic prea grea sau că, dintr-un motiv sau altul, vântul nu rostogolește petul gol de bere așa cum te-ai aștepta. Nu ar trebui să analizez atât și să pierd un întreg minut nenorocit din viață ori de câte ori cobor din camionetă.

Pulsul mi se accelerează puțin când împing portiera. Apoi, mă înfurii pe mine. Urmează să intru la un concert heavy metal, plin cu descreierați. Nu e cea mai bună idee, dar e prea târziu acum. Încui geanta cu schimburi și trusa medicală în camionetă și mă îndrept spre ușă.

Portarul tremură în haina lui subțire; îmi cere cinci dolari, fără să se deranjeze să-mi dea bilet. Doar mă privește de sus până jos. Oarecum suspicios. Încă port hainele de lucru. Bocanci și blugi. Tricoul albastru cu Speedee Oil Change de sub geaca gen camuflaj de vânătoare are numele meu pe el. Și sunt tot pătat de praf și de ulei de motor. Probabil că am și pe față și în păr. Nu am avut timp să fac duș sau să mă schimb înainte să pornesc încoace.

Portarul îmi face semn să intru și, de îndată ce trec de foaia transparentă de plastic ce ține loc de ușă, înțeleg de ce l-am

nedumerit. Nu sunt genul obișnuit pentru locul acela.

În lumina pală și prin fumul de țigară văd oameni zdrențuroși și murdari, dar nu ca mine, în hainele de lucru, ci pentru că se străduiesc să fie astfel. Tipii poartă toți geci de blugi, cu petice cusute peste, care, cu cât sunt mai jegoase, mai pătate și mai șifonate, cu atât arată mai bine. Fiecare geacă de blugi spune o poveste. Fiecare petic și fiecare pată, o bătălie. Ca decorațiile militare de pe uniformele de ceremonie. Petele sunt un etalon de devotament. Spun tuturor din bar, fără a se înjosi să o spună cu voce tare, cum au văzut ei odată Cannibal Corpse. Cum au reușit ei să se țină tari în anii nouăzeci și în trista perioadă grunge, cum nu și-au tăiat niciodată părul, cum nu au încetat nicicând să facă pogo și să rupă scaunele de la bar. Nu s-au dat niciodată bătuți, adoptând ceea ce s-ar putea numi un comportament productiv.

Fetele, câteva rătăcite ici-colo, sunt din alt film. În primul rând, toate sunt mult mai tinere decât tipii. Văd câteva metaliste serioase, dar cele mai multe sunt de umplutură. Fete aflate în faza aceea periculoasă, știți? Atârnate de un prieten teribilist dintr-o trupă sau sperând să fie până la finalul nopții.

Îi văd pe Landry și pe Paul sus pe scenă. Dar mă abțin să le fac cu mâna sau să-i strig. Cântă în deschidere și au nevoie de toată credibilitatea metaliștilor pe care o pot aduna. Un prietenar din liceu care face din mâini de parcă ar fi o bătălie a trupelor dată dracului nu ajută.

E deja unșpe jumate și abia se instalează. E încă prea devreme pentru metaliștii ăștia, presupun. Găsesc un colț gol în spatele barului și mă strecor acolo, aproape fără să gândesc. Văd întregul club de aici. Nu se poate furișa nimeni în spatele meu.

Îmi încrucișez brațele, astfel încât oricine se uită să știe că nu sunt interesat. Nu e prima dată când mă aflu la concerte din astea. Landry și Paul m-au târât la destule concerte de metal pe vremea liceului și-mi amintesc că cea mai bună cale de a-ți jegoși emblemele de pe geaca de blugi este să te iei la bătaie, să-l trântești pe unul în berea și în mizeria de pe podeaua clubului, apoi să te lași tras prin pietrișul de afară când bodyguardul vă aruncă pe amândoi în stradă.

Landry se duce la microfon. Pune mâna la ochi și cercetează mulțimea. Poate mă caută pe mine – sau poate vreo fată de care

nu mi-a spus. Începe să aibă burtă de la atâta bere; se vede clar prin tricoul cu Gwar pe care îl are de la pubertate. Un pic cam devreme pentru burtă. Nu s-a dat niciodată în vânt după sport. Își atârnă chitara după gât și spune, cu accentul ăla cajun puternic:

— Probă, probă.

Apoi, ca nu cumva să creadă cineva că îi pasă prea mult, mai aruncă un:

— Probă. Pe mă-ta probă, scuturându-și părul.

Are freza aceea de școală veche, scurt în față și în creștet, lung în spate, dar periuță în laterale.

Paul se așază la tobe, frecându-și capul chel. Se rade în cap de când îl știu, numai că acum pare mai puțin o alegere și mai curând o necesitate, căci pare să aibă chelie pe jumătate, de-a binelea. Și e tot mai slab, la fel cum Landry; e tot mai gras. Probabil că arde ceva din berea care se depune la tobe.

Paul zice numărătoarea și atacă prima piesă.

Pe drum, m-am tot întrebat cum puteau Landry și Paul să aibă o trupă de metal pe bune, doar cu o chitară, o tobă și cu Landry la voce. Dar încă de la primul riff, le detectez strategia. Pentru a compensa faptul că nu au un tovarăș la bas, Landry și-a băgat vechea chitară într-un amplificator de bass, iar Paul apasă mai des pe pedală. Nu sunt primii care s-au gândit la asta, evident, dar sună bine. Landry se îndepărtează de microfon și zâmbește către Paul. Fac atmosferă pe parcursul câtorva măsuri. Se distrează, s-ar spune. Paul scrâșnește din dinți și închide ochii. Nu e chiar chestia obișnuită ce fac ei acolo, dar metaliștii încep să se miște un pic. Ca bulele prinse de fundul oalei, exact înainte ca apa să dea în fiert.

Apoi Landry se duce la microfon și strică totul.

Oricât l-aș iubi pe tipul ăsta – și e un prieten bun –, nu poți ignora accentul acela cajun. Pur și simplu nu e metal. Privitorii, cu gecile lor de blugi și cu părul lung, încetează să vibreze aproape în clipa în care deschide gura și se îndepărtează de scenă, ca și cum cineva ar fi stins brusc locul de sub oală. Se întorc la bar să-și mai ia bere sau se duc să se sprijine de pereți, în așteptarea headlinerilor.

Îmi place totuși. Ok – poate că Landry nu știe ce face, poate e accidental, dar are ceva.

Paul lovește cu putere în ambele tobe mari. Landry bagă un

riff periculos și repetă versurile. Șoptind cât să rămână în ton:

— Îți voi arăta de unde suntem, îți voi arăta unde sângerăm.

Într-un fel oarecum cretin, accentul ăla cajun al lui s-ar putea chiar să ajute, zău. Ca și când ar interpreta unul dintre cântecele acelea de leagăn franțuzești vechi. E dur și meschin și urât, dar ascunde un adevăr în miezul lui, ca și când ar sta acolo sus pe scenă cu un genunchi în noroiul dintr-o mlaștină. Dau din cap în sus și-n jos un pic, încercând să prind ritmul. Încercând să-mi placă pentru motivele care trebuie, dacă există vreunele. Clipesc și încerc să localizez scena din nou. Dar fumul și luminile stridente îmi înțeapă ochii, așa că îi mijesc și mă uit în schimb la ringul de dans.

E gol acolo, în afară de o siluetă cețoasă. Îmi mijesc ochii mai tare și încep să văd o fătucă blondă. Arată clar ca Tinkerbell, cu părul prins în coadă și ceea ce pare a fi o chestie galbenă… A venit în bodega asta într-o rochiță de vară? Clipesc iar, crezând că mi se pare. Ceața de la fumul de țigară se împrăștie și o secundă mai târziu o disting clar.

Se uită fix la mine. S-a uitat tot timpul ăsta. Are buzele de un roșu aprins și zâmbește, de parcă ar crede că-i amuzant. De parcă ar crede că o filez și îi vine să râdă.

Îmi ard obrajii. Îmi desprind privirea. Stânjenit ca dracu.

Landry ia ultima notă a celui de-al doilea cântec și, dându-și seama că mulțimea n-are de gând să aplaude, trece direct la următoarea piesă.

— Următorul cântec se cheamă, zice el, *My Maw Maw'll Kick Your* Ass.

Mă uit iar la Tinkerbell, în mare parte ca să mă asigur că nu e doar în capul meu. Această fată ca o zânișoară, îmbrăcată în rochiță de vară. Da, e acolo. Și încă se uită la mine. Doar că acum m-a văzut uitându-mă la ea de două ori. Îmi vine să o iau la fugă.

Uită-te la Landry, îmi spun. Dă dovadă de puțină disciplină, ce dracu'? Stai cu ochii pe el până când e vremea să pleci, apoi culcă-te pe canapeaua lui bună și moale.

Îl fixez ca lumea pe Landry cu privirea și orice altceva dispare din raza mea vizuală – Tinkerbell, metaliștii, pereții și fumul. Toate astea. Apoi, simt cotul în coaste. Sar iar în colț, cu un bufnet.

— Uf! Hei, îmi pare rău… o aud țipând pe deasupra muzicii.

Tare, dar totuși clar și cu o voce feminină. Nu am vrut să te sperii, tipule!

O privesc de sus în jos. Are breton ca Bettie Page, doar că e vopsit într-un blond de-ți ia ochii. Pe antebraț are un tatuaj, care pare a fi o bucată dintr-o coajă de chiparos, „îngroapă-mă sub un copac în Louisiana” scrie pe el. Are ochii negri. Pistrui. Și continuă să zâmbească spre mine.

— Nu. Nu m-ai speriat. Mă uitam doar, știi.

Îmi întorc din nou privirea. În ceea ce mă privește, conversația s-a încheiat.

Îmi mai dă un cot, de data asta mai tare.

— Îți place asta? întreabă ea.

— Ce? Muzica?

— Nu, barul ăsta de metaliști de rahat.

Își lasă capul într-o parte, ca și când aș fi enervat-o sau ceva de genul.

— Păi, vezi tu, ăia de pe scenă sunt prietenii mei, țip eu în urechea ei. Apoi, trăgând aer în piept după fiecare propoziție, ca să pot face față boxelor, adaug: De-asta am venit… Dar, da, îmi place oarecum.

— De ce? Ce e bun aici?

Landry se lansează într-o strofii aproape ca de rockabilly.

— *Maw Maw benches two-fifty…* se vaită el.

„Iar tu poți să te duci dracului.” Mă întreb dacă fata asta mă interoghează sau așa ceva. Ca și când ar fi vreun truc magic să găsești o cale de a-ți place chestia asta.

— Uite, nu e nimic bun sau ceva de genul. Știu asta. Pur și simplu îmi place. E rău în toate locurile ca lumea, presupun.

Râd înfundat de unul singur – cu siguranță s-a săturat să mă asculte.

— E ca și când ar crește, adaug eu. Știi? Să nu spui nicio minciună. Sunt suficient de adulți ca să recunoască faptul că o iubesc pe Maw Maw[3] a lor. Că sunt cajuni din Houma care nu au văzut niciodată Brooklynul.

Mă uit în jos la ea. E încă acolo. Încă ascultă. Și încă zâmbește. Își mușcă buza și mă împunge în piept.

— Vino să-mi iei ceva de băut, spune ea.

— Da? Ok.

Se întoarce și o ia către bar. Eu mă împleticesc după ea.

---

[3] „Bunică“ în dialectul cajun, folosit în sudul statului Luisiana (n.tr.)

— Eu sunt Lizzy, îmi strigă ea peste umăr.

— Lester, strig eu după ea.

— Da, spune ea, scrie pe tricoul tău.

La bar cere o bere PBR și spune:

— Te las să o plătești fiindcă e doar un dolar și n-o să mă simt ca o târfa.

Bâjbâi prin portofel și caut bezmetic ceva de zis.

— Deci… îți place muzica asta?

— Sigur, zâmbește ea. E mai bună decât rahatul care urmează. Măcar e diferită.

— De ce ai venit aici atunci? Dacă ce urmează e de rahat?

Ea ridică din umeri.

— Din cauza colegilor, cred. Nu poți fi student la arte fără să nu faci uneori câte o incursiune în punk sau metal. E un fel de… condiție?

Trage o dușcă, apoi râgâie veselă.

Înțeleg că e rândul meu să spun ceva, așa că debitez:

— Îmi place arta.

— O, râde ea, ce civilizat din partea ta!

Exact atunci, în timp ce Landry și Paul coboară de pe scenă, mulțimea începe să o ia în direcția noastră. Au așteptat să se dea iar drumul la combina de la bar, ca să poată face pogo pe niște rahaturi ca lumea. Un scaun de la bar se prăbușește. Încep să se bage unii în alții și cineva mormăie. Totul e atât de forțat și de enervant… Totuși, în mare parte mă gândesc la fata asta, Lizzy, la această mică Tinkerbell, expusă și împinsă în bar de masa asta de bărbați grași și transpirați.

Mă uit în jos. Bineînțeles că face o grimasă, încercând să nu fie țintuită de balustradă de grasul din spatele ei. Repede, fără să mă gândesc, mă interpun între ea și mulțime, încercând să o protejez un pic. Dar mulțimea a început să crească și să ia în serios treaba asta cu pogo. Întind mâinile și le pun pe bar, încadrând-o pe Lizzy, care ajunge să se lipească de pieptul meu.

— Ești ok? o întreb eu.

— Da, răspunde ea.

Dar îmi dau seama că e agitată. Tenta șmecherească de fată de colegiu, de dinainte, i-a dispărut din voce.

Când încă un scaun de la bar se prăbușește, îmi dau seama după felul în care Lizzy se strânge într-o parte că trebuie să-i fi

aterizat pe picior. E cât pe-aci să cadă la pământ, în rochița ei frumoasă de vară. La pământ, cu toate sticlele alea sparte și cu bocancii ăia furioși.

Dau un cot, apoi un genunchi, pentru a face suficient loc în jur ca să mă pot apleca s-o ridic pe tipa asta, Lizzy. E pe umărul meu și mă îndrept către ușă, îndepărtând toți grașii din cale. Ies iute prin foaia de plastic pe strada rece, alergând spre trotuar cu fata asta pe care o țin cu o mână pe umăr. Bag mâinile în buzunar după cheile camionetei, deschid ușa și o las ușor pe banchetă.

Întind mâna după trusa medicală, dar îmi dau seama deodată că mă port nebunește.

Mă năpădește o sudoare rece pe frunte. Oare fata asta va crede că sunt un ucigaș în serie nebun, care încearcă să o răpească?

Apoi o aud râzând. La naiba, m-am îndrăgostit deja.

— Nu stai pe gânduri, Lester, râde ea.

Zâmbesc și îmi trec degetele prin păr, stânjenit – dar în același timp… nu.

— Îmi pare rău. Doar că păreai să-ți fi rupt piciorul.

Apoi râd și eu.

— Am fost un pic nebun, știu.

— Absolut deloc, spune ea. Cea mai mare distracție pe săptămâna asta. Nu-mi aduc aminte care a fost ultima dată când m-a salvat un bărbat din pericol.

— Am niște leucoplast în geantă, spun eu. Lasă-mă să văd dacă pot să-ți bandajez piciorul.

— Ești paramedic sau ceva de genul ăsta?

— Nu, răspund eu. Doar un tip cu un rucsac plin de pansamente.

— Un bărbat pe care e bine să-l cunoști, atunci, spune ea.

O privesc țintă. Nu-mi pot desprinde ochii. Îi pansez piciorul total pe pipăite.

Huck este învățat de văduva Douglas să ignore trecutul și că nu toți morții au înțelepciune de împărtășit, nici măcar în textele sacre: „După cină, și-a scos cartea și m-a învățat despre Moise și păpuriș și muream de nerăbdare să aflu totul despre el; dar, încet-încet, mi-a spus că Moise era mort de multă vreme; așa că nu mi-a mai păsat de el, pentru că nu plec urechea la oamenii morți”.

Ali din Sadr City

Ajung la capătul scărilor de la intrare, deschid poarta de metal și găsesc un loc pe stradă de unde pot privi fețele furioase care trec. Mulțimea dă colțul încet, cu pancarte pentru președintele Ben Ali în arabă și, pentru camere, în engleză și în franceză. „Ben Ali trebuie să plece”, scrie pe ele, deși nu întotdeauna într-o formulare atât de politicoasă. Sprijinindu-mă de zid, îmi caut în mulțime colegii de apartament.

Mulțimea a început să se schimbe, văd, ajungând să cuprindă mai mulți studenți la universitate și mai puțini oameni mai vârstnici. Le cercetez fețele mai îndeaproape. Acești tineri și tinere merg împreună, unii chiar ținându-se de mână. Nu se tem de islamiști. Ca la Universitatea din Bagdad, exact înainte de război. Un iz de libertate.

Când poliția și armata vor începe să-i omoare pe acești oameni, oare va deveni totul ca în ziua aceea în Ramadi? Sunt jihadiști în această mulțime, cu puști ascunse sub haine, așteptând să vină vremea lor? Este tot ce găsesc când caut numele lui Mulasim în ziua aceea în Ramadi. Un articol din știrile americane care îl numesc erou, ceea ce e bine. Cineva trebuie să fie erou.

Mă gândesc la Hani și aproape că îi văd fața în mulțime. E o prostie, desigur, din două motive: în primul rând, nu e acolo. În al doilea rând, n-ar protesta și n-ar mărșălui pe străzi niciodată. N-ar avea nimic de câștigat din asta.

Era martie când universitatea a anulat semestrul de primăvară, iar Hani m-a convins să plec. Deveniseră atât de obișnuite îndemnurile lui să fugim, încât atunci când l-am auzit sprintând pe coridor după stingere, nici nu mi-am ridicat privirea din carte. Am întors pagina la următoarea aventură, când mi-a venit o nouă idee. Am întins mâna după stilou să o notez.

Hani dădu buzna în biroul profesorului Al-Rawi și se prăbuși la picioarele patului meu de campanie.

— L-au omorât pe antrenorul de tenis, gâfâi el.

Nu am ridicat capul.

— Cine?

— Pe antrenorul de tenis.

— Nu, vreau să spun… cine l-a omorât?

— Niște tipi mascați, rosti Hani disprețuitor. Ce fel de întrebare e asta?

Flutură mâna în aer, apoi zise:

— Sadriștii[4]. Al-Qaeda. Obosiții ăia de baathiști[5]. Ceața mascată. Bărbați înarmați. Cui i-a păsat?

Aduna povești de genul acesta de săptămâni întregi și, odată cu ele, veneau noile adevăruri mohorâte ale vieții din Bagdad. Trupuri decapitate pe stradă. În fiecare săptămână, victime mai nevinovate decât în săptămâna precedentă. Vânzători de gheață decapitați pentru că vindeau în timpul orelor de rugăciune. Bărbieri omorâți prin tortură cu arme cu ținte și cuie pentru că tăiaseră bărbi.

Hani întreba de toate noile miliții. Aflase de noii mullahi care încercau să-și surclaseze rivalii. Când unul începea să folosească clești, altul spunea: „Clești? La dracu cu cleștii! Am o lampă de sudură!”

Rahaturi foarte medievale.

— L-au tras din mașină și l-au împușcat în cap, continuă el. Au ucis și doi jucători aflați pe bancheta din spate.

— Deci astea erau împușcăturile pe care le-am auzit mai devreme?

Am pus cartea deoparte și m-am ridicat în capul oaselor în patul de campanie.

— Erau colaboratori sau ceva?

— A fost din cauza șortului. Șortul pe care îl poartă la antrenament.

— Poliția modei! am tușit eu, îngrețoșat de propria mea încercare de a glumi. Îl cunoșteam pe vreunul dintre tipii ăștia?

— Nu sunt sigur, Kateb. Ai umblat cu echipa de tenis? Ascunzi vreo ambiție secretă de a juca tenis ca profesionist?

— Bine. Fii măgar, am zis eu. Încerc doar să înțeleg de ce ai venit alergând să-mi spui asta. Sunt uciși oameni în fiecare zi, Hani.

Am gesticulat către biroul gol al doctorului Al-Rawi, cu aceeași teatralitate care părea să-i facă plăcere lui Hani, apoi m-am întins din nou pe patul de campanie și mi-am deschis

[4] Mișcarea sadristă este o mișcare islamică religioasă și populistă din Irak, care a atras în special populația șiită săracă, (n.tr.)

[5] Ba’athism - ideologie arabă naționalistă care promovează dezvoltarea unui stat arab unificat (n.tr.)

cartea.

— Vrei să știi de ce am dat fuga să-ți spun? De ce m-am gândit întâi la tine?

Hani îmi mută grămada de rufe în colț. Scotoci prin ea și scoase un tricou.

— AC/DC, spuse el, aruncând tricoul între mine și carte.

Se aplecă și mai scoase două.

— Gwar. Deși Gwar s-ar putea să fie exact stilul lor. Ăsta. Bad Religion? Aici e o adevărată problemă. Unul dintre tipii ăia va ști sigur să citească în engleză destul de bine. O serie de interpretări, prietene, niciuna bună.

— Tu mi-ai dat tricoul ăla de ziua mea, în primul rând. Și în al doilea, engleza ta e de rahat.

— Kateb, au ucis trei tipi pentru că purtau șort la antrenamentul de tenis. Ce crezi că-ți vor face ție? Sau *mie,* dat fiind că probabil mă voi afla lângă tine. Sau lui Mundhir? Gândește-te la Mundhir!

Am râs.

— Mundhir poate să aibă dracului grijă singur de el. Dar tu? Da, tu probabil că ești terminat.

Exact atunci, ca și când ar fi fost chemat, Mundhir își vârî capul pe ușă, ca un șoim mare. Șaptesprezece ani, o siluetă masivă și o forță calmă care intrară în încăpere înaintea lui. Pe fața lui, ascuțită și imobilă, semnele bărbii de adult – care ar fi ieșit la iveală dacă și-ar fi neglijat tuleiele mai mult de o zi – erau mai mult decât vizibile. Asta îi conferea un avantaj. Era un sunnit care neglija briciul. Sau era un milițian șiit în devenire, un băiat care își lăsa prima barbă? Cine putea spune?

— Mundhir!

Am aruncat cartea de partea cealaltă a încăperii.

— Tocmai vorbeam despre tine!

Mundhir a înaintat în cadrul ușii, umplându-l.

— Nu am auzit. Ce spuneați?

— Hani crede că voi fi ucis de islamiști săptămâna asta. La fel și el. Poate și tu. Ce crezi?

Mundhir a ridicat din umeri.

— E vorba despre tricourile tale?

— Hani! Ai fost la Mundhir și mi-ai ascuns asta? Rușinos.

Hani s-a așezat lângă Mundhir.

— Trebuie să plecăm, Kateb.

Și-a pus mâna pe umărul lui Mundhir, purtându-se ca și când ar fi vorbit pentru amândoi.

— Oamenii îl cunosc pe tatăl tău.

— La dracu cu tata.

M-am ridicat, am traversat camera și am luat o Coca-Cola de pe pervaz. Am băut-o fierbinte.

— A lucrat la Ministerul Agriculturii, ok? Nu e pe nicio listă.

— Ai vești de la el? Sau de la fratele tău? Știu că americanii vă folosesc casa? Că înoată în piscina voastră?

— Dar tatăl *tău,* Hani? Când ai primit vești de la el ultima dată? Face multe operații în Amman, nu-i așa?

— Eu știu măcar unde-mi sunt părinții. Ce fel de fiu ești tu?

— Sunt cel de-al doilea fiu al unui bătrân. Și e undeva în afara orașului Fallujah, din câte știu. La fel ca toată lumea.

Mundhir intră cu totul pe ușă și se îndreptă către biroul doctorului Al-Rawi.

— Unchiul spune că Ramadi este următorul Fallujah.

Se așează pe birou, încă atingând podeaua cu picioarele.

— La anul pe vremea asta americanii îi vor da foc.

Hani se încruntă, ca și când ar fi scrutat intențiile lui Mundhir pe chipul acestuia. Apoi, satisfăcut că marele lui prieten nu făcuse un comentariu întâmplător, Hani se lumină.

— Da. Mulțumesc, Mundhir, spuse el.

— Ai dreptate. Și de aceea trebuie să plecăm *acum,* înainte să fie prea târziu. Plecăm acum, ok? Îl găsim pe tatăl tău și luăm bani de la el.

M-am frecat la ochi.

— Hani, te rog spune-mi că nu e vorba din nou de planul tău cu stațiunea de pe plajă.

— Da. Da, *este.* Ok? Asta e prima fază. În faza a *doua,* mergem în Iordan, luăm mai mulți bani de la tatăl *meu,* apoi plecăm cu ei în Tunisia. Și apoi, da, deschidem un bar pe plajă.

De câte ori aud asta, sună tot mai prostesc.

Am strâns doza de Cola în mână și am aruncat-o în mormanul de după patul meu de campanie.

— Mundhir, tu ești mușchiul în aranjamentul ăsta. Care-ți sunt gândurile?

Mundhir ridică din umeri.

— Merg unde mergeți voi.

— Atunci, *eu* voi merge la *culcare.*

Mi-am tras o pernă pe față. Hani a dat cu piciorul în pat.

— Kateb, s-a terminat. Mundhir are taxiul unchiului său. Mă auzi? M-am săturat de contraziceri. Plecăm dimineață și putem face asta fără tine dacă va fi nevoie. Așa că, dacă vrei, ne întâlnim jos dimineață la șase, dacă nu, poți să stai dracului aici.

Am rămas tăcut. Hani a mai dat un picior în pat, așteptând să răspund.

Nu i-am făcut pe plac. În cele din urmă, după câteva secunde, Hani a ieșit. Mundhir l-a urmat. Am așteptat până când pașii s-au îndepărtat, mi-am tras perna mai tare pe față și am scuipat un cuvânt englezesc în pene. *Fuck.*

Eram prins în cursă.

A doua zi de dimineață, am împachetat câteva genți mici de sală și am lăsat loc în ele ca lumea. Era mai ușor să rămâi ascuns așa. Fără umflături. Fără o greutate vizibilă. Nimic care să sugereze că mergeam mai departe decât de cealaltă parte a orașului.

Aveam fiecare câte două acte de identitate. Cârdurile studențești, cu numele noastre sunnite complete, și autorizațiile de taxi pe care ni le făcuse unchiul lui Mundhir, cu prenume șiite. Ne puteam aștepta la puncte de control pe oricare rută am fi ales să părăsim orașul, așa că era important să avem numele potrivit.

Vechile pașapoarte le țineam ascunse în roata de rezervă.

Întâlnindu-ne pe stradă înainte de zorii zilei, am convenit că Mundhir, care putea trece drept șofer de taxi, avea să conducă. Părea mai mare și fusese crescut de unchi care conduceau taxiuri. Le cunoștea obiceiurile și putea mima dezinteresul adecvat. Doar un taximetrist cu o cursă lungă, care ducea doi puști bogați într-o excursie la lac.

M-am așezat pe locul din față, fără a discuta chestiunea.

— Vom încerca pe șoseaua Karada mai întâi, i-am spus lui Mundhir.

— Dacă nu putem trece așa, ne ducem pe Abi Nawas și încercăm să traversăm râul mai sus, prin nord.

Hani s-a așezat pe bancheta din spate. M-am uitat la el prin oglinda retrovizoare. Era rănit. Tipic.

— Ți se pare ok, Hani? am întrebat.

— E bine.

— Ai o idee mai bună?

— Voiam să sugerez să o luăm pe autostrada Abu Gharib și să ne furișăm pe la sud de Fallujah.

Am râs.

— Exclud autostrada Abu Gharib din principiu.

Mundhir s-a uitat la amândoi pe rând.

— Deci… Karada atunci?

Hani a fluturat din mână.

— Bine. Karada.

L-am bătut pe Mundhir pe umărul lui mare și am zâmbit.

— Deja mă simt mai bine cu chestia asta.

Am trecut pe sub podul universității și am întors pe strada Karada. Soarele răsărise. Ordinul de stingere se ridicase. Am trecut de primul punct de control, condus de americanii din Zona Verde, preocupați doar de păzirea podului peste Tigru și de protejarea micului lor oraș american. Cârdurile noastre sunnite ne-au lăsat să trecem fără probleme.

Ne-am strecurat printre camioanele parcate și printre cotigile de măgari răsturnate, printre magazinele și cafenelele bombardate sau blocate cu placaje. Chiar și magazinele care nu erau ținta milițiilor erau distruse de focuri de armă și abandonate. Taxiul nostru era singura mașină de pe stradă.

Am ajuns la punctul de control al armatei irakiene din Amar Square și, conform planului, ne-am băgat actele sunnite în chiloți.

Soldatul de serviciu ne-a acceptat povestea cum că dețineam taxiul în parteneriat și că-l duceam la Dora pentru reparații. Eu și Hani nu am vorbit prea mult, iar cureaua de distribuție care scârțâia confirma spusele lui Mundhir. Dar când soldatul a cerut să vadă portbagajul, Hani s-a foit vizibil pe scaun. Soldatul, devenind suspicios, ne-a spus să coborâm.

Pe marginea șoselei, înainte să ne despărțim, i-am dat un ghiont în umăr lui Hani, șoptindu-i la ureche:

— Plaja, Hani. Gândește-te la plajă.

Soldatul a scotocit prin portbagaj cu țeava puștii, s-a strecurat sub mașină, a bătut în rezervor și a lovit cu piciorul în anvelope. Un alt soldat stătea cu pușca țintită spre Hani, spre Mundhir și spre mine, în timp ce ne țineam mâinile împreunate deasupra capului.

Am oftat și am bătut din picior, încercând să par nerăbdător.

Nu speriat sau agitat, ci doar nerăbdător. Mundhir stătea neclintit, cu fața impasibilă ca un sfinx. Hani se holba la pavaj și zâmbea.

Negăsind nimic și încrezători că nu eram decât niște lași, soldații ne-au lăsat în cele din urmă să plecăm.

— Bravo, bărbaților, am spus eu. Ați fost cu capul pe umeri.

Apoi am râs, căci dublul înțeles nu fusese intenționat.

Mundhir a întors spre Abi Nawas. N-a trecut mult și traficul de pe șoseaua dinspre râu a încetinit ca melcul, apoi s-a oprit de tot. Nu puteam ajunge la râu pentru a o lua spre vest. Temându-ne să nu ne prindă noaptea pe șosea, am întors pe o stradă lăturalnică, mereu cu grija că, pe măsură ce ne îndreptam mai mult spre est, cu atât ne apropiam mai tare de milițiile șiite din Sadr City și cu atât era mai sigur ca numele noastre sunnite să ne aducă moartea.

Am ajuns pe autostradă puțin după amiază și am luat-o spre nord către Taji. Am început îndelungatul târâș prin centrul Bagdadului, unde ieșirea de pe autostradă, în orice loc, însemna puncte de control deținute de trupele guvernamentale sau de membrii milițiilor șiite. Am călătorit spre nord până după-amiaza târziu. La apropierea amurgului, ne îndreptam spre podul peste Tigru, de pe autostrada unu. Prea înspre nord pentru a ajunge la Ramadi înainte de lăsarea întunericului.

— Va trebui să găsim un loc în care să poposim, a spus Hani.

— Nu e nimic aici. Și nu știu unde putem găsi benzină. Autostrada Abu Gharib, pe de altă parte…

— Dacă recunosc că ai avut dreptate, Hani, te vei simți mai bine?

Am lăsat geamul în jos, simțind aerul răcoros al după-amiezii pe față.

— Nu, dar poți s-o spui oricum.

Mundhir s-a înviorat.

— E un drum bun care o ia spre vest pe lângă canal, trecând pe lângă ferme și piețe de oraș. Putem lua benzină de acolo. Am mers cândva cu unchiul, până la lacul Thar Thar.

— Vezi, am exclamat eu. S-a rezolvat totul.

Hani spumega. Am ajuns la râu și, după ce am așteptat o oră la punctul de control, l-am traversat. Cu câteva luni în urmă, un camion cu bombă redusese șoseaua către est la o singură bandă, iar acum soldații și patrula autostrăzii direcționau

mașinile să ocolească una câte una gaura carbonizată de bombă.

Pentru a economisi benzină, am lăsat mașina să ruleze la vale, pe partea din spate, scoasă din viteză. M-am uitat spre sud către întinderea orașului. Din Mansoor, Dora și Adhamiya se ridicau coloane de fum. M-am gândit la campusurile Universității Bagdad de lângă fiecare coloană, întrebându-mă care dintre ele văzuseră moartea în ziua aceea. Câți studenți. Câți profesori. Mi-am luat rămas-bun de la orașul meu.

Drumul lui Mundhir, cel pe care și-l amintea din copilărie, mergea paralel cu marele canal al lui Saddam. Acesta ordonase construirea canalului pe o linie est-vest extrem de precisă, fără vreo abatere de măcar un grad. Tata vorbise despre această cerință absurdă în perioada în care se săpa canalul și despre cât de dificil devenise pe măsură ce lucrările înaintau.

Am trecut de ferme uscate; gospodării pe care canalul promisese să le irige înainte ca pompele să ruginească și apele să se împută. Amurgul a pierit în întuneric și, pentru prima dată, Mundhir s-a uitat la indicatorul de benzină.

— Trebuie să ne oprim, ne-a spus el. Mai avem doi kilometri. Poate.

— Atunci, e simplu, am spus eu. Ne oprim la o piață sau la o casă, ce vedem întâi, și întrebăm dacă ne pot ajuta.

— Sigur, a pufnit Hani. E simplu.

— *Sau* parcăm și așteptăm o patrulă americană. Îi lăsăm să creadă că mașina e o bombă și ne uităm cum o detonează. Ce preferi, Hani?

Hani n-a spus nimic, nefăcând altceva decât să fluture din mână. Era noua lui chestie preferată. Mundhir înțepenise pe scaun.

— Uite, a spus el, gesticulând cu bărbia lui mare.

Lumini verzi fluorescente se revărsau pe șosea dinspre un pâlc de clădiri aflate pe stânga, la o jumătate de kilometru în față. Cel puțin una, o clădire joasă cu o marchiză fixă, părea să fi fost o stație de benzină la un moment dat în trecutul recent. O piață obișnuită, cu tot comerțul și pericolul pe care și-l puteau dori trei tineri.

— Asta e, am zis eu. Pregătiți-vă.

— Șiit sau sunnit? a întrebat Mundhir.

Nu mă gândisem la acte de când trecuserăm podul. Ne aflam

în plin vest al Bagdadului, pătrunzând bine în provincia Ambar. Totuși, eram destul de departe de Fallujah și de Ramadi ca să avem îndoieli. Îndoieli serioase. O piață dărăpănată putea fi o cursă. Un loc în care să prinzi luptători sunniți care fugeau spre vest. Sau putea fi o poartă de trecere, deținută de loialiști sunniți, menită să-i țină pe șiiți în afara Ambarului. Cine putea spune?

— Sunnit, am spus eu repede, căci nu exista o alegere bună.

Ne-am căutat repede actele, vârându-ne mâinile în chiloți, apoi Mundhir a parcat lângă piață și a stins luminile. Nu era nicio cale de acces, niciun semn de comerț. Dar luminile arătau că exista un generator. Un generator însemna benzină și, poate, oameni dispuși să o vândă.

— Cine merge? a întrebat Mundhir.

— Mergem toți, a răspuns Hani.

Eram tentat să-l contrazic, doar de dragul de a o face. Doar pentru a-l frustra. Dar n-am putut. Avea dreptate.

— Da, am zis. Mergem toți. Numărăm până la trei.

Mundhir a coborât din mașină și a închis portiera fără să aștepte numărătoarea.

— Sau acum, am zis eu, urmându-l împreună cu Hani.

— Alo? a strigat Mundhir fără teamă. Vindeți benzină?

— Avem bani, a completat Hani, pe un ton cam înalt.

Un ton care se dorea împăciuitor. Îmi venea să-l strâng de gât. Am auzit mișcare în clădirea din apropiere. Pași pe sticlă spartă. Bărbați șoptind între ei. Apoi zgomotul care a făcut să mi se întoarcă stomacul. Un Kalashnikov încărcat cu proiectile. Apoi încă unul și încă unul.

— Nu suntem înarmați, am strigat eu panicat. Nu vrem decât să cumpărăm benzină.

Din întuneric au ieșit câțiva bărbați înarmați. Bărbați cu bărbi proaspete. Șiiți. Membri ai milițiilor urmărind să ucidă băieți sunniți ca noi.

Am ridicat mâinile.

— Nu căutăm decât să cumpărăm, verilor. Vă rog.

Un bărbat gras, cu barba cea mai deasă dintre toți, a înaintat, îndreptând arma către mine.

— Actele, câine.

— Le-am lăsat în mașină, am zis eu. Scuze. Nu am știut că e un punct de control, comandante. Te rog, lasă-mă să merg să le

iau. M-am întors și am arătat către mașină. Mundhir și Hani ridicaseră și ei mâinile sus.

— Mundhir, am spus cât de calm am putut, du-te și ia actele.

Atât de calm, atât de inocent și de inofensiv, încât nu mi-a trecut prin cap că nu trebuia să vorbesc cu prietenul meu șiit.

Poate că în întunericul mașinii putea să scoată actele șiite din pantaloni.

— Ține-ți gura aia împuțită. Și tu.

Grasul a îndreptat arma către Mundhir.

— Rămâi nemișcat. Tu!

Liderul miliției nu credea. A întors din nou arma către mine.

— Tu. Vorbărețul. Spune-mi de unde veniți și unde mergeți.

Pe fața lui Mundhir se citea o privire disperată, pe care doar eu o recunoșteam. Avea ochii un pic mai mari și umerii lăsați, cum nu-i era felul. Nu s-a mișcat și n-a scos o vorbă. Hani tremura de frică, cu falca atârnându-i.

Apoi am auzit un bărbat râzând drăcește în umbre.

— Mansoor, pun pariu. Pușteni baathiști de bani gata.

Deci asta era, atunci. Și de-abia începusem să fugim. Toate planurile noastre fuseseră mirosite. M-am gândit să o iau la goană spre deșert, ca să am parte măcar de o moarte rapidă prin împușcare, evitând astfel cleștii și pușteile cu cuie. Dar cu Mundhir și Hani stând acolo, nu puteam. Am înghițit cu greu și m-am decis să nu suflu o vorbă.

Apoi am auzit găini și sunetul cuștilor săltând pe o cotigă șubredă, care se hurducăia de pe pavaj pe pământ.

— Ali? a strigat vocea unui bătrân.

Deși am simțit că vorbea cu mine, nu m-am întors.

— *Ce faci?* a continuat el. Ți-am spus să vii direct acasă la mine pe lac. Să nu te oprești. De ce te-ai oprit aici?

Bătrânul a venit în spatele meu și m-a bătut pe spate.

— Nepot prost, mi-a spus el în față. Și pun pariu că ai rămas și fără benzină.

Liderul miliției și-a lăsat pușca în jos.

— Îi cunoști pe băieții ăștia, Haji Fasil?

— Da, comandante. Acesta este nepotul meu, Ali. Din Sadr City. Vine să mă viziteze pe lac. Iar aceștia sunt prietenii lui. Foarte convenabil pentru noi. Mașina lor ne scutește pe mine și pe Abu Abdul să mergem pe întuneric acasă. Totuși, mare prostie, nepoate.

M-am încumetat să las brațele jos. Bărbatul cu pușca nu a obiectat, așa că am îndrăznit să întorc capul. L-am văzut pe bătrân pentru prima dată. Mai scund decât mine, cu obrajii bine bărbieriți. Purta veșmântul alb și curat al unui beduin. Un bătrân respectat, judecând după acoperământul în pătrățele de pe cap, un bărbat care făcuse Hajul[6]. Și-a pus o mână pe mijlocul meu, vorbindu-mi prin presiunea palmei. *Intră în joc,* băiete, îmi spunea el cu buricele degetelor. *Salvează-ți viața.*

— Îmi pare rău, unchiule, am spus eu. Mare prostie. Da, am rămas fără benzină.

Mi-a zâmbit cald și a încuviințat. Un alt bătrân, mai în vârstă și mai scund, cu o barbă neîngrijită, a trecut pe lângă noi târșâindu-și picioarele, ducând două găini vii, cu aripile strâns legate. I le-a dat liderului miliției, care și-a aruncat pușca peste umăr pentru a le primi.

— Mulțumesc, Abu Abdul, i-a spus liderul miliției bătrânului, cu o voce sonoră și tacticoasă.

A ridicat găinile cu o mână, ducându-și-o pe cealaltă la inimă în semn de mulțumire.

Omul cel scund, Abu Abdul, a rânjit și a înclinat capul, fluturând din palme ca și când ar fi zis „ia-le, ia-le, ești prietenul meu”. Am înțeles din tăcerea lui, din rânjet și din mișcarea mâinilor că nu putea vorbi. La fel de clar am înțeles, din răbdarea neobișnuită a liderului miliției, că era sărac cu duhul sau cel puțin așa era considerat de cei mai mulți.

— V-am adus și orezul, a spus Haji Fasil, luându-și mâna de pe spatele meu și îndreptându-se către cotigă.

A apucat apoi un sac de orez de două colțuri.

— Nepoate, ce-i cu tine? Vino și ajută-mă.

M-am îndreptat către cotiga lui Haji Fasil plutind. Picioarele îmi dispăruseră. Am apucat două dintre colțurile sacului și am ridicat.

Abu Abdul s-a dus la Mundhir și l-a îmbrățișat, de parcă l-ar fi cunoscut dintotdeauna pe tânărul vânjos. Mundhir l-a îmbrățișat și el glumeț, chiar dacă ceva cam țeapăn. Hani și-a lăsat mâinile jos, dar și-a ținut gura închisă.

Haji Fasil m-a tras la celălalt capăt al sacului de orez. Ne-am

[6] Pelerinaj islamic la Mecca, datorie religioasă pe care musulmanii adulți apți trebuie să o ducă la îndeplinire măcar o dată în viață (n.tr.)

oprit la picioarele șefului miliției.

— Ei bine, a întrebat Haji Fasil, unde să-l punem?

— Puteți să-l lăsați acolo. Nepotul tău are nevoie de benzină?

— Da, am zis eu, lăsând sacul jos. Doar cât să ajungem până la lac.

Cuvintele mi s-au rostogolit pe limba uscată. Haji Fasil m-a luat de mână, ca un unchi pe nepotul său.

— Cinci litri pentru taxi, a strigat liderul miliției către unul dintre tovarășii săi.

— Ne întoarcem săptămâna viitoare, a spus Haji Fasil vioi, trăgându-mă de mână către taxi. *E timpul să plecăm,* îmi spunea strânsoarea lui.

— Bun. Săptămâna viitoare atunci, cu voia lui Dumnezeu, a răspuns liderul miliției, retrăgându-se în umbră.

Doi dintre oamenii lui s-au aplecat să ridice orezul.

Între timp, Abu Abdul l-a tras pe Mundhir de braț, îndemnându-l să ridice cotiga. Mundhir a săltat-o cu ușurință și l-a urmat pe Abu Abdul la portbagaj. Mundhir mi-a aruncat o privire rugătoare. Deschide portbagajul. Grăbește-te.

Un membru al miliției cu o canistră a turnat combustibilul prețios în rezervor, căscând.

Am deschis portiera de pe partea șoferului, bâjbâind după butonul de deschidere a portbagajului. Apoi, neștiind ce să fac, am intrat și am închis ușa după mine. Mi-am pus mâinile pe volan.

Ușa din dreapta s-a deschis și Haji Fasil a intrat în mașină.

— Mergem acasă, nepoate, deci?

Am dat din cap, privind drept înainte.

— Ți-amintești drumul – o jumătate de kilometru până la ferma părăsită, apoi facem la dreapta pe drumul neasfaltat.

Mundhir și Hani s-au prăbușit pe bancheta din spate, cu bătrânul Abu Abdul ițindu-se dintre ei, cu o expresie de amuzament pe chip. I-am studiat fața în oglinda retrovizoare. O cicatrice groasă și urâtă pornea de la urechea dreaptă, coborând pe gât și oprindu-se exact deasupra sternului. Nu mai avea decât câțiva dinți.

Nu mai condusesem decât de câteva ori până atunci. Am apăsat ambreiajul și am răsucit cheia.

— Apasă ușor cu stângul, mi-a spus Mundhir. S-o bagi într-a-ntâia e cel mai greu.

Parcă eram posedat de un campion de mașini de curse din Germania. De un taximetrist din Dora. Am ridicat pământ și pietriș în aer, săltând pe șosea liberi și vii. Haji Fasil n-a pierdut deloc timpul.

— Tare proști mai sunteți, măi băieți, ne-a zis imediat.

— Mulțumesc, am spus eu.

— Mulțumesc. Mulțumesc. Mulțumesc, s-a auzit Hani ca un ecou.

Cuvintele ieșeau din el ca frunzele plutind pe apă.

— Condu normal, a spus Haji Fasil.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ni te-a scos în cale, a spus Hani, subit credincios.

— Dumnezeu să te binecuvânteze. Pacea Profetului fie cu tine.

Un bun musulman, băiatul…

M-am uitat din nou în oglinda retrovizoare, întrebându-mă de ce.

Mundhir, mereu foarte politicos, rămăsese tăcut. Era din cauză că se uita la Abu Abdul, încercând să-i deslușească gesturile. Abu Abdul l-a mângâiat pe obraz și și-a deschis gura știrbă râzând în tăcere. L-a înghiontit pe Mundhir în brațe și, prefăcându-se că e un bărbat puternic, și-a schimonosit fața.

Mundhir a zâmbit.

— Putem să-ți dăm bani, Haji, am spus eu. Avem câțiva.

Haji Fasil a râs înfundat.

— Nu. Nu de banii voștri aveam nevoie. Vezi tu, dacă vă ucideau, ar fi părăsit adăpostul acela. Am fi pierdut un client. Așa că nu e nevoie să ne mulțumiți. E vorba doar de afaceri.

— Le vindeți orez și găini?

— Și ulei de gătit când găsim.

— Sadriștilor?

— Bineînțeles. Și lui Ansar al Sunna. Și celor din Al Qaeda. Piața aceea mică își schimbă des stăpânii.

Mi-am adus aminte de Matthew Arnold și am zâmbit. Unde armatele ignorante se încleștează noaptea. Apoi am cântărit o vreme întrebările, înainte de a mă decide pentru cea mai simplă.

— Cine *sunteți?* l-am întrebat pe Haji Fasil.

— Întoarce aici, a spus el brusc.

Apoi, după ce am făcut cum mi-a zis, a oftat.

— Suntem doi bătrâni ale căror familii locuiesc în altă parte. Avem o casă lângă lac. Pescuim. Vindem. Salvăm copii proști de la pieire.

— Putem sta la voi astă-seară? l-a întrebat Hani, întinzându-se în față cu un pumn de dinari.

— Da, a răspuns Haji Fasil. Sunteți bine-veniți. Dar pune banii deoparte.

La mica lor fermă de lângă lac, am aranjat câțiva bușteni de eucalipt căzuți într-o groapă pentru foc și am luat cina la lumina felinarelor. Miel, orez și lipie. Am cercetat stelele, așa cum fac băieții din Bagdadul cețos. Am ascultat valurile blânde ale lacului clipocind pe mal, la doar câțiva metri depărtare, pe micuța lor plajă.

Abu Abdul l-a tras pe Mundhir de braț și a arătat spre lucrurile grele pe care voia să le ridice. Uneori lucrurile astea trebuiau ridicate. Un scop temeinic pentru un fermier. Alteori, Abu Abdul nu voia decât să bată din palme și să aplaude forța noului său prieten. După o vreme, n-a mai trebuit să-l tragă pe Mundhir de braț. Mergeau unul lângă altul, cu umerii apropiați.

Hani hălăduia de unul singur prin zonă, întorcându-se din întuneric la fiecare câteva minute pentru a-l întreba pe Haji Fasil de treburile lui. Cât pământ aveau? Câte clădiri? O fântână pentru apă? O cisternă? Cât de aproape erau de autostradă? De ce se osteneau să aprovizioneze piețele? De ce nu transformau locul acela în propria lor piață?

Haji Fasil dădea răspunsuri simple și se făcea că-i e lene. Stăteam cu el lângă foc și așteptam să obosească ceilalți.

— Cum și-a pierdut Abu Abdul vocea? am întrebat eu.

— Cancer. Cu mulți ani în urmă.

— Ah. Am văzut cicatricea.

— Da.

Mama murise de cancer, așa că știam că mințea. Dar am decis să nu sap după adevăr. Mundhir și Abu Abdul au intrat în micuța colibă de chirpici cu un felinar și, când au ieșit, Mundhir căra un maldăr de covoare și de pături.

Le-am întins pe plajă și ne-am pregătit de culcare, în vreme ce bătrânii s-au retras în casă.

— Uitați-vă la plaja asta, spunea Hani întruna, grozăvindu-se cu ideea. Ar putea fi teribil.

Am adormit gândindu-mă cum să-i scot din cap o idee care

știam că ne va omorî pe toți. Voiam să o sfărâm înainte de a avea șansa să se maturizeze. Dar înainte să apuc să mă gândesc, am alunecat în lumea viselor, unde bâta grea a persuasiunii putea prinde contur pentru a o înfrunta pe a lui.

A fost cel mai bun somn pe care mi-l aduc aminte.

domnule a fost plăcut să vă revăd în weekendul ăsta și sper să nu fie ultima oară de asemenea îmi pare rău pentru rahaturile întâmplate la bar și urăsc că v-am pus într-o situație așa jenantă și vreau să știți că lucrez la rahatul ăsta și de asemenea cum ziceam ar trebui să luați legătura cu doctoru' pleasant am întrebat lumea și locuiește într-un loc numit houma cam la 40 de mile spre sud de dumneavoastră poate beți o cafea împreună cu el domnule s-ar putea să vă facă bine și dumneavoastră cap zahn

Cure

Doar cu un an mai mare decât mine, account managerul-șef are un birou pe colț la etajul al douăzeci și cincilea și o listă de clienți mai lungă decât brațul meu. Trec pe la el târziu într-o după-amiază de vineri să-i spun că plec și-l găsesc întins pe canapeaua de piele, pe jumătate adormit. Surprins ca un golden retriever neastâmpărat, se ridică cu chiu cu vai în picioare și-și netezește pantalonii largi de lână făcuți la comandă, zâmbind.

— Frățioare, spune el. Vino aici. Trebuie să vorbesc cu line. Închide ușa. Stai jos.

Închid ușa și mă bate pe spate, în timp ce se îndreaptă spre birou. Un e-mail îi atrage atenția. Tușește și începe să citească, uitând clar de mine. Stau cuminte, așteptând să-și amintească.

Toată lumea îi spune „Stall” șefului meu. I-am uitat numele adevărat. Ceva de genul Tradd Romig sau Duplessis Romig sau Tradd Duplessis-Romig. Un nume fermentat și îmbuteliat pe strada Prytania, lăsat la învechit trei sute de ani. Nimic nici pe departe asemănător cu „Stall”. Nu mi-a atras atenția când l-am auzit prima dată, dar după o săptămână la birou, unul dintre account manageri s-a scăpat că Stall e prescurtarea de la „Brosev Stalin!” Poreclă cu care s-a ales în colegiu, înțeleg.

Crescut pe la balurile de Mardi Gras, preluat ca moștenire de frăția sa de la Ole Miss[7] și destinat unui vechi conac grandios de pe Avenue, șeful meu stă în spatele unui birou de mahon și îi sună pe prietenii tatălui său pentru afaceri, în curând, îi va suna pe tovarășii săi din frăție.

Și totuși, Stall îmi pare fragil. Ca un monarh habsburg cu sânge stătut. E scund, iar părul negru și rar i se lipește de scalpul palid. Cicatricele de la acnee par proaspete, iar dinții, deși perfect aliniați, ies în afară pe mandibula strâmbă, fiind opera vădită a unui dentist costisitor.

— Sullivan te-a pus să faci analize toată ziua? mă întreabă el brusc, ridicându-și privirea ca și când ar fi fost surprins să mă vadă acolo, deși mă chemase înăuntru abia cu o clipă în urmă.

— Da, spun eu. Obligațiuni în euro, în mare parte.

---

[7] Denumirea colocvială a Universității Missouri (n.tr.)

Stall pufnește disprețuitor.

— Frățioare, Sullivan e un tocilar. Dă-l dracului data viitoare.

— Pe bune? întreb eu.

— Cine e mentorul tău, frățioare? Hmm? Cine taie și spânzură aici?

— Tu? răspund eu, după un scurt moment de ezitare, cât să sune aprobator.

— Ba bine că nu, frățioare! spune el, plesnind o palmă peste birou. Uite ce trebuie să înțelegi. Ce nu *pricepe* Sullivan. Asculți?

— Da.

— Deci sună la compania asta de management financiar, da? Dar, de fapt, este Compania de Management a Oamenilor Avuți. Nu e vorba de analiză. La dracu cu rahatul ăla! Facturăm un procentaj din totalul fondurilor administrate, nu un procentaj din rentabilitatea investiției. Cam un trilion de dolari s-au evaporat de pe piață în timpul crizei. Dar cu încrederea care crește acum? Va fi o nebunie în rândurile tuturor acelora cu creiere de șopârlă care vor dori să bage *la loc* trilionul de dolari. Treaba e să ajungem la banii ăia, *primii.* Dacă faci analize toată ziua, ajungi să faci poate cu jumătate de procent mai mult decât o maimuță care alege un portofoliu întâmplător. Tot ce contează e să bați *palma,* frățioare. Să obții administrarea fondurilor. Bani pe piață. După asta, rahatul e pe pilot automat.

— Sigur, zic eu, înțeleg. Dar, Stall – și te rog să nu înțelegi greșit eu sunt din partea centrală a Alabamei, ok? Nu *cunosc* oameni bogați. Tata e un antrenor bun la liceu și un fermier jalnic. În plus, nu mă pricep să bat palma. Documentarea, pe de altă parte… nu mă deranjează. Mă relaxează, ca să fiu cinstit.

Stall se lasă pe spătarul scaunului și rânjește. Cu mâinile în spatele capului, spune cu o satisfacție bizară:

— Știi de ce m-am oferit voluntar să-ți fiu mentor? Pe perioada vacanței chiar, după ce am primit o listă cu vreo sută de nume?

— Nu, spun eu sincer.

Pe fața lui Stall se așterne o expresie serioasă.

— Pentru că ești erou de război.

Obrajii îmi ard și mi se zbârlește părul pe ceafa. Stall nu pare să observe.

— Știi ce le place oamenilor avuți? continuă el. Știi ce-i impresionează mai mult decât *alți* oameni avuți? Nenorociții de eroi de război.

— Stall, ascultă.

Mă întrerupe.

— Eroul din Profane 20–4. Nu așa am citit pe internet?

— Profane 2–4, îl corectez eu instinctiv.

— Nu ăsta e primul lucru care a apărut când ți-am googălit curu'? Deja ai o susținere babană, iar tu nici măcar n-ai *habar* de asta.

— Articolul acela a interpretat greșit niște lucruri.

Apoi, încercând să schimb subiectul, adaug cu un râs forțat:

— Sigur nu am cunoscut vreun om bogat din pricina asta, ți-o pot spune chiar acum.

Stall zâmbește.

— Ei bine, o vei face! Astă-seară, frățioare!

Se ridică și își pune o haină sport închisă, clar făcută la comandă pentru a-i ascunde umerii lăsați. Pe pantalonii lui deschiși și pe cămașa bleu se văd cusături gri discrete.

— Da, am oarecum… niște planuri, mint eu. Planuri care însemnau să mă duc acasă să mă uit la televizor, să citesc despre capacitățile de a înfrunta vremea rea ale bărcii Pearson Triton, poate să beau o bere sau șase de unul singur și să adorm.

— Și? Anulează-le, spune el zâmbind. Lucrezi în seara asta, frățioare.

Mai invoc câteva scuze debile în timp ce mergem pe holul întunecat către lift, dar – înainte să-mi dau seama ce se întâmplă – mă pomenesc urcat în BMW-ul lui decapotabil. Afară e frig, dar lasă capota ridicată în timp ce rulăm în viteză prin Central Business District, întorcând fără să semnalizeze, luând curbe și accelerând fără motiv, apoi tăind fața unui autobuz pentru a face brusc la dreapta pe Tehoupitoulas. Am senzația bizară că încearcă să mă impresioneze cu condusul ăsta necugetat.

Trecem în Garden District și ne oprim brusc la semafor. Stall oftează, iritat de toate aceste reguli rutiere, și își aprinde o țigară Dunhill dintr-un pachet albastru lat.

— Îmi mai spui o dată unde mergem? întreb eu.

— Se cheamă Cure, spune el. E un loc nou-nouț. Foarte tare.

Foarte plăcut. Un fel de cocktail bar gourmet. Fac băuturi speciale cu niște cuburi de gheață tăiate manual, cu bitter și cu esență de portocale din pipete și alte rahaturi.

— Și – scuză-mă – *cu cine* ne întâlnim?

— Cu niște prieteni din școală.

— Ole Miss?

Râde.

— Din liceu, frățioare.

Parchează pe strada Freret, în fața unui magazin de fracuri cu obloanele trase, exact peste drum de locul ăsta, Cure. Este evident că magazinul de fracuri e închis de la Katrina. De fapt, întregul cartier poartă încă un iz slab de mucegai, de dărâmături uscate la soare. Barul e cam singurul semn de viață de pe o suprafață de trei cvartale. Totuși, e un progres, un semn de investiții serioase. Proprietarii, după cum văd, au dat jos vechea fațadă de cărămidă și au reconstruit barul de la zero. Spoturile licăresc prin ferestrele noi din sticlă solidă, iar pereții din spatele barului sunt acoperiți cu rafturi cu băuturi de lux, ajungând până la tavanul din tablă presată, înalt de șase metri. Văd un barman cu papion urcându-se pe o scară cu roți, ca acelea pe care le vezi într-o bibliotecă elegantă, și apucând una dintre sticlele scumpe de sus. Există și un straniu motiv etimologic, observ, cu extrase înrămate din texte victoriene puse pe sârme lungi și cu gândaci exotici supuși pe jumătate disecției și păstrați sub sticlă.

E clar că cineva a făcut un pariu gras cum că această zonă va deveni centrul unui nou tip de cartier în New Orleans, de genul celor pe care le-ai vedea în centru în Austin sau în San Diego. Îmi imaginez foile lor de calcul acoperite cu costuri de amortizare și previziuni. În curând, toate aceste case eviscerate, din care docherii și șoferii de camion mergeau pe colț să închirieze fracuri pentru modestele, dar respectabilele lor baluri de Mardi Gras, vor fi luate pe un preț de nimic de absolvenții de colegiu și vor fi renovate. Poate că acești pionieri urbani vor rămâne să-și întemeieze familii, dar probabil că nu.

Aud voci tinere venind pe stradă, râzând și flecărind. Grupul, distribuit în mod egal între fete și băieți bine îmbrăcați, ia colțul. Exact genul de oameni pe care mizează investitorii.

— *Uită-te* la gașca asta pestriță, trâmbițează Stall, sărind din decapotabilă.

Urmează coada de schimbat saluturi, iar el strânge mâna fiecărui tip și îmbrățișează fetele pe jumătate, pupându-le pe obraz, în timp ce abia le atinge cu mâna pe partea de sus a brațului.

Stau pe margine, cu mâinile înfipte în buzunare.

După ce termină cu prietenii săi, Stall se întoarce spre mine.

— El este prietenul meu Pete. Stagiarul meu pe perioada vacanței de Crăciun, candidat MBA la Tulane. Și… v-am spus? Erou în războiul din Irak.

Le fac cu mâna, încerc să zâmbesc, apoi îmi vâr mâna la loc în buzunarul hainei. Pionierii rămân tăcuți o clipă, cu ochii mari. O fată chicotește.

— La naiba, a dracului prezentare, Pete, spune în cele din urmă cel mai înalt dintre băieți.

Se îndreaptă spre mine, îmi strânge mâna și mă bate pe umăr. Urmează și ceilalți, cu pupicuri simulate și strângeri ferme de mână. Mintea mi se încețoșează și nu rețin nici măcar jumătate dintre numele lor.

Stall îmi șoptește ceva la ureche despre „să ne simțim bine”, dar e acoperit de pălăvrăgeală, căci toată lumea din grup vorbește cu toată lumea simultan și nu înțeleg pe deplin ce vrea să spună.

Îi urmez în bar, cu mâna lui Stall pe spate. Mă freacă pe umeri cu cealaltă mână.

— Da, te simți bine, frățioare, spune el.

Înăuntru zgomotul e și mai mare. Din boxele date tare se aude clar un remix modern al unui vechi cântec rap din anii optzeci. Becuri vechi atârnă pe cabluri din tavan până jos. Filamentele licăresc oranj-închis, reconfortant, fără a părea să facă prea multă lumină în jur.

Ne strecurăm prin mulțime și ne așezăm într-un separeu dintr-un colț, fetele pe o parte, băieții pe alta. Stall se vâră în mijloc, lăsându-se încadrat de câte trei tipi bogați pe fiecare parte. Încă vorbesc aprins despre ceva sau cineva care i-a dezamăgit recent. Stall prezidează discuția ca un arbitru, sancționând opiniile nelegitime, atacurile la persoană sau împunsăturile retorice mai puțin politicoase.

Mă așez într-un capăt și iau un meniu de băuturi. Nimic de pe listă nu-mi pare cunoscut, nici măcar pe departe. Băuturile au toate nume de genul „începutul și sfârșitul”, „Cei o mie de

ochi albaștri” și „Arta discuției”. Sub fiecare dintre ele urmează un paragraf consistent, în care sunt detaliate toate ingredientele și felul în care se prepară. Dacă ar avea măcar o bere cunoscută sau vreun whisky… în punctul ăsta nu caut decât să mă îmbăt.

Închid meniul și mă frec pe frunte, pierdut și stânjenit. Tipul de lângă mine, Păr Castaniu sau Sacou de Tweed, îmi dă un cot intenționat. Îmi dau seama, mijindu-mi ochii prin lumina chioară, însă cumva agresivă, că la masă s-a lăsat tăcerea și toată lumea se uită la mine.

O voce feminină insistentă mă strigă de sus.

— Domnule Donovan?

Îmi dau capul pe spate și o văd pe Paige Dufossat, purtând cămașă și un papion albastru. Are mâinile încrucișate la spate, e dreaptă și țeapănă, iar părul ei șaten și lung este strâns în creștetul capului în împletituri simple.

— Oh, *Paige.* Bună, mă bâlbâi eu. Scuze, nu te-am auzit.

— Stai așa, intervine Stall în conversație. Vă *cunoașteți?* întreabă el, apoi mai emite un decret: Ciudat.

— Am avut un curs comun semestrul acesta, spun eu.

— Etica afacerilor, adaugă Paige.

Tipul înalt, Blondul sau Cămașă Roșie, rostește emfatic cuvântul „etică” și râde, în timp ce își ridică paharul cerând să-i fie umplut. Fata care stă lângă el, Bruneta cu Păr Drept și Rochie Verde, îl împunge jucăuș.

— Încetează, Chance.

Paige mă atinge pe umăr.

— Așadar, cu ce te pot servi?

— Uau… chiar nu știu, răspund eu. Întreabă-i întâi *pe ei.*

Începe cu fata din celălalt capăt al separeului, Creața Șatenă cu Cămașă Galbenă Subțire, și ia comanda rapid.

— Blue Note.

— Floridian.

— Pinot Noir. Nu-mi pasă de care.

— Trapistul belgian. Orice sugerează Kirk.

— Bandito.

— Cuvee.

— Bullitt Rye, sec.

Și, înainte să am timp să clipesc, revine la mine.

— Pete? mă întreabă ea.

Ridic mâinile în aer. Ea zâmbește.

— Alabama, corect? Ce-ar fi să-ți aduc o sută de Makers Mark?

Eu răsuflu ușurat.

— Perfect. Merci.

Paige se întoarce hotărâtă la bar, dar reușește totuși să se întoarcă și să mă surprindă uitându-mă la ea. Îmi întorc privirea, înainte să-mi dau seama dacă este încântată sau iritată.

Mă uit către Stali, care zâmbește cu viclenie.

— Care-i treaba, Pete?

— O știu de la curs. Cum ziceam.

— Nu… o sută de Makers Mark? Ce-a vrut să zică?

— E băutura lui Bear Bryant, spun eu. S-a distrat un pic cu mine.

Tipul din stânga mea, Sacou de Tweed, îmi dă din nou un ghiont și întreabă:

— Știi că fetele acestea au fost colege de școală cu ea, nu?

— De liceu, spun eu, ca pentru mine sau pentru toată lumea.

— La Sacred Heart, spune Rochie Verde și, adresându-se prietenei sale de pe cealaltă parte a mesei, adaugă: Mergeam cu barca tatălui ei, la regatele din timpul verii. Vreau să spun… *de ce* o fi lucrând aici?

— Stați așa, șoptește Stall, ridicându-și coatele semnificativ.

La masă se face tăcere, în timp ce Paige așază un mic pahar cu apă în dreptul fiecăruia; apoi face din cap către Rochie Verde și spune:

— Pete e pasionat de bărci. Ar trebui să-l întrebi pe el.

Aruncă un zâmbet în direcția mea și pleacă fără să aștepte un răspuns.

După ce Paige nu ne mai poate auzi, Rochie Roșie se întoarce către prietena ei de vizavi, vădit abătută, și exclamă:

— Ce mă-sa a fost *asta?*

— Ce? întreb eu. Ce a făcut?

— Marigny și Paige au făcut parte din aceeași frăție și nici măcar nu a salutat-o.

Apoi se întoarce către însoțitorul ei, Chance.

— Și între timp flirtează pe față cu Pete.

Sperând poate să detensioneze atmosfera, Tricou Polo Roșu îmi spune:

— Așadar, navighezi, Pete?

— Scuze?

— Paige zicea că ești pasionat de bărci. Participi la concursuri? Am un prieten care e mereu în căutare de coechipieri.

— Nu, răspund eu. Doar a făcut mișto de mine. Sunt în căutarea unei bărci pe care să o repar, știi? De dragul distracției.

— Deci nu mergi la concursuri?

— Nu, dar mi-ar plăcea să mă apuc de croaziere. Poate o să reușesc să fac o croazieră solo într-o zi.

Mi se strânge stomacul și sper că nimeni de la masă nu mă va da de gol, punându-mi o întrebare mai detaliată despre navigație.

Tricou Polo Roșu râde înfundat.

— O croazieră solo? Pare patetic.

Stall sesizează oportunitatea de a conduce conversația într-o nouă direcție.

— Asta nu ar fi o problemă pentru Pete. După cum v-am spus, este erou de război. Serios. Puteți citi despre asta.

— La ce armă? întreabă Sacou de Tweed.

— Trupele de marină, spun eu.

— Ce făceai? întreabă Creața Șatenă. Făceai parte din trupele speciale, un fel de Navy SEAL?

— Nu, răspund eu. Eram inginer combatant.

— Și ce înseamnă asta? întreabă ea. Adică, ce făceai toată ziua? Chestii inginerești?

— Umpleam hârtoape în principal, răspund eu.

Tricou Polo Roșu râde înfundat. Stall intervine:

— Dar spune-le despre Ramadi. Despre elicopter.

Exact atunci Paige revine la masă cu comanda și distribuie băuturile. Toată lumea tace din nou, iar eu îmi propun să nu o las pe Paige să-mi vadă fața. Le aud pe fete șoptind între ele când pleacă și apuc paharul de Makers Mark, care e plin aproape până la buză, cu doar câteva cuburi de gheață tăiate inegal la fund. Trag o dușcă bună. Trei înghițituri mari care îmi amorțesc gâtul, tocmai bine. Ridic capul și o văd pe Creața Șatenă privindu-mă. Flutură insistent din mână.

— Deci? De ce te oboseai cu hârtoapele?

— Bombe, zic eu. Insurgenții puneau bombe în șosea. Sub

asfalt uneori, dar cel mai des pe margine. Ați văzut asta la știri, nu? Dispozitive explozibile improvizate? DEI?

Nimic. Niciun răspuns de la masă. Încă o duș că zdravănă și paharul meu e pe jumătate gata.

— Răufăcătorii puneau bombe în aceleași locuri tot timpul, continui eu. Practic, le replantau în *vechile* hârtoape. Iar misiunea noastră era să îndepărtăm mai întâi bombele, apoi să peticim. Se numea curățarea rutei, dar, de fapt, reparam drumurile.

— Iar asta era… o slujbă cu normă întreagă? întreabă Chance cu un zâmbet uluit.

— Șase sute patruzeci și șapte de hârtoape, spun eu.

Încă o duș că zdravănă. O treime din pahar s-a dus acum.

— Și din astea, câte aveau o nouă bombă în ele? întreabă Chance.

— Șase sute patruzeci și șapte, răspund eu.

Chance fluieră.

— La naiba, fiule, murmură el și râde agitat.

Lângă el, Rochia Verde se uită la mine cu o față înduioșată și tulburată. Ca și când ar fi oarecum îngrijorată pentru mine.

— Atunci de ce ai continuat să o faci în felul ăsta? Pare că – nu știu – că oamenii puteau… fi răniți? Adică, explodau vreodată bombele?

— Uneori. Nu des. Ne pricepeam destul de bine să ne asigurăm siguranța. Dar… da. Uneori au existat răniți.

Termin băutura, apoi adaug:

— Așa trebuia să facem.

Împing paharul gol și las whisky-ul să-mi alunece prin stomacul gol, simțindu-mi mațele ca pe un ceaun.

— Dar *de ce?!* imploră fata, ca o adolescentă care tocmai fusese pedepsită.

Ceva din insistența ei nazală, copilărească activează whisky-ul care mi se scurge în țesuturi și dispoziția mi se schimbă brusc.

— Deoarece, Stall, spun eu, ridicându-mi brusc privirea către el dintr-un motiv oarecare și ignorând fata, nu întotdeauna trebuia să ducem grija hârtoapelor. Uneori, vezi tu, lăsau o bombă falsă ca să ne facă să ne oprim. Apoi, în timp ce ne uitam la ea, speriați până-n măduva oaselor, t răgeau în noi cu mitraliere și rachete. Alteori, puneau câte un proiectil de

artilerie într-un câine mort. Căci cine vrea să-și facă de lucru cu un hoit de câine, care a mustit toată ziua în canicula? După aia, tocmai când te obișnuiai cu *asta,* lăsau în deșert câteva cadavre decapitate de care să te ocupi. Și, uneori, și astea erau bombe.

Întind mâna și mai iau o dușcă. Nu mai e nimeni dornic de conversație în punctul ăsta.

— Odată, după ce unul dintre plutoanele noastre a umplut cisterna unei familii irakiene cu apă curată, brigada locală Al Qaeda a venit după lăsarea întunericului și i-a încuiat pe toți douăzeci în casă. Și erau cam trei generații acolo. Bunicuțe și bunici. Copii mici, apoi au detonat casa. Cu toți înăuntru.

Observ că băutura mea e caldă și are un gust mai dulce decât Markers Mark. E Bullitt Rye sec, al lui Sacou de Tweed, și am apucat paharul din greșeală. Mă întreb de ce nu spune nimic ca să mă oprească, apoi ridic din umeri și continui:

— Da, casa aia bombardată a fost urâtă. Gaura de la explozie s-a întins până în stradă. În timp ce recuperau cadavrele, am ieșit cu plutonul să peticim gaura. Și, credeți sau nu, era o a doua bombă în hârtopul ăla.

Râd de unul singur. Nimeni nu mi se alătură.

— Scuzați-mă un moment, spun, ridicându-mă apoi de la masă.

În timp ce mă îndepărtez, îl aud pe Stall în urma mea, încercând să-și convingă prietenii.

— Da, știu. Dar, serios, căutați Profane 2–4.

Paige observă că mă îndrept spre curtea exterioară, unde se fumează. Lucrează cu o concentrare sălbatică în spatele barului, preparând trei băuturi diferite cu precizia unui chirurg cardiovascular. Îmi face semn cu bărbia.

Mă duc către ea, așezându-mi un picior pe bara de jos a barului.

— Îi cunoști pe dobitocii ăia? întreabă ea scurt, frecând un lime pe buza paharului.

— Nu. Doar pe tipul ăla, Stall. E șeful meu pe durata stagiaturii. Sunt prieteni.

— Știu, spune ea. Cândva erau și prietenii mei.

— Hmm, așa de mic e orașul ăsta?

Mă scarpin la ceafa și trag adânc aer în piept.

— Presupun că fetele cu care ai fost în frăție au fost ofensate

de motivele profund contraculturale care te-au adus la școala de afaceri…

Zâmbetul ei e ca o fractură în granit.

— Întâmplător, mă concentrez asupra organizațiilor non-profit. Sau nu ai remarcat asta la cursul de etică?

— Mda, nu am remarcat prea multe la cursul acela, ca să fiu sincer.

Încep să caut printre sticlele din spatele ei ceva ce aș putea recunoaște.

Paige observă.

— Ce? Deja l-ai terminat pe primul? Iisuse, ți-am turnat o sută.

— Sigur că da, răspund eu. Mulțumesc. Și… ăă, da, l-am terminat.

— Poftim, spune ea, întorcându-se după un pahar și turnându-mi încă un rând.

Iau o gură și-mi place atât de mult, că trebuie să mă opresc înainte de a pune paharul jos. Mai trag o dușcă în timp ce Paige se uită la mâinile ei iuți, lăsând alcoolul să-mi intre în toate colțurile gurii înainte de a-mi aluneca pe gât.

— Așadar, lucrezi în One Shell Square? întreabă ea. Se explică. Ne întrebam pe unde ești.

— Cine?

— Colegii tăi de grupă, răspunde ea. Ne întâlnim în fiecare zi la Molly's. Sau nu ai primit biletul meu? Toată lumea a întrebat de tine. Par să creadă că eu sunt cea care știe.

— Da? Păi… spune-le tuturor că-i salut.

— Nu vrei să vii să-i saluți chiar tu?

— Nu-s tocmai sociabil.

— Mai puțin cu dobitoci aroganți ca Stall?

Îi face semn unui alt barman să ia tava cu băuturile pregătite. Mici opere de artă toate.

— Nu e tocmai o ieșire pentru a socializa, spun eu. Stall încearcă să mă prezinte unor… știi tu, potențiali clienți.

Paige râde.

— Vrei să spui fraieri?

— Scuze?

— Derivate? Obligațiuni garantate cu creanțe? Obligațiuni în euro? Scheme piramidale. Toate. E o corabie pe ducă, Donovan. Chiar și pentru cei care au dat bir cu fugiții.

Deschide o sticlă de apă și ia o gură.

— Profesorul Cole pare să creadă că piața și-a regăsit echilibrul.

Ea ridică din umeri.

— Vom vedea. Nu sunt decât niște hârtii, în tot cazul.

O amintire mi se ivește subit în minte și râd în sinea mea. Mirosul de hârtie arsă. Licărul, arșița agresivă, flăcările devoratoare. Aud un cor de râsete în mine, hohote precipitate, de descătușare maniacală. Ce caraghios era să trăiești…

Închid ochii și îmi las capul pe mână.

Paige mă împunge în umăr.

— Donovan, spune ea, cu o urmă de îngrijorare în glas de data asta. *Râzi?*

Ridic privirea spre ea, iar zâmbetul meu amuzat răspunde în locul meu, în timp ce îi conturez cu ochii buzișoarele rujate și ridurile de îngrijorare din obraji, urcând până la nasul ei mic ca un nasture. Și apoi îmi permit să zăbovesc asupra lor – gâtul ei zvelt, umerii înguști și bine definiți, silueta ei neînduplecată și încântătoare –, fără să-mi pese dacă mă surprinde.

— Pete Donovan zâmbărețul, spune ea, surâzând la rândul ei. Ce-i așa de amuzant?

— Ți-am povestit vreodată cum am stat și m-am uitat cum arde un milion de dolari?

— Nu, răspunde ea. Dar îmi poți spune acum.

Zâmbește și îmi ia băutura.

Hei, Lester. E iaurt în frigider. (Iaurt! Tipic pentru o fată, așa-i?) Nu e cafea, dar ai avut ocazia să mi-o tragi, așa că îți sugerez să te descurci, fiule. Am câteva felii de pâine. Faci pâine prăjită? Dar va fi pâine prăjită goală, căci nu am absolut nimic altceva. Mă întorc acasă de la muncă în câteva ore. Mai rămâi?

Nasr Wal Salam

Miroase ca la antrenamentul de fotbal în micul ei dormitor. Așternuturile și pernele, vreau să zic. A iarbă proaspăt tăiată după-amiaza. S-a rostogolit pe gazon înainte să se bage în patul ăsta sau ce?

Așa e, acum îmi amintesc. Ne-am rostogolit, într-adevăr, pe gazon un pic. Exact după ce m-a apucat de guler și m-a tras afară din camionetă. Mă gândeam s-o las acasă și să mă duc la Landry, apoi, deodată, ne-am trezit tăvălindu-ne pe gazon ca doi adolescenți.

Stai! Oare fata asta o *fi* adolescentă? Cu părinții pe undeva prin casa asta? Și, dacă nu, a cui e casa, de fapt? Nu plătește nimeni factura aia nenorocită de căldură? Sunt treișpe grade aici, la dracul

A fost o chestie nebunească de puștani faptul că ne-am rostogolit pe gazon. Ce facem cu vecinii? am zis eu. Nu vor auzi? Nu văd? Dar fata asta, Lizzy, n-a făcut decât să chicotească, apoi m-a mușcat de piept și a încercat să pretindă că nu durea, când știa al dracului de bine că durea.

Mi-amintesc de gazon, mi-amintesc și ce am făcut în camera asta. Ce nu-mi amintesc e cum am intrat aici. A fost al naibii de repede. Mă rostogolesc și încerc să nu mă înec în patul ca un tort de nuntă al fetei ăsteia. E mijlocul dimineții, judecând după unghiul luminii care intră prin jaluzelele ieftine din metal. Probabil că nu e mai mult de ora nouă, totuși. Niciodată nu pot să dorm atât, nici măcar atunci când vreau cu adevărat.

Mă ridic în capul oaselor și ascult să văd dacă se aud voci sau cineva mișcându-se de cealaltă parte a ușii. Nu aud nimic, așa că sunt dispus să cred că-s singur în casa asta. Ceea ce e bine, dat fiind că mi-au dispărut chiloții și simt că-s aspru și lipicios sub vintre. La naiba, trebuie să-mi găsesc hainele.

Fata asta, Lizzy, are un morman de rufe atât de mare pe podea, încât mă pot ridica în picioare fără să-mi îndoi genunchii. Dar e greu să-mi găsesc țoalele când ale ei sunt peste tot. Mă uit printre fuste și blugi negri strâmți, rochițe și maieuri. Nimic de-al meu.

Va trebui să mă strecor pe fereastra asta? Să sprintez gol pușcă prin frig până la camionetă și să-mi iau schimbul de haine din geantă? Dacă mi-a furat cineva geanta din camioneta

care stă mereu deschisă? Ce fac atunci?

Încep să mă gândesc serios la asta, apoi îmi văd numele scris pe o bucată de hârtie de desen lipită de perete, în singurul colț pe care îl ține curat.

„Lester” scrie pe ea, iar o săgeată mare arată către o masă veche de proiectare pentru arhitecți, pe care se află toate hainele mele împăturite frumos. Îmi croiesc drum, încercând să nu pășesc peste prea multe sutiene. Mă dor picioarele goale și reci de la toate copcile și sârmele alea.

Deasupra chiloților găsesc un alt bilet, ca acela pe care mi l-a lăsat pe perete.

„Sunt niște chiloți foarte agresivi, Lester, scrie pe el. Îi ai din armată? Ciudat, gagiule. Olivul ăsta mohorât, dar totodată moi și mătăsoși. Periculoși chiloți.”

Al naibii de adorabilă e Lizzy asta. Are dreptate, desigur. Chiloții mătăsoși ai trupelor de marină sunt o fiară ciudată, cum ar fi boxerii cu căptușeală. Te simți, într-adevăr, ciudat în ei la început. Dar acum sunt singurii chiloți care nu mă deranjează și, de când am renunțat la plăcuțele de identificare, sunt singura piesă din uniformă pe care o mai schimb zilnic.

Îi iau de deasupra teancului de haine și-i trag pe mine. Moi și uscați. Ăsta e avantajul mătăsoșilor. Poți să-i porți zile întregi dacă e nevoie. Te ajută la drum când trebuie să stai în autoblindată ore în șir, fierbând în suc propriu. Îmi trag pe mine blugii și maioul și mă las pe spate de-a curmezișul patului ei, simțindu-mă ceva mai relaxat acum. Nu va da nimeni peste mine în pielea goală. Nicio colegă de cameră. Nici părinții, dacă am făcut-o de oaie așa de rău.

Mirosul ăla de iarbă mă năpădește din nou. Frumos.

Telefonul din buzunar vibrează. Îl scot și găsesc mesajul vocal de la Landry. Îl șterg fără să-l ascult. L-aș putea asculta, dar m-aș simți mai prost. Fata asta, Lizzy. Va ajunge să mă cunoască în curând, așa că n-o să dureze prea mult chestia asta. O să rămân pe aici până ajunge acasă. Ca să fiu politicos.

La naiba, mirosul ăsta de iarbă. Ce e? De ce îmi aduce aminte mirosul ăsta? Ce încerc să-mi amintesc?

Iarba de la Nasr Wal Salam. Așa e. Cea mai deasă iarbă pe care am văzut-o vreodată, al dracului să fiu.

Ne-am oprit acolo o zi, pe drumul de întoarcere, după ce am reparat zece mile de hârtoape. Eram toți rupți și încercam să

rezistăm. Dar ne-a contactat însuși maiorul MacMannis și i-a spus locotenentului Donovan să se oprească acolo și să-i ia pe niște tipi de la Departamentul de Stat care se ocupau de reconstrucție. Aveau propriul vehicul. N-aveau nevoie decât să fie escortați în susul râului, până la tabăra din Fallujah.

Tipii de la Departamentul de Stat aveau iarbă acolo, în micul lor complex, un gazon în toată legea, în fața cazărmii de comandă. Era o nebunie să vezi așa ceva în mijlocul tuturor lucrurilor de acolo.

Locotenentul Donovan a intrat să vorbească cu ei, în timp ce eu și Dodge stăteam sprijiniți de autoblindată. Sus, în turelă, Marceau s-a ridicat și și-a scos casca. Mă holbam la gazon, ba chiar am mers până acolo, m-am lăsat în genunchi și mi-am vârât nasul în el. Era atât de dulce iarba aia, la dracu.

Dodge mi-a dat un șut în fund.

— Lester nebunu', a zis el, lucruri noi pentru tine în fiecare zi în războiul ăsta, după cum văd! Dacă, într-adevăr, nu e iarbă deloc în America?

— E un gazon bun, a fost tot ce am putut spune.

— Chiar au grijă de el.

— Probabil folosesc apă îmbuteliată, a zis Marceau, privind în jos din turelă.

— Pe bune? am întrebat eu.

— Da. Apa cenușie de pe aici – aia de care scot din râu și în care facem duș – e alcalină. Pune apă din rezervoarele de la dușuri pe iarba asta și o să se usuce toată.

Asta i-a atras atenția lui Dodge.

— Cum de știi atâtea lucruri despre plante, James? Ești băiat de la fermă? l-a întrebat el.

Marceau a privit drept înainte.

— Da. Oarecum. Părinții mei au avut o fermă pe când eram copil.

— Ah! Capre și vaci. Porumb și grâu, a spus Dodge. De-asta te trezești întotdeauna așa devreme? Obicei de băiat crescut la fermă din copilărie?

Marceau a privit drept înainte.

— Am pierdut ferma cu mult timp în urmă. Acum tata e bodyguard. Mama e profesoară suplinitoare.

Apoi și-a dat drumul din nou în autoblindată ca să-și pregătească echipamentul, înainte să mai apuce să spună și

altceva.

Am smuls câteva fire din iarba aia și le-am băgat în buzunar. Când s-a întors locotenentul Donovan, părea agitat dintr-o cauză oarecare. Nu agitat din pricina vreunei ambuscade sau a vreunei bombe de pe marginea drumului. Agitat ca și când cineva tocmai i-ar fi dezvăluit un secret amuzant din greșeală. Ca și cum ar fi știut un lucru stânjenitor despre tipii ăștia, pe care nu trebuia să-l știe.

Doi tipi de la securitatea privată, cu bărbi și cu ochelari de soare scumpi, veneau în urma lui împleticindu-se, cu o servietă mare de tranzit. Erau mari tipii ăștia, lați în spate ca niște bounceri, dar chiar și ei se chinuiau cu greutatea servietei ăleia. Un SUV mare blindat ieși din parcarea lor și tipii de la securitate încărcară servieta în spate. Repede, ca și când abia așteptau să se spele pe mâini de chestia aia.

— Sergent Gomez! strigă locotenentul, foindu-se sub jacheta de flak. Caporal Zahn!

Zahn veni la fel de încet și de calm ca întotdeauna, cu o bucată de tutun de mestecat sub buză. Gomez veni în pas alergător, cu spatele țeapăn și drept. Atât de diferiți ăștia doi…

— Faceți o verificare radio rapidă cu tipii ăștia, îi spuse locotenentul Donovan lui Zahn. Și asigurați-vă că au frecvențele noastre. Dacă le pierdem urma, e de rău.

Zahn râse înfundat.

— Mai rău decât de obicei, domnule?

— Da, răspunse locotenentul, dând din cap și lăsând-o așa.

Zahn ridică din umeri și se îndepărtă să se coordoneze cu civilii. Sergentul Gomez rămase pe poziții.

— Ar trebui să știu ceva, domnule? întrebă ea.

— Înainte de a pleca la drum?

Locotenentul Donovan zâmbi ca și când ar fi vrut să-i spună, dar nu zise decât:

— Nu. Tratați-o ca pe oricare altă comunicare internă între vehicule. Vom face o oprire scurtă la Fallujah ca să-i lăsăm pe tipii aceștia, apoi o luăm către casă. Zi ușoară.

Ne-am instalat în autoblindată, iar locotenentul i-a spus lui Zahn:

— Pune SUV-ul în față. Ține-i între noi și Gomez.

— O să-mi spuneți ce e în portbagajul ăla, domnule? mustăci Zahn, scuipând bucata de tutun mestecată în sticla pe jumătate

plină.

— Sigur, spuse locotenentul. Un milion de dolari pentru șeici.

Dodge reacționă primul, râzând.

— Da, omule! Știam eu! Voi, americanii, sunteți foarte deștepți, într-adevăr!

Zahn rămase nemișcat, cu ochii țintă la locotenent.

— Vorbiți serios, domnule?

— Da. Verifică transmisia cu Gomez.

Zahn își deschise emițătorul și, vorbind peste râsul lui Dodge, spuse:

— Legătura cu vehiculul patru e gata.

— Viață de golan! râse Dodge.

Locotenentul se întoarse cu gura deschisă, ca și când ar fi vrut să-i spună lui Dodge să tacă. Apoi se întoarse la loc, ca un tată prea ocupat ca să-l ia la ceartă sau prea sincer pentru a încerca.

Eu unul nu-mi puteam desprinde ochii de pe ușile din spate ale SUV-ului. Am părăsit complexul și deșertul a umplut fereastra portierei blindate de lângă mine. Bordurile negre și galbene se combinau într-o singură culoare și nu-mi stătea capul decât la milionul de dolari. Oare cum *arăta* măcar? Aveam să-i văd înainte ca SUY-ul să plece, odată ajunși în tabăra de la Fallujah? Mă gândeam la teancuri, ca acelea pe care le vezi în filme. Câte teancuri sunt într-un milion de dolari? M-am gândit la ce ar putea face pentru tata *unul* dintre teancurile alea. Tractorul nou pe care și l-ar putea lua, în sfârșit.

Apoi, într-o clipă, SUV-ul dispăru într-o minge de foc uriașă.

— La dracu, la dracu', la dracu', m-am auzit șoptind, în timp ce Zahn vira puternic pentru a evita SUV-ul, derapând și ieșind de pe autostradă până când mașina se opri în nisip.

Când am trecut, am văzut că explozia nu smulsese decât jumătatea din spate. Tipii de la securitate, care stăteau în față, într-un compartiment blindat separat, păreau nevătămați.

— Yahtzee![8] țipă Marceau, râzând pe deasupra șuierăturilor și pocnetelor incendiului.

Locotenentul Donovan își deschise radioul.

— Vehiculul patru e gata, spuse el. Cinciurile și douăzeci și

[8] Numele unui joc cu zaruri în care obținerea punctajului maxim poartă aceeași denumire (n.tr.)

cinciurile.

Se conectară apoi și celelalte vehicule, la fel de calm ca și el. Dar contractorii din SUV erau cam zguduiți, știți? Au intrat în rețea țipând și înjurând. Nu așa se făcea. Cel puțin nu erau răniți. Dar mașina nu mai era de salvat.

Întinzându-se după cutia de Skoal, Zahn trase autoblindata pe marginea șoselei.

Dodge îmi dădu un ghiont.

— Lester, omule, uită-te pe fereastră. Cinciurile, Lester.

Am verificat în jurul autoblindatei, în timp ce echipa care coborâse securiza drumul și deșertul din jurul nostru. Cum nu am găsit niciun dispozitiv secundar, locotenentul mi-a spus:

— Doctore, du-te și verifică-i. Asigură-te că sunt ok.

Părea un pic abătut de toată treaba asta.

Am luat-o pe șosea în pas alert, trecând pe lângă sergentul Gomez, care îndemna echipa de securizare să înainteze mai departe în deșert, pregătindu-se pentru echipa de geniști, care era pe drum, gata să facă o analiză postdeflagrație.

SUV-ul ardea deja în draci. Agenții de securitate stăteau pe bordură, arătând ca doi tipi care știau că aveau să fie concediați. Dar erau bine. Doar niște tăieturi și vânătăi.

Locotenentul Donovan veni în spatele meu.

— Servieta este neinflamabilă? îl întrebă el pe agentul principal.

— Nu, spuse tipul din spatele bărbii și al ochelarilor de soare ^șmecheri, fără ca măcar să se deranjeze să ridice privirea.

La doar câțiva pași în urma locotenentului, Dodge râdea de se prăpădea.

— Asta e și mai de gangsteri, omule! E ca într-un videoclip rap! Așa-i? Voi, americanii, aveți bani de ars!

Și atunci am început și eu să râd. M-am ridicat și m-am uitat la Dodge, râzând atât de tare că îmi curgeau lacrimile pe obraji.

Iar apoi, peste umăr, al naibii să fiu dacă nu l-am văzut râzând și pe locotenent. Dar doar o secundă. Trebuia să se întoarcă și să-i raporteze maiorului MacMannis prin radio. Cred că amărâtul de el trebuia să se reculeagă pentru asta.

Lui Huck îi vine greu să-și abandoneze prietenii, chiar și atunci când aceștia îl pun serios în pericol.

„Ei bine, spune el despre duce și Delfin, sunt o șleahtă greu de înghițit potlogarii ăștia doi, și-s legat de mâini, așa că trebuie să mai merg nițel cu ei, că vreau sau nu. Mai bine nu-ți spun de ce. Și, dacă ar fi să-i dai de gol, orașul ăsta m-ar scoate din ghearele lor și aș scăpa teafăr. Dar mai e altcineva, de care nu știi, care ar da de-un mare bucluc. Ei bine, trebuie să-l scăpăm pe EL, nu-i așa? Negreșit. Păi, atunci n-o să-i dăm de gol.”

Orașul turiștilor

Colegii mei de apartament vin țipând și scandând de după colț, fluturând steaguri și bătând din picioare. Fac sul cartea cu Huck Finn și o bag în buzunarul din spate, pășind apoi în mijlocul trotuarului ca să mă observe. Se pare că au așteptat să treacă alți puști de la universitate, ca să atragă toate fetele drăguțe care s-au ținut departe de protest de frica poliției.

E o strategie bună. Colegii mei de apartament le liniștesc pe fetele acestea și le oferă protecție, spunându-le să se întâlnească lângă o clădire de pe colț dacă se întâmplă ceva. Locuim aici într-un apartament spațios, spun ei. Veniți cu noi și o să fiți în siguranță.

Mă văd și strigă. Prietene, spun ei. E irakian și a văzut lucruri mult mai rele. Și uite, nu-i e teamă. Vino cu noi, prietene.

Merg la ei, dar numai ca să nu-i fac de râs în fața acestor fete. Nu m-ar ierta dacă aș sta deoparte. Suntem împinși unii în alții de masa din ce în ce mai mare de oameni, eu și colegii mei de apartament, și fetele acestea drăguțe. Mulțimea devine tot mai sonoră și scandează tot mai avântat, în timp ce suntem împinși înainte, în mirosul de gaz lacrimogen și praf de pușcă. Mărșăluim către piața principală. Fumul plutește printre mașinile abandonate dinaintea noastră și printre cotigile răsturnate.

Prietenul nostru irakian vorbește engleza perfect, le spun colegii mei acelor fete drăguțe. Poate vorbi cu ziariștii occidentali, dacă dăm peste vreunii. Voi, fetelor, sunteți prea drăguțe ca să nu apăreți la televizor. O să găsească un reporter și va vorbi în engleză pentru noi. Voi, fetelor, veți sta în spatele lui și veți zâmbi către cameră. Aceasta este cea mai bună cale de a lupta împotriva lui Ben Ali. Vom arăta lumii ce fete drăguțe avem în Tunisia.

Câteva dintre fete râd, dar cele mai multe se încruntă auzind prostia asta. Sunt mai deștepte decât colegii mei de apartament și par să știe mai bine ce ne așteaptă în piață.

O fată drăguță mă întreabă dacă m-am luptat cu americanii înainte de a pleca din Irak. Îi spun că nu. Că sunt un laș, vezi tu.

— Vorbești engleza, spune ea. Ai vorbit engleza pentru ei în

loc să lupți.

— Uneori, răspund eu. Dar, de cele mai multe ori, doar pentru mine. În scop de afaceri.

Se îndepărtează dezamăgită. Instantaneu, mă trezesc dorind să-i fi spus o minciună. Totuși, nu o învinovățesc pe fata asta drăguță că e dezgustată de mine. I-am dezamăgit pe mulți alții înaintea ta, gândesc eu în sinea mea.

M-am trezit auzind valurile clipocind pe mal. Am deschis ochii și am privit spre răsărit. Am simțit soarele dimineții pe față, am ascultat cocoșul lui Abu Abdul și m-am simțit bine, pentru prima dată după săptămâni în șir, luni chiar. Mundhir și Hani plecaseră și, după păturile lor reci, mi-am dat seama că erau treji de ceva vreme. Am mers pe cărare spre căsuța de chirpici, simțind miros de foc și de ceai proaspăt. Haji Fasil ieși afară cu o oală plină cu orez.

— Bună dimineața, Haji Fasil.

— Pacea fie cu tine, Kateb.

— Și cu tine.

Am căscat, m-am așezat pe un buștean de eucalipt căzut și mi-am încălzit mâinile la foc.

— Știu că ai sobă, Haji. De ce ai făcut focul ăsta?

— Pare vremea potrivită pentru asta. Îmi place să stau lângă foc. Vine primăvara și probabil că aceasta este ultima dimineață răcoroasă până anul viitor.

Îmi dădu un ceai într-o cană de metal.

— Ești sigur că nu-i doar un spectacol pentru băieții de la oraș? Nu ne dai o lecție despre rădăcinile noastre de beduini?

— Nu, sigur că nu.

Își șterse mâinile pe cămașa lungă.

— În plus, nu sunt sigur că ai nevoie de vreo lecție. Îmi păreți a fi copii ai Partidului. Probabil că v-ați petrecut toate verile pe o oază în afara orașului Ramadi, nu-i așa? Stăteați în corturi cu tații voștri baathiști, împușcând iepuri de dragul vânătorii.

Nu am răspuns. Nu era nevoie să discutăm toate astea, nu încă. Am privit țintă peste lac, așteptând să se limpezească aerul.

— Hani și Mundhir erau plecați când m-am trezit azi-dimineață, am spus eu. S-au dus undeva cu Abu Abdul?

— Mundhir, da. A plecat cu Abu Abdul pe peninsulă să aducă

barca de pescuit. Hani a plecat în oraș cu mașina.

— A zis cumva ce face cu ea?

— Da. O vinde.

Haji Fasil a scos un cuțit de sub cămașă și a început să taie busuioc pe un fund de lemn.

— Oamenii vin și pleacă mereu din oraș. Oameni care caută mașini bune de condus. Oameni care caută mașini pentru dezmembrare. Oameni cu accent egiptean și saudit care plătesc în dolari. Cineva o să-ți cumpere mașina.

Am încuviințat agale pentru a-mi ascunde furia, încercând să pretind că plănuiserăm deja să vindem mașina.

— Mulțumesc pentru ceai, Haji Fasil.

M-am ridicat și mi-am scuturat blugii. M-am întors către plajă, unde aveam să ticluiesc ceva ca să rezolv această nouă problemă cauzată de Hani.

Haji Fasil m-a oprit.

— Abu Abdul nu și-a pierdut limba din cauza cancerului. Știi asta, nu?

Îndreptă cuțitul către mine, ridicând din sprâncene.

M-am oprit, m-am întors și am zis:

— Da, mi-am dat seama. Era timpul să vorbim, la urma urmelor.

— Suntem din Halab.

M-am așezat la loc. Haji Fasil a continuat să toace busuioc și mi s-a adresat de parcă mi-ar fi spus rețeta pentru orez.

— După primul război cu americanii, eu și Abu Abdul ne-am alăturat revoltei. Elicopterele lui Saddam au venit și ne-au măcelărit. Aveam familii pe atunci. Neveste și copii. Toți morți. Eu am fugit. Mukabarat[9] l-a găsit pe Abu Abdul și i-a tăiat limba. Eu am evadat.

Am dat din cap aprobator și am sorbit din ceai.

— Voi trei erați copii pe atunci.

— Da.

— Locuiați în Bagdad? În Mansoor, presupun. Case mari? Grădini, mașini tari?

— Da. Toate astea. Și mergeam și la universitate.

— Iar acum fugiți.

Am încuviințat, râcâind pământul cu degetul mare de la picior.

---

[9] Poliția secretă (n.tr.)

— Noi… am început, ca și cum aveam și eu o poveste de spus. Suntem fugari, am zis eu simplu.

— O, ce plăcere să fugi!

Haji Fasil toca acum mai repede.

— Mi-amintesc.

Cuțitul nu se mai vedea clar.

— Dar cum o s-o faceți fără mașină?

— Mergem pe lângă râu de aici, am zis, gândind repede. Și vom pleca în seara aceasta, am adăugat. Nu vă mai deranjăm.

Haji Fasil a înfipt cuțitul în fundul de lemn și a aruncat busuiocul în orez.

— Mă întreb ce se va întâmpla cu mașina voastră, a spus el apoi. După ce va fi transformată în bombă, vreau să zic. Va fi condusă până la un punct de control? Lăsată pe marginea drumului? Toate astea depind de cumpărător, presupun. Voi, sunniții, îndrăgiți tot mai mult atacurile-martir. Pe zi ce trece semănați tot mai mult cu sadriștii.

— Nu sunt unul dintre ei, am spus eu, pe un ton mai aspru decât intenționasem.

— Nu ești sunnit?

Haji Fasil a făcut un pas înspre mine.

— Mă crezi prost? a zis el apoi.

— Nu, Haji Fasil. Am vrut să zic că nu sunt terorist.

— Și nu crezi că toți teroriștii spun același lucru, copile?

— Sunt student. Nu-mi pasă de toate astea.

— Da? Și ce studiezi?

— Engleza.

— Nesăbuitule.

S-a întors la foc și a atârnat oala deasupra flăcărilor molcome.

— Ce spune tatăl tău baathist despre asta? Ce crede mama ta despre un fiu care nu luptă pentru Partid?

— Mama a murit cu multă vreme în urmă. Cancer.

De-aia am știut că minți cu privire la cicatricea lui Abu Abdul. Tata ne-a crescut pe mine și pe fratele meu mai mare în timp ce lucra la Ministerul Agriculturii.

— Ah, fiul unui simplu fermier. Ce plăcut!

— Inginer. A proiectat marele canal de acolo.

Am arătat către șanțul stătut din depărtare, întinzându-se ca o lipitoare din adâncurile lacului Thar Thar.

— Un inginer cam sărac atunci.

— Nu l-a putut termina niciodată. Nu a putut obține nicicum pompele necesare după primul război. Americanii nu i-au îngăduit.

— De-asta ai învățat engleza? Ca să-l ajuți pe tatăl tău cu americanii?

— Nu. Tata a vrut ca eu să studiez engleza, da. Dar doar ca să pot merge în străinătate în gimnaziu. Tata încă spera, chiar și după primul război, așa că am continuat să învăț. Au ajuns să-mi placă mult cărțile americane și muzica lor.

— Și prietenii tăi? Hani? Mundhir? Ei ce studiază?

— Hani studiază afacerile. Iar Mundhir… Mundhir nu e student. L-am cunoscut în Karada când terminam gimnaziul. Eu și Hani organizam în secret concerte rock în Bagdad pentru prietenii noștri de la universitate. Mundhir era bodyguardul nostru.

Haji Fasil a amestecat în orez.

— Domnul să aibă îndurare de toți trei. Sunteți atât de nesăbuiți că ați venit aici.

Întorcându-se la fundul de lemn, și-a scos din nou cuțitul.

Mă săturasem de el, mă săturasem de cuțitul lui. Mi se luase de felul în care asista, ca o a treia prezență, la conversația noastră. M-am ridicat și am făcut un pas către el.

— Ai văzut Bagdadul în ultima vreme, Haji? l-am întrebat eu. Crezi că mi-am lăsat grădina și nenorocitul de Mercedes ca să vin aici? Nu l-am mai văzut pe tata de un an, dacă vrei să știi. Am dormit în biroul profesorului meu mort. Lucrez conștiincios la o lucrare pe care nu o va citi niciodată. Locul acesta? Am fluturat din mână către plajă și către lac. Locul acesta, Haji Fasil, este un paradis. Știu, familia ta a murit și îmi pare rău. Dar nu eu i-am omorât. Nici Mundhir sau Hani. Vrei Irakul? E al tău acum, îl poți avea.

A făcut un pas în față și m-a privit încruntat. Nu m-am clintit, dar m-am pregătit.

Haji Fasil n-a făcut decât să zâmbească și m-a mângâiat pe obraz.

— Băiat curajos, a spus el. Cine vrea Irakul? *Eu* vreau pește. Pește pe care să-l servesc cu orezul ăsta. Și pot și ei să servească, a adăugat el, arătând cu cuțitul către lac.

M-am întors și am văzut barca. O bărcuță cu o pânză

triunghiulară jerpelită. Abu Abdul manevra pânzele, iar Mundhir vâslea.

— Vom servi micul dejun în familie, dacă o vrea Dumnezeu.

Iar Dumnezeu a vrut. Boluri pline de orez și pește delicios. Înainte de încheierea micului dejun, Hani a venit alergând de-a lungul scurtului drum neasfaltat care ducea din autostradă către fermă, cu un rânjet larg pe față. Deja v, induse mașina.

Primul lucru care trebuia făcut era să curățăm plaja, insista Hani. Eu și cu Mundhir ne-am plimbat pe cei douăzeci de metri de plajă, adunând cioburi de sticlă și bucăți de lemn putred, în timp ce Haji Fasil și Abu Abdul curățau pește și-l atârnau în afumătoare.

Hani se plimba de colo-colo, cercetând colibele de chirpici pentru a vedea care dintre ele mai erau bune de folosit.

— Vor veni aici în după-amiaza aceasta, spunea el continuu. Avem nevoie de un loc în care să depozităm paleții.

Sesizând că lucrurile îmi scăpau de sub control, n-am întrebat de paleți.

Haji Fasil își hrănea găinile și a început să rânjească când Hani l-a interogat cu privire la afacerile lui: cât plăteau clienții pentru orez? Și de unde lua orezul? Cum făcea profit? Am ascultat din locul meu de sub eucalipt și am început să înțeleg cum opera Haji Fasil.

Era intermediar. La asta se pricepea. Mica lui fermă era un teren neutru și de aici putea pleca oriunde, expediind mărfurile între inamici, interacționând cu orice facțiune. Kurzii din nord, având orez importat din Turcia, i-l vindeau lui Haji Fasil la preț redus fiindcă se temeau să călătorească mai departe spre sud. Sunniții, care veneau din Ramadi cu ulei de gătit importat din Iordan, i-l vindeau la reducere fiindcă se temeau să înainteze mai mult spre est. Șiiții care veneau cu motorină de la rafinăria din Baji i-o vindeau la preț redus întrucât se temeau să meargă mai departe spre vest. Pe puntea aceasta îngustă, Haji Fasil găsea o cale să-și păstreze echilibrul. Putea fi sunnit, șiit sau kurd în orice zi. Arbitrajul său era răsplata fricii. Asta era afacerea lui și motivul pentru care nu-și transforma ferma într-o piață. Profiturile sale depindeau de negustorii care nu se puteau băga în joc de teama decapitării. Își asuma el riscul acesta pentru ei.

Hani era impresionat. Totuși, credea că Haji Fasil uitase un

client important: americanii.

Abia când au început să vină pachetele lui Hani în după-amiaza aceea am înțeles pe deplin. Situația era mult mai rea decât îmi imaginasem. Vânduse mașina, dar nu pe bani. În schimb, făcuse aranjamente cu câțiva bărbați, care implicau tranzacții complexe, cu mai multe părți. Din ce îmi explica, ferma avea să fie aprovizionată cu răcoritoare, cu un pachet de filme de la Hollywood piratate, pe DVD, și cu o ladă de diverse suvenire irakiene, o dată la șapte zile, timp de câteva săptămâni. După asta, Hani spera să se descurce singur, având un flux suficient de bani numerar.

I-am ascultat explicațiile de câteva ori, dar niciodată nu am înțeles pe deplin care dintre părți primise mașina. Nu m-ar fi surprins dacă și celelalte părți ar fi fost la fel de confuze cu privire la cui îi revenea de fapt mașina. Avea și Hani abilitățile lui.

Mundhir a descărcat băuturile răcoritoare din primul camion și le-a pus într-o plasă de pescuit pe care a lăsat-o în lac, pentru a le menține oarecum reci. Când au sosit filmele și suvenirele, chiar înainte de amurg, Hani le-a așezat pe rafturi meșterite din cuști de găini vechi și stricate, unde puteau fi văzute de pe stradă.

Haji Fasil își vedea de treabă nedumerit, însă suficient de amuzat pentru a-l lăsa pe Hani să continue. La cină, l-a întrebat pe Hani cât intenționam să stăm.

— Aș prefera Siria, înainte de vară, cu voia Domnului, a spus el. Dar ar fi mult mai ușor cu dolari. Și americanii nu dolari.

— Americanii au trecut pe aici de multe ori. Nu se opresc niciodată.

— Da, dar acum avem un avantaj, Haji Fasil. Kateb vorbește engleză. Știe și să scrie.

Am lăsat orezul jos.

— Nu fi absurd, Hani. N-am fost niciodată de acord să le ajut cu nimic din toate astea. Aștept doar să te plictisești ca să ne continuăm drumul. Putem călători în susul râului spre Siria în doar trei zile, fără probleme. Aici pierdem timpul. Mai rău, ne riscăm viețile.

— Gândește-te la asta ca la un test pentru Tunisia, mi-a răspuns el. Dacă putem atrage americani în această mică stațiune de pe plajă, cu siguranță nu vom avea nicio problemă

acolo.

— N-am fost niciodată de acord nici cu Tunisia! Încă ceva, asta e stațiune cu plajă acum? Ultima dată când m-am uitat, erau cinci case de chirpici pe un lac amărât.

— Kateb! Gazda noastră se va simți jignită.

— Nu, a intervenit Haji Fasil, are dreptate, Hani. Aici nu e Al Rasheed.

Mundhir s-a întors de pe barcă, cu Abu Abdul urmându-l îndeaproape.

— Abu Abdul are prelate, a spus el. Pot să spăl măruntaiele de pește de pe ele mâine și să le pun pe niște stâlpi pentru umbră.

— Și tu, Mundhir? am zis eu aruncându-mi brațele în sus. E o prostie. Dacă facem afaceri cu americanii, vom muri.

— De fapt, cred că nu veți păți nimic, a intervenit Haji Fasil. Nu e pământul nimănui. Facem ce ne place.

Hani a zâmbit.

— Auzi, Kateb? Nu mai avem nevoie decât de o firmă.

Și, spunând asta, a scos o cutie de vopsea de după un buștean. Fusese lucrul pe care îl ceruse înainte de toate când făcuse tranzacția.

— Pentru care avem nevoie de *tine.*

Timp de oră și ceva am refuzat. M-am dus pe malul apei să-mi citesc cartea. Mi-am luat notițe pentru lucrare. Abia când soarele a asfințit și luna a răsărit deasupra lacului, am recunoscut, în sfârșit, adevărul. Eram prins în cursă.

M-am întors la Hani, care era ocupat să sorteze DVD-urile la lumina felinarului.

— Ce vrei să scrie pe firmă? l-am întrebat eu.

A zâmbit și a scos o bucată de placaj, lăsând felinarul în jos ca să văd. M-am așezat în genunchi și am înmuiat pensula în vopseaua neagră.

— Vreau să fie primitor, a spus el. Avem nevoie de un nume care să spună: „Aici nu e război. Locul acesta este sigur. Veniți și relaxați-vă! Veniți și cheltuiți-vă banii!”

— Ești nebun. Hotel și Cazino Thar Thar poate? Poți traduce asta?

— Asta vrei să scrie pe firmă?

— Kateb. Kateb, prietene, mi-a spus el îngenunchind și punându-mi mâna pe umăr, vreau să scrii ce crezi tu că ar

funcționa. Ia parte la asta! Participă, Kateb! Acesta este viitorul nostru!

— Bine, atunci. Am numele perfect.

— Minunat, prietene, a spus imediat, sărutându-mă pe obraz.

— Minunat.

Am desenat cuvintele în engleză cu litere mari și groase.

— Ce scrie? m-a implorat Hani.

— Exact ce ai vrut. Americanii îl vor citi și se vor simți în siguranță. Vom face o afacere bună. Fă-mi doar o promisiune, Hani.

— Da, orice.

— E ceva temporar. Plecăm de aici înainte de venirea verii. În aprilie, cel mai târziu, plecăm din locul ăsta.

— Promit, prietene.

Am privit peste umărul lui și l-am văzut pe Mundhir atârnând plase de pescuit la uscat cu Abu Abdul. Mundhir îi zâmbea bătrânului, în timp ce mergeau împreună către plajă ținându-se de mână. L-am văzut pe Haji Fasil numărând sacii de orez în coliba-magazie. Mi-am întors privirea la Hani și mi-am întipărit în minte expresia de pe chipul lui.

N-aveam să plecăm până la vară. Am mers la stradă și am atârnat firma pe un stâlp pe care Hani îl fixase cu un morman de pietre. „Orașul turiștilor. Opriți-vă și cheltuiți-vă banii pe rahaturi.”

Raport asupra unui incident semnificativ: act criminal, omucidere și intimidare în timp ce executa o misiune de reparare a drumurilor pe Ruta Golden, un convoi al Companiei de Susținere Geniști, Hellbox 56, a fost abordat de către trei cetățeni irakieni, care susțineau că soldați ai armatei irakiene, îmbrăcați civil, omorâseră câțiva negustori locali. Asistați de un interpret angajat de coaliție, cetățenii irakieni au condus forțele coaliției la cadavrele a cinci bărbați, aflate în apropierea pieței Dra Dijlia Market. Cadavrele au fost găsite legate de membre și la ochi și păreau să fi murit ca urmare a unor răni rezultate prin împușcare în ceafă. Când au fost întrebați de către membrii coaliției de unde știau că bărbații fuseseră uciși de către membri ai armatei irakiene, localnicii au pretins că toată lumea din zonă știa că soldații irakieni erau membri ai unui pluton de execuție șiit. Cadavrele au fost predate patrulei irakiene de pe autostradă, iar forțele de coaliție și-au continuat misiunea.

Cu stimă,
PE. Donovan

Băieții mari fac regulile aici

S-ar putea ca asta să fie cea mai rea mahmureală pe care am avut-o vreodată. E ca și cum umezeala din spatele ochilor îmi e absorbită printr-un pai și împrăștiată pe creier și de-a lungul șirei spinării. De ce am băut atâta whisky? Și ce i-am spus lui Paige?

Pun mâna pe telefon ca să văd cât e ceasul și văd un mesaj-text de la un număr nou, cu titlul „Empatie”.

„La ce oră ne întâlnim în West End? Abia aștept să văd barca asta. Și… hmm, mi-e groază pentru tine. Habar *nu* ai în ce te bagi.”

Dumnezeule mare! I-am spus despre *Sentimental Journey.*

Replica ei despre Bear Bryant și suta de whisky Maker’s Mark mi-au dezlegat limba. Știa exact ce să spună. Exact cum să mă facă să spun povești. Asta e o problemă.

Nu e inteligent din partea mea să spun povești. Oamenii se simt stânjeniți. Dar după câteva pahare de whisky, totul devine tare amuzant și nu-mi doresc decât să împărtășesc, să împărtășesc, să împărtășesc. De-asta beau singur, ca idee. Nu am disciplina necesară pentru a bea în preajma oamenilor, răspunzând la întrebări simple, fără a spune ceva groaznic. Chiar și amintirile care par amuzante în capul meu sună ca vacanța de vară a unui psihopat.

Totuși, e și mai rău când stau pur și simplu acolo și refuz total să discut despre război. Oamenii rămân cu impresia că sunt veteranul mohorât, stereotip. De aceea păstrez două sau trei povești la îndemână, inofensive și plăcute, pentru a distrage și a schimba subiectul. Milionul de dolari care arde pe marginea drumului are un adevărat succes. La fel și cea despre Fred Scorpionul. Asta e povestea lui Cobb, dar pretind că mi s-a întâmplat mie. Obișnuiam să spun povești despre Marceau, dar a trebuit să mă opresc; oamenii puneau prea multe întrebări despre el.

Deodată, am un flash. Inelul unui campionat național. Căpița de fân. Hristoase, i-am spus lui Paige povestea despre bătrân?

Mi-amintesc că mi-am tras masca antiflacără de pe față, așezând încet materialul sub bărbie, cu încheietura degetului mâinii înmănușate. Am luat un pix între degete; autoblindata a dat peste o denivelare și mi-am tras brațul în spate de două ori,

abia atingându-l. Am încercat să mă șterg pe față, dar era prea multă sudoare. Nu făceam decât s-o împrăștii dintr-o parte în alta.

În fața noastră, un păstor de capre cu o cămașă până la glezne se pocnea peste coapse, îndemnându-și animalele să iasă de pe șosea. Zahn a apăsat accelerația. Ușor. Destul cât să ambaleze motorul, dar nu suficient încât să facă roțile să se învârtă. Sunetul a ajuns la păstor, care s-a panicat. Sărea în sus și-n jos, își agita ciomagul și-și lovea animalele ca să le scoată de pe șosea până nu i le omora nebunul de american.

Zahn își scuipă tutunul de mestecat în sticlă.

— O adevărată luptă la grădina zoologică de acolo, domnule, spuse el, laconic ca de obicei.

Îmi strecurasem căștile emițătorului radio pe sub marginea caschetei, fixându-le pe fiecare ureche și prinzându-le de curelușa de sub bărbie, astfel că microfoanele îmi pluteau în fața buzelor. Cablurile groase se răsuceau în sus, fiind prinse de cârlige deasupra parbrizului. Ca niște cosițe ceremoniale.

În fața noastră, în refugiul prăfuit de pe marginea drumului, unde se vindeau legume și fructe și baloți de fân așezați pe cotigile măgarilor, am zărit un bătrân cu o barbă grizonantă deasă și cu un acoperământ pentru cap cu pătrățele negre, stând lângă cotiga sa cu lucernă și purtând o discuție aprinsă cu un client.

Bătrânul se întoarse dinspre client și se pocni exasperat pe frunte.

Clientul gras, de vârstă mijlocie, își încleștă pumnii, bătu din picioare și se încruntă atât de tare că firele din mustață păreau să-i intre în nări.

Bătrânul se șterse pe frunte și întinse mâna sub nasul grasului. Arătă către palma întoarsă în sus și strigă.

M-am gândit la tata și am zâmbit.

„Uită-te la sudoarea mea, mi-am zis eu în sinea mea. Uită-te aici. Vezi sudoarea asta? Niciun dolar mai puțin. Mai bine îmi sărez câmpul. Niciun dolar mai puțin.”

Zahn ridică privirea.

— Ați zis ceva, domnule?

— Da, ceva ce spunea tata. Veneau fermierii după-amiaza să cumpere fân la un preț de nimic, iar el făcea: „Mai bine îmi sărez câmpurile cu sudoarea. Nu te pune cu mine. Am fost

fundaș în echipa antrenorului Paul Bryant”.

Am arătat către bătrân.

— Tipul ăsta de acolo, bătrânul cu eșarfa aceea pe cap, îmi amintește de el un pic.

Trăsăturile bătrânului deveniră mai însuflețite prin parbriz. Țipa și arăta către inelar.

M-am întors spre Zahn.

— *Vezi* inelul ăsta? Campionatele naționale, 1962!

Zahn zâmbi, dar doar pentru a-și face locotenentul fericit. Era destul de grea slujba lui. Să ghidezi un vehicul greoi, cu gabarit imens, printr-un refugiu proiectat precar, fără să-ți moară motorul, era destul de dificil și așa, fără a mai fi nevoite să iei parte la cugetările locotenentului, băiat de colegiu, care depăna amintiri nostalgice. Înțelegeam.

Deodată, bărbații care făceau afaceri în zona de refugiu auziră motoarele noastre pe deasupra larmei. Aveam patru autoblindate și două camioane în ziua aceea, toate cu mitraliere mari montate deasupra. Mitraliorii fluturară steaguri roșii și traseră cu trasoare, iar negustorii se împrăștiară ca niște vrăbii. Cei mai mulți se îndepărtară de bordură, înghesuiți unul într-altul. Câțiva, cei mai îndrăzneți, dădură fuga la șosea ca să-și salveze micile camioane Daihatsu cu platformă.

Dar bătrânul cu lucernă de vânzare nu se mișcă. Un mic camion se strecura pe lângă ghereta vecină cu a lui și se poticni într-un maldăr de saci. Bătrânul nici nu se clinti. Se pocnea doar peste față, protestând împotriva universului. Împotriva nedreptății prețurilor lucernei. Împotriva idioțeniei acelor șoferi lamentabili. Împotriva aroganței imperiale a americanilor.

Mi-am lungit gâtul să-l privesc, în timp ce înaintam prin refugiul de la marginea șoselei; mi-am ținut privirea asupra lui cât de mult am putut, până când orașul s-a pierdut în urma noastră, apoi m-am întors din nou spre orizont, scrutând prin smog și prin arbuștii împodobiți cu gunoaie. O pată maro se ivi în depărtare, în interiorul fundei verzi care îmbrățișa râul. M-am uitat pe hartă ca să mă asigur că era locul potrivit, că era pata *potrivită.*

Am zâmbit, mi-am șters nasul și i-am spus lui Zahn:

— Hei, ce zici dacă la întoarcere am cumpăra niște fân de la tipul ăla? Doar așa! Ce crezi?

M-am întors către bancheta din spate ca să-l văd pe Dodge.

— Poți să te tocmești pentru fân?

Dodge își ridică privirea din cartea lui, cea din care citea mereu și căreia îi rupsese copertele pentru a nu se vedea titlul și pentru a evita întrebările.

— Habar n-am, Mulasim. N-am cumpărat fân niciodată în viața mea.

— La dracu, o *voi* face *eu,* interveni doctorul Pleasant.

— Învață-mă trei cuvinte, Dodge. Se pare că nu ai nevoie de mai multe. Restul sunt doar țipete.

Apoi am auzit bomba. În spatele nostru. Mă uitam fix la doctor. L-am văzut tresărind și apucându-se de banchetă. Unda de șoc m-a izbit în șezut și mi-a reverberat în piept. Mi-a căzut pixul și m-am aplecat din instinct să-l ridic. Cablurile emițătorului radio mi s-au prins de bărbie, ca o piatră într-o praștie, și capul mi-a săltat în spate. Pixul a căzut țăcănind pe podea.

Zahn se agită pe scaun și strânse volanul mai bine.

— Pe mă-sa. A fost mare nenorocita!

Se întinse după cutia de Skoal din cartușiera de grenade.

Deodată, rețeaua convoiului începu să-mi bruieze în urechea dreaptă – se auzeau transmisiuni și strigăte agitate de la toate cele șase vehicule. Comandanții vehiculelor își conectaseră emițătoarele în același timp, suprapunându-se și transformând rețeaua într-o cacofonie absolută.

În cealaltă ureche, un operator radio de la avanpostul de luptă din depărtare – pata maro de pe fereastră – continuă să vorbească lejer, până când ajunse și la el sunetul, câteva secunde mai târziu. Între pereții de beton ai centrului său de operațiuni se auzi o detunătură înfundată, care pătrunse în emițătorul lui, întorcându-se din nou în urechea mea. Călătorie în timp.

Am desfăcut căștile și le-am aruncat deoparte, înainte să trebuiască să mai aud o dată vorbindu-se despre bombă. Săltau în sus și-n jos pe cârlig, ca telefonul din bucătăria părinților mei, când tata nu voia să-l audă sunând în timpul cinei.

— Vezi acolo, am strigat la Marceau din turelă, răsucindu-mă pe scaun ca să văd mai bine.

Am fluturat mâna către Zahn.

— *Accelerează, accelerează!*

Niciun pocnet ascuțit de obuz de artilerie. Niciun șuierat de oțel fragmentat lângă turelă. Îmi dădeam seama după sunet, care era plin și profund, că oricât de puternică fusese bomba, era probabil artizanală. Un boiler, poate, umplut cu azot înmuiat în motorină. Câștiga popularitate în perioada aceea. Unde de șoc încete, puternice, care puteau să nu fie capabile să treacă prin blindajul humvee-ului, dar îl puteau arunca în aer ca pe o jucărie de copil.

Dodge înjură tare în arabă, întrebându-l apoi pe doctor în engleză:

— Ești ok, omule? Ești ok?

Doctorul deschise ochii.

— Suntem bine. Mult în spatele nostru. Suntem bine.

Dar nu dădu drumul banchetei. Și continua să tresară.

Autostrada făcea o curbă la dreapta și am văzut fum în oglinda laterală. Prin fum, un nor cenușiu de dărâmături se prăbușea deasupra refugiului. Atacul fusese, evident, țintit asupra noastră și fuseserăm cruțați datorită întârzierii cu care fusese apăsat butonul de detonare sau datorită bombei, care putea să fi avut un fitil prost.

După ce toate cele șase vehicule au dat raportul, am transmis convoiului pe rețeaua comună să accelereze. Avanpostul din fața noastră avea o forță de intervenție rapidă. Puteau să se ocupe de asta. Nu era treaba noastră. Accelerați.

M-am întors din nou către orizont și m-am uitat spre pata care era acum cât o unghie, devenind încet o întăritură de pământ, cu gabioane goale întinse deasupra, așteptând să fie umplute cu pietre și pământ de către un excavator. Căptușeala de pânză a gabioanelor flutura pe structura de oțel din loc în loc, putrezind ca hainele pe un schelet.

Zahn ieși de pe autostradă, coborând un taluz abrupt până la un drum neasfaltat. În fața noastră, cinci camioane Nissan cu steaguri irakiene desenate pe portierele albe intrau încet pe poartă, iar o autoblindată americană aparținând consilierului militar le urma hotărâtă ca un câine ciobănesc. Camioanele militare irakiene albe coteau și săltau, căutându-și locul pe drumul îngust, din când în când izbindu-se violent cu botul în nisipul fin înainte de a-și găsi locul în convoi. Pe platformele camioanelor se aflau soldați irakieni ținându-se de margini. Purtau căști mari și jachete de flak peste uniforme de camuflaj

în stil vechi. Bocancii lor bej păreau noi-nouți.

Autoblindata americană încetini, ca și când ar fi așteptat un raport de la noi. Zahn încetini și el. Dar autoblindata trecu pe lângă noi, iar mitraliorul din turelă gesticulă către irakieni, ridicând sarcastic din umeri.

— Ce vreți mai mult? strigă el cu mâna la gură. I-am adus la poartă!

Apoi se așeză din nou în spatele mitralierei.

— *Asta* a fost ciudat, spuse Zahn, părând să se fi molipsit de la locotenentul său gânditor.

Am ajuns apoi la poartă, unde soldatul irakian de gardă ne-a făcut semn să trecem, înainte să se întoarcă lângă alți doi soldați stând pe vine la umbră, cu căștile scoase. Își ținea arma după el, ca pătura unui copil.

Zahn fluieră, cuprins acum pe deplin de microbul cugetării.

— Îi așteaptă un camion cu bombă în viitor, iar ei nu fac decât să stea degeaba.

Un tânăr pușcaș marin din echipajul consilierului, purtând adidași și șort, cu arma întoarsă la spate, ne întâmpină în zona de parcare, imediat în interiorul avanpostului, făcându-ne semn să-l urmăm. Am lăsat fereastra blindată în jos și am strigat:

— Dispozitive de curățat armele? Aveți vreunul? Vreo bermă unde să ne putem descărca mitralierele?

Puștiul ridică din umeri, gesticulă către pușca lui încărcată și spuse:

— Băieții mari fac regulile aici.

Pe pancarta de placaj atârnată pe un gabion gol din spatele lui scria cu litere gravate: „Echipa de consiliere numărul 6 a armatei irakiene vă urează bun venit în avanpostul de luptă Chili Mac de pe frumosul râu Eufrat”. Către margine, un cowboy prost desenat declama într-o bulă de dialog: „Poate fi combativă”.

Pe un câmp acoperit de vegetație, zăboveau încă vreo zece camioane albe, într-o curte flancată de câteva cazărmi lungi, cu un singur etaj. Soldații irakieni stăteau pe vine sau umblau agale de colo-colo, în echipamentul de luptă. Unii încercau să găsească umbră, sprijinindu-se cu spatele de câte un zid, abia reușind să-și ferească fețele de soare. Ofițeri irakieni se plimbau pe margine în uniforme verzi de bumbac, amintind de vremurile lui Saddam, fumând și vorbind la telefoanele mobile.

L-am urmat pe puștiul în șort și am parcat lângă o clădire din colțul îndepărtat al complexului, pe un câmp gol, vizavi de irakieni. Echipa din convoi coborî din vehicule – soldații își întinseră spatele și începură să tragă de scaiul tare de velero de pe echipamentul blindat. Jachetele de flak se desfăcură, iar căldura jilavă lipită ore în șir de piepturile lor se evaporă ca fulgii de hârtie transparentă sub flăcări. Pușcașii marini exultau de bucurie.

Am coborât din autoblindată și am strigat la Gomez, aflată cu două vehicule mai în față.

— Curățați țevile mitralierelor. Am arătat către turele, apoi am spus: Fă-o acum.

Ea încuviință și începu să strige la comandanții vehiculelor.

— Descărcați și verificați țevile! Executarea!

Mi-am scos echipamentul și l-am pus pe scaunul mașinii. Mi-am dat jos gluga antiflacără și mi-am șters sudoarea din păr, scoțând cu degetele fire de nisip și pietricele odată cu ea. Ca întotdeauna, mi-am lăsat arma cu piedica trasă lângă scaunul din vehicul.

Dodge se sprijinea de portieră și pălăvrăgea cu doctorul. Își trase gluga, lăsând-o să-i acopere toată fața.

— Tipii ăștia, Lester? spuse el, arătând către soldații irakieni din complex. Toți jundi[10] ăștia sunt niște gagii supărați din Basra. Văd prin ei. Gagii supărați, Lester. Dacă ar putea, m-ar duce în deșert, făcându-mă să simt o durere uluitoare înainte de a-mi tăia capul.

— De ce? Ce le-ai făcut? întrebă doctorul.

— E o poveste destul de lungă, Lester. Dar să știi că n-o să-mi scot gluga, nici ochelarii de soare. Nu astăzi.

Fără a mă opri din mers, i-am făcut semn lui Dodge.

— Vii cu mine înăuntru, i-am spus.

— Doctore, du-te și vezi dacă are nevoie de tine sergentul Gomez.

Am împins ușa de placaj cu Dodge în urma mea și am dat peste un hol lung, cu gresie. Ponchouri de camuflaj atârnau la intrarea în patru încăperi laterale, care am presupus că erau dormitoarele echipei de consiliere. Dotările erau minime, în afară de mesele aliniate pe hol, ticsite cu brioșe ambalate și cutii de suc în celofan și truse medicale deschise.

[10] Soldat, în arabă (n.tr.)

Am auzit apoi voci dinspre capătul holului, dintr-o cameră întunecoasă care părea mai mare decât toate dormitoarele laolaltă. Încăperea zumzăia de transmisiuni radio și m-am îndreptat instinctiv către sunet, observând în trecere tavanele înalte și pereții acoperiți cu fresce tocite.

— Ce este? am auzit pe cineva întrebând în întuneric. Ce avem? Doi civili morți? Trei?

M-am oprit la intrarea în încăpere, în timp ce Dodge, în spatele meu, zăbovea la masa cu brioșe. M-am sprijinit de tocul ușii, privind spre căpitanul tânăr care vorbea la un telefon de campanie. Mai înalt decât mine, având doi metri, poate, cu păr șaten și rar și cu brațe subțiri. Avea umerii înguști și îmi imaginam că un rucsac mai greu i-ar fi căzut una-două de pe ei.

Strigă la un operator radio de partea cealaltă a încăperii, pe care îl întrebă din nou:

— Câți? Apoi se întoarse la telefon și spuse: Trei civili morți, domnule.

Ferestrele de lângă tavan erau acoperite de saci cu nisip, înăuntru pătrundea foarte puțină lumină, însă încăperea era în mare parte luminată de un bec fluorescent pentru construcții, atârnat de un cordon de parașută, care scălda camera într-un verde bolnav.

Vizavi de tânărul căpitan stăteau trei pușcași marini seniori înrolați, în jurul unui ofițer mai vârstnic, aflat pe un scaun de campanie. Își încrucișară brațele, vorbind încet unul lângă altul.

— Câți răniți a spus?

— Da, care e povestea cu echipa aia de curățare a drumurilor?

— Sunt pe drum înapoi?

Nu puteam distinge gradele niciunuia. În afara căpitanului, cu toții purtau sandale, pantaloni de doc cu buzunare și tricouri verzi. Departe de privirile scrutătoare ale comandanților din Taqaddum și Fallujah, echipele de consiliere militară aveau tendința să o lase mai moale cu ținuta militară standard. Cine-i putea învinovăți?

Căpitanul mă văzu, închise telefonul și veni spre mine.

— Hei, omule, îmi pare rău că te-am făcut să aștepți. E o dimineață importantă. Ați venit cu camionul de aprovizionare? Toată lumea e bine?

— Da, domnule. Suntem bine cu toții. Bomba a fost cu mult în spatele nostru. Nici măcar nu ne-am oprit.

Recunoscând instantaneu potențiala rușine a acestei mărturisiri, am adăugat:

— V-am adus și aparatele de aer condiționat.

— *Bun așa*, al dracului să fiu! spuse el. Apoi i se adresă bărbatului de pe scaun: Ați auzit, domnule? Aparate de aer condiționat.

Bărbatul ridică mâna pentru a-l anunța pe căpitan că era prins cu transmisiunea radio.

— E un pic încordată atmosfera aici, spuse căpitanul.

L-am urmat pe hol. Am arătat către Dodge, care scotocea prin brioșe.

— Acela este interpretul nostru, domnule. Nu știam care e treaba aici, așa că l-am luat cu noi.

Căpitanul ridică din umeri.

— Nu-i niciodată o idee rea. Iar apoi, cu un fel de entuziasm ciudat: Rahat, omule! Scuze! Drew Kelly, spuse el, întinzându-mi mâna. Cum ziceai că te cheamă?

— Locotenent Donovan, am răspuns eu, strângându-i-o.

— Nu, vreau să zic numele de botez.

— Oh, Pete, domnule.

Niciun căpitan nu mă mai întrebase asta.

— Bine atunci, Pete. Hai să vedem ce avem aici.

L-am lăsat pe Dodge să dea iama în brioșe și am ieșit afară la camionul ticsit de cutii maro cu mâncare gata preparată, apă îmbuteliată și aparate de aer condiționat de montat la ferestre, care arătau de parcă fuseseră prăduite de la vreun proiect rezidențial.

— Știi de unde-s astea? întrebă căpitanul Kelly.

— Cred că ofițerul de la aprovizionare zicea că sunt din Iordan, domnule.

— Da? Arată ca naiba!

Înainte să pot răspunde, am fost întrerupți de vocile a o sută de bărbați care strigau în cor un singur cuvânt. Întorcându-mă, am văzut că soldații irakieni care umblaseră de colo-colo pe lângă cazărmi se ridicaseră subit în picioare, agitați, privind spre cele trei camioane albe care ieșeau din nou pe poartă, pline de bărbați în civil, legați în stil irakian: unii peste alții, cu mâinile la spate și cu saci goi de nisip trași peste cap.

Autoblindata consilierului îi urma de la distanță, făcând în continuare pe câinele ciobănesc.

Căpitanul Kelly râse:

— Fix la timp pentru spectacol, Pete, spuse el.

O altă voce, mai vârstnică, se auzi prin ușa de placaj.

— Deci, „Dodge” zici? Ok, Dodge, vino cu mine.

M-am întors și l-am văzut pe ofițerul de pe scaunul de campanie, purtând acum un bluzon cu frunzele de stejar de maior pe guler. Avea un ten mediteraneean și un păr negru des, grizonant pe la tâmple. Era la fel de înalt ca și căpitanul Kelly, dar cu umeri lați, care trădau forța unui bărbat mai în vârstă.

Maiorul veni la noi.

— Aprovizionarea?

— Da, domnule. Locotenent Donovan de la Compania…

— Hei, Sal Franco. Îmi pare bine. Mă bucur că l-ai adus și pe interpretul vostru.

Zâmbi ca un agent de vânzări.

— Te deranjează dacă îl împrumut un pic? zise apoi. Mă duc dincolo să vorbesc cu colonelul Hewrami. Îmi place să am propriul meu interpret în ocazii de-astea.

Am tăcut un moment, confuz. Un maior nu trebuia să-mi ceară permisiunea pentru nimic.

— Tipul nostru e încă în oraș cu porcăria aia, continuă Franco. Se pare că mai durează până se întoarce.

— Oh… Ei bine, da. Adică da, domnule. Nicio problemă.

Am rostit cuvintele repede, luat absolut pe nepregătite.

— Grozav, fiule. Apreciez. Vii cu mine? Drew se poate ocupa de treaba de-aici.

Maiorul Franco își puse ochelarii de soare care-i atârnau la gât de un șnur și o luă din loc. Eu și Dodge îl urmam la o jumătate de pas, Dodge încă purtând gluga.

Soldații irakieni își descărcau camioanele în timp ce traversam câmpul. Întâi smulgeau sacii de pe capetele prizonierilor, care păreau să-și țină gurile închise, privind în jos, ca și când ar fi știut ce au de făcut. Soldații îi lăsară pe cei mai vârstnici să coboare din camion, ba chiar îi ajutară pe unii dintre ei. Dar cei tineri erau împinși cu asprime, cu violență chiar, la pământ, fiind norocoși dacă aterizau într-o parte sau pe spate.

În timp ce ne croiam drum prin mulțime, maiorul Franco privea în jos. Un nor de praf se ridicase în jur, căci soldații irakieni târau oamenii, așezându-i câte cinci pe un rând. Fețele prizonierilor sângerau și majoritatea aveau bucăți galbene de arbuști în păr. Niciunul nu scotea vreun cuvânt.

Îngenuncheat la capătul primului rând, l-am văzut pe bătrânul cu lucernă de la piață. Se clătina înainte și înapoi pe genunchi, cu lacrimile curgându-i pe bărbie, de-a lungul bărbii și rostogolindu-se în nisip. Mormăia pentru sine și scutura din cap.

Ridicându-și privirea, ca și când ar fi simțit că mă uit la el, începu să șoptească. M-am oprit și l-am lăsat să-mi vorbească, fața mea spunându-i că îl ascultam. Vocea lui se poticnea precum gazul de eșapament care iese dintr-o mașină pe cale să înțepenească.

— *Min fadlik,* spuse el răgușit, *Min fadlik… Ada'tu tareeqi.*

Avea sânge în păr și o tăietură deasupra bărbii, pe pielea subțire și ridată a obrazului. Era greu de imaginat cum avea să se vindece tăietura aceea vreodată pe o piele atât de încercată. Rămase fără voce, dar continuă să mimeze cuvintele. Până când nu mai rămase decât un singur cuvânt, repetat la nesfârșit.

În timp ce își lăsa capul în jos, îmi închipuiam toate cuvintele pe care părea să dorească a mi le spune.

Ajută-mă. Dă-mi drumul. Salvează-mi măgarul. Salvează-mi lucerna.

Un soldat irakian veni la el, îi puse gura puștii pe bărbie și împinse. Omul cu lucerna închise ochii și rămase nemișcat.

Am început să alerg și l-am prins pe maiorul Franco din urmă, în clipa în care ajungea la autoblindata echipei de consiliere, parcată la douăzeci de metri de soldații irakieni și de prizonierii lor. Maiorul Franco se sprijini de autoblindată, în timp ce pușcașii lui marini își scoteau echipamentul. Ca un fermier ostenit înconjurat de câinii lui ciobănești, oftă și-și băgă mâinile în buzunare, apoi privi către râu și către soare, în sus, și din nou spre irakieni.

M-am dus la el, cu gura subit uscată, mi-am lins buzele și am zis:

— Domnule?

Se uită la mine zâmbind.

— Da?

— Voiam doar să vă zic că nu ne-am oprit acolo. Nu am securizat zona. Dar l-am văzut pe bătrânul acela vânzând la piață exact înainte de explozie. S-ar putea să știe ceva. Mă gândeam că poate l-am putea scoate din cătușele alea.

— Grea treabă, spuse Franco. Grea treabă!

— Sunt cât se poate de sigur că bomba era destinată convoiului nostru. Ba chiar vehiculului meu. Dar știam că echipa de consiliere avea o forță de intervenție rapidă gata să intervină, așa că ne-am continuat drumul.

— Bomba aceea a ucis un bătrân și pe cele două nepoate ale sale, care traversau piața. E o poveste destul de urâtă. Urâtă, zău.

Oamenii lui Franco se mișcau în jurul autoblindatei, verificând echipamentul. Puștiul din turelă se sprijinea de mitralieră, privind cu ochi mari către soldații irakieni care-și descărcau camioanele; apoi strigă la tovarășul său din interiorul blindatei, râzând:

— *Vezi* rahatul ăsta, omule?

Un tip grăsun ieși de pe bancheta din spate. Cadru medical, mi-am dat eu seama după foarfecă pe care o ținea în șnurul jachetei de flak. Sângele de pe pantaloni era încă umed.

Franco puse o mână pe umărul medicului.

— Am auzit că ai văzut niște grozăvii acolo, spuse el.

Medicul ridică din umeri și răspunse cu un accent mexican:

— Da, domnule. N-a fost bine, să știți. Nu am putut face nimic pentru ei. Niște fetițe și un bătrân. Muriseră înainte să ajungem acolo, cred. Și toată lumea de pe stradă nu făcea decât să se uite.

— Și cine sunt tipii ăștia?

Franco făcu o mișcare cuprinzătoare cu brațul către prizonieri, cel puțin douăzeci acum.

— Tipii ăștia? răspunse mitraliorul din turelă înaintea medicului, ca un puști care văzuse un film bun și voia să vorbească despre el. Jundi au început să-i adune una-două, domnule, râse el.

— Serios? Își lungi Franco gâtul către mitralior.

Își încrucișă brațele și se încruntă.

— Hmm…

— Da, au luat pe toată lumea. A fost super. Îi aruncau linul

după altul în camion.

Am cercetat mulțimea și l-am găsit pe omul cu lucerna stând cu gura deschisă, cu un fir de salivă atârnându-i de buza de jos.

Apoi l-am găsit pe Dodge. Îi pierdusem urma în timp ce înaintam pe câmp, dar acum avea o sticlă de apă deschisă în mâna dreaptă și încerca să-i dea de băut unuia dintre prizonieri. Un soldat irakian i se așeză în cale, scuturând din cap, cu ambele mâini pe pușcă.

— Dodge! am strigat eu. Treci aici!

Ezită, nefiind gata să renunțe la luptă, apoi, văzând că nu primește sprijin din partea mea, puse capacul sticlei la loc și veni spre mine, fierbând de o furie evidentă sub echipamentul greoi.

Peste umărul lui Dodge, am observat că și plutonul meu era atent la prizonierii care se coceau la soare. Zahn și Marceau stăteau în față, privindu-ne cu brațele încrucișate. În spatele lor, pușcașii marini se mișcau de colo-colo, strângând sticle de apă de pe paleții pentru echipa de consiliere, umplându-și rucsacurile și buzunarele pantalonilor. Pleasant stătea lângă Gomez ca un ogar lângă blocstart, gata să dea fuga pe teren cu trusa lui medicală în momentul în care Gomez deschidea poarta.

Am înghițit cu greu, m-am întors către Franco și am arătat către omul cu lucerna.

— Domnule? Îl vedeți pe tipul acela? Cel bătrân? Pare rănit de pe urma exploziei. Nu-mi pot închipui că a avut ceva de-a face cu asta.

— Da, i-au arestat pe toți de-acolo, spuse mitraliorul din turelă. Toți cei care aveau mai mult de… să zic doișpe ani au fost puși în cătușe!

— Am văzut o serie de oameni pe stradă când am trecut, domnule, am încercat eu din nou. Niciunul dintre ei nu a încercat să se ascundă de noi.

— La naiba, vin alții, spuse mitraliorul din turelă. Jundi și-au pus pantalonii de băieți mari în dimineața asta!

— Domnule, mereu am constatat că, de cele mai multe ori, atunci, când știu de bombă, dispar de pe stradă dinainte.

— Uitați-vă la tipul de aici! I-au făcut de petrecanie, nu glumă!

— Nu păreau a se aștepta, domnule, am încheiat eu,

nemaifiind sigur cu cine vorbeam.

— Iar tipului ăluia îi curge sânge din ureche! *Uitați-vă* la rahatul ăla!

Puștiul din turelă zâmbi, ca un semn de punctuație în gândurile mele.

Franco oftă din rărunchi, iar când vorbi, în cele din urmă, nu se adresă nimănui, de fapt.

— Una peste alta, e o treabă bună pe ziua de azi. Pentru armata irakiană, în tot cazul. Foarte bine organizată.

Se întoarse și-i întrebă pe cei din autoblindată:

— Altceva? V-a sărit ceva în ochi?

Ei scuturară din cap.

— Bine, atunci. Bună treabă pe azi, pușcași. Apoi se întoarse către mine și Dodge: Haideți să mergem la colonelul Hewrami. Vă place ceaiul?

— Domnule, pot să-mi trimit medicul să-i ajute pe unii dintre oamenii ăștia? Cum ar fi tipul de acolo! S-ar putea să aibă clavicula ruptă, după cum se încovoaie.

Franco îmi puse mâna pe umăr.

— Știu că pare o nebunie, locotenente. Dar cel mai bine e să-i lăsăm pe irakieni să se ocupe de asta. Voi face totuși o sugestie. Și mulțumesc pentru ofertă. Un gând bun.

Au înaintat către cele mai apropiate cazărmi irakiene, în timp ce pe poartă intrau încă două camioane, cu platformele pline de bărbați cu capetele acoperite. În timp ce alte trei camioane goale ieșeau din nou, am încercat să-mi întipăresc în minte locul în care îngenunchease omul cu lucernă, în raport cu ceilalți, ca să-l pot găsi mai târziu.

Franco mă bătu pe braț.

— Vezi clădirea aceea mică de acolo, de pe malul râului?

Arătă către o baracă dărăpănată, cu un acoperiș de tablă ondulată, aproape găurit de rugină.

— Acela a fost clubul unui ofițer din armata britanică în timpul Primului Război Mondial.

— Serios? am zis eu.

— Pe cuvânt. Am găsit câteva obiecte în grămada de gunoi de acolo. Însemne ale gradului militar, câțiva butoni. Am găsit și câteva imagini ale clubului de pe vremuri – pe internet. De mare finețe. Poate fac o casetă cu suvenire când ajung acasă.

— Sună interesant.

Am scos cuvintele ca pe niște pietre. Limba mi-era grea și uscată.

— Sunt adjutant la bază, continuă Franco. Dar m-au pus să conduc această echipă ca să obțin experiență în rol de comandant înainte de a mă prezenta în fața consiliului de selecție pentru gradul de locotenent-colonel.

— Înțeleg.

— Și… ascultă, locotenente, cu privire la ceea ce fac jundi pe terenul acela… E țara lor. Știu mai bine decât noi, corect? Trebuie să ne ținem un pic deoparte în treaba asta.

— Înțeleg, domnule. Totuși cred că-i putem ajuta cu chestiunile medicale.

— E o nebunie aici, știi? Am mai avut câteva mobilizări aici în anii nouăzeci. Nimic serios. Umblam de colo-colo și făceam recepții. Se pare că zilele *acelea* s-au sfârșit.

Ne-am apropiat de un ofițer irakian care vorbea la mobil. Era mai înalt decât ceilalți irakieni, zvelt și bine bărbierit, cu păr șaten, des.

Franco întinse mâna.

— Fareeq Hewrami! strigă el către ofițer.

— Marhaba!

Ofițerul irakian flutură cele două degete cu care ținea țigara, dar rămase cu telefonul la ureche, mergând în cercuri mici în timp ce așteptam.

Franco se întoarse către Dodge.

— După ce termină de vorbit, ai putea să-i spui că aș dori să servim un ceai și să vorbim puțin despre ce s-a întâmplat în oraș astăzi?

Dodge nu răspunse. Era imposibil de spus cu precizie, cu ochelarii de soare și cu gluga antiflacără care îi ascundeau încă ochii și fața, dar eram sigur că nu-și desprinsese privirea de la mine de când îl făcusem să plece de lângă prizonierul acela însetat.

În cele din urmă, colonelul Hewrami își termină convorbirea și-și puse mobilul la șold.

Dodge i se adresă, vorbind repede și arătând către Franco și către mine. Încheie și întinse mâna către Hewrami, obicei american pe care îl deprinsese de la noi.

Ignorându-i mâna, Hewrami arătă către Franco. Spuse câteva cuvinte, își flutură țigara către telefon, apoi își duse

mâna la inimă și se îndepărtă.

Dodge vorbi încet din spatele glugii lui, aproape pentru sine:

— Spune că trebuie să continue convorbirea cu comandantul său din Bagdad și că ne roagă să mergem în biroul său și să ne uităm la televizor. Cineva ne va aduce ceai în timp ce așteptăm.

— În regulă, hai să luăm loc, spuse Franco. Îți place ceaiul, Pete? Au un ceai grozav.

În timp ce traversam asfaltul, am scrutat câmpul din nou, într-un ultim efort de a-l repera în mulțime pe omul cu lucerna. Numai că nu puteam. Erau prea multe camioane acum și prea mulți bărbați în genunchi.

Franco, Dodge și cu mine am intrat în clădirea cazărmii și am traversat un hol scurt până la biroul lui Hewrami, păzit de un soldat irakian cu expresie severă. Franco ne-a condus fără a-l băga în seamă. Pe zid, la înălțime, era un mic televizor, la care se difuza un film american din anii optzeci, pe care nu-l văzusem niciodată. Era dublat în franceză și avea subtitrare în arabă. Maiorul Franco s-a prăbușit într-un fotoliu de piele umflat, cu o familiaritate care m-a făcut să cred că locul era mai mult sau mai puțin rezervat pentru el.

Hewrami avea un aparat de aer condiționat montat la fereastră, cu ventilatoare cu motor între podea și tavan. În încăpere trebuie să fi fost sub douăzeci și unu de grade. Eu și cu Dodge, instalați pe canapea, am început să tremurăm în uniformele noastre umede. În spatele biroului lui Hewrami atârna o hartă turistică, iar cuvântul „Kurdistan” era răsfirat de-a lungul ei cu litere festive. Încăperea mirosea a săpun. Pereții erau de un alb strălucitor. Curățați recent.

Un soldat irakian mic și fără cămașă, într-un șort strâmt, ieși dintr-o cameră lăturalnică, aducându-ne ceai ca să ne încălzim în timp ce așteptam. Franco luă o sorbitură și gesticulă către harta înrămată.

— Colonelul Hewrami este kurd, știți? Are ani de experiență cu Peshmerga[11]. A luptat împotriva lui Saddam.

— Oh…

— De fapt, râse Franco înfundat, încă primește două salarii. Unul de la guvernul kurd și unul de la Ministerul Apărării din Bagdad. Nu-i rău deloc.

Am ridicat din sprâncene și am încuviințat, prefăcându-mă

[11] Forțele militare ale Kurdistanului irakian (n.tr.)

că-mi place ceaiul, deși, în realitate, cu greu reușeam să fac lichidul fierbinte să-mi alunece pe limba umflată.

Chiar atunci, colonelul Hewrami intră în cameră, urmat de un tânăr irakian în blugi și o jachetă de fotbal. Niciunul dintre ei nu ne-a băgat în seamă pe noi, cei care stăteam deja jos. Tânărul cu jachetă de fotbal se așează pe un scaun de lângă ușă și începu să se uite la film. Hewrami se mișcă în jurul biroului, se așează lângă scaunul cu spătar înalt și-și goli buzunarele. Telefonul. Cheile. Țigările și bricheta. Un pistol. Își aprinse o țigară și se frecă pe frunte, arătă către Dodge, spuse câteva cuvinte, apoi își îndreptă degetul către maiorul Franco.

— Colonelul dorește să vă mulțumească pentru sprijinul acordat de oamenii dumneavoastră astăzi, mormăi Dodge în spatele măștii.

Fața lui Franco se lumină.

— Ei bine, spune-i că de aceea suntem aici! Dacă mai are nevoie de ceva, nu trebuie decât să mă anunțe. De asemenea, Dodge, întreabă, te rog, de oamenii de pe câmp. Sunt suspectați că au legătură cu bomba de astăzi?

Franco privi nonșalant într-o parte, lăsându-se pe spate în fotoliu cu mâinile după cap, ca și când întrebarea ar fi fost doar un gând oarecare. Era doar curios.

Dodge îi traduse maiorului. Hewrami făcu un gest de concediere, vorbi o clipă, apoi plescăi din limbă.

— Colonelul suspectează că toți oamenii din oraș sunt teroriști, spuse Dodge. Iar bomba de astăzi nu este decât o nouă dovadă.

Apoi Hewrami se însufleți. Înainte ca Franco să poată răspunde, se ridică în scaun, vorbind tare și cu emfază, întorcându-se de la televizor și adresându-i cuvintele aspre direct lui Franco. De două ori bătu cu palma în birou. Franco se încruntă și dădu din cap cu gravitate, ca și când ar fi înțeles.

Dodge îi traduse.

— Spune că mâine soldații lui vor merge și vor patrula prin oraș, pentru a lua bani de la toate afacerile și toți comercianții. Vor oferi acești bani familiei bunicului și celor două fetițe care au fost uciși în tragedia de astăzi.

Franco trase adânc aer în piept și spuse:

— Da, stai să îl întreb pe șeful meu înainte de a face asta? Poate reușesc să obțin niște fonduri pentru familie de la

oamenii noștri care se ocupă de *afaceri* civile, ca să nu fii nevoit să te deranjezi cu asta.

Dodge traduse, iar Hewrami pufni. Apoi se rezemă de speteaza scaunului și vorbi calm.

Dodge se întoarse către maiorul Franco.

— Colonelul spune că banii sunt buni, dar că este mai bine ca oamenii din oraș să știe că teroriștii nu le pot oferi nimic pe care noua armată irakiană să nu-l poată lua.

Apoi, ca și când și-ar fi dat cu părerea, Dodge adăugă:

— Vrea să-i înspăimânte.

Franco privi țintă la podea pentru un moment, ca și când ar fi căutat o portiță retorică de a duce discuția mai departe. Apoi se ridică brusc și se întoarse către mine, cu chipul luminându-i-se din nou.

— Colonele Hewrami, îmi pare foarte rău! exclamă el. Am uitat să vi-l prezint pe acest tânăr ofițer american, locotenent Donovan, care abia a scăpat de bomba aceea. A venit aici să ne aprovizioneze.

Hewrami mă privi în timp ce Dodge traducea, fără să spună nimic, apoi se uită din nou la televizor.

Dar Franco nu încheiase.

— Locotenentul Donovan mi-a spus mai devreme că ziua de azi a fost cea mai interesantă de până acum, de când se află în serviciu.

Întinse o mână să mi-o pună pe umăr, dar – neputând ajunge – și-o întoarse arătând spre mine.

— Mi-a spus cât de onorat se simte să se afle pe teren cu noua armată irakiană.

Chiar atunci, tânărul irakian cu jachetă de fotbal, care fusese atât de tăcut și de liniștit încât uitasem de el, lăsă să-i scape un mare hohot de râs.

— Așa e? spuse el cu un accent chiar mai bun și mai britanic decât al lui Dodge. Bravo *ție,* băiete.

Pieptul lui Dodge se umflă și lăsă să-i scape o răsuflare, pe jumătate tuse, pe jumătate mormăit. Mâinile îi tremurau.

Maiorul Franco nu păru să observe.

— Dă-i drumul, Dodge, spuse el entuziasmat. Tradu. Spune-i.

Mi-am imaginat lucrurile pe care le-ar fi putut spune Dodge în arabă, știind că eu și maiorul Franco nu-l vom înțelege și am luat o decizie rapidă înainte ca Dodge să poată vorbi.

— Domnule, i-am spus lui Franco, trebuie să mă întorc la camioane și să supraveghez descărcarea.

— Desigur. Desigur.

Franco se bătu cu palmele peste genunchi.

— Colonele Hewrami, merg să vorbesc cu oamenii mei și voi lua legătura cu tine cu privire la poziția noastră vizavi de situația de aici. Și sper că ne vom vedea la cină.

Se ridică, își drese glasul și zâmbi.

Eu și Dodge ne-am ridicat, iar Hewrami a fluturat grăbit din braț în timp ce noi ieșeam din biroul lui.

Am înaintat pe holul scurt ca niște școlari mustruluiți de director, apoi am ieșit în soarele arzător. Am auzit voci de iranieni și, când ochii mi s-au obișnuit, am văzut o mulțime de soldați irakieni înghesuindu-se în jurul nostru. M-au bătut pe spate și au pozat lângă mine, în timp ce prietenii lor făceau fotografii cu aparate cu filme de unică folosință.

— Știu că s-ar putea să fi fost ușor dezamăgitor, locotenente, spuse maiorul Franco în timp ce înaintam; ultimul cuvânt rămase în aer, ca și când ar fi vrut să spună mai mult.

Am traversat câmpul, apoi am trecut de prizonierii legați și rânduiți, luând-o către sediul echipei de consiliere de pe partea cealaltă. Soldații irakieni își făceau de lucru, luând câte doi prizonieri deodată și conducându-i către cazărmile lor. Soarele era exact deasupra noastră, gâdilându-mi scalpul.

Am cercetat rândurile de prizonieri, uitându-mă după omul cu lucerna, dar nu l-am reperat. Dispăruse. Exact atunci intrară pe poartă două camioane albe, goale, și m-am gândit că poate… Poate îl duseseră înapoi. Mi-am imaginat cum îl duceau la cotiga lui, pe bancheta din spate a unui camion alb, cum el vocifera ca un nebun, în timp ce soldații irakieni blânzi se amuzau un pic de el.

Am luat-o la fugă, lăsându-i pe maiorul Franco și pe Dodge în urma mea; începeam să observ zecile de sticle de apă goale împânzind câmpul.

Mi-i imaginam pe soldații irakieni care îi tratau rănile omului cu lucerna.

Îmi imaginam că bătrânul avea să le spună soldaților, cu recunoștință, despre o figură misterioasă de la o fereastră care dădea spre refugiu, care se jucase cu un telefon mobil cu câteva momente înaintea detonării.

Îmi imaginam că soldații irakieni împânzeau clădirea, găseau o ascunzătoare cu arme și telefoane mobile, îl puneau pe bărbatul misterios în cătușe și-l aduceau dinaintea mulțimii, care aclama.

Am deschis ușa din dreapta a autoblindatei, care era descuiată, și mi-am deblocat arma. Punându-mi vesta și gluga, am strigat la pușcașii marini care încă mișunau de colo până colo:

— Echiparea!

Mi-am netezit vesta, i-am făcut semn lui Dodge să se grăbească și m-am uitat în jur după un petic cu arbuști și pământ, unde nu riscam să strivim pe cineva în timpul descărcării camionului. Gomez pregătise convoiul de plecare, cu excepția a doi pușcași tineri care se munceau să scoată ambalajul de pe aparatele de aer condiționat și de pe paleții de haleală și apă din camionul de aprovizionare.

De partea cealaltă a câmpului, Hewrami ieși din cazarmă și începu să vorbească cu un alt ofițer irakian. Ofițerul își plesni palma cu dosul celeilalte mâini și gesticulă spre vehiculele noastre, arătând furios către sticlele goale de apă din jurul prizonierilor.

Zahn stătea lângă portiera lui, cu mâna pe volan. M-am așezat pe locul din dreapta și mi-am deschis radioemițătorul.

— Gomez, aici Actual. Vezi peticul ăla deschis de pământ dintre noi și prizonieri?

— Recepționat, Actual, replică ea.

— Le-ați dat apă oamenilor ăstora?

— Afirmativ, Actual.

— Ai văzut un bătrân cu o barbă grizonantă?

— Negativ.

Zahn îi făcu cu mâna fruntașului care conducea camionul de aprovizionare și arătă către peticul gol de pământ. Am încuiat ușa blindată în urma mea și am ținut radioemițătorul la ureche, așteptând ca Gomez să dea ordinul.

— Descărcarea, loazelor, spuse ea.

— Frumos, râse Zahn, instalându-se în spatele volanului. Acum e nervoasă.

Descărcarea în condiții de luptă era o procedură standard sub amenințarea unei ambuscade și s-ar fi putut susține cu ușurință că trebuia să punem convoiul la drum, iau asta

repejor. Plutonul nu avea să fie nevoit să dea explicații și chiar m-am trezit dorindu-mi să fi avut suficientă prezență de spirit încât să dau ordinul chiar eu, personal. Ca de obicei, Gomez era cu mult înaintea mea.

Camionul de aprovizionare înaintă și o luă la dreapta. Șoferul alinie roțile din spate și băgă camionul în marșarier. Ambală motorul și prinse viteză, apoi – cam după cinci secunde – apăsă puternic frânele. Paleții căzură de pe platformă – mai întâi aparatele de aer condiționat, apoi haleala și apa. Aparatele de aer condiționat se loviră unele de altele și se poticniră în nisip cu un scrâșnet metalic alarmant. Jumătate dintre sticlele de apă se sparseră, izbite de colțurile ascuțite, iar la baza mormanului începu să apară o baltă de noroi.

— Rahat, spuse Zahn, înăbușindu-și râsul. A fost super.

Râdea și Dodge. M-am întors și am văzut că-și scosese gluga de pe cap. Doctorul Pleasant îi dădu o sticlă de apă deschisă.

Mi-am deschis radioemițătorul.

— Toate vehiculele pe recepție. Oscar Mike.

Am ieșit cu toții pe poartă, în deșert, apoi din nou prin orășel. Femeile stăteau la o distanță sigură, privind către avanpost după vreun semn că ar mai apărea și alte camioane albe.

Un maldăr de lucernă zăcea abandonat în refugiu, lăsându-se ridicat ușor în aer de vânt. O mână de fân ateriza pe parbriz și pluti prin turela deschisă. Mirosea ca în Alabama în septembrie.

Constatări: Cadrul medical Pleasant a avut acces nesupervizat la dulapul cu medicamente controlate, în calitate de medic de campanie, repartizat la Compania de Susținere Geniști. Ca urmare a transferului cadrului medical Pleasant la Plutonul de Chirurgie/Traume, inventarierea dulapului cu medicamente controlate a indicat discrepanțe semnificative în stocurile de Percocet, Vicodin și Demerol. În declarația sa oficială, locotenentul Donovan susține că medicul militar Pleasant a avut un comportament straniu în săptămânile dinaintea transferului. Locotenentul Donovan descrie că manifestările în cauză au fost similare celor provocate de abuzul de opiacee.

O cutie în care pot păstra aceste lucruri

Landry îmi spune că ar trebui să am grijă cu Lizzy.

— Pare un pic cam iute, partenere, zice el. Atâta tot. Deja locuiești cu fata asta? Prima fată pe care ai cunoscut-o după… cât timp, cinci ani?

Eu ridic din umeri.

— Nu e așa, răspund eu. Doar că șeful meu deține și aici un service de schimbare a uleiului și zice că pot să mă apuc și eu de asta, fură probleme. Lizzy doar mă lasă să stau pe la ea o vreme. Nu m-ai tot bătut la cap să plec din Houma?

— Ba da, răspunde el, dar știi… Am crezut că vei locui *aici* la început. Cu *noi.*

Paul vine din bucătărie cu o bere și-și ia telecomanda pentru jocuri video.

— Nu cumva Lizzy asta tocmai La dat afară pe un tip?

— Ce? întreb eu înainte să mă pot opri.

— Sebastian, spune Landry. Nu știu dacă era *prietenul* ei sau ceva de genu', dar, da, a locuit în casa aia o vreme.

— Probabil c-o să-l cunoști curând, completează Paul, începându-și jocul video.

— Lizzy se dă în vânt după scena asta. Știe pe toată lumea. Merge la toate concertele de metal. E genul ăla de studentă la arte. Casa aia dărăpănată în care stă? A stat tot departamentul de la facultate acolo, la un moment dat. Mă îndoiesc că plătește măcar chirie.

— Dar tipul ăsta, Sebastian, întreb eu, cine e?

Sunt puțin surprins de răceala care mă cuprinde la gândul că Lizzy ar putea fi cu un alt tip. De ce mi-ar păsa? Abia am cunoscut-o pe fata asta.

— E doar… nu știu, un tip.

Landry oftează, încercând să fie blând cu mine.

— Cred că mai curând e prietenul ei cel mai bun, de fapt. Cântă la chitară acustică în câteva trupe. Rahaturi de-alea folk-rock pentru muieri. Lucrează într-o cafenea. Cred că primește bani de la părinți. Știi tu, genul ăla.

Nu mai zice nimic, ca și când ar fi priceput că nu mă ajută, și are dreptate.

— Pe mă-sa, zic eu, ridicându-mă. Nicio grijă. Nu prea mă mai interesează chestia asta.

Intru în bucătărie, cu inima bătându-mi tare. Pe jos e linoleum, cu bucăți moi care se adâncesc și se fac tot mai urâte pe măsură ce te apropii de frigider. Mă mir că frigiderul nu a căzut prin tavan în apartamentul de dedesubt, atât e de ticsit cu bere ieftină. Flyere de la concerte vechi acoperă ușa ca o blană, iar mânerul e acoperit de negreală. Deschid frigiderul și mă uit la toate dozele de bere, înghesuite unele în altele ca muniția în depozit.

Landry și Paul nu se oferă niciodată să-mi aducă și mie o bere când se ridică de pe canapea. Dar nici nu mă fac să mă simt aiurea. Sunt prieteni adevărați în felul lor. Ar trebui să-i tratez mai bine.

Nu am vorbit niciodată cu ei despre întâlniri sau despre motivul pentru care am fost dat afară și trimis acasă, dar știu. Iar acum vreau o bere, mai mult decât cafeaua lui Marceau. Ce vor zice dacă mă întorc în living cu trei doze reci? Se vor lua de mine?

Închid frigiderul, mă trag deoparte și mărșăluiesc pe linoleumul obosit până ajung la parchetul scârțâitor de pe hol.

Și, deodată, sunt calm. Fac trei pași rari și ascult prin zgomotul jocului video al lui Landry sunetul călcâielor bocancilor pe lemnul masiv. Asta îmi calmează pulsul, închid ochii și mă lupt să respir.

De parchetul din casa tatălui meu mi-e dor. De felul în care scârțâie scândurile alea atunci când pășești pe ele, fiecare scândură făcând același sunet de fiecare dată. Ca vocea oamenilor.

Glasuri familiare care m-ar putea distrage de la arsenalul de beri din frigider.

Dar uneori sunt prizonier în camera mea, în timp ce tata se uită la televizor, și încep să scotocesc prin lucrurile vechi. Scrisori vechi, cărți vechi. În cele din urmă, cutia aceea veche de trabucuri, de la unchiul. Comandată de pe un site cu specialități. Trabucuri pentru militari. Și de rahat, pe deasupra. Până și Dodge era de părerea asta. Marfa de supermarket de doi bani, imprimată cu logouri militare și vândută la suprapreț. Unchiul a dus cutia la gravat și a scris pe ea: „Lester Doctoru Pleasant”. Gravat pe capac, de parcă ar fi crezut că era porecla mea specială, „Doctoru”. Dar pușcașii marini le spun *tuturor* cadrelor medicale „doctore”. Chiar și medicilor de rahat, care

nu știu ce fac.

Țin cutia de trabucuri pe dulap acasă și pun chestii în ea. Lucruri pe care le-am adus acasă. Plăcuțele de identificare. Diverse nimicuri și chestii. Medaliile mele. Un teanc de programe de la ceremoniile comemorative.

Programele sunt ținute la fund, îngropate. La fund, unde trebuie să sap. Asistentul capelanului făcea câte un program nou pentru fiecare ceremonie comemorativă. Cu toate astea, arată toate cam la fel. A schimbat doar numele și poza. Poate a pus un alt citat din Scriptură în câte unul, depinde.

E bine că am o cutie în care pot ține lucrurile astea. Pozele stau deasupra. Apoi medaliile. Apoi nimicurile și alte chestii. Apoi ceremoniile comemorative. Le pun în ordine. Întâi, sergentul de artilerie Stout. Apoi Marceau.

Un lunetist l-a doborât pe Marceau în Fallujah, în ziua aceea de pe Phase Line Fran, pe când ne întorceam de la livrarea aparatelor de aer condiționat. Înaintam spre vest prin oraș, mai târziu decât de obicei. Prea mult trafic. Soarele de după-amiază care ne picta. Marceau era în turela autoblindatei din frunte. Locotenentul îl trimisese acolo la o oprire de securitate, după ce părăsisem avanpostul armatei irakiene. Zisese că prea îl ținuserăm pentru noi și că era rândul autoblindatei din frunte să aibă cel mai experimentat mitralior.

Lunetistul a strecurat glonțul printr-o cusătură a jachetei lui de flak. Fix pe la subsuoară și în inimă. Dementă împușcătură. Toată lumea a auzit-o, dar nimeni nu știa că Marceau fusese lovit, ancorat în turelă cum era.

Gomez a intrat pe recepție și ne-a spus tuturor să trecem podul. Să scăpăm din oraș și să stabilim un cordon. Să ne socotim acolo. Locotenentul n-a zis nimic, așa că presupun că a fost de acord.

Echipajul de vehicule și-a dat seama că ceva nu era în regulă la popasul de securitate, văzându-l pe Marceau atârnând acolo, cu sângele scurgându-i-se prin pantaloni. Caporalul Watkins, comandantul vehiculului, a țipat în radio, lucru care nu se face. A intrat peste toată pălăvrăgeala, peste discuția cu cinciurile și douăzeci și cinciurile.

— Medic! Medic!

Dodge, cred, a înțeles ce se întâmpla înaintea noastră, înaintea tuturor. Poate din tonul vocii lui Watkins. Din felul în

care nu putea controla decibelii. Dodge a știut că nu era o gleznă luxată. Și-a desfăcut centura de siguranță și și-a scos căștile radio.

Locotenentul Donovan a încercat să-l oprească.

— Așteaptă, a spus el. Dodge, nu suntem în siguranță.

Cu jumătate de gură, totuși. Ca și când nu s-ar fi putut convinge nici pe el însuși. Dodge nu a auzit, oricum. Deja sprinta pe autostradă către vehiculul lui Marceau.

Locotenentul Donovan a întors o pagină din agenda lui și a schimbat frecvența radio.

— Șerifule, aici Hellbox 5–6, fii pe recepție pentru evacuarea victimelor, linia nouă.

Și-a luat apoi degetul de pe butonul de transmisie și i-a spus lui Zahn:

— Ia-o într-acolo. Dă-i bătaie.

— Pe mă-sa!

Zahn a scuipat în sticla lui pentru resturile de tutun mestecat și a ambalat motorul.

— Pe mă-sa! Pe mă-sa!

Locotenentul Donovan s-a întors în scaun și m-a întrebat:

— Ești gata, doctore?

Am dat doar din cap, cu inima bătându-mi în gât ca un ciocan și cu limba săltându-mi în cerul gurii ca o minge de baschet.

Zahn a oprit brusc și am sărit cu trusa. În timp ce alergam, l-am văzut pe Dodge scoțându-l pe Marceau țeapăn din turelă. Ca un pompier vânjos, Dodge cel slăbănog și mărunțel. Și-a strecurat brațele pe sub jacheta de flak a lui Marceau și l-a ridicat pe capota autoblindatei. O mulțime de pușcași marini așteptau lângă tamponul din față. Watkins și Gomez l-au luat, l-au întins pe pavaj și i-au deschis jacheta ca să caute rana.

Am fugit către ei și am strigat:

— Opriți-vă! Opriți-vă! Lăsați-i pe el jacheta de flak! M-am lăsat într-un genunchi și mi-am deschis trusa.

Totul era la locul său. Am întins mâna după bandajul de compresie. După kitul de ventilație. Seringa de morfină. Nici nu trebuia să mă uit.

L-am auzit pe locotenentul Donovan vorbind la radio în spatele meu, solicitând linia nouă.

— Linia unu. Ruta Michigan, aproximativ două sute de metri la vest de podul peste râul Eufrat. Urmează o rețea electrică…

I-am luat pulsul lui Marceau. Nimic. Dodge s-a lăsat în genunchi lângă mine. I-am luat mâinile și i le-am pus pe pieptul lui Marceau.

— Apasă. Așa. Fă-o continuu, o dată la trei secunde.

A dat din cap.

— Înțeleg, Lester.

Apoi am găsit rana de intrare sub subsuoară. L-am auzit pe locotenentul Donovan vorbind încă rar și calm la radio.

— Linia trei. Intervenție chirurgicală urgentă…

Sângele din rana lui Marceau se scurgea pe pământ. Nu mai era pompat de inimă.

Fusese făcută țăndări de glonț. Am știut-o din prima clipă în care l-am atins. Am ridicat capul către Gomez și Watkins. Mi-au scrutat fața în căutarea unui indiciu, așa că am zis:

— Mergeți și aduceți-mi targa.

Au dat din cap și au luat-o la fugă, crezând că ajută.

— Linia opt. Zona de aterizare marcată de fum…

Marceau era mort. Pupilele lui erau fixe și dilatate. Dar am continuat să mă ocup de el.

Nu vă pot spune de ce, nici măcar azi. Dar am pus un bandaj de compresie pe gaura din care izvora sânge, l-am ancorat de targă și l-am pregătit pentru transfer. Dodge continua să-l apese pe piept. Ne ocupam de un cadavru, în timp ce toată lumea privea și spera. Când a aterizat elicopterul, câteva minute mai târziu, Dodge și Gomez au ajutat la cărarea târgii.

Medicul de pe elicopter a aruncat o privire spre Marceau și a știut cum stau lucrurile. Nici măcar nu am încercat să-l duc de nas. Mi-a aruncat o privire cruntă – frustrată. Aproape furioasă. Și știam de ce. Zburase până acolo și aterizase într-un punct dificil. Degeaba. Pentru un cadavru. De dragul fanteziei mele, pentru că eu mă prefăceam. Dar medicul de pe elicopter nu m-a turnat la Gomez sau la Dodge. A luat în tăcere corpul lui Marceau, iar elicopterul l-a dus înapoi la Taqaddum.

Gomez, Dodge și cu mine am dat fuga înapoi la cordonul unde Zahn staționase echipa convoiului și toți cei care nu stăteau de pază au făcut un cerc. Pușcașii marini de la pază ascultau cum ne rugam – „Protejează-l pe fratele nostru, o, Doamne” – în timp ce scrutau orizontul și așezau mitralierele masive în turele, căutând ținte. Căutau ceva în care să tragă. Simțeau o nevoie atât de puternică de a trage în ceva, că îi

înnebunea. Toate armele acelea, toată muniția, toate inutile. Nimic în care să tragi.

Și trusa mea medicală era la fel de inutilă. Cu toate la locul lor. Totul așezat în așa fel încât să le găsesc repede. Dar ce conta? Nu conta deloc.

Ne-am întors la Taquaddum înainte de cină, dar nimeni n-a vrut să mănânce. Gomez a ținut plutonul în jurul cazărmilor, în timp ce locotenentul Donovan și sergentul Dole s-au îndreptat spre cortul de traume.

I-am văzut întorcându-se de departe.

Toată lumea se uita la ei, căutând un indiciu legat de ceea ce știam deja. În curând aveau să afle și ei.

— Acum, asta trebuie să rămână în familie, a început locotenentul Donovan. Comunicare minimă, condiția numărul unu. Nu sunați acasă. Nu trimiteți e-mailuri. Lăsați ofițerul de la notificări să o anunțe pe mama lui, înainte să citească în ziar sau să vadă la știri.

Maiorul MacMannis se uita la locotenentul Donovan de pe treptele clădirii de comandă, stând cu brațele încrucișate. Pușcașii marini de la celelalte plutoane se întrerupseseră din ceea ce făceau și ascultau și ei.

— Nu putea face nimeni nimic, a spus Donovan. A murit pe elicopter.

Inventase asta special, ca să mă protejeze? Avea vreo idee despre micul spectacol pe care îl regizasem, cu toate bandajele acelea puse pe un cadavru? Alegea să nu mă toarne?

Chiar atunci mi-am amintit de seringa cu morfină din buzunarul lateral. Nu apucasem să o folosesc pe Marceau, dar era deja notată ca fiind folosită. M-am gândit să o arunc, să-i fac vânt în deșert ca pe un gunoi. Dar m-am oprit. La început pentru că nu voiam să fac mizerie, oricât de nebunesc ar putea părea. Apoi m-am gândit că cineva ar putea s-o găsească și m-ar băga în bucluc.

După care m-am gândit la toate armele alea inutile. La toată inutilitatea de acolo. Mi-a venit să fac ceva folositor. Orice. Așa că m-am dus la rulota pe care o foloseam pe post de baie. Vestea despre cele întâmplate se răspândise deja în întreaga companie și pușcașul marin de serviciu din Plutonul de Combustibil Engros mi-a evitat privirea, prefăcându-se că se uită după graffiti în toalete.

M-am închis în cea mai îndepărtată cabină de pază. Un iepure cu un penis absurd era desenat acolo. Personajul tipic al lui Marceau, mâzgălit cu markerul exact deasupra hârtiei de toaletă. Iepurele râdea, dansa step și defeca în același timp, cu o bulă de dialog în care scria: „Ți-am lăsat un mic cadou!”

Mi-am înfipt seringa în picior.

În timp ce așteptam să simt ceva, mi-am scos pixul din buzunarul de la piept și am scris: „James Marceau. 1986–2006”.

Apoi, când am început să scriu „Sergent de artilerie William Stout”, m-a cuprins un nor de indiferență și nici măcar nu mi-a mai păsat dacă termin de scris. Am strecurat seringa folosită în buzunarul lateral al pantalonilor și m-am întors în complex, plutind până în patul din cazarmă.

Mă simțeam mai bine. Am dormit bine toată noaptea.

După o lungă perioadă în sălbăticie, Huck începe să dea înapoi. „Tândăleam și eram plin de voioșie, nefăcând mai nimic toată ziua, în afară de fumat și pescuit”, reflecta el. „Se scurseseră două luni sau mai bine, iar hainele mele ajunseseră să fie zdrențuite și murdare și nu mai pricepeam cum de-mi plăcuse atâta să stau la văduvă, unde trebuia să te speli, să mănânci din farfurie, să te piepteni, să mergi la culcare și să te scoli la timp, să stai mereu aplecat deasupra vreunei cărți și să te cicălească bătrâna domnișoară Watson fără preget.”

Cititorul arab se poate identifica. Cât de ușor ar fi să dăm la o parte secolul XX, cu orașele și cu războaiele sale provocate de avuția bazată pe petrol, și să ne întoarcem la corturile noastre de beduini. Totuși, regresul lui Huck conține o poveste moralizatoare.

Tot un zâmbet și-o prietenie

Facem ocolul pieței principale din Sousee – eu cu colegii mei de apartament și cu fetele acestea drăguțe. Strigăm să vină Ben Ali din Tunis și să înfrunte dreptatea. Țipăm numele lui Muhammad Bouazizi. Fluturăm steaguri tunisiene și cântăm cântece stupide.

Mă gândesc la Lester – la cum nu i-a mai plăcut muzica și cum m-a făcut să nu mai ascult trupe după treaba cu Marceau. Cum în trusa lui medicală a ajuns să fie debandadă și cum a început să fure pastile.

Cu fiecare tur pe care îl facem în jurul pieței, împinși de mulțimea care scandează și mărșăluiește, mă las dus tot mai departe de colegii mei de apartament și de noile lor prietene. Sunt cu toții cupluri acum, împerecheați frumos unii cu alții, iar eu nu-mi voi mai găsi locul în toată treaba asta când protestul lor se va transforma într-o petrecere. Ceea ce va fi curând, cred. În curând voi mai putea dispărea, iar ei nu vor observa. Mă pot duce acasă să scriu. Dar mulțimea se oprește brusc după cea de-a cincea tură în jurul pieței. Un student de la universitate a găsit o portavoce, ca aceea pe care m-a lăsat Mulasim s-o folosesc, și stă într-un balcon, îndemnându-ne să ne organizăm. Ne spune să blocăm intrările în piață, astfel încât poliția lui Ben Ali să fie nevoită să-și croiască drum cu scuturile, creând astfel o scenă pentru cameramanii de la știrile străine care aleg să nu iasă în evidență, rămânând camuflați în mulțime.

Colegii mei se entuziasmează de această turnură a evenimentelor și nu mai pot să plec acum. Mă târăsc cu ei și cu noile lor prietene ca să aranjăm niște autobuze pentru a bloca una dintre intrările în piață.

Una dintre fete, cea mai drăguță, mă apucă de braț și mă trage deoparte. E o cameră de televiziune acolo, îmi țipă ea în ureche. Trebuie să merg să vorbesc în engleză pentru mișcarea de eliberare. Trebuie să spun lumii povestea noastră și de ce vom câștiga.

Întotdeauna vorbesc engleza în numele unor nesăbuiți.

A doua zi după ce am pictat firma afacerii, Hani a vândut prima Coca-Cola americanilor. Erau un convoi mic acei primi americani – doar patru autoblindate care veneau să ne vadă.

Erau pușcași marini de la infanterie, știu asta acum. Nu duceau provizii nicăieri și nu reparau hârtoape, li se zice Infanteriști. Pușcași marini care nu ies la treabă decât pentru a căuta teroriști cu care să se lupte. Scutiți de chestiunile mărunte, cum ar fi să-și aprovizioneze tovarășii cu mâncare și cu apă sau să construiască puncte de control, ei se concentrau doar asupra celei mai războinice sarcini.

Convoiul lor a văzut semnul și a tras brusc pe dreapta. Pușcașii marini de la infanterie s-au scuturat de praf și au ieșit din vehiculele lor, strigându-și instrucțiuni răstite unii altora, cu armele sus, suspectând vreo șmecherie.

Hani nu era speriat și recunosc că acest nou curaj al lui m-a surprins. Avea curajul unui om de afaceri, ieșind în drum cu Coca-Cola sub braț. A zâmbit și le-a făcut semn să vină mai aproape. A continuat să zâmbească chiar și atunci când ei au îndreptat pușile asupra lui.

Mundhir și Abu Abdul, Haji Fasil și cu mine, am rămas în spate lângă casa de la fermă. Le-am spus să ridice mâinile.

— Vă vor percheziționa, le-am spus. Și clădirile la fel. E ceva ce nu le va plăcea, Haji?

Haji Fasil și-a pus mâinile în spatele capului și a ridicat: din umeri.

— Cu voia lui Dumnezeu, nu. Dar presupun că vom afla. Mundhir a oftat, deja plictisit. Stătea aproape de Abu;

Abdul, asigurându-se că picioarele li se ating, fiind gata în orice clipă să păsească în fața bătrânului dacă avea să fie nevoie.

Un pușcaș marin a trântit la pământ Cola lui Hani. Un altul l-a controlat sub cămașă și i-a pipăit blugii. Apoi, cei doi pușcași marini l-au împins pe Hani spre casa de la fermă.

Hani continua să zâmbească, chiar și cu mâinile la ceafa, purtându-se tot timpul prietenos. Tot un zâmbet și-o prietenie.

Ceilalți pușcași marini mișunau prin fermă ca niște fantome și patru dintre ei au venit în spatele nostru pentru a prelua controlul asupra vetrei. Ne-au țintuit, cu pușile la umăr și cu ochii la împrejurimi. Strigau în engleză și într-o arabă stricată:

— Mâinile! Mâinile! La tetharek! Edeik! Edeik! Nu mișcați!

Am rămas nemișcați. Un pușcaș marin și-a aruncat arma la spate și ne-a împins pe un buștean, unul câte unul, cu mâinile lui grele, acoperite de mănuși. După ce ne-am așezat cu toții,

ne-a spus să ne împreunăm degetele la ceafă.

Am tras cu ochiul la Mundhir, sperând că nu va sări să-i ia apărarea lui Abu Abdul. Din fericire, pușcașul a fost blând cu bătrânul, iar Mundhir s-a supus.

Pușcașii marini au așteptat să vadă dacă ne vom mișca sau dacă vom încerca să o luăm la fugă. Simțeam fiecare armă, fiecare țeava, toate ațintite spre spatele meu. Pielea mă ardea și mă gâdila. Simțeam glonțul care aștepta pe fiecare țeavă. Așteptând ca eu să fac o greșeală. Inima îmi bătea nebunește și respirația mi-a devenit sacadată și fierbinte. Ceilalți pușcași l-au condus pe Hani la fiecare colibă de chirpici, privindu-l în ușă. Așteptau o reacție, acum știu. O undă de frică. Își făceau griji că poate puseserăm capcane și voiau ca Hani să știe că va muri primul dacă era într-adevăr așa.

După ce au terminat de percheziția, l-au așezat pe Hani pe bușteanlângă noi și l-au contactat pe ofițerul lor prin radio. Ofițerul, un negru cu brațe musculoase care se iteau prin uniformă, s-a apropiat însoțit de un interpret. Mușchii păreau să-i rupă mânecile. Interpretul gras, din Kuweit, judecând după accent și după ceasul scump, ne zâmbea afectat. Era chiar mai tânăr decât mine.

— Bună dimineața, sunt locotenent Pederson, ne-a spus ofițerul în engleză. Uitați, ne pare rău că trebuie să vă percheziționăm așa. Forțele antiirakiene din zonă, tipii cei răi, ne impun să o facem. Trebuie să vă pun totuși câteva întrebări. Trebuie să vă întreb ce faceți aici. Cine sunteți. Toate rahaturile astea.

Apoi a arătat către interpret.

— Tipul ăsta, Pederson, ne-a spus interpretul în arabă, o să vă întoarcă lumea pe dos. O să v-o tragă rău în cur. Spuneți unde ați ascuns armele. E văr cu Fifty Cent. Nu mint.

— Aveți vreo armă aici? a continuat Pederson. Vreo pușcă? Vreo grenadă propulsată de rachetă?

Apoi s-a prefăcut că are pe umăr greutatea unui lansator de rachete.

— E în regulă dacă aveți o pușcă. Un Kalashnikov de familie.

A râs încet ca pentru sine, apoi a zis:

— Presupun că putem spune că sunteți o familie.

A arătat apoi spre tipul din Kuweit, care ne-a vorbit în arabă în numele lui.

— Voi, takfiri, ați auzit de Abu Gharib? ne-a întrebat el. Va fi mai rău aici. Spuneți-i lui Pederson unde țineți rachetele sau facem o piramidă din voi, goi pușcă, fix acolo. Și facem poze de pus pe internet. Mâine vor fi peste tot pe Myspace.

Am vrut să-mi țin gura. Voiam ca toate acestea să se întâmple în timp ce rămâneam un simplu martor. Dar Hani și Haji Fasil se întoarseră către mine cu sprâncenele ridicate, așteptând să vorbesc. Mi-au trădat secretul, așa că am vorbit.

— Bună, am spus eu în engleză, tușind și dând din cap către locotenent. Putem vorbi normal, dacă dorești. Engleza mea e destul de bună. Mai întâi, vreau să-ți spun că nu sunt arme aici. Te asigur. Nici măcar pușți. Aceasta este doar o fermă. De asemenea… e o stațiune cu plajă.

Pederson a ridicat brusc din sprâncene.

— Da, probabil că vorbesc engleza mai bine decât tipul acesta din Kuweit, am zis eu arătând din cap către interpret. Și pot să-ți împărtășesc ceva ce ai dori să știi? Tipul tău din Kuweit te minte. Susține că ești văr cu Fifty Cent. E remarcabil dacă e adevărat, căci Fifty Cent este foarte bun. Unul dintre preferații mei. Dar, cu toate acestea, acest tip din Kuweit te minte. Probabil că tot timpul.

Grasul din Kuweit s-a întors către Pederson cu palmele în sus și cu gura deschisă.

— Așadar, da, am continuat eu. În ceea ce privește locul acesta – și pe noi –, suntem simpli negustori. Vindem lucruri pe dolari sau pe dinari, dacă e absolut necesar. Avem Coca-Cola și alte băuturi răcoritoare. Avem, de asemenea, suvenire irakiene pe care să le duceți acasă în America. Nu este afacerea mea, ca să fiu cinstit. Este afacerea lui Hani. Este cel din capăt, care a ieșit cu Coca-Cola mai devreme. Dar vorbește engleza prost.

Pederson a arătat apoi cu degetul spre noi.

— În regulă, vă puteți ridica. Toți. Sus.

M-am ridicat și mi-am băgat mâinile în buzunare. Ceilalți m-au urmat precauți.

— Ce zice Fifty Cent? am continuat eu. Îmbogățește-te sau mori încercând? Exact locul ăsta.

Pederson s-a frecat la ochi și l-a apucat de guler pe grasul din Kuweit, furios de-a dreptul. Arăta către autoblindată cu celălalt deget. Dispari, părea să spună. Am terminat-o cu tine. Nici măcar nu i-a dat băiatului o șansă să se disculpe.

Și, după ce grasul din Kuweit a tulit-o învins, eu și Hani i-am făcut lui Pederson turul Orașului Turiștilor. Mundhir și Abu Abdul și-au reluat treaba la fermă. Haji Fasil a rămas tăcut lângă foc.

Pușcașii lui Pederson s-au împrăștiat, stând de pază. Hani a zâmbit și i-a arătat ofițerului american cel vânjos stocul său de eșarfe pentru cap, șiragurile de rugăciune și banii vechi cu fața lui Saddam. În tot acest timp, am vorbit în engleză în numele lui.

— Hani spune că nu veți găsi articole de această calitate în nicio altă parte în afara Bagdadului, i-am spus lui Pederson. Și fiindcă nu voiam să fie tras pe sfoară, am adăugat încet: Totuși, nu sunt decât niște porcării. Nimeni nu vrea eșarfele astea de cap, de aceea le-a procurat Hani la un preț atât de mic.

Pederson a dat din cap.

— Apreciez că-mi spui asta, chiar apreciez, mi-a spus el.

După tur, Pederson s-a întors la autoblindata lui și a vorbit o vreme la radio. Eu și Hani ne-am întors la vatra focului și l-am așteptat. După ce a terminat cu radioul, Pederson a purtat o conversație cu un alt pușcaș marin. Un sergent, următorul în grad după el, așa părea. Clătinau amândoi din cap și râdeau.

— Ce e amuzant? De ce râd? m-a întrebat Hani.

— Cred că ești ridicol, am spus eu.

Pederson și sergentul său încă zâmbeau atunci când s-au întors.

— A trebuit să scotocim după bani, a spus Pederson. Nu prea umblăm cu bani la noi pe-aici.

Apoi i-a înmânat lui Hani o bancnotă umedă de douăzeci de dolari.

— Luăm răcoritoarele. Ne întoarcem mai târziu după altele. Suvenire și celelalte. Dar astăzi doar sucuri.

Hani a zâmbit și a dus câteva cutii de Coca-Cola la autoblindatele lor.

Pederson m-a tras deoparte.

— Vreau să-ți mulțumesc personal, mi-a spus el. Nu mi-a plăcut niciodată tipul acela. N-am avut nicicând încredere în el.

Am ridicat din umeri.

— Sunt oameni răi peste tot.

— Vom reveni, să știi. Des.

Și-a ridicat ochelarii de soare pentru a mă privi în ochi.

— Desigur. Sunteți bine-veniți. Aduceți-vă slipul pentru înot, am zis eu.

A râs, a scuturat din cap și s-a întors la autoblindată. Hani dansa și râdea în timp ce americanii se îndepărtau. M-a făcut să mă uit la primii lui dolari. L-am felicitat politicos, dar încă nu eram dispus să recunosc că mă înșelasem. I-am spus ce spusese Pederson. Că aveau să mai vină, des chiar. În timp ce Hani zâmbea tot mai larg, m-am întrebat de ce ținuse Pederson să mă privească în ochi.

Nici nu se așternuse praful ridicat de autoblindatele americane când au apărut următorii clienți ai lui Hani. Un camion care ducea motorină de la rafinăria din Baji la sud de Fallujah și Ramadi. Un bărbat mai în vârstă și cei doi fii ai lui, sunniți probabil, au făcut un popas și și-au băut sucurile pe malul apei, în timp ce Abu Abdul le arunca zâmbetul lui știrb și prietenos, oferindu-le pește prăjit.

Apoi am realizat ce încercase să-mi spună Pederson. Vor mai veni după fleacuri, dar vor aștepta și informații. Și m-a cuprins frica.

Într-o săptămână, cât am așteptat până să se întoarcă Pederson, Hani a făcut afaceri bune și a strâns suficient profit din primul său inventar încât să le ofere o cotă generoasă lui Haji Fasil și lui Abu Abdul. Și-a dublat inventarul la următoarea achiziție și tot a reușit să pună deoparte o sumă frumușică pentru călătorie. Suficient cât să ajungem toți trei în Iordan.

Dar nu aducea niciodată vorba de plecare, iar eu nu deschideam subiectul. Dimineața sau seara, când ne adunam cu toții în jurul vetrei focului, conversația o apuca pe alte cărări. Vremea, pescuitul, idei pentru un nou inventar. Hani făcea planuri de viitor, deși nu îndrăznea să folosească acest cuvânt.

Ne-am dat după ritmul vieții de pe lac. Mundhir și Abu Abdul, tăcuți și inseparabili, se trezeau în zori să pescuiască, înainte ca arșița să devină nesuferită. Haji Fasil, deseori cu bani de la Hani, mergea la piața Dra Djilla cam pe la mijlocul dimineții și din nou seara, pentru a-și face vechile afaceri de nădejde. Militanți de toate culorile continuau să cumpere de la el. Dar în parteneriat cu Hani, a început să întrevadă posibilitatea dezvoltării. Poate propriul lui camion. Poate o tarabă în Ramadi Grand Suq.

În ceea ce mă privește, citeam pe un scaun lângă lac și

lucram la teza mea. Îmi lăsasem ultima ciornă în biroul profesorului Al-Rawi de teama punctelor de control, dar aveam destule în minte pentru a face notițe, corecturi și adăugiri pe bucățele de hârtie aruncată la gunoi. Tratam timpul petrecut pe lac ca pe o vacanță. Ca pe un concediu de studii. Mă scuzam de la muncile fermei, pe motiv că eram singurul turist adevărat din Orașul Turiștilor. Era o treabă în sine să fac ca minciuna să fie convingătoare.

Apoi Pederson s-a întors și în curând a ajuns să își facă apariția săptămânal. Activitățile mele de vacanță erau suspendate pe durata acestor vizite și timp de câteva ore îl urmam prin zonă și stăteam de vorbă cu el. Pușcașii marini erau din ce în ce mai puțin agresivi la fiecare vizită, dar se asigurau întotdeauna că autostrada este supravegheată în timp ce ofițerul lor face afaceri cu noi.

Alți potențiali clienți, care treceau pe autostradă în camioane și taxiuri, accelerau când dădeau cu ochii de pușcași marini din Orașul Turiștilor și începeam să mă întreb cât va mai dura până când bărbații din mașinile care treceau, toți membri Ansar al Sunna, Jaish al Mahdi sau ai vreunei alte brigăzi a morții, aveau să își dea seama că americanii nu ne percheziționau și nu ne hărțuiau. Cât va mai trece până când vor deduce că facem afaceri cu ei, bând ceai ca niște prieteni vechi? Știam că trebuia să plecăm până atunci dacă voiam să trăim. Știam că trebuia să-l conving pe Hani.

Spre dezamăgirea lui Hani, Pederson n-a venit cu dolari. A venit cu dinari irakieni, noi și deloc șifonați. Totuși, ofițerul și pușcașii săi au compensat acest neajuns cumpărând o sumedenie de fleacuri, cum ar fi de pildă eșarfe și șiraguri de rugăciune. În mare parte, voiau filme piratate din cinematografele din Hong Kong. Au cumpărat tot ce aveam.

După afaceri, locotenentul Pederson accepta întotdeauna un ceai și stătea cu noi la povești. Traduceam pentru el, dorind să fac bine și sperând să fiu cinstit.

— Spune-mi, Hani, a zis Pederson într-o zi, după o lungă pauză în conversație, ai văzut lume din afara orașului pe aici?

Am încercat să par plictisit, și nu îngrozit de întrebarea lui.

— Hani, am spus eu, vrea să știe dacă am văzut vreun străin…

Înainte să-l pot avertiza să aibă grijă ce zice, el a răspuns

bucuros:

— Sigur. Tipi din Siria. O mulțime de sirieni. Și niște egipteni. Majoritatea duc îngrășământ la ferme. I-ai văzut și tu, nu-i așa, Kateb?

Pederson auzise deja cuvintele, pronunțiile în engleză și arabă fiind suficient de asemănătoare, așa că nu mai aveam șansa de a minți.

— Siria și Egipt, am spus. A văzut domni din Siria și Egipt.

Pederson a sorbit din ceai și mi s-a adresat direct mie.

— Dar tu, Kateb? Ai văzut străini de loc?

— Sigur. Nu locuiește nimeni aici în afară de noi. Toată lumea e străină.

Pederson a zâmbit.

— Corect. Ce-ar fi să facem o plimbare pe malul lacului, doar tu și cu mine?

L-am urmat pe plajă, în timp ce Hani aduna teancuri de dinari de la pușcașii marini, în schimbul filmelor piratate pe care scrisesem în engleză cu un marker negru.

— E un loc frumos, Kateb, a început Pederson. Singurul popas pe o distanță de mile întregi. Toată lumea trece pe aici și pun pariu că jumătate din ei se opresc.

— Acesta a fost planul lui Hani, am răspuns eu. Și funcționează pentru el. Dar, după ce locul acesta ne va aduce suficienți bani, vom pleca.

Pederson s-a încruntat.

— Unde plecați? Înapoi în Bagdad?

— Nu. Mergem în Iordan mai întâi, iar de acolo vom călători cam oriunde ni se va acorda viză.

— Renunțați la Irak? m-a întrebat el, părând confuz.

— Ducem lipsă de oameni buni, am răspuns eu. Și, fără oameni buni, nu vom avea o țară bună.

Vorbeam serios, dar Pederson a zâmbit ca și când aș fi făcut o glumă.

— Nu pleca fără să mă anunți, a spus el. Iar dacă te răzgândești, vino și caută-mă în Ramadi. Avem nevoie de interpreți buni. Aveam de gând să-ți dau asta.

Mi-a înmânat un plic cu hârtii, pe care l-a scos din jacheta lui de flak.

— Ascunde-l până când vei avea nevoie de el. Dar, dacă ești interesat, dă-i-l gărzii de la Centrul Guvernamental, îți va

permite să intri.

Am strecurat plicul repede în pantaloni, înainte ca Hani sau Mundhir să-l vadă.

— Sucran, am spus eu.

— Probabil că nu. Dar mulțumesc.

Ne-am întors la vatra focului, unde Hani își număra banii. Îmi dădeam seama după concentrarea cu care privea bancnotele că nu văzuse plicul și am decis să păstrez secretul.

— Mi-a făcut plăcere, ca întotdeauna.

Pederson și-a dus mâna la inimă în semn de mulțumire, după cum învățase de la noi.

I-am strâns mâna, ferm ca un american, și l-am privit în ochi. După ce americanii au plecat, l-am întrebat pe Hani de afacerea lui.

— Avem nevoie de mai multe filme, a spus el. Le cumpără pe toate. Nu a mai rămas nimic pentru camionagii.

— Camionagiii cumpără filme?

— Filme americane de acțiune în mare parte.

Am deschis gura să spun „Ce ironic”, dar deja se îndepărtase. Se ducea la cufărul în care-și ascundea bănetul.

După ce a plecat, l-am văzut pe Haji Fasil în pragul ușii și mi-am dat seama după expresia de pe fața lui că știa despre plic.

— Vii înăuntru un moment, Kateb? m-a întrebat el.

— Sigur. Aș vrea să trag un pui de somn.

Înăuntru, nu am mai pierdut timpul. Am scos pur și simplu plicul de sub chiloți și i-am dat drumul pe podea.

— Acte ca să lucrez pentru americani în Ramadi. Nu bani, în caz că tu credeai că aș putea înșela grupul.

Am trecut pe lângă Haji Fasil și m-am îndreptat spre camera unde-mi țineam cartea și notițele, considerând conversația încheiată. Dar când m-am întors, am văzut că luase plicul în mâini și încerca să ridice o lespede de lângă fereastră, sub care să-l ascundă.

— Nu e nevoie de asta, Haji, am spus eu confuz. Putem să-i dăm foc și gata.

Haji Fasil s-a ridicat și m-a tras de umeri, până sub nasul lui.

— Trebuie să păstrezi hârtiile astea, Kateb!

— Haji, mă duc în Iordan…

— Cu bani de pe sucuri? Nu fi prost!

Apoi am auzit o mașină oprind pe autostradă și sunetul

familiar al clienților irakieni care așteptau ca pușcașii marini să plece înainte de a se apropia. Haji Fasil s-a lăsat în genunchi ca să termine de ascuns plicul și, când s-a ridicat în picioare, a șoptit:

— Tu și Hani aveți o soartă diferită. Trebuie să știi asta.

Am auzit portierele mașinii și pe Hani dând fuga spre noii noștri oaspeți.

— Nu, Haji, am spus eu. Mi-e teamă că te înșeli. Hani este fratele meu. Mundhir s-ar putea să rămână și aș fi fericit pentru asta, dar eu și Hani avem planuri și acestea nu includ un cuțit la beregată în deșertul ăsta.

Afară, l-am auzit pe Hani strigându-mă.

— Atunci, du-te, a spus Haji Fasil. Lasă-l cu mine, iar eu îl voi duce în sud, poate la Ramadi. Se va descurca mai bine fără tine aici.

M-am uitat la lespedea murdară, gândindu-mă la hârtiile americane ascunse sub ea.

— Nu-l părăsesc, am spus eu.

Hani m-a strigat din nou. Devenea insistent.

— Trebuie să merg să văd ce vrea Hani, am spus, trecând pe lângă Haji Fasil și ieșind pe ușă.

În timp ce ochii mi se obișnuiau cu lumina puternică, l-am auzit pe Hani spunând:

— Ai vizitatori, Kateb.

Când vederea mi-a revenit, am văzut vechiul Mercedes negru de pe aleea din Bagdad și pe tatăl și pe fratele meu stând lângă el.

Raport post-acțiune:

Tendințe în activitatea inamicului

1. *Dispozitivele explozive improvizate se schimbă, trecându-se de la proiectile de artilerie la șarje cu azotat de amoniu. Insurgenții amestecă îngrășământul cu motorină și ambalează compusul exploziv rezultat în saci de plastic. Dispozitivele au puține componente metalice, ceea ce le face greu de detectat.*
2. *Noile dispozitive de bruiaj ale coaliției sunt din ce în ce mai eficiente în împiedicarea detonărilor la distanță. Ca urmare, declanșatoarele activate cu ajutorul telefonului mobil și al radioemițătoarelor sunt din ce în ce mai rare.*
3. *Forțele antiirakiene trec de la detonarea la distanță la declanșatoare operate de victimă. Insurgenții construiesc plăcuțe de presiune din doi sau mai mulți conductori metalici, destinați să se comprime sub greutatea vehiculelor coaliției. Compresia conductorilor metalici încheie circuitul, permițând tensiunii electrice dintr-o baterie să activeze cablul de detonare.*
4. *Un temporizator de la mașinile de spălat asigură întreruperea circuitului între declanșator și baterie. Tehnica aceasta le permite insurgenților să planteze un dispozitiv și să se retragă la o distanță sigură înainte de armarea efectivă a dispozitivului.*

Cu stimă,
PE. Donovan

Luptă dreaptă

Conform planului, mă întâlnesc cu Paige în portul din West End, sâmbătă după-amiaza. Stau pe margine, în timp ce ea examinează fiecare centimetru al bărcii *Sentimental Journey.* Nu râde tare, cum mă temeam inițial că va face când va da cu ochii de epavă, dar nici nu mă încurajează.

— Tare îmi plac bărcile astea vechi, spune ea. Cele noi nu au liniile astea, cu pupele înalte și cu bordajele înguste. Frumos. Dar ar trebui să știi că există un motiv. Nu va fi la fel de rapidă sau de stabilă ca bărcile cu design modern.

— Am citit despre asta, contracarez eu.

— Spune tipul care nu a fost niciodată pe o barcă cu pânze.

Apoi îi vine un gând și se încruntă, rostind entuziasmată:

— Știi ce?

Părăsim dărăpănăturile mucede ale portului municipal și ajungem pe cheiurile proaspăt curățate ale Clubului de Iahting din Sud, la o Catalina cu carenă albastră, numită *Smile.*

— Tata era un mare fan Beach Boys, îmi explică ea.

— Nu mai e?

— Nu. Vreau să zic că a… S-a dus acum câțiva ani, spune ea.

Și, înainte să apuc să-mi cer scuze și să-mi ofer condoleanțele, adaugă:

— *Smile* nu mai e așa de bine întreținută cum era odată. Așa că nu trebuie s-o iei ca pe un exemplu pentru cum ar trebui să o menții pe-a ta când va fi gata.

Înțeleg aluzia și renunț la discuția despre tatăl ei.

Paige îmi spune să stau nemișcat într-un colț al cabinei și să nu ating nimic. Se învârte pe barcă, manevrând pânzele, cu explicații dintr-un singur cuvânt pentru fiecare lucru pe care îl face, cum ar fi: „funga”, „pânza principală”, „călătorul” și „șmecherul”.

După-amiaza este înnorată și rece, iar lacul e cenușiu și neprimitor. Suntem singura barcă ce părăsește portul. Rolele încep să se învârtă, în timp ce la prora se aprinde lumina de navigație la capătul digului, iar barca începe să prindă avânt.

— Încă nu navigăm, remarcă Paige pe deasupra zgomotului eșapamentului.

— Sunt doar valurile. Ca să știi. Mergem cu motorul încă.

Mă strâng de frig, cu bărbia în piept și cu mâinile în

buzunarele hainei, și mormăi:

— Mersi pentru pont.

Probabil că par rănit – sau pur și simplu nefericit –, căci se încruntă și îmi oferă o ramură de măslin.

— Poftim, spune ea. Du-te la catarg. Când îți spun, începe să tragi de funia aia, funga, trage ca lumea de ea. E grea.

Dau din cap aprobator și ies cu grijă din cabină, ținându-mă mereu cu o mână de barcă.

— Acum, spune ea, oprind motorul. Trage.

Trag tare de funie și aud cilindrii pânzei principale scârțâind și alunecând cu greu prin canelura catargului. Nu glumise când spusese că barca își depășise termenul de mentenanță. Dar mă cuprinde entuziasmul și, după ce mai trag de cinci ori, pânza principală e sus. Leg funga într-un nod complet stângaci și mă îndrept către cabină.

În timp ce mă așez, Paige trage de cârmă spre ea. Pânzele se umflă și înțepenesc, iar prora se întoarce. *Smile* se înclină deodată pe o parte și prinde avânt. Paige se înfige în albia adâncă a unui val înspumat. Simt o gâdilătură de încântare în adâncul stomacului când despicăm creasta valului. Închid ochii și nu bag în seamă pulberea fină de apă ușor sărată din lac care mă împroașcă pe față. Cumva, în visurile mele, mi-am imaginat perfect mișcarea aceasta.

Când deschid ochii și ridic privirea, Paige îmi zâmbește larg, într-un fel pe care nu-l recunosc. Părea să fi dat drumul la ceva, ca și cum ar fi tras de un resort care îi ținea mușchii obrajilor întinși pe pomeți.

— Îți place la nebunie, nu-i așa? întreabă ea radioasă.

— Da.

Cam după vreo oră, mă lasă să trec la cârmă. Vibrația cârmei de lemn în palmă îmi face inima să bată nebunește. Facem ture în sus și în jos pe lungimea lacului, cam la două sute de metri de mal. Vorbește întruna, explicându-mi scopul exact al fiecărui vinci, al fiecărei linii și curbe. Îmi arată pas cu pas ce trebuie să fac ca să o iau în direcția vântului sau ca să las vântul în spate.

Când întorc brusc cu vântul în spate, mă mustră zâmbind:

— Cârmește ușor. Serios.

Trag brusc de cârmă.

— Ticălosule. Cârmește *ușor.* Aproape că m-ai aruncat peste bord.

La amurg, o ajut să lase pânzele jos și arunc ancora. Privim cum răsare luna. Lipită de mine sub o pătură mirosind a mucegai, Paige îmi povestește despre un prieten care are un spațiu pe un șantier naval acoperit, pe care l-aș putea închiria probabil ieftin, folosindu-l pentru a lucra la *Sentimental Journey*. Îi prind chipul între palme și o întrerup în mijlocul propoziției cu un sărut. Se lasă moale în brațele mele și expir abandonându-mă, în timp ce ea îmi răspunde la sărut.

Cum nimic din tot ce facem, oricât de tare ne-am băga unul în altul, nu ne ține de cald, coborâm sub punte. În cele din urmă, cu greu, adormim.

Dimineața, după ce ne întoarcem în port cu motorul pornit și după ce o ancorăm pe *Smile* în dana de acostare, îi promit că mă voi întâlni cu ea la Molly, joi seara, pentru a bea un pahar cu colegii.

— Au reducere la High Life, spune ea. Doar un dolar.

— Nu e decât hârtie, nu-i așa? spun eu, strângând funiile dinspre prora, cu o siguranță recent dobândită în încheieturi.

Paige nu răspunde. Nu râde. Își ia o mină serioasă și grijulie în timp ce mă așteaptă pe chei. Arătându-mi că e gata să audă mai mult. Mai mult despre povestea aceea cu banii arși. Mai mult despre bătrânul cu fân. Mai mult din orice aș dori să-i spun. E pregătită să asculte.

Și, de nicăieri, mă cuprinde groaza. Gândul de a bea bere responsabil în public aproape că mă împinge în ghearele panicii. Îmi imaginez că stau lângă ea zâmbind, iar colegii îmi pun întrebări și tot ce vreau să mă ascund în cea mai mică și mai întunecată cămăruță din oraș, până când voi fi sigur că au uitat de mine. Mă lupt cu senzația asta în timp ce mergem prin parcare către mașinile noastre. Dar ceva s-a stins în mine. Sunt politicos și o sărut de rămas-bun cât de sincer pot, dar sunt sigur că a observat și ea.

Petrec duminica precum un somnambul și mă întorc la lucru luni dimineața. Stall nu mai este la fel de prietenos ca vineri după-amiaza, dar nu protestează când îi spun că voi lucra la analizele lui Sullivan toată ziua. Se preface dezamăgit când îi spun că nu voi avea timp să luăm prânzul, de parcă ar fi vrut să anuleze chiar el, dar nu știa cum.

Ies din biroul lui Stall și o iau agale pe hol către măsuța mea din colțul fără ferestre. Teancul de sarcini de documentare mă

face să mă simt în largul meu. Faptul că am atât de mult de lucru e un dar, un motiv de a mă ascunde toată ziua, concentrându-mă în tăcere asupra sarcinilor, fără a schimba o vorbă cu nimeni.

Treaba asta susținută ar putea dura până joi seara, dându-mi un motiv să-mi încalc promisiunea făcută lui Paige. Treaba asta m-ar putea urma chiar de la birou acasă. Când mama îmi va trimite un e-mail întrebându-mă de ce nu răspund la telefon, voi putea susține cu conștiința împăcată că am fost prea ocupat.

Mă așez la birou, sortând sarcinile de documentare ale lui Sullivan, și încerc să mă conving că se va aștepta să o trag în piept. Nu o voi surprinde, îmi spun, luptându-mă cu impulsul de a-mi face zob mobilul, astfel încât să nu fiu nevoit să-i văd mesajele nedumerite, în timp ce orele se scurg joi seara.

Mi-e dor de centrul telefonic. De inaccesibilitatea de acolo. Coada de oameni așteptând să sune acasă. Conexiunea proastă. Mirosul aspru de detergent industrial. Toate motive întemeiate pentru a încheia convorbirea atunci când trebuia.

De ziua mea, la scurt timp după ce a murit Marceau, m-am dus la centrul telefonic înainte de masa de seară. Funcționarul temporar, un puști slăbuț cu păr negru și lung până la umeri, mi-a dat un card liniat cu un număr pe el și mi-a făcut semn către zona de așteptare, înainte de a se lăsa iar pe scaun, uitându-se la o telenovelă filipineză pe laptop.

M-am așezat și am așteptat să-mi vină rândul să sun acasă, măsurându-l pe tipul din garda națională, de vârstă mijlocie, din cabina mea. Încercam să-mi dau seama după cum arăta cam cât voi avea de așteptat. Slăbănog și cocoșat în uniforma lui militară, avea părul grizonant și fața brăzdată de riduri adânci. Devenise mai firav, în vreme ce alți bărbați de vârsta lui se îngrășaseră. L-am recunoscut după postul pe care îl avea în sala de mese, unde stătea pe un taburet, asigurându-se că pușcașii marini se spală pe mâini. Asta era toată treaba lui. Întotdeauna era ciudat să vezi un soldat de patruzeci de ani. Era ciudat pur și simplu faptul că Garda Națională era acolo.

M-am uitat cum aranja cinci carduri de apel pe pupitru, formând de patru ori până a reușit să găsească un număr care să funcționeze. Când cineva din America a răspuns, s-a aplecat și a spus iute:

— Pune banii la loc în cont.

Sângele îi urcase la cap, înroșindu-i ridurile de jos în sus.

— Pune banii la loc în cont ca să am din ce să trăiesc când mă întorc acasă.

M-a văzut privindu-l, așa că m-am întors în altă parte, ca să nu-l stânjenesc.

— Pune banii la loc în cont. Pune banii la loc în cont. Pune banii la loc în cont, continua el să spună.

De fiecare dată mai tare. Apoi, femeia asta din America, cine o fi fost, a trecut la atac. Soldatul din Garda Națională s-a lăsat pe scaun și a încercat să potolească atacul rostind scurt:

— Sarah. Sarah. Sarah.

M-am uitat din nou spre el – ținea telefonul departe de ureche, în timp ce ea țipa. A închis ochii, liniștit pentru un moment, apoi a renunțat. A trântit receptorul în furcă, și-a luat arma și a trecut pe lângă mine. Nimeni din cort nu părea să observe sau să-i pese.

M-am dus la pupitrul gol, m-am așezat și am scos cardul din buzunarul de la piept. Era un dar de la sora mea, o mie de minute trimise cu rugămintea să-i sun pe părinții noștri cel puțin o dată pe săptămână.

Am format și m-am uitat la ceas în timp ce telefonul suna. Nu țineam niciodată minte diferența de fus orar dintre Irak și Alabama. Mama a răspuns înainte să închei socoteala.

— Reședința Donovan.

— Bună, mamă. Sunt eu, Pete.

— O… Pete!

— Scuze, am uitat să verific. Ce oră e acolo?

— E în jur de nouă dimineața. O dimineață încântătoare. Cât mă bucur să te aud! La mulți ani! Te simți *bine* de ziua ta?

— Da. Mulțumesc.

— Vrei să vorbești cu tatăl tău un pic?

— Da.

— Atunci, stai să dau fuga să-l chem.

Am auzit-o ducându-se pe veranda din spate și strigându-l. Ușa cu plasă se trânti și în minte îmi apăru imaginea marginii albe și a plasei negre. Dincolo de ea, o lume verde. Briză, păsări și insecte bâzâind în pini. Ușa se deschise și călcâiul unui bocanc atinse podeaua bucătăriei. Apoi am auzit-o pe mama spunând:

— E Pete. E ziua lui.

Tata luă telefonul.

— Fiule?

— Bună, tată.

— La mulți ani!

— Mulțumesc.

— Sărbătorești în vreun fel acolo? Un tort sau ceva?

— Nu. E doar o zi ca oricare alta.

Cu o zi înainte avusese loc ceremonia de comemorare a lui Marceau. Nu i-am spus. În schimb am întrebat:

— Ce faci astăzi?

— O, nu prea multe, lucrez în curte. Încerc să împiedic iarba cățărătoare să înghită pinii.

— Cum merge?

— Ei bine, nu e tocmai o luptă dreaptă, dacă știi ce vreau să zic. Iarba aia crește întruna.

Apoi, după un oftat, întrebă:

— Tu ce faci? Ești bine?

— Da, sunt bine.

— Faci treabă bună? Muncești mult?

— Da.

— Ei bine, ăsta e cel mai important lucru. Înseamnă că ai o aniversare fericită.

— Da.

— Bine, atunci. Ai grijă de tine. Trebuie să mă duc la treabă. Ți-o dau pe maică-ta.

Îi pasă telefonul și l-am auzit tușind în timp ce ieșea pe ușa din spate. La verdeață. În briză.

Mama nu vorbi până când ușa nu se închise.

— Ai nevoie de ceva? mă întrebă ea. Putem să-ți trimitem ceva?

— Nu. Am tot ce-mi trebuie. Mă pregătesc să merg la cină, de fapt. Mai sunt și alți oameni la coadă la telefon. Așa că ar trebui să plec.

— Bine, atunci. La mulți ani, dragule. Apoi adăugă pe un ton scăzut: în cele mai multe zile, tatăl tău e tare îngrijorat, să știi.

— Știu.

— Și abia așteaptă să te vadă când vii acasă în permisie.

— Știu.

— Te iubesc. Ai grijă.

— Și eu te iubesc.

Am închis, m-am ridicat și am returnat cardul la ghișeu, ieșind prin copertina cortului. Vântul îmi împrăștia nisip pe față. Fierbinte ca uscătorul de păr, chiar și noaptea. Am mers pe asfalt, printre rândurile de corturi și barăci din placaj. Am trecut pe lângă sală și pe lângă magazin. M-am dus la cutia poștală și am lăsat să cadă ea două scrisori. Una către tatăl lui Marceau, alta către mama lui. Adrese diferite, în state diferite.

„Responsabilitatea ta, în calitate de superior”, o numise maiorul MacManis. „Legea și tradiția cer ca tu să le trimiți o scrisoare părinților. Orice altceva rămâne la latitudinea ta.”

Am înaintat pe bucata neluminată de pământ tare dintre pista veche și sala de mese, în timp ce, pe linia aeriană, răsuna alarma pentru evacuarea victimelor. În cele câteva minute cât mi-a luat să ajung la sala de mese, două elicoptere se ridicaseră în aer. Înaintau rapid înspre Ramadi, la o altitudine joasă. Am încercat să-mi amintesc ordinea sarcinilor pentru seara aceea, ca și când compania ar fi avut convoaie în deplasare în apropiere de Ramadi.

Mi-am curățat pistolul la intrarea în sala de mese, băgând țeava în dispozitivul de evacuare a gloanțelor și trăgând piedica pentru a mă asigura că nu rămăsese vreun proiectil în încărcător. Toate armele se goleau înainte de intrarea în sala de mese. Mi-am golit pistolul de două ori, în timp ce doi soldați din Garda Națională priveau spre mine. Am tras piedica armei și am băgat-o la loc în toc.

Am stat la coadă cu tava în mână și un lucrător temporar din Bangladesh mi-a umplut farfuria cu piure și friptură Salisbury. Cobb și ceilalți locotenenți stăteau la masa lor obișnuită din capătul îndepărtat al cortului. I-am numărat. Erau toți acolo. Nimeni din compania noastră nu era pe teren, aproape de Ramadi, toată lumea era în siguranță.

Un locotenent pe care nu-l recunoșteam stătea cu ei. Era un tip înalt, cu o carabină întoarsă la spate. Era ofițer de infanterie după cum arăta și nu lucra în perimetrul Taqaddum. Locotenenții de la Taqaddum nu purtau niciodată puști pe teritoriul bazei. Ne încuiam puștile în centrul de operațiuni atunci când ne întorceam de pe teren și mergeam doar cu pistoalele la noi.

M-am uitat prin sala de mese după un alt loc în care să mă

așez, o masă goală unde puteam mânca singur, fără să pară că o făcusem intenționat. Doctorul Pleasant și Dodge stăteau împreună, departe de restul plutonului. Cina lui Pleasant stătea neatinsă în fața lui și am observat pentru prima dată că slăbise și că uniforma îi atârna pe umeri. Dodge arăta cu furculița către farfuria doctorului și începu să ia din ea, gândindu-se poate că o furculiță străină l-ar putea încuraja pe acesta să mănânce ceva. Asta păru să funcționeze. Doctorul îl îndepărtă pe Dodge cu o supărare prefăcută și luă înciudat o îmbucătură.

I-am reperat pe Zahn și pe Gomez sechestrați într-un colț îndepărtat, privind țintă la tăvile lor, atacându-și apoi cina. Vorbeau în rafale scurte, dând din cap în timp ce-și aranjau haleala pe farfurii pentru a fi consumată cu o eficiență maximă. Păreau să construiască scena împreună, cu hotărâre și o înțelegere împărtășită. Pentru pușcașii marini novici din pluton, era imaginea sergentului și a caporalului său principal, prea ocupați, prea concentrați asupra treburilor războiului pentru a-și savura mâncarea.

Pe sub masă, le-am observat picioarele. Ea bătu cu bocancul în vârful bocancului lui, apoi își trase piciorul încet. El răspunse la fel, privind țintă la tavă în tot acest timp. M-am prefăcut că nu observ și am luat-o pe ruta cea mai lungă, înconjurând masa locotenenților.

Pe când mă așezam vizavi de tipul cel nou, locotenentul de infanterie cu carabina, când întreaga masă izbucni în râs. Cobb conducea discuția.

— Vorbesc serios! zicea el. Țineau chestia într-o cutie sub unul dintre paturile de campanie.

— Fugi de-aici, omule!

Wong, comandantul Plutonului de Combustibil Engros, scuturã din cap și rupse ambalajul chiflei.

— Hei, ce faci, Donovan? spuse el. Trebuie să auzi asta! Cobb – mai spune o dată, omule.

Cobb dădu din cap înspre mine.

— Hei, Pete! Rapid de tot, acesta este Brian Jagerschein. Arătă către ofițerul de infanterie, apoi adăugă: Un tovarăș al meu din Quantico. Brian e în Charlie 3–9, în Ramadi.

M-am întins peste masă și i-am strâns mâna.

— Pete Donovan, încântat de cunoștință. Ce te aduce pe la noi?

— Transfer de prizonieri. Gata pregătiți. Mi-am lăsat oamenii să îmbuce ceva ca lumea înainte să pornim iar la drum.

M-a privit în ochi în timp ce vorbea și mi-a plăcut imediat de el.

O tipă care era pilot de elicopter stătea în dreapta lui. Am recunoscut-o, atât pe ea, cât și emblema „Moonbeam”, brodată pe costumul de pilot. Lua parte la misiuni de evacuare a victimelor. Avea o reputație bună. O profesionistă.

— Așa, unde rămăsesem? Își reluă Cobb șirul gândurilor. A, da. Așadar, plutonul meu găsește un scorpion și-l punem într-o cutie de muniție. Îl aducem în cazarmă și-l băgăm într-o cutie de carton. Băieții aruncă niște pământ acolo, câteva fire de arbuști și hotărăsc să-l păstreze. Devine oarecum mascota plutonului…

Exact atunci, radioul lui Moonbeam, care stătea la masă în fața tăvii ei, începu să bârâie. O voce distorsionată spunea ceva despre eliberarea zonei de aterizare la spital. Trei victime, operație urgentă, doborâte de două minute și pregătite pentru transfer. Femeia își băgă un deget în ureche pentru a bloca povestea lui Cobb, care continua.

— Apoi se apucă și prind câțiva păianjeni uriași care să se lupte cu scorpionul. O, și l-au botezat Fred. Bun, deci Fred, mesagerul egiptean al morții. Cel mai ucigător scorpion din lume. Nu glumesc.

— Cine e? șopti Jagerschein către Moonbeam, în timp ce ea se străduia să audă transmisiunea radio. Ce unitate?

Ea puse radioul la loc pe masă și dădu volumul mult mai încet. Scutură din cap, dar nu pentru a spune că nu știe, ci că nu este momentul ca el să întrebe.

— Ce nu știau prostovanii ăia? Păianjenii uriași sunt prada obișnuită a scorpionului egiptean care aduce moartea. Așa că nu prea e cine știe ce luptă, nu-i așa? E mai curând o masă. Le dau drumul păianjenilor uriași în cutie, iar Fred Scorpionul îi omoară cam în cinci secunde și-i mănâncă pe nemestecate. Așa că, practic, îl hrănesc pe ticălosul ăsta. Constant. Și el se face mai mare. *Mult mai* mare.

Jagerschein observă că mă uit la piure, făcând tot posibilul să ignor povestea lui Cobb, și se hotărî să mă ia la povești. Poate că voia să nu se mai gândească la elicopterul aflat în drum spre spital cu pușcașii aceia marini.

— Așadar, Pete, spuse el, te ocupi de construirea avanposturilor, precum Cobb?

— Nu, am răspuns eu, am Plutonul de Reparații Drumuri. Astupăm hârtoapele. Cratere și chestii de genul ăsta.

— Ați astupat vreun crater în Ramadi?

— Nu încă. În mare parte în Fallujah. Elabbaniyah și alte câteva puncte din nord.

De cealaltă parte a mesei, Wong interveni în povestea lui Cobb despre scorpion.

— Da, dar spune-le cum l-ai găsit, zise el entuziasmat. Spune-le cum ai dat peste ei în timp ce îl hrăneau.

Cobb zâmbi către Wong.

— Da! Mulțam că mi-ai amintit. Deci, mă duc eu în cazarmă să văd dacă și-au pregătit caporalii toți oamenii pentru a doua zi de dimineață și îi găsesc adunați pe toți în jurul cutiei de carton, aclamând…

Radioul lui Moonbeam cârâi din nou și ea se ridică de la masă, își lăsă tava și ieși în grabă.

— …Iar eu le-am zis: „Ce dracu e *asta?* Știți cât de mortal e scorpionul? Ați auzit vreodată de neurotoxine? Serios, o înțepătură și te apucă damblaua și faci spume la gură. Și poanta e că cele mai apropiate fiole antivenin sunt la dracu în praznic în Germania…”

Jagerschein o urmări cu privirea pe Moonbeam în timp ce ieșea din sala de mese, părând să delibereze dacă să plece și el.

— Ia spune, Brian, am zis eu, încercând să-l distrag. Operați lângă Hurricane Point?

— Așa e, răspunse el, revenind la mine cu privirea.

— Patrule de supraveghere? Forță de intervenție rapidă?

— Da. Ei bine, oarecum. Vreau să zic, avem propriile noastre misiuni, am plutonul meu. Sarcini speciale.

— Mamă! Te-a bufnit râsul când i-ai prins?

Wong râdea în gura mare. Cobb ridică din umeri.

— Nu, mi-am păstrat calmul. Au încetat să aclame când m-au văzut, totuși. Asta-i sigur. Nu am zis niciun cuvânt. Am ieșit pur și simplu de acolo și am mers să-l văd pe sergentul de artilerie…

— Ce fel de sarcini speciale? l-am întrebat eu pe Jagerschein. Puncte de control? Ținte valoroase?

— Nuu, nimic de genul ăsta. Îl ducem pe guvernatorul

provinciei Ambar la muncă în fiecare dimineață. Îl luăm de acasă, ne luptăm să-l introducem în Centrul Guvernamental dimineața, și la fel după-amiaza, când îl ducem acasă.

— Vă luptați?

— Da, spuse el. E o luptă din mers. În fiecare dimineață, în fiecare după-amiază.

— …și îi spun sergentului: „Scoate *dracului* scorpionul ăla din cazarmă! Omoară-l, eliberează-l, nu-mi pasă…

— Și atunci, de ce o faceți? am întrebat eu. De ce nu-i spuneți să doarmă la Centrul Guvernamental?

Jagerschein ridică din umeri.

— Pentru a păstra aparențele, cred. O facem la aceeași oră în fiecare zi. Schimbăm un pic ruta, dar altfel e o luptă unu la unu. Întregul oraș știe când vine și când pleacă. E un tip curajos, recunosc. E cel de-al zecelea guvernator în doi ani. Ceilalți nouă au fost toți asasinați.

— …Dar sergentul îmi spune: „Domnule, nu putem face asta. S-au atașat de Fred Scorpionul. E ca un animal de companie. Dacă îl omorâm, le va scădea moralul…”

— A cui este alegerea? am întrebat eu. Să meargă în fiecare seară acasă? A lui? A comandantului regimentului?

— A lui, cred. Dacă i-ar fi spus cineva să o facă, sunt sigur că ar fi renunțat cu multă vreme în urmă. Birourile de la Centrul Guvernamental sunt sus de tot, așa că tipii cei răi au vedere directă asupra clădirii de oriunde din cartier. Îi punem un veston de flak și kevlar peste haină și cravată și-l târâm pe scări cât de repede putem. În timp ce se trage asupra noastră, de fiecare dată. E rău al dracului. Toate gloanțele alea risipite pe trepte? Mereu alunecăm pe ele, încercând să ripostăm.

— …Așa că ajungem la un compromis. Îi spun sergentului: „Uite, înecă-l pe nenorocitul ăla mic în motorină, ca să-i conservăm corpul, și punem cadavrul în rășină. Bine? Facem din el o chestie de ținut hârtiile sau ceva…”

— Facem patrule pedestru în jurul Centrului Guvernamental în timpul zilei, ca să-i speriem un pic pe tipii cei răi. Să-i împingem înapoi suficient de mult încât să putem ieși pe poartă după-amiaza fără să fim asaltați de grenade propulsate de rachete. Încercăm să-i împiedicăm să ticsească toate rutele cu explozibile improvizate. Iar patrulele alea pedestre, omule, sunt tari rău. Patrulăm pe toată ruta în fugă. Se trage de peste tot.

— Apoi, după ce a plutit trei zile în motorină, pușcașii au băgat un clește și l-au apucat de coadă. Când să-l bage în rășină, nenorocitul revine la *viață!* Se smulge din clește și o ia la fugă. Fred, scorpionul de petrol indestructibil! Ca să știți: undeva pe teritoriul bazei ăsteia, se află cel mai mare scorpion din lume și este invulnerabil la armele noastre.

— Tot orașul ăla. Ramadi, spuse Jagerschein. E gata să explodeze.

— …Cam *asta* e povestea mea cu scorpionul.

Cobb își ridică nasul din farfuria cu friptură, constatând că cei de la masă erau atenți în altă parte. Jumătate dintre locotenenți îl ascultau acum pe Jagerschein.

Dar Wong îi rămase fidel.

— E absolut hilar, Cobb. Ar trebui să scrii chestia asta, zise el.

— Scuze că te-am reținut, i-am spus eu lui Jagerschein. Probabil că vrei să știi care-i treaba cu elicopterul.

— Da, ar trebui să aflu.

Apoi se ridică să plece. La fel și eu.

— Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, Pete, spuse el. Caută-mă la Hurricane Point, dacă ai drum pe acolo.

Se întoarse către ușă. Încă mai aveam mâncare în farfurie, dar nu mai aveam chef să mă așez iar și să-i ascult pe Cobb și pe Wong. Nu voiam nici să-l urmez pe Jagerschein afară, făcându-l să creadă că trebuia să continue să stea de vorbă cu mine. Așa că m-am dus la masa cu desert și am ales câteva felii, până l-am văzut pe Jagerschein plecând. Apoi am plecat și eu.

Am luat-o înapoi spre teritoriul companiei, pe o scurtătură, hotărându-mă să urc pe întăritură și să petrec o vreme uitându-mă la râu. Am urcat în vârf și m-am așezat exact când luna plină începea să lumineze clădirile din spatele meu. Lumina zugrăvea râul și câmpurile inundate, licărind în gazele tuturor generatoarelor din Habbaniyah.

Aveam senzația stranie că nu ar trebui să las să treacă ziua mea fără o celebrare simbolică măcar. Nu pentru că eram de părere că o merit. Avea mai mult de-a face cu plicurile pe care le lăsasem să cadă în cutia poștală mai devreme. Cuvintele goale, inutile, către părinții lui Marceau. M-am gândit la primul principiu al leadershipului. *Cunoaște-te pe tine și caută să progresezi.* O adevărată idioțenie de la școala de ofițeri.

Apoi, după ce am căutat un loc în care să încep să mă cunosc, ușa cazărmii s-a deschis dedesubtul meu și cineva a început să mormăie în timp ce urca pe întăritură. Am rămas nemișcat. Cel care urca și-a făcut loc, a pus un genunchi la pământ și a înjurat.

— Pe mă-sa.

Am recunoscut vocea – era Dodge –, dar am rămas tăcut până când a ajuns sus și s-a instalat la câțiva metri de mine cu o carte în mână.

— Dodge? am spus eu.

A tresărit.

— Mulasim? La dracu, m-ai speriat!

— Îmi pare rău. Nu am vrut.

— De când stai aici, Mulasim?

— Nu de mult. Câteva minute poate, am răspuns eu. Știi că nu trebuie să vii aici, da?

— Da, știu asta, a zis el, apoi a zâmbit.

— Ești conștient de asta? i-am zâmbit eu la rândul meu. E o ocazie specială.

— Într-adevăr?

— E ziua mea.

— Ei bine, atunci la mulți ani, Mulasim.

Și-a pus cartea sub picior, mimând aplauzele.

— Cum se spune „la mulți ani” în arabă? am întrebat eu.

— *Eid meelad sa'eed.*

— Îmi place, am mințit eu, în mod inutil. Voi încerca să țin minte.

Am stat în tăcere o vreme, simțind că ar vrea să plec. Nevrând deodată să rămân singur, l-am forțat să continue să stea de vorbă cu mine.

— Ce-i cu cartea aceea? Am tot vrut să te întreb.

— Asta?

Și-a scos cartea de sub picior.

— E doar ceva ce studiez. Ceva ce îmi place.

— Pot s-o văd?

A ezitat, apoi a ridicat din umeri și a întins cartea în direcția mea.

— Sigur.

Am ridicat pagina de gardă în lumina lunii și am citit cuvintele șterse.

— Huck Finn? am întrebat eu. Pe bune?

— Bineînțeles, a răspuns Dodge.

Rămăsese cu mâna întinsă, așteptându-și cartea înapoi.

Am răsfoit paginile, ticsite cu notițe scrise de mână, atât în arabă, cât și în engleză.

— Chiar citești asta? Vreau să zic că e o carte grea chiar și pentru mulți americani.

— Desigur. După cum spuneam, o studiez.

Și-a închis pumnul de câteva ori, devenind mai insistent, așa că i-am returnat cartea.

— Unde ai învățat să vorbești engleza? Voiam să te întreb și asta.

— La școală, a spus el.

— Colegiu?

A bătut în retragere.

— Mi s-a spus să nu discut asta.

— O, așa e. Scuze.

Am rămas tăcuți din nou, până când am găsit un alt subiect de discuție, încă un motiv de a-l reține acolo.

— Pare că tu și doctorul Pleasant vă înțelegeți bine. Mă bucur să văd asta.

— Da?

— Sigur. Sunteți amândoi noi în pluton, totuși. Și, știi, e bine să ai un prieten.

— Crezi, Mulasim?

Am ridicat din umeri.

— Sigur.

— Căci te-am observat oarecum și pari să n-ai deloc prieteni, a zis el.

A așteptat un moment reacția mea, apoi a continuat:

— Astăzi e ziua ta? Și vii aici singur?

— Adevărat, am râs eu. *Am* prieteni. Doar că… nu pe-aici.

— Nu pe-aici, a dat Dodge din cap atotcunoscător. Da. Să ai prieteni în locul ăsta este destul de problematic.

M-am uitat spre el, cercetându-i fața în lumina lunii. Expresia lui, relaxată și nonșalantă în pluton, m-a izbit ca fiind necruțătoare acolo, în întuneric. Părea aproape încruntat, cu ochii țintă la râu.

— Nu sunt sigur de asta, am spus eu.

Apoi, ca să-i arăt că nu eram chiar orb, am adăugat:

— Uite, știu că nu poți fi fericit în ceea ce… ne privește. Știi tu. Faptul că suntem aici. Dar sper, totuși, că putem fi prieteni.

Ce porcărie am zis, m-am gândit.

— Chiar crezi că sunt supărat de-asta, Mulasim? De soarta lui Saddam?

— De ce, atunci? De ce nu putem fi prieteni?

A zâmbit și m-am întins către el ca să-i dau un ghiont, încercând să fie unul ușor.

— Pentru că, atunci când ai prieteni, ai oameni.

— Sigur, am zis eu. Dar ăsta e un lucru bun, nu?

Dodge a scuturat din cap.

— Ai înțeles greșit. Oamenii au inamici. *Alți* oameni. Oameni care au un motiv să-ți taie capul. Nu e nevoie decât de un prieten. Ca tine. Dacă sunt prietenul tău, atunci toți americanii sunt oamenii mei și toți ceilalți îmi sunt dușmani. Dacă leg o prietenie cu un kurd, atunci kurzii sunt poporul meu și trebuie să lupt cu sunniții și cu șiiții.

Și-a fluturat dosul palmei către râu.

— Nu poți avea prieteni aici. Nu poți avea oameni. Apoi a adăugat cu un oftat: Doar o familie.

Am așteptat un moment înainte de a vorbi.

— Ai familie, Dodge?

A oftat.

— Am tată și un frate. Atât.

— O, păi e bine atunci, am zis eu.

— Dar tu, Mulasim? Ai familie?

Mi-am frecat mâinile și am dat din cap.

— Sigur. Sigur. Am părinți. Mamă și tată. Încă locuiesc împreună. Încă sunt căsătoriți.

Mi-a trecut prin cap că acest detaliu despre căsătoria intactă a părinților mei, mereu atât de esențial când vorbeam cu americani de vârsta mea, ar fi putut să nu însemne nimic pentru Dodge. Gândurile mi s-au întors apoi la plicuri. La mama și la tatăl lui Marceau și la adresele lor diferite.

— Părinții mei sunt profesori, am adăugat. Mama predă franceza, iar tata e director la liceu. E și antrenorul echipei de fotbal. Fotbal american, vreau să spun. Nu european.

— Ai și frați și surori?

— O soră.

— E atrăgătoare? m-a întrebat Dodge zâmbind cu afectare.

Asta s-ar putea să-mi dea un motiv să fiu prietenul tău, dacă tot ești atât de preocupat.

— Presupun că da, am râs eu. E mai mare decât mine. Bineînțeles, e măritată. Însărcinată cu primul copil, de fapt.

— Asta înseamnă că vei fi unchiul Mulasim în curând?

— Doar Pete, am zis eu. Unchiul Pete.

— Unchiul Mulasim Pete.

— Mai bine chiar, am zis eu. Las-o așa. Unchiul Pete cel nenecesar. Drăguț.

Am rămas tăcuți din nou timp de un minut întreg, nemaiavând despre ce să vorbim.

— Știi, oricând ai nevoie să mergi să-ți vezi familia, anunță-mă, i-am zis apoi.

Îți putem oferi o escortă.

— Mulțumesc. Sucran. Dar nu e posibil.

— Nu vrei să-ți vezi tatăl? Fratele?

— Mă tem că ei nu vor să mă vadă pe *mine,* a zâmbit Dodge.

— Mă îndoiesc de asta.

— Ar trebui să mă crezi, Mulasim.

— Bine atunci. Te cred pe cuvânt.

Am lăsat-o așa. Apoi m-am ridicat să plec. Un bun lider l-ar fi lăsat pe Dodge să se bucure de priveliște.

— Atunci, noapte bună, Dodge, am spus eu, scuturându-mi pantalonii de praf. A fost o discuție plăcută.

— *Eid meelad sa'eed,* a răspuns el.

M-am întors și am început să-mi înfig pașii în pământul afânat, alunecând în josul întăriturii.

— Du-te și telefonează-le părinților, Mulasim, a strigat Dodge după mine.

— Aud des asta.

— Trebuie. Sau vor fi dezamăgiți.

L-am văzut scoțându-și cartea. Mi-amintesc că mi-a venit un gând exact în clipa aceea. Ceva ce voiam să împărtășesc cu Dodge de ziua mea – dar era imposibil de la distanța aceea. De noi e vorba. *Noi vom* fi dezamăgiți. Ne vom aminti de acest război ca de ultima dată când am fost dezamăgiți de părinții noștri. Am ținut gândul pentru mine, lăsându-l să citească la lumina lunii.

Tată,

Se pare că voi mai sta aici o vreme. În mare parte pentru că la service-ul din New Orleans mai e nevoie de un om în perioada sărbătorilor. S-ar putea să fie o oportunitate bună, știi? Să arăt că pot conduce service-ul din Houma de unul singur într-o bună zi. Voi sta la Landry și îmi caut un loc în care să locuiesc temporar în următoarele zile. Vin acasă de Crăciun. Să-mi iau niște haine și niște lucruri, dar a doua zi trebuie să fiu din nou la muncă în New Orleans. Promit să te sun.

Lester

Bucluc în River City

Lizzy mi-a întins și mi-a împăturit toate hainele pe patul ei, punându-mi hainele de lucru separat de hainele obișnuite. Nu că ar fi fost vreo mare diferență. Nu s-a deranjat cu nicio haină de-a ei, dându-le pur și simplu drumul în grămada de pe podea.

Mereu m-am întrebat cum ar fi să am o fată care să-mi spele hainele și să mi le și împăturească. Mi-a trecut prin minte că ar fi un fel de victorie, știi? Ca și cum l-aș suna pe Landry și i-aș spune: „N-o să ghicești niciodată ce se întâmplă acum. Fata asta, Lizzy, îmi spală hainele”.

În schimb, stau sprijinit de pernele ei, în timp ce ea stă pe podea împăturindu-mi cele două perechi de pantaloni și cele cinci cămăși, și mă simt complet inutil. Nu numai că hainele mele sunt o povară pentru fata asta, dar îmi arată negru pe alb cât de puține chestii am. Ca să fie clar, nu am vorbit despre nimic serios. Până acum, nu am povestit decât despre muzică și televiziune. Îi țin de urât de când toți prietenii ei de la colegiu au plecat în vacanța de Crăciun. Sunt destul de sigur că asta e tot.

La dracu, una dintre perechile de pantaloni e luată cu împrumut de la Landry.

— Nu trebuie să faci asta, îi spun eu.

— E ok, serios, zice ea.

Și, fără să-și desprindă măcar ochii de la televizor, mă întreabă:

— Urmărești chestiile astea din Tunisia?

Mă uit peste umărul ei la buletinul de știri. Fum și bombe, polițiști și oameni ce par a fi nevinovați, într-un oraș din Orientul Mijlociu. Nu e ceva care m-ar interesa, dacă aș avea de ales.

— Nu chiar. Pune-mă la curent.

— Păi, săptămâna trecută, un tip și-a dat foc în fața unei secții de poliție pentru a protesta împotriva opresiunii. Iar acum toată lumea a ieșit în stradă. Pare că s-ar putea chiar să-l dea jos pe dictatorul ăsta, Ali-nu-știu-cum.

— Mamă! Nebunie.

— Absolut, spune ea. Iar cea mai mare nebunie e că postau live pe Twitter, până când guvernul le-a închis internetul.

— Ia uită-te, spun eu, privind la televizor peste umărul ei.

E noapte și oamenii dintr-un scuar ridică baricade.

Flutură steaguri, scandând și dând înainte.

— Așadar, Irak, spune Lizzy, abordând cu delicatețe întrebarea pe care vrea să mi-o pună de zile întregi. Când ai fost acolo?

— Tura 0–6, răspund eu.

— Și ce ai făcut acolo, ce ai văzut? Afectează felul în care te gândești la lucruri? Cum ar fi ce se întâmplă acum în Tunisia?

— Ce simt despre ce? întreb eu. Revolte?

— Nu, măi, despre libertatea asta împuțită. Despre oamenii care luptă pentru libertate.

Tac o clipă și încerc să mă gândesc ce să răspund, în afară de adevăr, care e că nu mă gândesc prea mult, în niciun fel. Apoi spun:

— Păi, sper că toată lumea va scăpa cu bine.

Lizzy zâmbește și se întoarce la televizor o secundă, încruntându-și fruntea drăgălaș. E nedumerită, ceea ce e de înțeles, cred, de vreme ce nici eu nu știu ce am vrut să spun cu asta.

— Speri că toată lumea va scăpa cu bine? întreabă ea în cele din urmă, ca și când aș fi zis o prostie fără să-mi dau seama.

— Sigur, ridic eu din umeri. Nu-mi place deloc să văd oameni răniți.

— Măi, râde ea, ai luat parte la un război.

Îmi caut cuvintele și spun:

— Păi, presupun că poți să-i spui așa.

Râde iar.

— Îmi pare rău. Nu încerc să fac mișto sau ceva de genul ăsta. Doar că nu e un lucru pe care credeam că îl va spune un veteran despre asta. Mă gândeam că vei zice: „Bine fac. Faptul că luptă pentru libertatea lor. Bravo, bravo, bravo!”

Iar acum îmi doresc să fi spus ceva mai bun, mai înțelept, fiindcă am rămas cu replica asta de doi bani, cum că sper că nimeni nu va fi rănit. Încerc să mă determin s-o cred, astfel încât următorul lucru pe care-l voi zice să sune mai puțin stupid.

Dar Lizzy pare să fi trecut deja peste. Se întoarce la știri și spune:

— Mă întreb cum este oprit internetul la o țară întreagă.

— Au făcut-o în Irak, la o scară mai mică, spun eu. Nu

irakienii. Pușcașii marini, vreau să zic.

Lizzy ciulește urechile.

— Serios?

— Da. Ori de câte ori cineva era rănit. Închideau de tot telefoanele și internetul, astfel ca nimeni să nu poată vorbi sau scrie acasă. Numeau chestia asta River City.

— De ce?

— Vrei să zici de ce îi spuneau așa?

— Nu, înțeleg de ce-i spuneau River City. Vreau să zic de ce închideau telefoanele și internetul.

— Oh…

Mă opresc ca să mă gândesc cum aș putea s-o spun mai frumos.

— Pentru că nu voiau ca familia să afle din ziar sau de la vecini, cred.

— Să afle despre cineva că este rănit? Asta ajungea la știri?

Trag aer în piept.

— Da. Ucis, vreau să zic. N-am vrut să o spun astfel, dar de cele mai multe ori se întâmpla atunci când oamenii erau uciși.

— O, spune ea. Îmi pare rău, Les. Nașpa.

— E în regulă. Se întâmplă.

Acum sunt nervos pe mine însumi. Că am adus vorba. Acum purtăm o conversație plictisitoare. Iar ea trebuie să spună chestii plictisitoare de genul „nașpa”. Îmi dau seama că i-aș putea spune vreo cinci chestii anoste fetei ăsteia înainte să mi se scurgă timpul, dar speram că ar putea dura un pic mai mult.

Apoi îmi vine în cap o întrebare și spun:

— Stai! Ce vrei să zici cu „înțeleg de ce-i spuneau River City”?

— Nu știi?

Scutur din cap.

— *The Music Man,* spune Lizzy. Știi? Musicalul de pe Broadway. E un cântec care se cheamă *There's Trouhle in River City.*

Îmi împăturește ultima haină și întreb:

— Îți plac musicalurile de pe Broadway?

— Dacă îi spui vreunuia dintre prietenii mei, te omor.

Îmi aruncă o pereche de chiloți în față, iar eu zâmbesc, căci, în ciuda tuturor chestiilor pe care mi le-a spus Landry despre ea, ar mai putea dura încă o săptămână. Poate chiar până la

Anul Nou.

Privesc peste umărul ei, la buletinul de știri din Tunisia. Mă gândesc la Kateb. Pun pariu că ar avea să mă învețe ceva despre asta.

„Colonelul Grangerford era un gentleman până în vârful unghiilor”, reflectă Huck. „Și la fel și familia sa. Se născuse într-o familie bună, cum vine vorba, iar asta prețuiește la fel de mult la un bărbat ca la un cal, așa zicea văduva Douglas.” Huck înțelege că nu e nicio onoare într-o descendență norocoasă. Dar nu poate rezista farmecului colonelului Granger, un gentleman dintr-o familie bună. Râul o ia către sud și, în vreme ce se află pe plută, Huck plutește fericit. Dar ajung la țărm, iar Huck tânjește după o mână de fier.

Cel de-al doilea fiu al lui Abu Muhammad

Deasupra capetelor noastre cade o ploaie de gloanțe și fata drăguță de lângă mine mă strânge de braț ca într-un clește.

— Nu te îngrijora, îi spun eu. Gloanțele acelea sunt doar un avertisment. Nu încearcă decât să ne sperie să mergem acasă.

Ea dă din cap și începe să plângă.

— Haide, zic eu. Lipește-te de zidul ăsta.

Mulțimea panicată gonește în urma noastră. Dacă aș putea s-o țin pe fata asta, împiedicând-o să o ia la fugă, poate că nu vom muri striviți. Îi văd pe colegii mei de partea cealaltă a pieței. Se ascund în spatele unei statui din centru și îmi dau seama după fețele lor că par să nu se fi așteptat la gloanțe. E prea mult pentru ei, iar acum, bineînțeles, vor să meargă acasă. Dorisem să stau aici cu un motiv. Nesăbuiți.

Fata mă întreabă de ce sunt atât de calm și spun:

— Irak, verișoară. Acolo, asta era ceva normal pentru noi.

Mă gândesc că într-o clipă vom avea loc să fugim. Mulțimea se va rări și vom putea ajunge pe bulevardul principal, apropiindu-ne de apartamentul nostru. Dar văd că după aceste prime împușcături nu fuge nimeni. Rămân.

Iar polițiștii care au tras focurile de avertisment devin nedumeriți. Se așteptau să o luăm la picior. Am rezistat gazelor lacrimogene. Am rezistat focurilor de avertisment. Nu le-au mai rămas alte opțiuni. Nu ne vor omorî.

Mulțimea începe să înțeleagă asta și aclamă progresul. Chiar și fata asta drăguță. Sare în sus și în jos, îmbrățișându-mă.

Hani ar trebui să fie aici. S-ar descurca mai bine cu fata asta drăguță. Ar știi cum s-o sărute și ar fi făcut-o până acum, sunt sigur de asta.

Hani îl cunoștea bine pe tata. De multe ori, în tinerețea noastră din Bagdad, Hani îi ceruse scuze bătrânului pentru mine. Când aventurile ne țineau până târziu pe afară. Când nu ajungeam la cină. Când nu veneam acasă deloc. Hani mințea pentru mine și încerca să-i ofere tatălui meu o explicație decentă.

— Lucrul respectabil care trebuia făcut, spunea el. Tatăl tău e bătrân și obosit. Ai măcar decența de a minți.

Așa că, noaptea târziu sau dimineața devreme, intra în casa întunecată cu mine. Nu aveam niciodată vreun motiv de a ne

furișa, cu ușa aceea grea de la intrare și cu pardoseala care făcea atâta zgomot. Tata ieșea din dormitor în halat și papuci de casă, cu părul atent netezit.

Hani se ducea la el și-l implora să ne ierte, pretinzând că avea probleme cu studiul și că eu mă oferisem să-l ajut.

Tata știa că erau minciuni, sunt sigur. Dar cred că era mândru de mine că aveam un prieten atât de loial. Zâmbea către Hani și-i spunea să plece, mângâindu-l pe obraz și spunând:

— Dă-mi voie să stau de vorbă cu Kateb.

De parcă avea nevoie de discreție pentru a mă mustra.

Dar nu mă mustra niciodată. Pe când eram copil și era încă furios că o pierduse pe mama atât de tânără, nu m-a lovit niciodată. Se mulțumea să se întoarcă în camera lui, întrebând încet cum de-mi făcusem prieteni așa de buni. Cum de reușisem să atrag o asemenea loialitate, în ciuda lenei și a glumelor mele.

Ceea ce nu știa, ceea ce nu i-am spus niciodată era că nu i-am cerut nicicând lui Hani să mintă pentru mine. Niciodată nu mi-a păsat suficient de mult pentru a-i cere scuze tatălui meu sau pentru a-l minți. Hani era pur și simplu de neoprit. Demnitatea perfectă a tatălui meu îl obliga. Era unul dintre vechii birocrați ai lui Saddam. Iar noi, copiii crescuți sub Saddam? Niciodată cu adevărat liberi. Deși adolescența ne-a făcut să ne răzvrătim, statul ne aducea întotdeauna acasă.

Așa că, atunci când tata și fratele meu apărură în Orașul Turiștilor și coborâră din vechiul Mercedes, în pantaloni largi și cămăși fine, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, Hani își urmă primul instinct. Se scuză.

Alergă la mașină și își duse la frunte mâna tatălui meu.

— Abu Muhammad, în numele Domnului, acceptați-mi scuzele, spuse el. Ar fi trebuit să-l fac pe Kateb să vă găsească.

Tata cuprinse obrazul lui Hani în palmă și răspunse:

— În numele Domnului, te iert. Ești un băiat bun, Hani. Pacea fie cu tine!

Iar eu stăteam în ușa casei de la fermă, un copil vinovat, temându-se să se apropie de teama pedepsei, deși tata zâmbea și întindea brațele către mine.

— Și ia te uită la Kateb! Un bărbat în toată legea!

Fratele meu Muhammad stătea în spatele lui și rânjea.

Același rânjet ca pe vremuri, din zilele în care tata mă mustra și mă bătea fiindcă furam dulciuri. Rânjetul satisfăcut al celui dintâi fiu. Întâiul născut, care primise numele tatălui nostru. Cel care avea amintiri cu mama de pe vremea când încă nu era bolnavă.

Mi-aduc aminte că în momentul acela am vrut să-i arăt lui Muhammad că nu mai eram copii. Că eram, cu adevărat, bărbat, ca și el. Că nu mă deranja deloc satisfacția lui. Eram fericit să-i invit pe tatăl și pe fratele meu să bea ceai lângă vatra focului. Fericit să îi prezint prietenilor mei. Un om de afaceri mândru, care nu avea nevoie de nimic de la nimeni. Voiam toată acea demnitate politicoasă.

În schimb, m-am dus la tata, l-am luat în brațe și am plâns. Am plâns de fericire că îl vedeam în viață și de regret fiindcă plecasem de acasă în timpul luptelor. Am plâns de vinovăție că nu încercasem mai mult să-l găsesc. Am plâns ca un orfan.

M-am desprins de el și m-am dus la Muhammad. Fratele meu m-a strâns în brațe, mi-a ciufulit părul și a râs.

— Arăți ca o femeie cu părul atât de lung.

Am întins mâna și l-am tras de mustață.

— Iar tu întotdeauna ca un băcan. Ai îmbătrânit așa curând de ai mustața asta?

Era o glumă de dinainte de război, când îl tachinam pentru că se alăturase armatei lui Saddam. Muhammad fusese ofițer, căpitan în Garda Republicană, dar îmi puneam în cap să-l numesc băcan. Era amuzant pe atunci. Dar cum armata lui dispăruse, gluma devenise crudă.

Îmbrățișarea lui a fost țeapănă și nu voi spune că nu știam că va fi astfel.

Totuși, am mers mână în mână până la vatră, în timp ce Hani dădea fuga să-i găsească pe Mundhir și pe Abu Abdul.

Tata și fratele meu stăteau vizavi de mine, încruntându-și frunțile în timp ce priveau în jur, la îmbunătățirile pe care Hani le adusese Orașului Turiștilor. La început au fost curioși, dar curând după aceea au devenit nedumeriți. În cabana de pe plajă ajunseserăm să avem felinare cu ulei și scaune desperecheate și rupte. Unul dintre pușcașii marini ai lui Pederson îi dăduse lui Hani o funie de care erau legate steguțe de plastic, pe care să o atârne de marchiză, pentru a face reclamă la berea americană.

— Un bărbat cu care facem afaceri ne-a spus despre locul acesta, mi-a spus Muhammad. Cumpărăm combustibil de la el. Se oprește aici pe drumul de întoarcere din Baji. Ne-a descris trei tineri și am știut imediat că erai tu și prietenii tăi.

— Oh, am spus eu. Îi place mica noastră stațiune?

— Presupun că da. Părea încântat să aibă un loc în care să-și dezmorțească picioarele. E greu de găsit un loc sigur între Samarra și Ramadi.

Haji Fasil a apărut în ușa fermei și mi s-a strâns stomacul reamintindu-mi de plicul lui Pederson.

— Kateb, nepoate, m-a mustrat Haji Fasil, nu mă prezinți familiei tale?

M-am ridicat.

— Tată, acesta este Haji Fasil. Ferma e a lui. Ne-a salvat viața și ne-a adăpostit aici, mulțumim lui Dumnezeu. Este prietenul meu.

Tata, care se ridicase în picioare înainte să termin de vorbit, s-a dus la Haji Fasil și l-a sărutat pe obraji.

— Haji, Dumnezeu să te binecuvânteze. Mulțumesc. Pacea fie cu tine. Mulțumesc.

Haji Fasil a primit sărutările tatălui meu, dar nu a oferit nimic în schimb. Împietrit, a spus doar:

— Domnul fie lăudat, a fost voia Lui.

Haji Fasil s-a dus înăuntru ca să facă ceai și, când s-a întors, am stat cu toții și l-am ascultat pe tata povestind cum nu fugit din Bagdad.

În primul rând, Ministerul Agriculturii, care fusese pe jumătate distrus de bombele americanilor, fusese inclus în Zona Verde a acestora. Tata nu mai avea loc de muncă și niciun motiv să rămână. Apoi primiseră un avertisment de la vecinii noștri din Mansoor cum că milițiile șiite îi puseseră pe tata și pe fratele meu pe lista neagră. Muhammad își adusese soția și copilul acasă la tata, apoi își puseseră bagajele în Mercedes, încuiaseră ușa de la intrare și fugiseră spre vest, în provincia Ambar, cu puțina benzină pe care o putuseră procura de la vecini.

Deja locuiam la universitate pe atunci. Stăteam acasă la Hani atunci când puteam circula în siguranță prin oraș, dar dormeam de cele mai multe ori în birourile goale. Milițiile nu știau nimic despre mine, așa că eram în siguranță. Tatăl și

fratele meu plecaseră fără a veni să mă caute doar pentru că se temeau să nu mă dea de gol.

— Unde ați locuit lunile astea? a întrebat Haji Fasil, cât se poate de politicos.

— Sheik Hamza, pe care îl cunosc de la construirea Marelui Canal, când a furnizat ministerului oameni pentru săpat, ne-a dat o casă în apropiere de Habbaniyah. Vechea vilă a unui ofițer din forțele aeriene. Dar asta doar până ne întoarcem acasă.

— Când șiiții se vor autodistruge, a adăugat Muhammad sec, sorbind din ceai.

— Îl cunoști pe Sheik Hamza, Haji Fasil?

— Nu, bineînțeles că nu, a zis el, rânjind prostește.

Era doar un simplu negustor, purtându-și hainele zdrențuite de beduin ca pe un scut. Emana iluzia ignoranței, care îl ferea de rău.

Tata, cu obrajii lui netezi și cu hainele lui occidentale, știa tot. Era încă un om demn tata. Același învățat zâmbi| tor al lui Saddam, vorbind cu amabilitate cu un simplu negustor care nu știa mai nimic. Sau care, cel puțin, o ducea mai bine știind mai puțin.

Haji Fasil făcuse față multor conversații de felul acesta, sunt sigur. Și încă era în viață.

— Îl vom duce pe Kateb la casa noastră temporară astă-seară, a spus apoi Muhammad. Ar trebui să-și vadă nepotul. Ibrahim întreabă de tine, Kateb, a adăugat, aruncării du-mi pământ peste picioare.

Și-a terminat ceaiul cu o înghițitură lungă.

— Sper că asta nu îi va dăuna afacerii tale, Haji Fasil.

— Nu, nu, a zis Haji Fasil fluturând din mână. Afacerea e a lui Hani. Kateb nu face altceva decât să studieze.

— Bine. Ar trebui să plecăm, atunci. Punctele de control de seară se vor închide în curând.

Muhammad s-a ridicat și și-a băgat mâinile în buzunare. Tata a așezat cu grijă ceașca de ceai pe nisip și s-a ridicat și el.

— Ești gata de plecare, Kateb? mă întrebă el.

Umbrele lor cădeau asupra mea ca vechile statui ale lui Hero Saddam. Și brusc mi-am dat seama că urmaseră un scenariu, sorbind politicoși din ceai și purtând întreaga conversație fără a schimba vreo vorbă și fără măcar a se privi unul pe celălalt.

Își exersaseră replicile înainte de a veni să mă ia, știam.

— În curând, am spus eu, gândindu-mă la plic. Am nevoie de o clipă ca să-mi adun lucrurile.

— Nu e nevoie de asta, frate, a zâmbit Muhammad. Te aducem înapoi înainte să fie nevoie să-ți schimbi hainele.

Și cu asta am încheiat. M-am ridicat și i-am urmat la Mercedes. De o parte și de alta, ca niște paznici atenți, erau membrii familiei mele.

Haji Fasil ne-a făcut cu mâna de lângă vatră în semn de rămas-bun, tăcut și politicos ca întotdeauna. Apoi fratele meu a abandonat scenariul și a spus cu asprime:

— Așază-te în spate.

M-am scufundat pe bancheta de piele și am tras portiera un pic mai tare decât era cazul. M-am uitat pe fereastră la Orașul Turiștilor. Abu Abdul i se alăturase lui Haji Fasil lângă vatră, rânjind și clătinând din cap. Subit, m-am bucurat că nu-l prezentasem familiei mele pe blândul om fără limbă.

În spatele lor, i-am văzut pe Hani și pe Mundhir întorcându-se de pe barca de pescuit. Pe fața lui Hani se citea tristețea, însă doar pentru că ratase ceaiul. Din copilăria lui în Diyala, Mundhir avea mai multă experiență cu mașinile negre în care dispăreau vecinii lui. Știa că ceva se schimbase, dar a rămas neclintit și tăcut.

Fratele meu a băgat mașina în viteză și și-a croit drum pe cărarea desfundată.

— Ai noroc că te-am găsit, Kateb, mi-a spus tata, zâmbindu-mi de pe locul din față. Ai dat de bucluc în deșert sau doar l-ai ajutat pe Hani să studieze?

— Nu, am spus eu, am plecat din Bagdad ca să vă căutăm, dar a trebuit să ne oprim aici pentru benzină. Drumul nu mai era sigur.

— Ți-ai petrecut timpul citind? m-a întrebat tata. Apoi către Muhammad: Ia-o pe ruta cea lungă. Vreau să văd cum arată canalul.

— Dacă ați venit să mă căutați înainte de a părăsi orașul, am reușit eu să spun, nemaiavând voința de a-mi termina gândul.

Tata nu m-a forțat, deși îmi doream să o fi făcut. Îmi doream să ceară răspunsuri. Dar nu a spus nimic.

Muhammad a întors Mercedesul spre sud, intrând pe autostradă. Drumul înainta aproape de malurile lacului și de

canal. Era un desiș de papură și de palmieri care se înclinau spre răsărit în vântul de primăvară. Pe țărmul umed, arbuștii de deșert se îndeseau într-o oază firavă de verdeață.

Deodată, mi s-a făcut dor de amărâta de stațiune cu plajă a lui Hani.

Tata a arătat către un punct aflat spre fundul canalului.

— Acolo, i-a spus el lui Muhammad, cum îți ziceam. Pompe și un sistem de filtrare, alimentate de liniile electrice de la Haditha. Construite într-un bloc operativ din beton, cu porți din oțel.

Și-a fluturat mâinile pe niște uși imaginare. Ochii i s-au mărit amintindu-și de vechiul vis, care murise cu mulți ani în urmă, de a-și termina canalul. L-am văzut pe adevăratul inginer din el când ochii i s-au mărit în felul acela.

— Tată… am zis eu.

Muhammad a deschis fereastra și și-a aprins o țigară.

— Voi vorbi cu Sheik Hamza și cu americanii la următoarea shura și le voi spune că acesta este proiectul pe care l-au dorit americanii. Un proiect pentru televiziune.

Tata a oftat și s-a frecat pe bărbie.

— Americanii vor dori ca pompele să fie păzite de trupe guvernamentale.

— Trupe din Bagdad, a spus fratele meu. Dar nu trebuie să avem asemenea gânduri cu privire la asta? Da? Să-i facem pe takfarii aceia să stea în soare? Expuși? Așteptându-și moartea?

Tata a încuviințat și s-a frecat din nou pe bărbie. Și-a îngustat ochii, imaginându-și soldați căzând morți pe nisip. Visul său legat de canal și de apa curată curgând din cisternele din deșert, înlocuit cu ceva mai puțin imposibil. Nu era nevoie de cine știe ce viziune pentru a ucide oameni, în special soldați irakieni leneși, stând la marginea drumului.

— Tată… am spus eu mai tare.

S-a uitat la mine în oglinda retrovizoare și a zâmbit.

— Nu-ți face griji. Nu te-am uitat, Kateb. Doar că aceste chestiuni trebuie discutate cât mai putem, pentru a face planuri. Ești bine-venit să iei parte la discuție. Ești cu noi acum.

— Nu știu despre ce vorbești, am răspuns eu. Planuri? Ce planuri pot face în legătură cu lucruri despre care nu știu nimic?

— Americanii, Kateb, a spus fratele meu. Vorbim despre

americani, iar tu știi mai multe despre ei decât oricare dintre noi.

Fața îmi ardea. Am deschis gura, gata să-l înjur, dorindu-mi să mint și să acuz, dorind să lupt. Dar nu reușeam să scot niciun sunet. Mi-am întors privirea către marginea șoselei, către păpurișul și arbuștii tot mai uscați și ofiliți pe măsură ce pătrundeam mai adânc în sud, departe de râu.

— Kateb, mi-a spus tata, întorcându-se pe scaun cu un aer confuz. Crezi că suntem supărați pe tine? Că ai făcut afaceri cu americanii?

— Cineva e supărat. E vorba despre Sheik Hamza? El v-a trimis să mă luați?

— Kateb, fiule… Nu suntem supărați pe tine, mi-a zis el zâmbind sincer. Faci afaceri cu americanii? Și noi. Toată lumea face asta.

Muhammad a râs și a aruncat țigara pe șosea.

— Dar puțini au avut ideea să le vândă sucuri la marginea drumului. Bravo, frate!

Tata s-a încruntat la Muhammad și a continuat:

— Da, Kateb. Ai reușit și sunt mândru de tine. De aceea am venit.

Mi-am încrucișat brațele și am început să privesc din nou arbuștii muribunzi. Am simțit privirea tatălui meu ațintită asupra mea. Împingându-mă să vorbesc. Dorind să dau glas gândurilor. Îmi dorisem asta cu câteva minute înainte și cu ani în urmă. Dar asta fusese înainte să știu unde aveau să ne ducă vorbele. Preferam să mă uit cum mor arbuștii.

— Vom vorbi după cină, a spus tata.

Am făcut restul drumului până la Habbaniyah în tăcere, în afara câte unui cuvânt răzleț al lui Muhammad referitor la starea șoselei sau la plasarea unui punct de control, păzit de pușcașii marini americani și de soldații irakieni din noua armată. Acești noi soldați învățau încă meserie, spunea Muhammad. Nu erau decât niște adolescenți slăbănogi din Basra, fericiți că pot trimite bani acasă. Dar deveneau mai curajoși și mai încrezători cu fiecare zi. De aceea trebuiau uciși acum. Înainte să poată lupta cu adevărat.

Fratele meu strângea volanul mai tare ori de câte ori îi vedea pe soldații aceștia, cu uniformele lor lălăi, refuzate la aprovizionarea americanilor.

Soarele începuse să se stingă când am ajuns la Habbaniyah, iar punctele de control se schimbară. În locul americanilor și al ucenicilor acestora apărură polițiști localnici și tineri în jachete de fotbal cu Kalașnikoave. Acești bărbați păreau să-i cunoască bine pe tata și pe Muhammad. Ne lăsară să trecem fără întrebări. Trecurăm de pe autostradă pe șoselele înguste din oraș.

Autostrăzile din deșert erau pline de gunoaie, dar în interiorul orașului era curat lună. Pietrișul împrăștiat prin piață împiedica praful să acopere tarabele negustorilor. Mărfuri tradiționale, precum mâncăruri și mantii, stăteau pe tarabe alături de articole noi, cum ar fi aparatele de aer condiționat și telefoanele mobile.

Punțile așezate peste șanțuri le îngăduiau oamenilor să evite canalizarea, atunci când ieșeau din magazine și din case.

Semne ale guvernului. Semne de grijă chiar.

Muhammad conduse mașina pe un drum neasfaltat, care o lua pe lângă vilele vechilor ofițeri. Pereți înalți și galbeni ne încadrau de-o parte și de alta. Case identice, construite din beton turnat în stilul sovietic pătrățos. Toate, în afară de câteva, zăceau abandonate, cu porțile deschise și cu balamalele ruginite. Curțile cu pământ bătătorit se coceau la soare, iar praful se învârtejea prin casele din care ramele metalice ale ferestrelor și țevile fuseseră furate.

Muhammad s-a apropiat de o vilă din apropiere de capătul străzii și, printr-o mică deschizătură a porții, am văzut iarbă verde și fum negru de generator.

Când Muhammad apăsă pe claxon, apărură doi bărbați care deschiseră poarta.

În toată adolescența mea, vecinii noștri din Mansoor vorbiseră în șoaptă despre familia stranie a tatălui meu. Doar el, Muhammad și cu mine, într-o casă spațioasă, fără mame sau bunici, mătuși sau unchi.

Poate că tata își amintea de șoaptele acelea, căci casa din Habbaniyah era ticsită de oameni. Vecinii nu aveau ce vină să inventeze. Nimic care să atragă atenția.

Muhammad trecu încet de poartă și șase oameni înconjurară mașina. Alți trei, ștergându-și mâinile de hainele murdare, apărură de după colț, cercetându-ne sosirea, încă doi, cu puști aproape ascunse sub cămășile lungi, stăteau pe scaune de

fiecare parte a ușii de la intrare.

Nu aveau barbă, iar mustățile le erau bine întreținute. Sunniți amândoi.

L-am văzut pe micul meu nepot, Ibrahim, jucându-se în iarba rară cu o minge de fotbal dezumflată. Nu se temea de bărbații străini. Băiatul pe care îl știam înainte de război ar fi strigat după maică-sa.

Am văzut-o apoi și pe ea. Nasim. Prea deșteaptă și prea frumoasă pentru fratele meu, așa crezusem întotdeauna. Din fereastra bucătăriei îl strigă pe Ibrahim, făcându-i semn cu o mână să vină înăuntru, în vreme ce cu cealaltă își ținea acoperământul de cap. Nu purtase niciodată un hajib înainte de război. Studentă la universitate, Nasim studiase să devină medic.

Muhammad parcă mașina. Un bărbat gras veni la fereastra mea și îmi deschise ușa. Zâmbi și se întinse să-mi desfacă centura de siguranță.

M-am opus și, din instinct, m-am uitat către tata căutând ajutor.

— Ai mulți prieteni noi, Kateb, spuse el.

— Cel de-al doilea fiu al lui Abu Muhammad, spuse grasul. Te-ai întors acasă, slavă Domnului!

Zâmbi, ca și când eu aș fi contat cel mai mult, ca și când ar fi vrut ca eu să țin minte că el fusese primul care spusese lucrurile acestea.

— Bună, am reușit eu să zic, cu un zâmbet firav.

Am coborât din mașină, iar bărbații aceia ciudați au început să mișune în jurul meu. Zâmbeau și îmi urau bun-venit, dar când tata și fratele meu au luat-o către casă, au dispărut și ei. Cei mai mulți au luat-o după fratele meu, fiecare dintre ei disputându-și atenția acestuia și sperând să fie auzit. I-am urmat îndeaproape, nesigur de locul meu.

Cei trei bărbați cu haine murdare s-au strecurat din nou după colț. Păreau să își cunoască foarte bine locul.

În fața mea, tata îi șoptea ceva lui Muhammad. Fratele meu a continuat să înainteze prin casă, cu banda de lingăi pe urmele sale. Eu și tata am rămas singuri în curte.

— Vrei să vezi? m-a întrebat el.

— Ce să văd?

— Cum a devenit tatăl tău un om de afaceri. Ca tine.

Mi-a întins mâna și i-au apucat-o. M-a condus la curtea din lateral, în care dispăruseră bărbații murdari, și am înțeles că generatoarele nu alimentau de fapt lucruri de lux precum becuri sau aparate de aer condiționat pentru vilă. Alimentau o industrie, fabrica din dos, care se întindea sub ochii mei.

— Așa își câștigă tatăl tău banii acum, mi-a spus el.

Betonierele se învârteau, în timp ce rânduri de matrițe pătrate așteptau amestecul ud. Doi bărbați murdari stăteau pe niște taburete joase. Unul cioplea blocurile de mortar din cofraje, proaspăt scoase din matrițe. Celălalt bărbat le spăla și le vopsea. Teancuri egale de pietre galbene și negre stăteau în spatele lui. Cel de-al treilea bărbat murdar ieși dintr-o magazie din spate, împingând o cotigă plină cu alte pietre, proaspăt scoase din niște matrițe ascunse, aflate încă în cofrajul de mortar. Concentrați asupra sarcinii lor – sau cel puțin dorind să pară astfel –, acești bărbați murdari îl observară pe tata, fără să ridice însă privirea spre el.

— Ai băgat de seamă autostrăzile în drum spre oraș, Kateb? mă întrebă tata. Și cât de curate sunt autostrăzile și străzile?

— Cred. E mai bine măcar.

— Sheik Hamza ține mult la asta. În Ambar ar trebui să se vadă aceste semne ale progresului. L-a făcut pe guvernatorul provinciei să-l plătească pentru înlocuirea bordurilor sparte. Are oameni pentru asta. Noi facem bordurile și i le vindem lui.

— Ah, am spus eu și, pentru a părea interesat, am adăugat: Foarte inteligent.

Ca atunci când mă dusese să văd canalul pe când eram copil.

— Inteligent, rânji el. Da, foarte inteligent. Mă luă apoi de umăr și spuse: Hai să mergem înăuntru să vedem ce ne-a gătit Umm Ibrahim.

I-am lăsat pe bărbații cei murdari cu treaba lor, care părea să le placă, și am intrat în bucătărie pe ușa din lateral. Micul Ibrahim se agăță imediat de piciorul meu.

— Unchiule Kateb, spuse el, ai venit acasă acum?

L-am ridicat și l-am sărutat pe obraz.

— Da, sunt acasă acum.

— Bine, căci toată lumea de aici e bătrână.

Nasim veni de lângă sobă și-l luă.

— Trebuie să-l lăsăm pe Kateb să se odihnească înainte să se joace cu tine, îi spuse ea.

Îl duse apoi la o saltea din colțul bucătăriei și așeză o tavă cu lipie și brânză în fața lui, înainte de a se întoarce să mă îmbrățișeze.

— Mă bucur mult să te văd, Kateb. Și că ești bine, spuse ea.

— E minunat să te revăd, am răspuns eu. Gătești pentru toți bărbații aceștia, Nasim?

— Încerc, râse ea, întorcându-se la sobă.

— Micul dejun și prânzul pentru muncitori în timpul zilei. Cina pentru mica noastră familie după ce pleacă aceștia.

Am vrut să o întreb dacă reușise să găsească vreo cale de a practica medicina, chiar și un pic, dar m-am răzgândit. Tata veni din camera de zi și se așeză în spatele ei. Mirosi friptura de miel și zâmbi. Însă fără nicio laudă. Fără nicio minciună. Se duse apoi la micuța saltea și se așeză lângă nepotul lui. Îl luă în poală, prefăcându-se că se topește după lipie, în încercarea de a-l păcăli să mănânce.

Ibrahim zâmbi și smulse pâinea din mâna tatei.

În camera de zi, îl auzeam pe Muhammad dezbătând cu șleahta lui de lingăi. Grasul care încercase să se împrietenească cu mine mai devreme vorbea pe deasupra zgomotului mulțimii. M-am mutat lângă tocul ușii, lângă tata și Ibrahim, m-am sprijinit de arcada pătată și am ascultat.

— Trebuie să privim întâi sau să vorbim? întrebă grasul.

— Să priviți, răspunse Muhammad.

Pardoseala scârțâi în timp ce bărbații își trăgeau scaune. În încăpere se lăsă tăcerea în timp ce grasul scotea o cameră video portabilă din geantă. Puse un filmuleț, iar ceilalți bărbați se apropiară ca să se uite la micul ecran.

Boxa mică bâzâia și scârțâia. Am recunoscut sunetul de autostradă, de camioane care opresc și de bărbați țipând. Am auzit și Sunetul unei respirații. Cameramanul, un copil speriat după felul în care șoptea, îi spunea altui copil să tacă și să nu se mai miște.

— Vedeți aici, spuse grasul. Toți coboară în același timp pentru a coordona treaba.

— Da, răspunse Muhammad.

— Și aici. Se răspândesc. Cam trei treimi din camion.

— Hmm…

— Dar, vedeți, nu se lasă prostiți. Nu-și iau robotul. E prea evident. Dar, dacă putem ascunde una aici, în față, destul de

prost astfel încât să o vadă, putem pune o altă bombă în bordura din spate. Exact unde opresc și coboară.

— Nu e ceva nou, spuse Muhammad. Dar da, e adevărat.

Jos, la călcâiele mele, în poală la tata, Ibrahim își termină lipia, privind prin bucătărie pentru a primi aprobare, întâi la tata, apoi la Nasim. Ea zâmbi și se bătu pe picior, iar Ibrahim sări din poala tatei și alergă la ea. Ea puse un ceainic pe foc.

Tata rămase pe saltea, uitându-se cum se joacă nepotul său.

Din camera de zi se auzeau mormăieli. Grasul vorbea pe deasupra corului.

— Vedeți cum trimit un om înainte ca să verifice anvelopa veche de pe stradă? Vedeți cum trag camioanele pe dreapta ceva mai încolo? Țintim omul din față sau camioanele din spate.

Ceilalți bărbați încuviințară în șoaptă, dar numai între ei. Nimeni nu se adresa tuturor. Fratele meu își drese glasul și tăcură cu toții.

— Ar trebui să discuți asta cu oamenii tăi. Mă duc după țigări, spuse Muhammad.

Mă văzu și zâmbi în timp ce traversa camera.

— Trebuie să mă văd cu un băcan.

Zâmbi cu subînțeles, ieșind pe ușa din față.

Unul dintre paznici, un tânăr cu un Kalașnikov la spate, pe sub cămașă, dădu fuga după el.

Tata, încă pe podea, lângă mine, îmi întinse mâna. Grasul preluă conducerea în camera de zi, responsabilitate care îi revenea după plecarea fratelui meu. Își instrui oamenii, arătând către ei pe perechi.

— Voi doi. Marcați locul atacului. Însemnați bordurile cu cretă. Folosiți vechiul model.

Brațul mi se întinse sub greutatea tatălui meu care se ridică în picioare cu greu, lăsând să-i scape un geamăt sonor. Îmi smuci umărul tare și se înfipse în călcâie.

— Voi doi, arătă grasul, lăsați noile pietre să joace, astfel încât bombele și detonatoarele să intre ușor. Lunetiștii nu sunt aici. Nu-i veți cunoaște.

Văzând că eu și tatăl meu priveam și ascultam, grasul se ridică și i se adresă tatei:

— Abu Muhammad, suntem gata. Să plecăm acum cu pietrele?

— Da, spuse tata. Sunt afară. Vor pleca și muncitorii în

curând. Ar trebui să plecați cu ei. Să vă amestecați unii cu alții.

Bărbații împinseră scaunele în colțurile camerei și ieșiră unul după altul prin bucătărie.

Tata mă luă de mână și mă duse la o fereastră care dădea în grădină. Privirăm cum bărbații murdari direcționau un camion cu platformă pe poartă, până într-un loc în care puteau încărca un lot de borduri fără a trebui să le care pe o distanță prea mare.

— Avem o problemă, Kateb, spuse tata.

Nu am zis nimic în timp ce îmi dădea drumul la mână.

— Șiiții din sud vor să ne dea țara iranienilor. Sadriștii din Bagdad ucid oameni ca noi de ciudă. În deșert, puștii răzgâiați care s-au alăturat Al Qaeda din plictiseală ucid oameni buni, pentru nimic. Americanii și kurzii ne ucid pe toți.

Grasul își îndrumă oamenii să care cinci borduri special însemnate la portbagajul deschis al Mercedesului.

— Noi suntem rezistența onorabilă, Kateb. Ultimii irakieni. Luptăm cu jihadiștii care lasă capetele pe stradă. Îi ajutăm pe șiiți să creeze haos. Și îi rărim pe americani. Nu pentru că îi urâm, ia aminte. Doar pentru că ei sunt invadatorii. Trebuie alungați. Cu cât pierd mai mulți oameni, cu atât mai curând vor pleca acasă.

Micul convoi ieși pe poartă, camionul cu platformă fiind urmat de Mercedes.

— Vom ucide niște americani, Kateb. Foarte aproape de casa ta de pe plajă și, cu voia lui Dumnezeu, vor da vina pe sadriștii de pe șosea. Tu ne vei ajuta.

Memoriu pentru dosar:

Am luat cunoștință pentru prima dată de comportamentul straniu al cadrului medical Pleasant cam în jurul datei de 25 iunie, când sergentul plutonului m-a informat că acesta se izola și, după ce ne întorceam din misiunile de curățare a șoselelor în convoi, dispărea în cazarmă până la ora mesei. La masă, mânca foarte puțin și slăbise considerabil.

La începutul mobilizării, cadrul medical Pleasant a dat dovadă de entuziasm, luând legătura cu pușcașii marini pentru a beneficia de o instrucție specializată, dincolo de anvergura îndatoririlor sale. Cu toate acestea, până la finalul lunii iunie, cadrul medical Pleasant a devenit cunoscut pentru starea sa de spirit din ce în ce mai proastă și pentru ținuta neglijentă.

Singurul său confident în această perioadă a fost un cetățean irakian pe nume „Dodge”, angajat de forțele coaliției ca interpret și repartizat în pluton. Dodge și-a abandonat ulterior contractul și și-a reluat locul în cadrul populației irakiene. În urma dispariției lui Dodge, comportamentul straniu al cadrului medical Pleasant a devenit și mai pronunțat.

Cu stimă,
P.E. Donovan

Butonii de alamă

— E vorba de mașina mea, îi spun mamei. Trebuie dusă la reparat și nu-mi pot permite acum. Nu cred că rezistă la drum în starea în care e acum. Și e prea târziu să mai cumpăr bilete de avion.

Din toate lucrurile pe care nu credeam că le voi face vreodată, o mint pe mama ca să nu trebuiască să merg acasă de Crăciun. Strâng din dinți și sper să nu se ofere să-mi plătească zborul. Oftează și preț de o clipă cred că poate încearcă să nu plângă. Dar mă înșel amarnic. Ripostează cu vocea ei puternică de profesoară:

— Vrei să-i spui tu asta tatălui tău sau îi spun eu?

Nu ezit.

— Poți să-i spui tu, răspund eu.

Îmi oferă un moment de tăcere pentru a mă răzgândi, o șansă de a mă purta matur și de a spune adevărul. Cum nu zic nimic, îmi spune:

— Păi, Crăciun fericit atunci. Te iubesc.

— Și eu. Mă copleșește vinovăția și adaug: îmi pare foarte rău. Am să mă revanșez față de voi.

Nu-mi dă satisfacție, încheind conversația lapidar:

— Te voi suna în dimineața de Crăciun ca să poți vorbi cu nepotul tău. Încearcă să răspunzi.

Luminile fluorescente cu temporizator pâlpâie unele după altele pe palierul cu birouri, în timp ce mă întorc la sarcina de documentare de pe masa mea de lucru. Gândul că sunt singur la birou mă liniștește. Dar ușurarea e de scurtă durată. Telefonul mobil, așezat pe un teanc de dosare, mă anunță cu un zdrăngănit că am un mesaj de la Empatie.

?”

Tastez un răspuns rapid – „Scuze. Sunt prins la lucru. Te sun curând.” – și mi se strânge stomacul când apăs tasta „send”.

Mă întorc la sarcina din fața mea, consolându-mă cu gândul că am devenit extrem de priceput la treaba asta. Viteza mea ajunge să devină legendară în birou. Mașinăria, așa îmi zice Sullivan. Indiferent câte dosare îmi aruncă în cârcă în fiecare zi, mereu găsește rapoarte consistente pe birou a doua zi de dimineață. Cred că face pariuri cu partenerii fără ca eu să știu,

încercând să afle cât pot să duc.

Cred că maiorul MacMannis făcea același lucru cu ofițerii din regiment. Nu există nicio limită când vine vorba de numărul de hârtoape pe care le poate astupa compania mea. Pușcașii mei marini sunt supermeni. Nimic nu le stă în cale.

Maiorul MacMannis auzise de misiune de la niște prieteni din regiment. Maiori care comandau alte companii, mai răsărite. Îi povestiseră despre un pluton care făcea patrule pedestru în zona rezidențială destinată angajaților, abandonată, de lângă Complexul Chimic Muthana. Infanteriștii căutau depozite secrete de arme și găsiseră în schimb o groapă neacoperită, plină de butoaie sigilate, lăsate să se coacă la soare. Cineva plecase în grabă, înainte să apuce să acopere groapa cu pământ.

Regimentul trimisese o echipă de chimiști ca să investigheze, iar coloneii probabil că își ținuseră respirația, crezând că au găsit bunurile. Motivul aproape uitat pentru care bătuserăm drumul până acolo. Vorba zburase din gură în gură pe scară ierarhică, până la Bagdad, cu cel mai bun fel de vești proaste.

Dar, după ce testase reziduurile de pe butoaie, echipa de la arme chimice nu găsise nimic special. Doar o combinație de produse industriale obișnuite. Acizi caustici și pesticide concentrate. Periculoase și problematice, cu siguranță. Dar nimic interesant pentru Bagdad, așa că activele strategice aflate pe drum făcuseră cale întoarsă. Echipele de chimiști. Experții civili. Se întorseseră toți în Zona Verde și lăsaseră regimentul să se ocupe singur de butoaie.

Iar acestea nu puteau rămâne acolo. În timp, oțelul avea să ruginească. Conținutul avea să se scurgă în pânza freatică și în cele din urmă în râu. Sau tipii cei răi aveau să pună mâna pe chestiile acelea, folosind cumva chimicalele pentru a ne face rău.

Regimentul nu putu decide cui îi revenea responsabilitatea pentru eliminarea chimicalelor periculoase, așa că maiorul MacMannis își oferi compania voluntar. Supermeni. Cei de la Susținere Geniști făceau o treabă pe care nimeni n-o putea face sau nu voia s-o facă.

Anunță misiunea a doua zi, în raportul zilnic al operațiunilor.

— De-asta suntem aici, zise el. Să-i ajutăm pe cei care apasă pe trăgaci. Datorită muncii pe care o facem noi, infanteriștii pot

lupta cu teroriștii fără să fie distrași. E o misiune făcută exact pentru noi.

Subordonații lui rămaseră tăcuți și nemișcați în sala de conferințe, ticsită cu hărți și cu panouri operaționale, care zumzăia din cauza aparatelor de aer condiționat prost instalate.

Locotenenții stăteau cu ochii plecați asupra notițelor. Sergenții de artilerie, mai puțin intimidați, priveau dezaprobator unul la altul, cu brațele încrucișate. Dar toți evitam contactul vizual cu maiorul MacMannis. Nimeni nu voia misiunea. Nicio asigurare din partea regimentului nu avea cum să ne scoată din cap imaginile pe care le văzuserăm la instrucție, cu capre care-și rupeau singure spatele din cauza spasmelor provocate de chimicale ce atacau nervii. Ne imaginam compuși armați înșelători care ne cristalizau țesuturile dinăuntru înspre exterior. Ne aminteam de veterani din războaiele precedente care apăruseră la știri, măcinați de cancer incipient, sau de sugari născuți cu membre contorsionate, inutile.

— Departamentul de Stat e pregătit să ne acorde asistență, din fericire, continuă maiorul MacMannis, frecându-și calm capul chel. Un ofițer de proiect de la biroul de reconstruire a provinciei ne va întâmpina la locație cu camioane și cu localnici pentru a încărca butoaiele. Nu trebuie decât să securizăm zona, să scoatem butoaiele sigilate din groapă și să le transferăm.

Încăperea nu se clinti, chiar și cu această încurajare rară.

— De aceea, Plutonul de Reparații Drumuri primește misiunea aceasta, spuse el în cele din urmă. Oameni buni, familiarizați cu zona operațiunilor și cel mai bine pregătiți.

Am simțit că mi se usucă gura și mi-am ridicat privirea de pe notițe, în timp ce maiorul MacMannis ridica din sprâncene, dând din cap spre mine. Nu mă puteam uita la el, așa că m-am concentrat asupra capului său ars de soare, asupra încheieturilor lui păroase și asupra ochelarilor de soare care-i atârnau la gât.

— Am înțeles, să trăiți, am spus eu.

Cobb, care stătea lângă mine, îmi ridică brațul în aer ca și când tocmai aș fi câștigat un meci de box. Ceilalți răspunseră la susținerea prefăcută a lui Cobb cu un râs crispat, în timp ce eu încercam să zâmbesc.

După prezentarea operațiunilor, m-am dus să le spun lui

Gomez și lui Zahn. L-am luat cu mine pe sergentul de artilerie Dole, care și-a bătut gura continuu în drum spre cazarma plutonului.

— Incredibil. Un rahat total, gâfâia el. Nu e deloc treaba noastră. Nu e responsabilitatea noastră. E o nebunie, domnule. Trebuie să stați de vorbă cu el despre asta.

— Și ce pot să zic, sergent? am întrebat eu. Să-i spun că întregul pluton are probleme cu genunchii?

Înjură în surdină.

— Nu e treaba noastră, pe mă-sa! Îmi aduc aminte de o chestie din Filipine. Trebuie să fi fost în nouăzeci și cinci. Comandantul companiei voia ca pușcașii marini să nu mai aibă atât de mult timp liber și să se ducă să ajute un sat la problemele cu canalizarea. Iar locotenentul a zis „în niciun caz”. A amenințat că solicită o întrevedere cu superiorii. A fost o mobilizare lungă. Trebuie să fi fost…

— Sergent, i-o tai eu, taci.

Spumega pe margine cu brațele încrucișate, în timp ce eu le prezentam situația lui Gomez și lui Zahn.

— Nu avem o procedură pentru asta, le-am spus eu. Nu există manual de instrucțiuni. Așa că folosim procedurile pe care le avem. O tratăm ca pe un atac chimic. Folosim măștile de gaz și purtăm uniforme cu căptușeală de cărbune și mănuși de cauciuc. Lucrăm în ture.

Zahn scoase o cutie de tutun de mestecat din buzunar și-și vârî o bucată sănătoasă sub buză. Își târșâia picioarele, uitându-se în pământ. Gomez își țuguia buzele și se scutura de furie, refuzând să mă privească.

— Ne va fi foarte cald în costumele alea, e clar, am continuat eu. Așa că vom lua un surplus de gheață cu noi. Ne asigurăm că doctorul Pleasant are suficiente perfuzii. Lucrăm prin rotație și o scoatem la capăt. Douăzeci de minute în costumele alea. Maximum. Fără victime din cauza căldurii. Și urmăm procedurile de decontaminare.

— La ce oră plecăm, domnule? mă întrebă Gomez cu ochii în agendă și cu pixul pregătit.

— Mâine-dimineață devreme, am răspuns. Și prin „devreme” vreau să zic două dimineața. Vreau să fim la locație și la treabă înainte de zorii zilei. Poate că putem termina treaba asta înainte de arșița după-amiezii.

— Ok, domnule, oftă ea.

Era cea mai mușcătoare dovadă de dispreț de care dăduse dovadă vreodată.

Mi-am frecat palmele asudate de pantaloni, apoi am zis:

— Ascultați. Amândoi. Uitați-vă la mine.

Zahn și Gomez și-au ridicat privirile.

— E o misiune dură, clar. Dar n-are rost să opunem rezistență. Și n-are rost să ne bosumflăm în fața pușcașilor. Asta nu va face decât să înrăutățească lucrurile.

— Că tot veni vorba, sergentul de artilerie vine cu noi, domnule? întrebă Zahn. Face și el o tură cu costumul și cu masca?

M-am uitat peste umăr ca să văd cum primise sergentul Dole împunsătura, dar nu auzise. Parcursese deja jumătate din întinderea de pământ, în drum spre internet café.

— Nu, am răspuns eu, sergentul nu poate veni.

Zahn scutură din cap și râse înfundat. Nu l-am mustrat. N-ar fi avut rost.

— Întrebări? am zis.

Nu aveau niciuna, așa că le-am spus să rupă rândurile și să pregătească plutonul. Nu aveau decât o oră de somn, știam. M-am dus la magazie și mi-am scos costumul pentru arme chimice, înainte de a mă întoarce în camera mea pentru a scrie ordinul misiunii cu un marker pe foaia pretipărită laminată. Am adormit cu șosetele în picioare.

Alarma ceasului de mână m-a trezit la miezul nopții. M-am îmbrăcat la lumina lanternei cu infraroșii, nedorind să-mi distrug vederea nocturnă. Mi-am pus șireturile la bocanci, am tras fermoarul salopetei de pilot și m-am strecurat în jacheta de flak. În drum spre complexul întunecat, am trecut prin centrul operațional. Sudoarea mi se scurgea pe gât și pe obraji, adunându-mi-se între gât și umeri. Placa blindată n-o lăsa să se ducă mai jos.

Cobb era de pază în noaptea aceea și îmi zâmbi pe deasupra căniii de cafea. Pe laptopul de pe pupitrul din spatele lui rula un film. Se întinse să-i pună pauză.

— Pleci? întrebă el.

— În curând. Cinci vehicule, douăzeci și doi de oameni, am zis eu.

Apoi m-am dus spre rastelul din colț și mi-am luat arma.

Cobb luă aminte la număr.

— Bine, prietene. Distracție plăcută.

Puse degetul pe tasta de spațiu, gata să se întoarcă la filmul lui.

Am rămas în spatele scaunului său, uitându-mă peste umărul lui la turele și la tabelele cu paza.

— Se întâmplă ceva? am întrebat eu.

Pe ecranul cu locația forțelor – o hartă a provinciei Ambar acoperită cu simboluri reprezentând unitățile aliaților – se vedeau un convoi de camioane operate de civili aflat în drum spre Iordan, câteva puncte răzlețe de control și cam atât.

Cobb răspunse:

— Nu. E destul de liniște.

Mi-am întors arma la spate, zicând:

— Te contactez prin radio de la poartă.

În timp ce ieșeam, l-am auzit pe Cobb întorcându-se la filmul lui.

Fasciculul lanternelor cu infraroșii mă conduse către zona de îmbarcare. Am auzit motoarele încălzindu-se și pe pușcașii marini înjurând în întuneric. Doi pușcași trecură pe lângă mine cu o ladă frigorifică cu gheață și i-am auzit vorbind în timp ce o urcau în compartimentul de depozitare al autoblindatei lor.

— Vorbește serios cu costumele alea nenorocite? spunea unul dintre ei.

Tovarășul lui mormăi ceva, prea încet pentru a distinge cuvintele sau pentru a-i recunoaște vocea.

— Gomez părea nervoasă. Știu că n-a fost ideea ei, continuă el. Pun pariu pe cinci dolari că n-o să-l vedem purtând un costum de-ăla.

Stăteam acolo, o siluetă masivă oarecare cu armă, ascultând lucrurile pe care nu le-ar fi spus despre mine dacă ar fi știut că-i aud. Trecură apoi din nou pe lângă mine, în drum spre sectorul de aprovizionare.

— O să facă iar pe băiatul de colegiu. Poate că-și va pune costumul fix la sfârșit, ca să ajute cu ultimul butoi, știi ce zic. Să facă paradă cu principiile lui de leadership. Căcănar de la școala de ofițeri…

Fața îmi ardea și m-am retras în întuneric, sperând să nu dea peste mine. Cam după douăzeci de metri, m-am întors și am abordat zona de îmbarcare dintr-un alt unghi, strigându-i tare

pe Gomez și pe Zahn ca să mă fac auzit. Pălăvrăgeala pușcașilor se domoli când mă auziră, dar își continuară treaba cu voci joase și îngrijorate.

Gomez și Zahn veniră în pas alergător și se opriră aproape de fața mea. Gomez îmi dădu raportul. Toți prezenți. Costume pentru arme chimice pentru toată lumea. Gheață suplimentară. Apă suplimentară. Toate vehiculele alimentate cu combustibil și pregătite. M-am dus la vehiculul lui Gomez și m-am așezat pe capotă, în timp ce ea și Zahn adunau echipa convoiului.

Am citit ordinul misiunii cuvânt cu cuvânt la lumina roșie a lanternei. Era un raport concis, fără încurajări și bravadă. Le-am transmis ruta și ordinul de mărșăluire. Am enumerat acțiunile imediate în caz de ambuscadă în apropiere, ambuscadă la distanță, dispozitive explozive improvizate și vehicule scoase din uz. Le-am dat frecvențele radio și semnalele de transmisie pentru unitățile de susținere.

Nu l-am lăsat pe doctorul Pleasant să vorbească. În schimb, am ținut eu discursul lui.

— Beți apă. Cât de multe lichide puteți.

Am întrebat dacă au nelămuriri, apoi i-am predat comanda sergentului Gomez. După aceea m-am dus la vehicul, așezându-mă pe scaun și pregătind frecvențele radio și codurile.

Am auzit alături un sforăit. Era Dodge, adormit pe bancheta din spate. Ratase raportul. Doctorul Pleasant se strecură pe locul de lângă Dodge și îl înghionti în umăr.

— Dodge, trezește-te dracului!

Dodge se trezi fornăind.

— Sunt treaz. Treaz.

Pleasant oftă.

— Știi măcar ce dracu facem?

— Bineînțeles, zise el. Ne ducem undeva prin deșert, unde voi vorbi în arabă cu niște irakieni. Voi, domnilor, veți muta butoaie pline de rahaturi periculoase, transpirând și înjurând. Toată lumea va fi ciufută cât e ziulica de lungă.

Închise ochii, își încrucișă brațele și adormi la loc.

L-am lăsat. Înțelesese misiunea destul de clar.

Convoiul ieși pe poartă și se alinie. Ruta ducea prin Fallujah. Am trecut de oraș și am luat-o pe rampa dinspre nord, la nodul rutier. Am ieșit pe o autostradă goală, cu patru benzi, care, printr-un miracol straniu, era bine luminată de becurile

stradale funcționale. Autostrada ne-a dus spre nord, în deșert.

Drumul nu era aglomerat de trafic civil și nici de vreun alt convoi, așa că am folosit ambele benzi. Am mers pe mijlocul liniei albe, stând cât puteam de departe de bordură.

Gomez opri convoiul de patru ori pentru a investiga mormane suspecte de pământ sau de gunoi. Am aplicat regula cinciurilor și douăzeci și cinciurilor de la cap la coadă de fiecare dată. Am variat viteza și distanța dintre vehicule. Am făcut în așa fel încât să fim ținte dificile.

Chiar și cu timpul pierdut cu precauțiile și cu opririle de siguranță, am reușit să ajungem la punctul de întâlnire prestabilit înainte de ivirea zorilor. Un tabel cu coordonatele, emis de Biroul de Reconstrucție Districtual al Departamentului de Stat din Ramadi, ne-a îndrumat spre un drum neasfaltat care ducea spre nord-vest, prin pustietate. Ne-am oprit acolo, am așezat vehiculele în formație de protecție, la cinci metri de șosea, și am așteptat să apară cei de la Departamentul de Stat.

Au trecut șase ore.

Soarele a urcat pe cer și temperatura a crescut. Vopseaua de pe autoblindate se încinsese atât de tare, că nu puteai s-o atingi cu mâinile goale. Traficul civil umplea autostrada – camioane care cărau combustibil în nord, camionete jerpelite care duceau mormane de nimicuri către piețele orașului și taxiuri din care ochi curioși scrutau perimetrul nostru, static și vulnerabil. Punctul de întâlnire ne plasa lângă o intersecție cunoscută. Oricine, cu un aruncător și cu câteva proiectile inteligente, putea aprecia cu ușurință distanța. Cu cât stăteam mai mult, cu atât deveneam mai agitat.

Gomez începu să se îngrijoreze și ea. Nu stătea o clipă locului. Se plimba de colo până colo prin perimetru și striga la pușcași când păreau că-și pierd vigilența.

Stăteam lângă radiouri și monitorizam rețelele, dar nu primeam nimic pe frecvențele date de Departamentul de Stat. Între timp rețeaua companiei cârâia, transmițând ordinele de la centrul operațional prin care ni se spunea să stăm pe loc și să așteptăm.

La început, pe întuneric, prin căști se auzi vocea relaxată a lui Cobb. Când Wong l-a înlocuit la pază, după răsăritul soarelui, l-am auzit rânjind, amuzat de frustrarea mea. Auzeam cum era distras de cadrele din companie, care veneau în

centrul operațional pentru cafeaua de dimineață.

L-am bătut la cap, cerând o actualizare la fiecare cinci minute. În cele din urmă, în căști se auzi vocea maiorului MacMannis.

— Aici Hellbox-6, se răsti el, accentuând ultima silabă, cifra care îl identifica drept comandant.

Mi-l închipuiam smulgând radioemițătorul din mâna lui Wong, morocănos și iritat.

— Rămâneți pe loc. Regimentul confirmă că elementele de susținere sunt pe drum. Nu mai faceți solicitări de schimbare a poziției curente. Terminat.

Mi se spusese, atât cât permitea eticheta transmisiunilor radio, să-mi țin gura și să aștept. Am pus căștile în cârlig, i-am lăsat pe Dodge și pe doctorul Pleasant să supravegheze vehiculul și am început să mă plimb prin perimetru.

Am încercat să par calm, relaxat și detașat. Ce-ar fi făcut un tip precum Cobb într-o situație ca asta? Pușcașii mei, aflați în turele sau dincolo de portierele blindate, au dat din cap asudați, privindu-mă fix. Am încercat să zâmbesc și să le răspund dând din cap la rândul meu, însă mușchii obrazului refuzau, contorsionându-mi chipul nefiresc și grotesc.

Pușcașii marini se închideau pe rând în vehicule, umplând sticlele goale de apă cu urină. Regimentul ordonase să nu se urineze în public, în semn de respect pentru cultura islamică. Am verificat mormanul din ce în ce mai mare al sticlelor cu urină din mijlocul perimetrului, uitându-mă la culoare. M-am consolat cu gândul că pușcașii erau măcar hidratați. În litrii tot mai numeroși de urină nu se vedeau urme de oranj.

Totuși, îmi imaginam cum vor arăta în arșița după-amiezii, echipați complet cu măștile și cu costumele pentru arme chimice, și mă întrebam cât de repede își vor pierde cumpătul.

M-am întors în vehicul, ascultându-i pe doctorul Pleasant și pe Dodge contrazicându-se cu privire la ceva legat de muzică. Doctorul Pleasant își întinsese bancheta, lăsându-și picioarele să-i atârne pe ușa deschisă. Trusa lui medicală nu era tocmai la îndemână. Fermoarele erau pline de noroi. Nu o deschisese de o săptămână.

— C-Murder e tare rău, spunea el, împungând pământul cu vârful bocancului. E criminal, pe bune.

— C-Murder e un prefăcut amărât din sud, Lester, replică

Dodge. Tipii ăia de la No Limit nu vorbesc decât despre mașini și fete. Nu se gândesc decât la bani, spre deosebire de gangsterii adevărați de pe coasta de vest.

— Pe jumătate ai dreptate, spuse Pleasant. Dar C-Murder a zis *Nigga owe me some money. Bitch, I want it in blood.* Și vorbea serios.

Dodge rămase pe gânduri.

— Chiar așa a zis C-Murder?

— Da. Și e criminal. Condamnat, vreau să zic. Le-a luat gâtul unora în New Orleans.

Dodge râse înfundat.

— La fel ca în Irak. Sângele e la fel de important precum banii.

M-am băgat apoi și eu în vorbă.

— Ești din Louisiana, nu-i așa, Doc?

El privi către orizont, dând din cap.

— Da, domnule.

— Din apropiere de New Orleans?

— Nu, domnule. Nu chiar. Sud și vest. În zona cajun.

— Mergi des în oraș?

— Doar ca să mă rup în două.

Tresări și alungă o muscă de pe frunte.

— New Orleans te face. Te rupe. În două.

Rânji, pierdut și satisfăcut, închizându-și ochii roșii și ținându-i așa doar o idee mai mult decât era normal.

M-am dus la el și l-am bătut pe genunchi.

— De ce nu faci o plimbare, doctore? Am zâmbit, apoi am adăugat: Plimbă-te prin perimetru. Asigură-te că toată lumea bea apă.

Deschise ochii și se holbă la mine preț de un moment.

— Încearcă, am zis.

M-am prefăcut că nu-i văd sfidarea.

— Dezmorțește-te.

Se ridică și își aruncă trusa medicală pe umăr, atingându-mă ușor în timp ce se îndepărta.

M-am întors pe locul meu și în oglinda retrovizoare l-am văzut pe Dodge cu ochii în cartea lui. M-am decis să-l întrerup.

— Cum e în ultima vreme? am întrebat eu. Doctorul, vreau să zic.

Dodge ridică privirea.

— De ce mă întrebi pe mine, Mulasim?

— Înțeleg. Nu sunteți *prieteni.* Dar vorbiți mult. Așa că… spune-mi, cum îi merge?

— Aș spune că Lester face aproape la fel de bine ca și tine, Mulasim, spuse el întorcând pagina.

Exact atunci, Zahn strigă ceva de cealaltă parte a perimetrului – niște vehicule se apropiau. Am dat fuga să aud raportul. Am văzut mai întâi norul de praf, cam la o milă pe autostradă. Patru SUV-uri blindate ieșiră din ceață, urmate de două camioane Mercedes mai vechi, cu platformă. Înaintau în viteză pe mijloc, într-un grup compact. Trasoarele zburau pe ferestrele din spate ale SUV-urilor la intervale regulate, fie că drumul era blocat de vehicule civile, fie că nu. Șoferul din primul vehicul-escortă se străduia să intimideze. Schimbă direcția de câteva ori și trecu foarte aproape de camionetele și de taxiurile care nu se îndepărtaseră suficient de șosea.

— Mercenarii de la securitate? întrebă Zahn.

— Așa se pare, am răspuns eu.

— Așa se deplasează Statul, din câte înțeleg.

Am alergat la radiouri, gândindu-mă că poate SUV-urile vor intra pe rețea pentru a se identifica, dar nu s-a auzit nimic în afară de un șuierat firav. Am strigat la Gomez, iar ea a alergat câțiva pași spre mine, oprindu-se la o distanță de la care putea auzi.

— Acesta este elementul aliat pe care l-am așteptat, am zis eu. Nu au intrat pe rețea, dar lasă-i să se apropie.

Se încruntă și dădu fuga înapoi în perimetru.

— Urechile la mine! strigă ea. *Nicio* escaladare de forțe asupra SUV-urilor ăstora împuțite! M-ați auzit? Fiți prietenoși!

În ciuda avertismentului lui Gomez, toți pușcașii marini începură să tresară în timp ce SUV-urile veneau în viteză spre cordonul nostru. O luară pe drumul neasfaltat, urmate de camioanele irakiene, și se opriră la douăzeci de metri de noi. Lăsară motoarele pornite.

Portierele SUV-urilor se dădură în lături și din spatele lor apărură câțiva bărbați în pantaloni kaki și tricouri polo negre. Aveau puști de asalt scumpe și pistoale-mitralieră cu dispozitive optice și cu lanterne montate pe ele. Priveau în jur de după ochelari de soare Oakley, noi. Nu purtau căști, dar unii dintre ei aveau șepci. Unul avea o creastă subțire, de mohican. Se

mișcau ca și cum ar fi învățat asta din filme, scrutând deșertul cu țevile armelor, fără a ținti spre ceva anume, dar încruntându-se suspicioși.

Mercenarii se relaxară unul după altul și se scuturară de posturile crispate ca niște oameni preistorici. Un tip cu o armă prinsă de coapsă, care părea a fi șeful, veni spre mine. Avea un dispozitiv în ureche, al cărui cablu îi trecea prin barbă, pierzându-se în eșarfa de cap cu pătrățele pe care o purta în jurul gâtului. Era conectat la un radioemițător agățat de vestonul blindat, ce părea a fi comod.

— Tu ești tipul? întrebă el cu accentul cadențat din sudul Californiei.

— Cred că da, am zis eu.

— Locotenent de marină? Trebuia să ne întâlnim aici? Eu sunt Doug. Hai să ne întâlnim cu butonii de alamă.

— Poftim?

— Butonii de alamă, amice. Știi? Clientul? Tipul de la Departamentul de Stat?

Doug se întoarse și o luă din nou către SUV-ul lui. Am rămas acolo un moment, apoi l-am urmat stângaci. Am strigat peste umăr la Gomez:

— Pregătește-i s-o ia din loc.

Ea încuviință și-i puse pe pușcași la treabă, golind perimetrul.

Doug mă conduse până la cel de-al doilea SUV și deschise portiera din spate, de pe partea șoferului.

— Domnule Moss? spuse el. L-am adus pe tip.

Am simțit de la un metru aerul condiționat rece ca gheața. Curgea șuvoi din vehicul, peste casca mea, așezându-mi-se în ceafa. În ciuda frustrării mele din ce în ce mai mari față de tot ce reprezenta SUV-ul acela, nu puteam să nu mă topesc după senzația aia de aer rece, din lumea occidentală.

Când ochii mi s-au obișnuit cu întunericul din interior, am văzut un puști de colegiu mărunțel, de douăzeci și ceva de ani, cu un zâmbet plăcut. De sub casca mare se ițea un păr blond. Purta pantaloni largi de stofa, vârâți neglijent în bocancii de luptă impecabili, și un sacou albastru pe sub vestonul blindat. Am remarcat butonii decorativi de alamă de pe manșetă și dosarul deschis din poală.

— Bună, sunt domnul Moss, mi s-a adresat el cu un accent

texan ales, fără a ezita câtuși de puțin să-și acorde titlul onorific de „domn” în ciuda tinereții lui.

S-a întins să-mi strângă mâna, dar n-a dat semn că ar vrea să iasă din vehicul sau măcar să-și desfacă centura de siguranță.

— Locotenent Donovan.

I-am strâns mâna, cu palma înmănușată udă de transpirație.

Domnul Moss și-a șters palma pe pantaloni și a spus:

— Grozav. Uite cum facem. Ne urmați la piscină. Pușcașii tăi marini vor încărca butoaiele în camioane, iar oamenii lui Sheik Hamza vor duce chimicalele în complexul lui. Întrebări? a continuat el rânjind.

— Cine e Sheik Hamza? am întrebat eu. Și ce-i cu piscina?

— Bine, a spus el. Se duce lumina. Și aerul condiționat. Să-i dăm drumul.

S-a întins și a tras portiera.

Doug m-a bătut pe umăr.

— Vă conducem noi acolo. Nu e departe.

Înainte să apuc să întreb de ce întârziaseră atât, de ce nu ne contactaseră prin radio sau cine dracu era el, Doug se întorsese, îndreptându-se către locul din față al SUV-ului.

M-am întors în locul în care Gomez și Zahn aranjaseră vehiculele în ordinea inițială de deplasare. Se sprijineau de capota autoblindatei, așteptând.

— Care-i planul, domnule? m-a întrebat Gomez.

— Îi urmăm, am ridicat eu din umeri.

— Căcănarii ăia de la Blackwater[12] v-au dat frecvențele radio? a întrebat ea.

— Oricum nu contează, a intervenit Zahn. Nu aud că-s prea ocupați să asculte cât de tari sunt ei.

Îi dădu un ghiont și zâmbi.

— Nicio frecvență, am zis eu. Nu păreau interesați.

Zahn râse.

— Nu zău, domnule. L-am întrebat pe unul dintre căcănari cum a ajuns să lucreze aici și mi-a zis că era bouncer în San Diego. Un englez i-a dat un card. Nu cred că știu cum să folosească MP-5-urile[13] alea. Au venit la joacă ăștia.

— Atunci, hai să facem treaba iute, am zis eu.

---

[12] Companie militară privată, ai cărei mercenari au fost suspectați de comiterea unor abuzuri în războiul din Irak (n.tr.)

[13] Un tip de pistol-mitralieră (n.tr.)

Șoferul SUV-ului din față claxonă.

— Pe mă-sa, pufni Gomez. Hai să mergem după ei. Pornirăm săltând pe drumul neasfaltat, iar Dodge mi se adresă de pe scaunul din spate:

— Ți-au spus cine conduce camioanele alea, Mulasim? Tipii ăia irakieni.

— Nu. De ce?

— Ansar al Sunna.[14] Sunt sigur.

— De unde știi?

Mi-am pus mâna pe bord și m-am ținut în timp ce treceam peste hârtoape, întorcându-mă apoi cu fața la el.

— Știi că asta nu este prima mea profesiune, Mulasim? Cândva făceam afaceri și le vindeam diverse lucruri oamenilor de pe aici. Domnii aceia irakieni sunt din Ansar al Sunna.

Am dat din cap.

— Îi voi menționa asta tipului de la Departamentul de Stat, am spus eu. Mulțumesc.

— Sigur, omule, spuse Dodge fluturând din mână. Probabil că vor pune oricum mâna pe toate butoaiele alea. Ansar al Sunna face regulile pe aici.

După ce drumul neasfaltat ocoli o mică faleză, în fața noastră apăru un cartier împrejmuit, asemănător celor din sud-vestul Americii, cu case identice aliniate, acoperite cu stuc, pe străzi care se înfundau în capăt. Am clipit de două ori ca să mă asigur că nu visez.

— Ei bine, e altceva, mormăi Zahn, punând capăt tăcerii și uluirii tuturor.

M-am întors către Dodge ca să-i aud părerea, dar el a ridicat din umeri.

— Oamenii de știință care lucrau cândva la gazele lui Saddam locuiau aici, spuse el. De-asta e ascuns departe de autostradă și nu e decât un drum neasfaltat.

Cartierul începu apoi să se vadă limpede. Am observat ghereta abandonată a paznicului și casele goale, cu ferestre sparte și uși lipsă de dincolo de ea. Hoții găsiseră locul cu multă vreme în urmă și nu mai lăsaseră nimic de valoare. Totuși, în timp ce săltăm peste denivelările de pe drumul

[14] Grup irakian de insurgenți sunniți care a luptat împotriva trupelor americane și a aliaților locali ai acestora în perioada Războiului din Irak (n.tr.)

desfundat, intrând pe strada largă, cu asfalt neted, nu puteam să nu mă simt ca și cum m-aș fi dus în vizită la un prieten din Alabama. Senzația deveni tot mai persistentă, apoi SUV-urile opriră unul după altul într-un perimetru deschis de la capătul unei străzi înfundate, în timp ce camioanele irakiene parcau pe aleile învecinate.

Gomez intră pe rețea, ordonând convoiului să oprească. Efectuarăm cinciurile și douăzeci și cinciurile, uitându-ne în același timp, din când în când, spre ferestrele sparte ale caselor identice după posibili lunetiști, în timp ce mercenarii priveau pe jumătate curioși, pe jumătate amuzați. Am coborât și i-am spus lui Zahn să mă urmeze.

Doug ne-a ieșit în întâmpinare la jumătatea drumului.

— Butoaiele sunt în piscina goală din spatele acestei case, a spus el. Urmați-mă.

— Așteaptă, am zis eu. Care-i treaba cu piscine? Ni s-a spus să ne așteptăm la o groapă neacoperită.

Doug a ridicat din umeri și a apucat-o pe cea mai apropiată alee. L-am urmat până când s-a oprit la poarta din lateral.

— Contractul nu-mi permite să merg mai departe, mi-a spus el.

Luă o poziție strategică, cu pistolul-mitralieră în mână, în timp ce eu și Zahn treceam, ca și când ar fi plănuit să compenseze inabilitatea contractuală de a ne urma păzind vitejește intrarea către curtea din spate.

Poarta dădea într-o alee de piatră care înainta pe lângă casa în stil american, dându-mi senzația că eu și Zahn eram primii sosiți la o petrecere de lângă piscină, de ziua cuiva.

Am încercat din nou să mă scutur de sentimentul de familiaritate, reamintindu-mi că eram în război.

Lucru care s-a dovedit inutil o clipă mai târziu. Am luat-o pe după colț către piscină și am fost izbiți de mirosul de chimicale. Am început să tușim și ne-am dat înapoi. Pe față îmi curgea un șuvoi de lacrimi, pe care le-am distins imediat de sudoarea abundentă deja acolo.

Zahn s-a înecat.

— Pe mă-sa, domnule. Pe… Hristoase… Fi-ar mă-sa a *dracului!*

S-a întors și s-a lăsat în genunchi, neputând să se apropie mai mult.

— Stai aici, am tușit eu.

Mi-am acoperit nasul și gura cu gluga antiflacără și m-am apropiat de margine. Uitându-mă cu grijă înăuntru, am văzut vreo zece butoaie cândva vopsite în alb, care căpătaseră între timp o nuanță de ruginiu din cauza oxidării. O misterioasă pudră albă făcuse găuri în oțel, scurgându-se și acoperind fundul piscinei ca pudra de talc. Am auzit sunetul chimicalelor care reacționau unele cu altele, folosind căldura soarelui de după-amiază drept catalizator. Pudra albă rodea peleții roz, dând naștere unor cristale verzi, umede. Deasupra piscinei licărea o lumină nefirească și densă, care îmi ataca ochii.

M-am îndepărtat clătinându-mă de marginea piscinei și l-am găsit pe Zahn în genunchi, încercând cu disperare să-și recapete suflul. L-am ridicat în picioare, trăgându-l de uniformă și împingându-l pe alee, pe lângă Doug, apoi l-am așezat pe apărătoarea vehiculului nostru. Lacrimile îi șiroiau pe față, de neoprit.

L-am strigat pe doctorul Pleasant, care a dat fuga fără trusa medicală, cu gura căscată.

— Doctore, spală-l la ochi. Încearcă să… încearcă ceva.

Doctorul dădu din cap, întinse mâna după geantă, înjură și fugi după ea. Cu ochii împăienjeniți, îi vedeam pe pușcași stând pe lângă casele asemănătoare cu cele în care poate crescuseră și mi se părea că arată precum copiii care fuseseră cu doar câțiva ani înainte. Mi-i închipuiam jucându-se cu mingi de fotbal pe stradă. Îndreptându-se către ușa de la intrare în frac, cu flori în mână pentru cele care-i însoțeau la balul majoratului. Ba chiar mi-am permis să-mi imaginez imposibilul, închipuindu-mi-o pe Gomez ieșind la ușă în rochie și primind buchețelul de pus la corsaj.

Am clipit, lăsând lacrimile să se scurgă. Apoi erau din nou pușcași marini, cu ochii mari și gurile căscate, privindu-l pe masivul și invulnerabilul Zahn doborât de nimic altceva decât de mirosul chimicalelor din curtea din spate.

Gomez veni în fugă, se lăsă în genunchi în fața lui Zahn și-l privi în ochi.

— Ce-i, prietene? spuse ea blând. Ești bine?

Încercă să-i atingă fața, dar Zahn îi îndepărtă mâna.

— Dă-te înapoi, gâfâi el. Mai în spate, la naiba! În caz că se schimbă vântul.

Ea dădu din cap.

— Ok, prietene. Lasă-te pe spate. Lasă-l pe doctor să-ți spele ochii. Se întoarse către mine și zise: Domnule…

— Da, am zis eu. Spune-le să se dea înapoi.

— Domnule, spuse ea din nou. *Fața* dumneavoastră…

Mi-am atins fața și am simțit cum se formează băşicile.

— Spune-le să se dea înapoi, am repetat eu. L-am văzut pe Dodge în spatele lui Gomez și am zis: Dodge. Cu mine.

M-a urmat către SUV-urile așezate la capătul străzii înfundate, șoptind:

— Mulasim, nu poți face asta.

— Poate că Departamentul de Stat a adus un reprezentant al șeicului aici, am spus eu. Va trebui să vorbești cu el.

— Mulasim, spuse el iar.

— Te-am auzit.

Doug, care-și părăsise, se pare, poziția de la poartă, zâmbi și întrebă:

— Gata de treabă?

— Nu. Trebuie să vorbesc cu domnul Moss.

— Sigur.

L-am urmat către SUV. Deschise portiera și aerul rece se revărsă din nou, de data asta adunându-mi-se la picioare, într-un val compact.

Din nou, domnul Moss nu făcu nicio mișcare pentru a coborî.

— Deci, cât crezi că va dura? mă întrebă el, uitându-se la dosarul lui, apoi la ceas.

— Domnule Moss, aceasta nu este situația pe care am fost instruiți să o așteptăm. Nu suntem echipați pentru asta.

Își puse ochelarii și zise:

— Ei bine, ce dezamăgire!

— Ascultă, pușcașii mei nu intră în piscina aia, nici măcar cu măștile și costumele pentru arme chimice. Butoaiele nu sunt sigilate. Nu putem decontamina în condițiile acestea.

Domnul Moss râse.

— Ei bine, atunci dezamăgirea este și mai mare. Înseamnă că m-ați făcut să-mi pierd timpul. Și ne-ați pus viețile în pericol, făcându-ne să călătorim pe autostrăzile astea. Voi avea o conversație cu colonelul în legătură cu asta.

— Fă ce trebuie să faci, puștiule.

— Va trebui să-ți pomenesc numele. Locotenent… cum era?

— Du-te-n mă-ta!

Mă cuprinse furia. Ceva nou și șocant. Mă străduiam să mă controlez. Doug fluieră și se dădu deoparte.

Dodge făcu un pas înainte și își lipi umărul de spatele meu.

— Ok, locotenent Du-te-n Mă-ta. De ce crezi că am fost de acord să vin aici? De ce crezi că Biroul de Reconstrucție Districtual și-a manifestat interesul?

— Sincer, nu-mi pasă!

— Pentru că este o oportunitate de a câștiga războiul, măcar un pic. De a le arăta irakienilor că suntem aici ca să ajutăm. Să le arătăm cum sunt americanii. Că trag tare.

Arătă către camioanele irakiene și către bărbații care se ghemuiseră nerăbdători la pământ, în spatele platformelor.

— Acești domni vor fi ofensați. Mai rău, Sheik Hamza se va simți insultat fiindcă nu-și primește butoaiele recuperate astăzi, după cum i s-a promis.

Dodge pufni și râse înfundat.

— Cine e ăsta? întrebă domnul Moss.

— E interpretul meu, am spus eu, și-mi spune că Sheik Hamza face parte din Ansar al Sunna.

În cele din urmă, domnul Moss explodă.

— De unde mă-sa știe el? strigă el.

— Trăiesc aici, replică Dodge, după ce-și luă, subit și direct, mâna de pe spatele meu, îndepărtându-se.

Ceva îl speriase, dar cum domnul Moss rămăsese cu ochii pe mine, n-am avut timp să investighez ce anume.

— Atunci, asta e? întrebă el.

— Da, asta e.

— Doug? strigă el. Adu-l pe Muhammad aici.

Trase portiera și se sigilă în coconul său rece și blindat, fără vreo altă vorbă.

— Dodge, hai să…

M-am întors și am văzut că o luase deja înapoi spre autoblindata noastră, cu gluga pe față și cu ochelarii la ochi. Privea în pământ și făcu un ocol mare pentru a-i evita pe Doug și pe tânărul irakian bine îmbrăcat pe care-l escorta către SUV.

În timp ce alergam să-l prind din urmă, Doug mă strigă.

— Nu câștigi războiul astăzi?

— Nu azi, am răspuns eu.

— Bună treabă, râse el. Asta înseamnă că o să am un nou

contract. Trebuie să-mi achit casa de pe plajă cu treizeci de ani mai repede.

Am început să mă îndepărtez, dar ceva m-a făcut să mă opresc. Ceva legat de tânărul irakian, Muhammad, care mergea cu Doug. Trăsăturile lui familiare. Felul în care se uitase, plin de interes, și de confuzie, la spatele lui Dodge. Mă observă și privirile ni se întâlniră.

Dădu din cap cu gravitate, iar eu i-am răspuns la fel, nesigur de ce. Ușa SUV-ului se deschise din nou și l-am privit cum începe o discuție animată cu domnul Moss.

Când m-am întors la autoblindată, Dodge era deja pe locul său, nerăbdător să plecăm. Zahn stătea pe locul șoferului cu casca scoasă și cu o sticlă de apă între genunchi, arătând ca și când ar fi fost bătut. Gomez stătea lângă ușa lui deschisă, cu mâna pe genunchiul lui.

— Domnule? întrebă ea aproape cu sfială.

— Nu e bine. Plecăm.

Îmi zâmbi pe jumătate, nu cu zâmbetul larg pe care îl păstra pentru Zahn.

— Pe bune, domnule?

— Da. Oscar Mike în trei minute.

Se întoarse și o luă la fugă țipând.

— Îmbarcarea! Comandanți de vehicule, pregătiți rapoartele!

M-am așezat pe scaun și l-am cercetat pe Zahn. Bășicile i se retrăseseră de pe obraji sub un strat de unguent, iar ochii începuseră să i se usuce.

— Poți să conduci? l-am întrebat.

— Da, domnule. Dar dumneavoastră… domnule, trebuie să vă vedeți.

Chiar atunci – și pentru prima dată de când plecasem împleticindu-mă de lângă piscină – am simțit durerea. Ca și când niște creaturi flămânde, microscopice și cu gheare mi-ar fi umplut pielea plesnită din jurul ochilor, croindu-și drum către sinusurile mele. Am tresărit și m-am uitat în oglinda retrovizoare. Bășici pline de apă îmi creșteau în cercuri concentrice în jurul ochilor. De o simetrie înfiorătoare și înaintând fără preget spre sud.

Doctorul Pleasant se aplecă spre scaunul meu cu o cutie de alifie. Fusese nevoit să întoarcă trusa medicală cu fundul în sus pe bancheta din spate pentru a o găsi.

— Dați-vă cu asta pe sub ochi, domnule, mi-a spus el.

Am făcut ce mi-a zis și ușurarea m-a făcut să icnesc fără să vreau. Am închis ochii, mi-am lăsat capul pe spate și am întins alifia cu degete tremurătoare. Ceva rar. Mi-am simțit deodată fața rece, chiar și în autoblindata încinsă. Am respirat adânc și am oftat.

Când am deschis ochii, doctorul Pleasant și Zahn zâmbeau către mine.

— Bună treabă, domnule, spuse Zahn.

Își întinse mâna înmănușată și mă bătu pe genunchi. Gomez se auzi la radio.

— Toate vehiculele pe recepție. Oscar Mike.

M-am încruntat la Zahn și am zis:

— Dă-i drumul.

Zahn ne scoase din cartierul de case, luând-o înapoi pe drumul neasfaltat, plin de hârtoape.

Dodge își îndepărtată gluga și ochelarii de soare – era palid și tras la față.

— Ești bine, Dodge?

— Cam ca tine, Mulasim, spuse el înghițind cu greu, ca și când i-ar fi venit să vomite.

Expeditor: Comandantul Plutonului de Reparații Drumuri, Compania de Susținere Geniști
Destinatar: Cadrul medical Lester Pleasant
Ești avertizat prin prezenta cu privire la următoarele nereguli:

Lipsă de pregătire adecvată pentru misiuni.
Incapacitatea de a sosi la timp la raportul dinaintea misiunii.
Ținută personală inadecvată.
Comportament inadecvat față de superiori.

Ți se sugerează să iei măsuri imediate în vederea remedierii acestora. Ai la dispoziție asistență pe scară ierarhică. Absența remedierii va avea drept consecință acțiuni judiciare sau administrative, inclusiv, dar nu numai, suspendarea administrativă.

Prea multă presiune

Crăciunul acasă îmi dădea o senzație ciudată și nu mă așteptam la asta. În ultimii câțiva ani, de când stricasem relația cu rudele, eram doar eu și tata, servind la masa de Crăciun mâncare cumpărată gata pregătită, schimbând un dar sau două și uitându-ne la meciuri de fotbal de colegiu. Și era suficient atât.

Dar anul ăsta, după ce am plecat de la Lizzy și m-am dus acasă, m-am simțit ca un străin în locul ăla vechi. Ca și cum aș fi încălcat o promisiune lăsându-l singur acolo, iar acum casa se răzbuna pe mine.

Parchetul scârțâia când mergeam pe holul ticsit de poze înrămate cu bunica, cu tata, cu toate mătușile, cu unchii și verii mei. Îmi zâmbeau de pe pereți și scârțâiturile mă făceau să mă simt de parcă ar fi vorbit ei. Întrebându-mă cine mă credeam, lăsându-l pe tata singur acolo, fără nimeni care să-i poarte de grijă. Chiar crezi că poți să te descurci cu fata aia punk rock și cu prietenii ei?

Și părea că oriunde s-ar fi dus tata, casa se îndoia, luând-o după el. Când ieșea pe verandă, lăsând ușa cu plasă să se închidă singură, simțeam casa înclinându-se în direcția lui, iar pânza marchizei se lăsa deasupra lui ca niște frunze de palmier. Când intra în sufragerie, vasele de cristal ale bunicii din vechiul bufet zăngăneau ca și când ar fi cântat. Nu o dată, l-am simțit stând în fața ușii dormitorului meu, gândindu-se dacă să bată sau nu.

I-am dat un briceag în dimineața de Crăciun, iar el mi-a pus în palmă o sută de dolari.

— Mă gândeam că poate ai nevoie de bani acum. Pentru chirie sau lucruri de-astea.

— Mulțumesc, dar încă nu sunt sigur dacă toată chestia asta din New Orleans e permanentă, am zis eu. Probabil că ne vom vedea în câteva zile.

Asta era în dimineața de Crăciun. Acum e ajunul Anului Nou și nu l-am sunat de când am plecat cu camioneta încărcată.

Mi-am ascuns toate chestiile la Landry, ca să nu le vadă Lizzy. Nu vreau să se sperie când îmi va vedea lucrurile, ca și cum aș fi gata să mă mut undeva, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva o iau prea în serios. Prietenii ei s-au întors cu toții în

oraș și mă întreb cât mai are nevoie de compania mea.

Însă Lizzy m-a invitat apoi la ea în mijlocul zilei și acum, după ce ne-am prostit o grămadă, mă roagă să vin cu ea și cu prietenii ei să ne uităm la artificii.

— Ești sigur că nu vrei să vii? Îți faci griji din cauza prietenilor mei? Fiindcă n-ar trebui. Chiar te plac. În special Sebastian. Așa mi-a zis. Vrea să ieșiți împreună iar.

Se freacă de mine sub așternuturi. De parcă s-ar simți prost că a pomenit de Sebastian. De parcă ar crede că, dacă se freacă așa de mine, totul se rezolvă. Nu se rezolvă, dar nu mă deranjează prea tare.

— Prefer să nu vin, spun eu. Sunt încă destul de obosit după muncă, plus că va fi aglomerat acolo pe dig. Nu sunt sigur că am dispoziția potrivită pentru asta.

Ea oftează dezamăgită și spune:

— Ok…

— Îmi pare rău, șoptesc eu.

Aerul mi se încinge în nări. Din cauza rușinii care mă copleșește. Iată-mă ținând-o pe fata asta departe de ceea ce vrea. Împiedicând-o să-și vadă prietenii. Și nici măcar nu-i spun de ce. În orice caz, nu vreau să-i spun adevărul.

Ar trebui să se ducă singură. Deschid gura să-i spun, apoi mă opresc. Sunt egoist. Mai vreau să stăm așa. Îmi place să-i simt pieptul atingându-se de mine. Sutienul ei dantelat mă atinge pe coaste de fiecare dată când respiră lung și rar. Aș putea să stau așa pentru totdeauna. Dar afară, dobitocii ăia au început deja cu artificiile. Zgomotul se aude de peste tot. Ropote de pocnete și șuierături în tot cartierul. Pisici negre și rachete din sticle explodând unele după altele.

Sună ca salvele de mitralieră, când parcam cele două autoblindate pe bermă, ca să poată exersa mitraliorii. Nu mă lăsau să trag cu arma sau chestii de genul ăsta. Stăteam doar pe margine cu trusa medicală, în caz că se ardea cineva cu proiectilele goale care zburau din mitraliere.

Zahn era șeful. Făcea ture prin spatele autoblindatelor în timpul tragerilor, iar când mitraliorii trăgeau câte o rafală pe care o considera prea lungă sau când trăgeau amândoi deodată, striga:

— Mitraliere vorbitoare! Mitraliere vorbitoare, la naiba!

Mai târziu, pe drum, ne explicase ce voia să zică cu asta.

— Mă asigur că nu trag decât cu o singură armă o dată, spusese el. Protejează țeava. O rafală scurtă, doișpe, cinșpe proiectile. Apoi, lași țeava să se odihnească. Urmează celălalt mitralior, apoi tot așa. Foc susținut, fără să rămâi fără gloanțe sau să supraîncingi arma.

Mi-amintesc cum se uita în oglinda retrovizoare în timp ce conducea, ca să poată vorbi cu mine și cu Dodge, care stăteam pe bancheta din spate. Probabil că ar fi trebuit să stea cu ochii pe drum sau să fie atent la radioemițător. L-am distras și în ziua aceea a fost lovit. Flashul. Fumul care umplea autoblindata. Eu și Dodge încercând să ne dăm seama încotro s-o luăm, în timp ce Zahn stătea pur și simplu pe scaunul lui. Prima dată am crezut că era mort, sincer.

Artificiile de afară se întețesc și se aud mai tare. Ca și cum ora asta de amatori s-ar lungi înainte de marele spectacol, începând să sune mai puțin ca niște salve controlate de mitraliere și mai mult ca altceva prevestitor de rău.

Dar nu sunt decât părinți pe scaune pliante, îmi spun eu. Lăsându-și copiii să-și facă de cap cu artificiile ieftine pe care tata s-a dus să le cumpere din alt oraș. Adolescenți care încearcă să le arate prietenelor că sunt viteji. Ținând artificiile un pic prea mult după ce le aprind. Râzând în timp ce fetele o iau la fugă furioase.

O rachetă făcută dintr-o sticlă zboară pe la fereastra dormitorului lui Lizzy. Un flash alb, strălucitor, ca un proiectil dintr-un aruncător de grenade. Nicio lumină drăguță, nimic. Doar fum și zgomot. Cui îi place așa ceva?

Lui Lizzy, presupun. Se ridică în capul oaselor și țipă. Chicotește mereu fata asta. Entuziasmată de artificii cum trebuie să fi fost și eu pe când eram copil, deși nu mai țin minte. Face ochii mari și-mi face semn să mă uit către fereastră. Zâmbetul ei. E diferit de unul normal. Nu și-l poate controla. Mă uit la sutienul ei alb, dantelat, când nu este atentă și vreau să-l simt iar lângă mine. Așa că mă trag spre pervazul ferestrei cu picioarele încă sub așternuturi.

Nu văd nimic. Doar un fum albastru, coborând peste stradă de pe acoperișul vecinului și dinspre colțurile pe care nu le văd din intersecție. Mă bucur că nu simt mirosul încă. Mirosul acela de sulf, gol ca moartea. Un șir de Pisici Negre pocnește undeva, iar chipul lui Lizzy se luminează din nou. Zâmbește și

se bagă în mine, scâncind ca un cățeluș amărât.

Încă o sticlă-rachetă țiuie exact pe lângă fereastră, căzând apoi pe stradă, iar Lizzy își lungește gâtul din nou să privească. Nu mă vede tresărind și mă bucur pentru asta.

Rămânem îmbrățișați preț de alte câteva minute, iar eu îmi țin mâinile deasupra pantalonașilor ei de pijama. Stau la câțiva centimetri distanță de ea, ca să nu-mi simtă inima duduind. Părul ei îmi atârnă pe față și încerc să-mi îngrop nasul în el, gândindu-mă că mirosul mă va calma. E atât de curat părul ei. De parcă nu s-ar fi scurs nicicând vreo picătură de transpirație prin el. Trag adânc aer în piept și inima mi se mai liniștește puțin. Lucrurile se așază. Începem să ne băgăm unul în altul și mă întreb dacă nu cumva o să adoarmă pur și simplu. O fi obosită după tura de noapte de aseară. Dacă doarme o oră sau două, pot să-mi pun căștile ei mișto și să dau muzica tare de tot. Pot aștepta până când termină mocofanii ăștia cu pocnitorile lor de rahat. Apoi, poate ieșim după ce trec artificiile, imediat după miezul nopții, la țanc pentru toate rahaturile alea romantice de Anul Nou.

Dar ea oftează și spune:

— Ești sigur că nu vrei să mergem să ne întâlnim cu prietenii mei lângă râu?

Nu e tocmai o întrebare, știu asta. O trag mai aproape.

— Încă puțin, zic eu.

Răsuflarea mea îi împinge un cârlionț blond pe obraz. Ea și-l dă după ureche. Fix pe fața mea. Fix unde îl pot mirosi. Apoi se rostogolește, uitându-se la mine.

— Te rog, spune ea. Te rog, Les!

Îmi zâmbește dulce și nu pot să spun nimic. Absolut nimic. Voi face orice vrea. Orice numai să zâmbească în continuare.

— Bine, zic eu. Artificii doar un pic? Apoi poate mergem la petrecerea aia de care zicea Landry?

— Da. Artificii doar un pic.

Mergem cu mașina ei până la Elysian Fields. Traficul se mai rărește după ce trecem de Rampart. Trebuie să fie din cauză că toată lumea e deja sus, pe dig, acum că au mai rămas doar câteva minute până la începerea marelui spectacol. Lizzy găsește un loc ilegal de parcare și coboară înainte să apuc să mă opun.

O urmez prin Cartierul Francez, pe lângă Old Mint. Pare că

întregul oraș se adună sus, pe dig. Familiile duc scaune și pături pe care să le întindă pe iarba dintre calea ferată și cea pietonală. Tinerii duc sub braț pachete de câte douăsprezece beri și dau câte o doză prietenilor în timp ce trec. Lizzy mă ia de mână și mă trage prin aglomerație. Zâmbește. E atât de entuziasmată… Acum, că a apus soarele, simți în sfârșit că e iarnă. S-ar putea chiar să scadă sub zero în seara asta.

Cu toate astea, palmele îmi transpiră și scap mâna lui Lizzy. Dispare în mulțime și mă grăbesc s-o prind din urmă. Deja simt că mă apucă panica, dar Lizzy nu pare să observe. Când o prind, zâmbește și mă sărută pe obraz.

— Haide! spune ea. Începe imediat!

Trecem peste calea ferată și îi găsim pe prietenii lui Lizzy la locul lor, gata instalați pe păturile fixate cu pungi de artificii și cutii de bere ieftină. Îl văd mai întâi pe Sebastian, aprinzând artificii, apoi deschizându-și o bere. E înalt și slab și poartă blugi negri și strâmți, care se asortează cu părul. Lizzy se duce la el și-l îmbrățișează. El ridică artificiile deasupra capului și o cuprinde cu celălalt braț.

Ajung în spatele lor, prin fumul nesuferit de artificii. Sebastian mă vede și-și ține brațul în jurul lui Lizzy o secundă sau două mai mult decât mi-ar plăcea. Apoi își desprinde brațul și îmi strânge mâna.

— Hei, omule, zice el, mă bucur că ai venit aici.

— Da, răspund eu, n-am vrut să ratez.

Două dintre prietenele lui Lizzy de la cursul de arte, ale căror nume nu mi le amintesc, roșcata cu tatuajul mare cu pește pe braț și bruneta cu părul scurt, scotocesc prin arsenalul de artificii. Chiar și de la distanță îmi dau seama că-s bete pulbere. Găsesc ce caută și bat din palme.

— Cred că urmează să înceapă, îi spune Sebastian lui Lizzy. Barca și toate celelalte sunt pregătite. Ar trebui să înceapă dintr-o clipă în alta.

Lângă fetele bete, pe o pătură, se află o familie. Trei copii mici. Fetele bete aprind artificiile. Din cele șuierătoare, care fac scântei. Pocnesc în aer deasupra familiei, aruncând scântei. Nenorocirile alea se învârtesc exact pe deasupra capetelor noastre, cu un țiuit dement, iar copilașii se ascund în brațele tatălui lor.

— Hei! strig eu, făcând un pas spre tipele bete. Ce dracu?

Se uită la mine confuze. Peste tot, fumul produs de artificiile lor cretine duhnește ca o groapă de pucioasă. Ca iadul.

— Uite ce faceți! Sunt niște copii acolo, la dracul Cretine *nenorocite!*

Mă duc spre ele când primele artificii mari iau foc pe barcă. Spectacolul începe cu flashuri roșii de steluțe, fix deasupra apei, pentru impresie. Văd flashul, simt ciocanul din piept și aud detunăturile împușcăturilor în secvență compactă. Exact cum îmi amintesc…

Mă uitam în oglinda retrovizoare la Zahn când ne-a lovit, nu la șosea, cum ar fi trebuit să fac. El se uita la mine din cauza întrebării prostești pe care i-o pusesem. Apoi am simțit izbitura, când valul de presiune veni prin deschizătura mitraliorului, iar Watkins fu aruncat afară. Abia după ce ne-am oprit l-am auzit pe locotenentul Donovan spunându-le tuturor să stea în centuri încă o secundă, ca să fim siguri că nu mai înaintăm. Apoi am auzit proiectilele mitralierelor pocnind pe deasupra capului. Un atac complex. O ambuscadă premeditată. Întâi te lovesc cu bomba, apoi trag cu arme mici în timp ce încerci să ieși.

Autoblindata luase foc deja. Din motor ieșeau valuri de fum în fața plăcilor blindate. Am auzit câteva proiectile răzlețe de mitralieră căzând din turela distrusă unde stătuse Watkins, gata să se împrăștie, aruncând șrapnele de oțel în tot compartimentul echipajului. Nu puteam sta în vehicul. M-am apucat să-mi desfac centura.

Dodge s-a eliberat înaintea mea.

— Lester, omule, haide! Pe aici.

M-a apucat de braț și m-a tras spre portiera de pe partea lui.

Abia după ce am ieșit afară m-am gândit la Watkins. Unde dracu *se dusese*? Îl strivise autoblindata după ce suflul bombei îl aruncase la pământ? Și Zahn. Era mort?

Locotenentul Donovan mă apucă de umăr și mă trase într-un șanț. Îl scosese pe Zahn, trăgându-l de baretele vestonului de flak.

— Ia-l, spuse el. E rece. Ia-l.

Am dat din cap, în timp ce locotenentul Donovan o lua la fugă, vorbind calm cu Gomez la radio. Apoi m-am trezit în șanț, cu capul caporalului Zahn în poală, în timp ce împușcăturile se întețeau în jurul nostru. I-am desfăcut casca și l-am pipăit să văd dacă sângerează. Am simțit mirosul de fum din părul lui și

l-am văzut deschizând ochii.

Miros fumul din părul lui Lizzy, în timp ce ea își lipește umărul de mine și mă îndepărtează de prietenii ei. Strigă la mine peste zgomotul artificiilor, licărind și pocnind pe tot cerul. Din ce în ce mai repede.

— Termină, Les, spune ea. Țipi. *Termină!*

Apare apoi și Sebastian, interpunându-se între mine și fetele bete. Se uită toți la mine cu rânjete batjocoritoare.

Mă uit la Lizzy, dar zâmbetul i-a dispărut. Din cauza mea.

— Îmi pare rău, spun eu, întorcându-mă și luând-o spre Cartierul Francez, în căutarea unui bar în care nu am fost niciodată, în timp ce mirosul părului ei continuă să mă însoțească.

Lester-nebunu'. Sunt Dodge. Mă mai ții minte? De fapt, mă cheamă Fadi acum. A trebuit să-mi schimb numele din cauza anumitor pericole. Pe bune, a trecut mult timp și nu mi-am luat rămas-bun de la tine când am plecat. Pentru asta îmi pare foarte rău. Lucrurile au devenit periculoase pentru mine după Ramadi. În curând aveau să mă recunoască mulți oameni și a trebuit să plec repede.

Sunt în Tunisia acum. Și aici e dificilă situația, așa că vreau să vin în America. Mă poți ajuta? Guvernul american are nevoie de o scrisoare în care să se spună că am lucrat pentru pușcașii marini în Irak. Când vor merge din nou telefoanele, voi găsi o cale să te contactez, dacă-mi poți da un număr la care să te sun.

Ucigașii profesioniști

Îi trimit mesajul ăsta lui Lester și închid monitorul computerului. Sunt stânjenit, dar trebuie să o fac. Avem nevoie de contacte în America și sunt singurul din apartamentul ăsta care le poate obține. Singurul care știe nume.

Ben Ali unelteşte ca să blocheze accesul la internet, iar metodele noastre de a trece prin firewallurile sale funcționează doar sporadic. Mesajele trebuie să fie scurte. E încă ajunul Anului Nou în America, iar Lester probabil că e în oraș sărutând fete, aș zice eu. S-ar putea să nu-mi răspundă prea repede.

Aici, în Tunisia, au fost fete bune de sărutat, dar fără sărbătoriri sau muzică. Sărutări serioase care ne poartă în ele temerile. După acel prim protest din piață, după primele gloanțe adevărate și cadavrele rămase pe străzi, colegii mei de apartament au ajuns, în sfârșit, să înțeleagă. Iar acum cred că-mi place mai mult de ei. Înainte de protest, nu voiau decât o scuză pentru a petrece. Dar când poliția le-a arătat moartea, n-au dat bir cu fugiții și n-au abandonat, așa cum mă așteptam. Au devenit mai hotărâți.

Acum fac planuri în apartamentul nostru pentru următorul protest, găzduind acest nou comitet al studenților de la universitate. Dau telefoane în Franța și în America, folosind telefoane prin satelit, furate de la poliție. Se împrietenesc cu hackeri de peste ocean, care ne învață trucuri prin care să putem învinge închiderea internetului de către Ben Ali.

Și pomenesc tot mai despre cum mă vor trimite să vorbesc engleză în fața camerelor. Nici măcar nu mă întreabă. O spun pur și simplu. O armă, își zic unul altuia. Engleza lui aleasă este o armă. Trebuie să-l folosim.

Mă întreb dacă Hani ar râde de asta. Kateb-arma. E adevărat, în mare măsură.

Fratele meu Muhammad m-a lăsat la lac a doua zi de dimineață, pe când Hani, Mundhir, Haji Fasil și Abu Abdul abia se trezeau. După plecarea fratelui meu, am scos teancul de dinari pe care reușisem să-l ascund în pantaloni și l-am luat pe Hani în spatele casei de la fermă.

— Hani, uită-te la banii ăștia, i-am zis. I-am furat de la tata aseară. Acum putem pleca, Hani.

Hani făcu ochii mari și începu să numere.

— Cel puțin jumătate trebuie să-i dăm lui Haji Fasil, mormăi el. Apoi scutură trist din cap și adaugă: Dar nu sunt dolari. Ne trebuie dolari dacă e să trecem în Iordan sau în Siria. Dinarii nu ne ajută.

— Putem găsi o cale să-i schimbăm în dolari pe drum, i-am zis eu, încercând să nu par disperat.

— Dar ce alt loc mai bun vom găsi pentru a schimba banii decât ăsta? întrebă Hani. Pederson se întoarce astăzi, îl poți ruga să ne ajute cu asta, așa-i? Poate la Centrul Guvernamental în Ramadi au dolari pentru noi.

Am înghețat. Întâi am simțit în palme, apoi în sus, pe brațe, și în jos, pe picioare.

— Pederson se întoarce astăzi? am întrebat eu.

— Da. Desigur, spuse Hani relaxat. A venit și ieri, după ce ai plecat cu tatăl și cu fratele tău. A zis că va folosi cabana noastră de pe plajă pentru a se întâlni cu soldați din noua armată și cu alții. Negustori și șeici. Ca un fel de shura, cred.

— Când? am întrebat eu, prinzându-l de umeri

— Foarte curând. Dimineață, a zis. De ce întrebi?

Se încruntă nedumerit.

L-am lăsat și am dat fuga în fața casei, unde l-am găsit pe Haji Fasil fumând și bând ceai.

— Haji, am început eu, deja fără suflu. Tu și Abu Abdul trebuie să plecați.

— De ce? mă întrebă el, la fel de calm precum Hani, dar nu atât de prostește. Vin fratele și tatăl tău să ne ucidă?

— Nu, dar americanii care vin iar azi…

— Vor fi atacați de familia ta? Aici? Întâi cu bombe pe șosea, apoi cu gloanțe trase de bărbații ascunși de partea cealaltă a autostrăzii? Da, știu. Aseară, târziu, au trecut pe aici. I-am văzut punând bombele, Kateb.

— Unde?

— Pe autostradă. Două bombe. Una spre nord, cealaltă spre sud. Cred că plănuiesc să-i prindă pe americani cu bombele, apoi să atace cu gloanțe și cu rachete de pe partea cealaltă a deșertului.

Își flutură mâna în aer, ca și când am fi discutat o strategie de fotbal.

— I-am văzut pe bărbații aceia dimineața devreme.

Așezându-și mitralierele pe întuneric. Ascunzându-și mașinile în deșert. Pregătindu-se să evadeze repede, cu voia Domnului.

M-am înfuriat pe el fiindcă stătea atât de calm, fumându-și țigara și bându-și ceaiul.

— Atunci, de ce rămâi? Fugi! Du-te la Ramadi sau la Fallujah și întoarce-te când vei fi în siguranță.

— Deoarece, Kateb, oftă el, dacă nu suntem aici, americanii vor ști că e o capcană. Vor trece repede, iar oamenii precum tatăl tău vor fi dezamăgiți că nu i-au putut ucide conform planului. Mă vor învinovăți pe mine, Kateb. Și, în cele din urmă, mă vor ucide. Își aprinse o altă țigară și continuă: Nu. Nu, vezi tu? Ce trebuie să facem e să rămânem. Să lăsăm lucrurile astea să se întâmple așa cum va vrea Dumnezeu, încercând să supraviețuim gloanțelor atunci când vor veni. Să lăsăm câțiva americani să moară dacă trebuie, să-i lăsăm să-l ucidă pe fratele tău, dacă pot, și să trăim până mâine, Kateb.

În momentul acela, în timp ce Haji Fasil își termina ceaiul, am auzit motoarele americanilor. Pederson și oamenii lui venind dinspre nord. M-am dus spre drumul neasfaltat care se făcea din autostradă și i-am văzut apropiindu-se în autoblindatele lor. Am crezut că bombele ar putea exploda chiar atunci.

— Hmm, un pic cam devreme, spuse Haji Fasil, retrăgându-se la locul lui de la umbră.

L-am privit pe Hani înaintând pentru a le face cu mâna și pentru a-i saluta, fără să aibă nici cea mai mică idee cu privire la pericol. Nesimțitor ca piatra era Hani.

— Unde sunt Mundhir și Abu Abdul? l-am întrebat pe Haji Fasil.

— La pescuit, spuse el, sprijinindu-se cu spatele de casă și stingând țigara. Vor fi în siguranță pe apă, cu voia lui Dumnezeu.

Pușcașii lui Pederson își parcară autoblindatele și cercetară împrejurimile, uitându-se după bombe și pericol, ca de obicei. Dar cu o grijă mult mai mică decât în prima zi în care ne întâlniserăm. Ajunseseră să aibă încredere în noi. Ajunseseră să le placă Orașul Turiștilor, aproape așa cum intenționase Hani.

Pederson veni direct spre mine.

— Ne-ai lipsit ieri când am venit pe-aici, Kateb, începu el, strângându-mi mâna și zâmbind de după cască și ochelarii de

soare. Am avut cu noi un interpret de la armata irakiană, dar nu e la fel de bun ca tine.

Am înghițit.

— Desigur, am zis eu. A trebuit să fac o călătorie rapidă ieri după-amiază. Dar sunt aici acum.

— Mă bucur, mă bucur, spuse Pederson, făcându-mi semn să-l însoțesc spre vatră. Astăzi vom sta un pic de vorbă cu vecinii noștri, ca să vedem dacă putem spori siguranța pe-aici. Apreciez că ne ajuți cu asta.

Am auzit apoi alte motoare. De data aceasta dinspre sud. Motoare rudimentare, fără piese americane bune. Era noua armată irakiană, care venea la întrevedere.

Pederson se așeză pe bușteanul lui, ridică privirea și zâmbi.

— Bun așa. Exact la timp.

Simțeam bombele care aveau să-i omoare în camionetele lor fragile. Bordurile pe care le văzusem cu o zi înainte la fabrica tatălui meu din curtea din dos, așteptându-i cu proiectile de artilerie în interior.

— Spune-le să se oprească, m-am auzit spunând.

— Ce?

— Spune-le că e o bombă pe șosea, dar nu striga și nu te agita. Suntem urmăriți.

Dădu calm din cap. Înțelegând. Își duse radioul la buze și spuse:

— Oprire. Oprire. Aici Actual. Avem informații despre o ambuscadă iminentă. Adună echipa de consiliere și spune-le să se oprească. Împinge securitatea spre vest, terminat.

Apoi rămase nemișcat, privindu-mă, transpirând și respirând cu greu, dar ascunzându-și frica admirabil.

— O bombă spre nord pentru voi, am spus eu. Și o bombă spre sud pentru jundi.

— Și apoi ce, Kateb? mă întrebă Pederson.

— Gloanțe. Din deșert.

Dădu din cap, ca și când nu ar fi fost nicio problemă.

— Ok, atunci.

M-am uitat în jos, tremurând.

— Faci treabă bună aici, l-am auzit spunând. Ne ocupăm noi de tot.

Și l-am crezut. Când s-a ridicat și a plecat ca să-și pregătească oamenii pentru luptă, am crezut în american cu tot

sufletul. Pentru că mă plăcea. Și am crezut, doar în acele câteva minute, că puteam scăpa cu toții. Că, după terminarea luptei, americanii ne vor duce într-un loc sigur.

Chiar și după ce au explodat bombele din borduri, mai întâi una, apoi cealaltă, în timp ce eu mă aruncam în nisip ca să-mi protejez fața, am mai crezut în el preț de alte câteva minute. Ascunzându-mă după copacul căzut și ascultând gloanțele care-mi șuierau pe deasupra capului, am crezut că toată lumea avea să trăiască până a doua zi. Mundhir și Abu Abdul, în siguranță pe apă, aveau să găsească în fiecare zi un loc în care să pescuiască. Hani și Haji Fasil, trântiți la pământ pentru a fi protejați de un pușcaș marin hotărât, aveau să fie protejați de curajul americanilor până când se vor putea duce în Ramadi, unde aveau să-și deschidă propriul magazin în Grand Suq. Chiar și atunci când greutatea unui genunchi m-a apăsat în spinare, tot am crezut. Nu am început să mă îndoiesc decât după ce am simțit cătușele americane de plastic strângându-mi încheieturile.

M-au ridicat în picioare și, pentru prima dată, am înțeles cât de bine ajunseseră tata și fratele meu să se priceapă la războiul lor. Pușcașii marini mi-au oferit un tur, apoi m-am urcat în autoblindatele lor.

Am văzut camionul armatei irakiene înspre sud, distrus și fumegând, înconjurat de bucăți din bărbații sfârtecați.

Am văzut chipul imobil al lui Haji Fasi într-o grămadă de lângă casă, cu o gaură zimțată în frunte și cu sângele împroșcat peste tot pe zidul din spatele lui. Cine trăsese glonțul care îl ucisese? Un american? Un jundi? Fratele meu? Cine putea spune?

L-am văzut pe Hani fugind de pușcașii marini care voiau să-i pună cătușe, ca și mie. Voia să ajungă la Mundhir, care înota, îndepărtându-se de barca lovită, întorcându-se din excursia lui matinală câteva minute prea devreme. L-am văzut pe Hani eliberându-se și ajungând la Mundhir la timp pentru a-l ajuta să aducă la mal cadavrul sfârtecat al lui Abu Abdul.

M-au băgat în același vehicul cu Pederson, care le-a spus pușcașilor să-mi scoată cătușele.

— Scoateți-le acum, țipă el, apoi se întoarse spre mine, devenind brusc blând. Scuze, amice! Ți-am pus cătușele în caz că cineva continuă să ne mai urmărească. Așteptăm o echipă

post-deflagrație, apoi te ducem la Centrul Guvernamental pentru o discuție cu tipii noștri de la informații…

Atunci am încetat să-l mai ascult. M-am uitat pe fereastră la Mundhir, care-i cuprinsese lui Hani capul în mâinile sale puternice, mângâind părul prietenului nostru în timp ce plângeau amândoi.

— Desigur, i-am spus lui Pederson. Duceți-mă oriunde. Nu-mi pasă.

Iau la cunoștință această scrisoare de avertisment fără sancțiuni.

Deși nu au fost adresate unui superior militar și, prin urmare, neintrând sub incidența Codului Uniform al Justiției Militare, remarcile mele lipsite de respect vizavi de un membru al Serviciului Extern al Statelor Unite au discreditat Trupele de Marină și Serviciul Naval al Statelor Unite. Acțiunile mele au dovedit lipsă de discernământ, fiind nepotrivite pentru un gentleman și un ofițer al Trupelor de Marină.

Această scrisoare, deși nu constituie o sancțiune, va fi totuși considerată o măsură de remediere. Voi da dovadă de o mai mare grijă în exercitarea îndatoririlor mele, atât în garnizoană, cât și în luptă.

Cu stimă,
P.E. Donovan

Necuviincios

Opresc un taxi pe St. Charles Avenue la unsprezece și jumătate, în ajunul Anului Nou, cerându-i șoferului să mă ducă în Cartierul Francez. Se enervează pe bună dreptate, dar în cele din urmă e de acord. Am decis subit să dau pe la Molly's, cu gândul că poate, cumva, o voi găsi acolo pe Paige. În lipsa curajului de a o suna, e tot ce pot face.

E imposibil să trecem de mulțime când ajungem la Canal Street, așa că-i dau șoferului un bacșiș gras pentru a compensa faptul că-l las țintuit, fără un client nou și fără șansa de a scăpa prea ușor de acolo. Molly's se află în capătul îndepărtat al cartierului, aproape de Esplanade. Am de mers o milă pe jos, pe străzile pline de bețivi împleticindu-se în masă spre râu, într-un efort de a prinde ultimele artificii.

Traversez piața Jackson în timp ce artificiile se întețesc și, croindu-mi drum prin mulțime cu mâinile în buzunare, încerc să nu observ cuplurile care se retrag în unghere întunecate.

Mă cuprinde stânjeneala pe nepusă masă, când îmi dau seama subit că nu sunt îmbrăcat cum se cuvine, purtând blugi și bocanci. Peste tot unde mă uit, tinerii petrecăreți sunt îmbrăcați la patru ace. Femeile înfruntă noaptea rece în rochiile lor strălucitoare de petrecere, lipindu-se de bărbați în pantaloni de stofa și cu pulovere cu guler. Plec capul și încerc să mă ascund în geaca mea de pânză. Îmi fac griji că voi da peste vreun coleg, singur cum sunt în ajunul Anului Nou, neavând nici măcar atâta respect de sine cât să mă îmbrac pentru ocazia asta.

Mi-e dor de Paige într-un fel cum nu mă așteptam. Simt nevoia să o sun, dar la miezul nopții, în ajunul Anului Nou? După ce am lăsat-o cu ochii în soare acum cinci zile? Ar fi mai mult decât un gest disperat. Ar fi un egoism disperat.

Chiar dacă Paige nu lucrează, chiar dacă întâmplător va fi la Molly s, e greu de imaginat că va fi interesată să mă vadă. Poate că o caut ca să-mi spună în față că sunt un idiot. Trebuie să mă maturizez, iar un telefon la miezul nopții nu e cel mai potrivit punct din care să încep. Ar trebui să iau lucrurile așa cum sunt. Ar trebui să-mi asum responsabilitatea.

Butonii de alamă au dat fuga la Ramadi pentru a răspândi

povestea despre cearta noastră. Trebuie să o fi spus oricui voia să o asculte, căci era pe buzele tuturor în sala de mese din Ramadi în seara aceea. Locotenentul cu tupeul de a-i da peste nas unui diplomat. Un diplomat debutant, negreșit, dar totuși… Toți ofițerii din regiment s-au distrat pe cinste, sunt sigur. Nu însă și comandantul.

Am intrat în depou imediat după lăsarea întunericului și am stat deoparte, în timp ce Gomez și Zahn supravegheau ruperea convoiului și curățarea vehiculelor. Îi îndemnau pe pușcași să se grăbească, să mai prindă ceva de mâncare înainte să se închidă cantina.

Cobb, aflat în depou pentru a-și pregăti plutonul pentru o misiune nocturnă de construcții, mă trase deoparte. Era de pază în centrul operațional când maiorul MacMannis primise telefonul, după-amiaza târziu. Pentru că nu ajunsesem la timp în Taqaddum ca să-l avertizez, maiorul MacMannis habar n-avea. Regimentul aflase despre ceartă înaintea lui, ceea ce era de neiertat. Îl făcea să pară că nu-și putea controla locotenenții sau că nici măcar nu avea cunoștință de năzbâtiile acestora.

Mi se strânse stomacul. Mi-l imaginam dând buzna în birourile companiei, pufnind de furie și lăsând-o să explodeze pe pereții de placaj, astfel ca toată lumea să știe cât de incompetent și de ignorant îl făcusem să pară. Și am decis că nu mă va ajuta să mă ascund de el. Am vrut să termin cu asta, așa că m-am dus la centrul operațional și m-am oferit voluntar să preiau tura de pază de noapte a sergentului Dole.

Nici măcar nu m-am deranjat să fac duș sau să-mi schimb uniforma extrem de murdară. Tura de noapte avea să mă țină treaz, la fel ca și bășicile de sub ochi, care se vindecau repede, dar încă dureau. Aveam să mă ridic de pe scaunul ofițerului de pază pe la șase a doua zi de dimineață, să mă așez la ușa biroului său și să mă prezint la sancționarea disciplinară atunci când urma să vină la micul dejun.

M-am prăbușit pe scaunul cu rotile al ofițerului de pază și m-am târât până la pupitru, trăgând o linie în registru și scriind cu litere mari: „Eu, locotenent RE. Donovan, am înlocuit paza. Nu am nimic semnificativ de raportat în acest moment”.

Sergenții se ridicară, părând nedumeriți de uniforma mea murdară și de duhoarea care venea dinspre mine. Mă puseră la curent pe rând. Informații. Control mișcare. Sarcini logistice.

Îmi făcură fiecare câte un raport concis și bine pregătit al situației operațiunilor.

Majoritatea convoaielor noastre plecau în misiune noaptea. Era datoria ofițerului de pază să reprezinte compania în timp ce maiorul MacMannis dormea, să răspundă de toate vehiculele și cadrele de pe teren și să fie gata în orice moment să raporteze sediilor superioare operațiunile curente ale companiei.

Sergenții își încheiară raportul și se întoarseră la ale lor. Fuseseră forțați de uniforma inutilă a sergentului Dole să conducă tura de noapte singuri și dezvoltaseră drept consecință un sistem eficient. Informațiile transmise concis circulau în încăpere în rafale la unison. Nu aveam prea multe de adăugat, așa că m-am lăsat pe scaunul cu spătar înalt, ascultându-i.

Monitoarele computerelor, împrăștiate în punctele de pază din încăpere, îmi nimiciră vederea pe timp de noapte. M-am frecat la ochi, evitând rănile din locurile unde fuseseră bășicile, și am clipit, ca să scap de punctele mișcătoare. Am început să văd afișe tipărite. Pe biroul de la informații, pe un afiș scria: *Ce știu? Cine trebuie să știe? Le-am spus?* iar deasupra ușii apărea: *Mulțumirea de sine ucide.*

Telefoanele de campanie, cu tonuri de apel mai ascuțite și mai pătrunzătoare decât toate cele din lumea civilă, făceau ca mesele pliante să zdrăngăne pe pardoseală. Zvonuri vagi despre activitatea inamicului erau transmise de la funcționarul de la informații la sergentul care se ocupa de controlul mișcării, care folosea datele pentru a modifica traseul convoaielor prin intermediul radioemițătoarelor. Pe harta laminată de pe perete apărură notițe cu creionul cerat.

Un morman de radioemițătoare, așezate pe o masă din colț, cârâiau de la transmisiunile convoaielor și ale patrulelor care debarcaseră, mișcându-se la adăpostul nopții. Prin boxele emițătoarelor se auzeau frânturi gâfâite și grăbite de rapoarte despre împușcături cu arme de calibru mic și despre vehicule suspecte. Un fruntaș de la secțiunea de comunicări se lupta să scrie tot pe fâșii galbene. Pe fiecare fâșie era o căsuță pentru dată și oră, semnalul apelantului și descrierea mesajului.

Fruntașul asuda tot, străduindu-se să rețină toate detaliile. Puștiul nu înțelegea încă presiunea. Că haosul de pe teren distorsiona totul. Că făcea ca fiecare mesaj să devină ¡relevant

înainte de a ajunge în aer. Totuși, încerca să priceapă totul. Transforma transmisiunile lapidare într-o comunicare coerentă, deși contradictorie, oferindu-mi supus câte un teanc de fâșii galbene cam o dată pe oră.

Îi mulțumeam și aruncam o privire pe fiecare mesaj, dar numai pentru că muncea atâta. Adevărata poveste venea întotdeauna pe computer. Aveam un chat room pe rețeaua secretă. Ofițerii de pază din tot spațiul de luptă îl foloseau pentru a coordona operațiunile în timp real. Ofițerul de pază din Ramadi, un maior fără nume, responsabil pentru tot vestul Irakului, cerea rapoarte la intervale arbitrare. Folosea același mesaj – ușor de trecut cu vederea – de fiecare dată: „MNF-W_Ofițer de pază: toate posturile, raportați”.

O făcea în felul acesta subtil, pentru a se asigura că ofițerii de pază începători nu adormeau. Dacă un post subordonat nu răspundea, în interval de treizeci de secunde, cu un lapidar „NSDR”, „nimic semnificativ de raportat”, următorul apel zăngănitor de pe linia tactică avea să fie unul neplăcut, acuzator, din partea sediului central al regimentului din Ramadi.

De cealaltă parte a pupitrului, pe un terminal de urmărire a forțelor, un cursor albastru semnala convoaiele și patrulele debarcate, sub formă de simboluri înaintând de-a lungul intersecțiilor sau staționând la intersecții. Când cursorul albastru raporta un atac cu dispozitive explozive improvizate sau vreun punct de control neașteptat undeva în teritoriu, terminalul bipăia, iar simbolul începea să pâlpâie.

Am selectat simbolul corespunzător plutonului lui Cobb, verificând de cât timp staționa. El și pușcașii săi făcuseră un cordon într-o intersecție de la nord de Fallujah și lucrau peste noapte la construirea unui punct de control pentru armata irakiană. Aranjau gabioane în poziții defensive de fiecare parte a drumului și foloseau excavatoare pentru a le umple cu pământ. Montau bariere de oțel în asfalt, pentru oprirea traficului, acoperindu-le apoi cu sârmă ghimpată.

Când erau gata, barierele forțau mașinile și camioanele care se apropiau să facă viraje încete, sinuoase, îngreunând atacarea punctului de control cu un vehicul-bombă. Dar, până atunci, plutonul lui Cobb era o țintă, din ce în ce mai vulnerabilă cu fiecare oră în care rămânea pe loc.

De trei ori pușcașii lui Cobb lansară trasoare pentru a-i avertiza pe cei din trafic. Evenimentele cinetice, precum trasoarele și escaladarea de forțe, duceau la transmiterea unor rapoarte oficiale la sediul central al regimentului, care trebuiau transmise în interval de o oră de la eveniment. Așa că, de câte ori se întâmpla, Cobb suna de pe telefonul prin satelit, transmițându-mi secvența evenimentelor. Tipul mașinii. Comportamentul provocator. Numeam detaliile puse cap la cap „imaginea din cuvinte”.

Majoritatea comandanților aflați în misiune foloseau radioemițătoare pentru a transmite rapoarte, dar lui Cobb îi plăcea telefonul prin satelit. Îl făcea să se simtă ca un globe-trotter, ca un tânăr aventurier. La radio, trebuia să vorbească laconic, fiind ascultat de întregul spațiu de luptă. Cobb nu avea răbdare pentru asta. Îi plăcea să spună povești și să strecoare în fiecare istorioară personaje-tip și finaluri-surpriză. Cumva, reușea mereu să facă în așa fel încât povestea să fie despre el.

Pușcașii marini ai lui Cobb își terminară treaba pe la cinci dimineața, iar cursorul albastru corespunzător începu să se miște o jumătate de oră mai târziu, exact când se schimba tura la serviciul de pază. Wong luă loc pe scaunul meu și notă în registru. Sergenții care ieșeau din tură îi făcură raportul, la fel cum mi-l făcuseră și mie în seara dinainte.

Ușurați pe deplin, o luară către sala de mese, dar eu am petrecut treizeci de minute stând lângă Wong. Când deveni de-a dreptul ciudat, am luat-o spre camera din dos și am stat pe lângă ușa biroului maiorului MacMannis.

Adrenalina serviciului de pază se evaporase. Mi se înmuiaseră picioarele, iar pleoapele mi-erau grele și mă luptam să-mi păstrez vigilența. M-am abținut să mă sprijin de peretele de placaj de teamă să nu adorm în picioare. Îmi simțeam obrajii aspri și mi-am dat seama că nu mă bărbierisem de două zile. Greșeala planului meu deveni vizibilă. Nu numai că-l umilisem în fața tuturor comandanților, dar acum mai aveam și tupeul să apar în fața lui nebărbierit și cu uniforma murdară. Voiam să fug, să fac un duș și să mă spăl, apoi – după o jumătate de oră – să revin proaspăt. Dar maiorul MacMannis intră în centrul operațional înainte să apuc să o fac. Părea neliniștit și distras, strângând în mână cana de cafea și dosarul cu rapoarte secrete.

Mi-am adunat puterile și am luat poziție de drepți.

Se opri din mers și ridică din sprâncene, părând nedumerit de motivul pentru care un locotenent stătea în poziție de drepți lângă ușa biroului său la șase dimineața. Aștepta să zic ceva.

I-am cercetat fața pentru a găsi un indiciu, neanticipând această turnură a evenimentelor. Îmi imaginasem momentul de multe ori și mă pregătisem pentru zece scenarii neplăcute, dar nu plănuisem nicio clipă să-mi inițiez mustrarea. În cele din urmă, pe fața maiorului MacMannis se citi ceva, ca o amintire a unei plombe. Închise ochii, răsuflă încet și acrit printre dinți, arătând apoi către biroul său.

L-am urmat și m-am oprit la două palme de biroul său, în poziție de drepți.

Nu a ridicat vocea și nu și-a pierdut cumpătul. S-a uitat doar către un document tipărit, cu structura impecabilă a corespondenței navale, și l-a împins peste birou.

— Semnează-l, a zis el.

— Da, să trăiți.

Am luat poziție de repaus, m-am aplecat cu o mână la spate și am semnat fără să citesc. Știam ce scria.

— Puteai să rezolvi mai bine lucrurile, locotenente.

— Da, domnule.

Am lăsat pixul jos și m-am îndreptat. Înapoi la poziția de drepți. Cu privirea înainte.

— Ne-ai făcut de râs. M-ai făcut de râs pe mine. Pușcașii marini din compania aceasta muncesc din greu. Ai atras atenția dinspre ei asupra ta.

— Da, domnule.

— Mai rău, ai dat dovadă de lipsă de stăpânire. Lipsă de disciplină emoțională. Și… o să fiu sincer, Pete. Asta mă face să pun la îndoială abilitățile tale de lider. Mă măsură de sus în jos, apoi zise: De asemenea, nu ajută deloc că arăți ca un rahat.

— Da, domnule.

Se ridică, își puse mâinile pe birou și se aplecă spre mine.

— Vrei să te aperi, locotenente? mă întrebă el.

— Nu, domnule, am spus eu, simțind miros de omletă în respirația lui. Nu am nicio scuză.

— Bun. Să te porți mai bine data viitoare.

— Da, să trăiți.

— Ești liber.

Se așeză și-și deschise laptopul, uitând-se pe un site despre sport.

— Liber.

— Da, să trăiți.

Deși nu mai era atent, m-am asigurat că ies din birou cum se cuvine. Am făcut un pas mare înapoi și am luat poziția de drepți înainte de a încheia ceremonia rostind cuvenitul:

— O dimineață bună, domnule.

M-am întors pe călcâiul stâng cu o mișcare rapidă, ca la instrucție, și am mărșăluit frumos până la ușă. O sticlă de apă umplută cu nisip atârna de o bucată de coardă de parașută. Acționa ca o contragreutate și închise ușa în urma mea.

Wong rânji ironic și spuse:

— Dimineață bună, Donovan.

Cu colțul ochiului l-am surprins zâmbind, apoi formă un număr pe telefonul prin satelit. Sunându-l probabil pe Cobb, pentru a vedea la ce oră voia să ia micul dejun.

Afară, sub marchiză, m-am sprijinit de zidul de beton și am privit spre est la soarele care răsărea, slăbit la gândul nopții albe care trecuse. M-am străduit să respir normal și să-mi calmez pulsul. Trei guri de aer matinal, fierbinte și mirosind a gaze de eșapament, rezolvară problema.

Mi-am tras gluga subțire pe cap și am traversat complexul cu ea trasă bine pe ochi. Gustul de viscere încinse îmi ardea gura. Am stat cu capul plecat, sperând să evit conversațiile cu alți locotenenți sau cu sergentul Dole, proaspăt și abia întors de la un mic dejun prelungit.

Deși mă uitam la picioare, mă împleticeam. Vârfurile bocancilor mi se împlântau în pământ la fiecare al treilea pas. Am clipit, străduindu-mă să-mi umezesc puțin ochii. Globii oculari mi-erau precum niște bureți tăvăliți în clor din cauza litrilor de cafea pe care-i băusem peste noapte, în combinație cu efortul de a sta cu ochii în ecranele palide ale computerelor. Cu sau fără scrisoarea de avertisment, aveam nevoie de câteva ore de somn. Nu le meritam, dar aveam nevoie de ele.

Am mers clătinându-mă spre camera mea, făcând opturi printre rândurile de cazărmi, cu gândul fix la momentul în care aveam să mă prăbușesc cu fața în jos pe patul de campanie.

O voce mă opri în loc – Gomez, cu glasul ei cel mai sever, mustruluind un pușcaș marin pe undeva prin labirintul de

barăci lungi din lemn. Îl luase tare, oricine o fi fost el. Însă apoi s-a auzit un hohot de râs și am tras cu ochiul după colț ca să cercetez, așteptându-mă la vreun ritual crunt de umilire în grup. În schimb, am văzut că întregul meu pluton se trezise devreme și zâmbea.

— Uite, scopul e să faci potcoava să înconjoare stâlpul, îi spunea doctorul Pleasant lui Dodge.

Ceilalți stăteau întinși pe treptele cazărmii sau se sprijineau de zidurile de placaj. Rămăseseră în tricourile verzi după ce își împăturiseră bluzoanele, aranjându-le în trei teancuri ordonate lângă puștile aliniate. Evident, pușcașii marini novici se adunaseră, așteptându-se să fie puși să alerge în formație dis-de-dimineață, dar o găsiseră pe Gomez cu o altă idee.

— Dacă nu cumva poți să o faci să atârne pe stâlp, continuă doctorul Pleasant. Ăsta e numărul maxim de puncte.

— Am înțeles acum. Cum o fac să atârne pe stâlp?

Dodge cântărea greutatea potcoavei în mână.

— Exersează, omule, zise Pleasant, dându-i potcoava lui Gomez. Vreți să-i arătați, sergent?

— Ce sunt eu? Profesoară la școală? întrebă ea. Ți se pare că semăn cu Mary Poppins?

Plutonul râse, fie pentru că făcea aluzie la vreo glumă de-a lor, fie pentru că poanta ei cu Mary Poppins nu avea niciun sens. Nu-mi dădeam seama care dintre ele.

Gomez clătină potcoava în față și-n spate, ținându-și brațul drept și genunchii îndoiți.

— Ușurel, Dodge. Încheietura dreaptă. Arcuiește nenorocirea aia aici.

Îi dădu apoi drumul cu o forță prea mare. Potcoava zbură mult pe deasupra stâlpului și lovi placajul cazărmii de lângă mine. M-am lăsat în jos, lăsând-o să-mi salte pe deasupra capului.

Plutonul, conștient deodată de prezența mea, icni la unison văzând că sergentul Gomez fusese cât pe ce să mă lovească. Cu o apatie pe care pușcașii marini păreau s-o ia drept detașare calmă, m-am dus spre potcoavă și am ridicat-o.

Gomez veni în fugă și mi-o luă.

— Domnule. Îmi pare rău, domnule. Nu v-am văzut, domnule. Îmi pare rău.

În spatele ei, pușcașii râdeau sfioși. Ea se întoarse și le

aruncă o privire cruntă.

— E în regulă, am zis eu. De unde e asta?

— Setul de potcoave, domnule? Tatăl doctorului le-a trimis. A scos rahaturile astea fix de pe gazonul lui.

— Iar asta e înviorarea de dimineață pentru voi?

Se înroși la față imediat, înțelegând remarca pe care o făcusem în trecere drept reproș, căci comandantul plutonului o acuza că e moale.

— Nu, domnule. Doar puțină distracție. Rapid. Apoi o să-i alerg până își vor vărsa mațele. Promit, domnule, zâmbi ea intimidată.

— Păi, să nu faci asta, am zis eu. N-avem nevoie de victime ale căldurii pe teritoriul bazei. Ne ajung cele de pe teren.

— Nu, domnule. Sigur că nu. Voiam să zic doar că… se bâlbâi ea, oprindu-se apoi.

Fără să vreau, o pusesem la zid. Nu am înțeles niciodată de ce o intimidam. Cum de mă percepea altfel decât însoțit de un dispreț amuzat. Cineva din afară, care ar fi observat plutonul pe nepregătite, ar fi identificat cu ușurință liderul.

— E în regulă, am spus eu, cântărind potcoava în palmă. Eram doar curios.

În spatele ei, plutonul începu să se foiască.

— Te deranjează dacă arunc și eu o dată? am întrebat eu.

Ea se lumină la față.

— Sigur, domnule, bineînțeles că nu.

M-am dus către locul în care stăteau Dodge și Pleasant.

— Cui îi iau rândul aici? am întrebat.

— Al meu, cred, spuse Dodge.

Se uită la doctorul Pleasant și ridică din umeri. Pleasant dădu din cap.

— El contra mea, domnule.

— Atunci, sunt reprezentantul lui Dodge, da? am zâmbit eu, amețit și cu capul ușor. Bună treabă pentru el. Alabama i-a încasat pe cei din Louisiana încă de pe vremea lui Bear Bryant.

Sudiștii din pluton au înțeles și au râs, mai puțin doctorul Pleasant.

— Sunteți dur, domnule. Dur.

Mi-am tras brațul în spate și am răsucit potcoava de câteva ori pentru încălzire, înainte de a închide ochii și de a-i da drumul. Nu era o tehnică să închid ochii. Nu era vreo încercare

bizară de a-mi demonstra măiestria Zen asupra potcoavelor. Eram doar obosit și nu m-am putut abține.

Am rămas cu ochii închiși până când un bufnet ușor și un clinchet metalic mi-au dat de veste că potcoava își atinsese ținta. Am deschis ochii încet în sunetul aclamațiilor. Potcoava atârna perfect pe stâlp.

O mână mare îmi ateriză ferm pe spate. Era Zahn.

— La naiba, domnule. Făceați asta des acasă?

— Nu, am zis eu. E prima dată.

Dodge râse, prefăcându-se că-i dă niște pumni în coaste doctorului Pleasant.

— Fii atent, Lester. Sunt maestru în jocul cu potcoava.

— Ce dracu tot îndrugi? ripostă Pleasant. A fost aruncarea domnului.

— Mulasim a fost reprezentantul meu. Nu ții minte?

Doctorul Pleasant îl îndepărtă.

— Dă-te la o parte! E rândul meu.

Plutonul îl scăldă pe doctor într-o ploaie de replici zeflemitoare și fluierături, în timp ce acesta îi împingea în spate pentru a-și face loc, luând o poziție lăbărțată, comică. Se încruntă și făcu mișcările de încălzire. Pușcașii continuam să-l pistoneze, amuzați să-l vadă pe medicul lor cel blând atât de nervos. Chiar și Gomez intră în joc. Nu de-a dreptul, dar nici nu îi opri. Stătea doar pe margine, cu brațele încrucișate și zâmbind.

Intimidarea părea să funcționeze. Doctorul se făcu roșu ca racul și nu-și găsea locul în poziția aceea. Încerca degeaba să apuce potcoava așa cum voia. Se mișcă de pe un picior pe altul și apoi decise că o aruncare cu ambele mâini ar fi mult mai bună. De câte ori își schimba abordarea, zeflemeaua și râsetele se întețeau.

M-am uitat la fața lui, observând că încruntăturile îngrijorate și grimasele fuseseră înlocuite de o furie vădită. I se citea pe obraji și în membre. Fiara din el. Ceva ce nu mai văzusem până atunci. M-am uitat la pușcași ca să văd dacă observaseră și ei. Nu observaseră. Mișcărealа crescu – pușcașii marini credeau că nu e decât o distracție nevinovată.

Doctorul își încleștă falca și-și îngustă ochii, absorbit de moment. Cu cât amâna mai mult, cu atât părea să ia mai în serios aruncarea și cu atât mai tare se hlizea plutonul.

Zeflemeaua deveni mai acidă.

— Doctoru Pleasant! Căpitanul echipei olimpice de potcoave!

— Ce mă-sa faci, doctore? Yoga?

— Dacă nu arunci chestia aia în trei secunde, ți-o iau. Tragi de timp.

Prin ceața oboselii, mi-am dat seama că pe față mi se întinde un zâmbet larg. M-am străduit să-l îndepărtez, încleștându-mi obrajii și țuguindu-mi buzele, încercând să-mi recapăt cumpătul de ofițer. Purtarea, cum o numise maiorul MacMannis. Dar zâmbetul nu se lăsa îmblânzit. Mușchii feței mele cedau în fața lui, împinși de o forță căreia nu-i puteam rezista de confuz ce eram.

Era fericire, mi-am dat eu seama. Nu-mi mai aminteam când fusesem ultima dată fericit. Plutonul, pușcașii mei marini mă primiseră printre ei. Pentru prima dată, mă invitaseră să iau parte. În momentul acela, ascultându-i cum râd și glumesc, fără să stau departe de ei sau izolat în autoblindată, am zâmbit.

Doctorul Pleasant execută aruncarea. Râsetele plutonului încetară și un murmur colectiv, de nerăbdare, se auzi în timp ce potcoava zbura către stâlp. Rată rău de tot, iar ironiile se reluară. Nemaifăcând nicio încercare de a-mi ascunde participarea, am zâmbit și am aplaudat, în timp ce Zahn se ducea să-l bată în glumă pe doctor pe umăr.

Doctorul se zbârli. Îndepărtă mâna lui Zahn cu violență și se întoarse pe călcâie încercând să-l împingă. Dar Zahn se trase înapoi înainte să-l atingă, privindu-l pe doctor împleticindu-se cu stângăcie.

Doctorul își recăpătă echilibrul și mârâi un sincer „Du-te-n mă-ta!” în direcția lui Zahn. Acesta din urmă își aruncă palmele în aer, în semn de apărare.

— Ho, ho! Nu e decât un amărât de joc cu potcoave, doctore!

Dispoziția plutonului se schimbă. Râsetele se evaporară, fiind înlocuite de strigăte de protest.

Se distraseră cu o clipă în urmă, dar dimineața cu adevărat frumoasă fusese stricată de prostiile doctorului. Câțiva pușcași se apropiară să întrerupă încăierarea incipientă.

Gomez ajunse prima. Zahn scutură confuz din cap, în timp ce Gomez îl prinse pe doctor de mijloc, punându-i un umăr în piept. Își înfipse vârfurile bocancilor în pământ și-l împinse înapoi. Dodge voia și el să intervină, dar văzu ceva în ținuta lui

Gomez și a lui Zahn care îl făcu să înțeleagă că era o chestie între pușcașii marini. Iar el nu era unul dintre ei. Se retrase și-și băgă mâinile în buzunare.

Câțiva pușcași din pluton, sesizând că înviorarea de dimineață se încheiase, începură să se îndrepte spre bluzoanele împăturite și puștile aliniate. Se îmbrăcară, îndepărtându-se apoi fără să mai aștepte permisiunea oficială, sperând să ajungă la micul dejun înainte de închiderea cantinei.

Zahn îmi șopti la ureche:

— Domnule, ar trebui să plecați probabil. Rezolvăm noi aici.

— Bine, am murmurat eu. Bine. Sigur. Mulțumesc, caporal.

Zahn proteja plutonul, asigurându-se că nu aveam să asist la ceva care m-ar fi obligat să-l sancționez pe Pleasant. Și, probabil, să fiu tras la răspundere dacă nu o făceam.

M-am îndepărtat, așteptându-mă dintr-o clipă în alta să aud vocea aspră a lui Gomez amenințându-l pe Pleasant cu sancțiuni oficiale și cu sarcini suplimentare. Dar nu am auzit decât insultele din ce în ce mai vehemente ale lui Pleasant. Înjurându-i. Pe ea și pe Zahn. Spunând întregii lumi să se ducă dracului. Am aruncat o privire peste umăr și am văzut că-l așezase pe treptele cazărmii. Își ținea mâna pe umărul lui, în timp ce Zahn îngenunchease și-l privea în ochi, încercând amândoi să înțeleagă ce se întâmplase.

M-am uitat în partea cealaltă și l-am văzut pe Dodge alegând un alt drum, ca să mă evite atât pe mine, cât și grupul de pușcași care se îndrepta spre sala de mese. Mergea cu capul în pământ, singur, către locul acela plăcut de pe bermă, care dădea spre râu.

Acum, la jumătate de cvartal de Molly s, mă gândesc la Dodge în timp ce dau colțul pe Decatur Street. Croindu-mi drum pe trotuarul ticsit, mă întreb dacă Dodge și-a găsit o casă sau dacă a întâlnit pe cineva pe care să îl considere oarecum prieten. De asta a avut nevoie mereu, cred. Mai mult decât de bani. Mai mult chiar și decât siguranță.

Intru la Molly s, dau din coate prin mulțimea de petrecăreți beți care se subțiază și, cu o voință neabătută, reușesc să-mi iau o bere și un shot de Jamison de la mica blondă de după bar. Beau shotul și încep să amorțesc dând berea pe gât dintr-o dușcă. Mă simt instantaneu mai bine și mult mai puțin interesat

de o mustruluială din partea lui Paige. Totuși, mă uit prin bar să văd dacă e acolo.

Și, preț de un moment, cred că halucinez. Dar mă uit din nou și constat că nu e așa.

E Lester Pleasant, de unul singur la capătul barului, părând suficient de beat încât să cadă de pe scaun.

hei lester sunt Zahn și stau acasă aici în missouri și mă gândeam că ar trebui să știi că locotenentul locuiește în new orleans acum și l-am văzut cu puțin timp în urmă și îmi pare bine știu că locuiești în apropiere așa că dacă ajungi vreodată pe acolo poate te duci să îl saluți scrie-mi și îți trimit numărul lui și alte chestii dacă vrei

Escaladarea conflictului

Tipul ăsta vorbește întruna cu mine și îmi zice „doctore”.

— Ridică-te, doctore. Trezește-te.

Și, când nu vorbește cu mine, vorbește cu barmanița mică și blondă. Fata asta la care m-am dat eu. Îi spune că e ok. Că se ocupă el. Că-l cunoaște pe tipul ăsta și că-l scoate el de aici.

Nu știu despre ce tip vorbește, dar mi-a pus mâna pe umăr și nu-mi place. Nu-mi place deloc. Mă scutur și cât pe ce să mă supăr și să-i trag una. Dar, înainte să apuc, îmi prinde brațul și mă scoate în stradă, unde toți căcănarii ăștia cântă despre oamenii pe care i-au cunoscut.

— Hai să bei o cafea, îmi zice el.

— Nu vreau nicio nenorocită de cafea, domnule, îi spun eu. Du-te dracului, domnule, neștiind prea bine de ce-i zic așa.

Picioarele nu mi se mișcă pe trotuar așa cum ar trebui, prin urmare îmi târâi vârfurile bocancilor și-l las pe tipul ăsta să mă care, așa cum a făcut locotenentul Donovan în ziua în care a fost lovit Zahn.

— Un căcănar. Fix ca locotenentul Donovan, zic eu.

— Cine? întreabă el.

— Tu, răspund eu. Căcănarul.

— Presupun că o merită, spune el lăsându-mă pe o bancă, în timp ce cântecul ia o notă înaltă.

Tipul ăsta se așază lângă mine și încep să înțeleg unde mă aflu. E piațeta aia mică cu fântână, fix de lângă Piața Franceză, de unde cumpără toți turiștii bărci cu pene și alte rahaturi.

— Încă o dată, spune el. Doctore, sunt locotenentul Donovan. Sunt Pete, vreau să zic. Eu sunt.

— Da… Mi-a zis Zahn de tine, spun eu, auzind pentru prima dată cât de rău stâlcesc cuvintele. Zahn mi-a spus că locotenentul e undeva pe-aici. Pe mă-sa de căcănar!

Tipul începe să râdă și mă gândesc că poate îmi sare beția, dar nu se poate, fiindcă încă îl văd pe locotenent stând lângă mine.

— Sunt un căcănar, spune el. E adevărat.

— Domnule?

Îl pocnesc peste față. Îmi dă degetul deoparte și spune:

— Da, dar nu-mi mai spune așa. Am avut aceeași discuție și cu Zahn. Las-o așa, ok? Spune-mi Pete.

Întind mâna iar și, când îmi dă degetul deoparte ca pe o muscă, îmi revin în simțiri. Nu e nicio revedere, nimic. Nicio îmbrățișare și niciun rahat gen mă-bucur-să-te-văd. Sau poate că a fost mai devreme în bar, când eram prea beat ca să-mi mai dau seama, iar acum am trecut direct la treabă.

Mă duce la un restaurant pe care-l știe el, după colț. Încă mă clatin, căci sunt beat pulbere. Mă descurc mai bine, dar tot mă sprijin de el din când în când. Otrava începe să iasă, totuși. Asta-i sigur când borăsc într-un canal. Locotenentul mă trage, îngrijorat ca nu cumva să mă ia polițiștii din New Orleans și să mă bage la răcoare peste noapte, dacă mă văd.

Mă așază la tejghea și începe să comande mâncare. Mă face să beau apă, de parcă am fi din nou în deșert și ne obligă să ne hidratăm. Îi zic:

— O să-mi verificați și culoarea urinei, domnule? întreb eu.

— Nu-mi mai spune așa.

După aceea, farfuria e plină de cartofi prăjiți. Au un gust așa de bun, că vreau să spun la toată lumea. Încep să strig și să țip chestia asta. Locotenentul îmi pune întruna mâna pe gură, încercând să mă facă să tac. Cred că se gândește că o să fim dați afară și de aici, cât de curând. S-ar putea să aibă dreptate, dar nu prea îmi dau seama.

Începe să funcționeze. Cafeaua, apa, cartofii prăjiți și discuția. Și, destul de curând, sunt suficient de treaz ca să-mi dau seama că e o demență. Să dau peste locotenent într-un bar oarecare în ajunul Anului Nou? Și el e de aceeași părere.

— Chiar ați fost singur în ajunul Anului Nou? îl întreb.

— Da. Tu?

— Nu, răspund eu. Am fost cu o fată o vreme.

Nu-mi cere detalii.

— Mă gândeam la Dodge, îmi spune el. Cu cinci secunde înainte să intru acolo.

— Serios, domnule?

— Da. Mă întrebam ce s-o fi întâmplat cu el. Unde a ajuns.

— Știți că numele lui adevărat e Kateb, domnule?

— Nu. E prima dată când aud. Și nu-mi mai spune așa. Te rog.

— Ok, îmi pare rău.

Duc un deget la buze ca să mă opresc.

— Ce altceva mai știi despre el? mă întreabă locotenentul.

— Păi, știu că îi plac trupele de metal de rahat. Dar asta știți și dumneavoastră. Vorbea întruna despre asta. Mai știu că a vrut să plece din Irak și să deschidă un bar pe plajă cu prietenii lui, dar nu le-a ieșit dintr-un motiv sau altul.

Locotenentul râde.

— Ar fi fost bun la asta, spune el.

— Și știu că a pățit ceva. Ceva foarte nasol, exact după ce autoblindata noastră a fost lovită, v-aduceți aminte? În timp ce Zahn era la infirmerie, iar dumneavoastră ați plecat acasă în permisie… Exact înainte de Ramadi.

— Da? Ce s-a întâmplat?

— A fost o escaladare de conflict. Pe Ruta Michigan, știți? Cineva din plutonul de construcții a detonat o mașină veche care s-a apropiat foarte tare. Nu eram pe teren în ziua aia, căci sergentul Dole reușea să ne scoată din misiuni aproape mereu cât timp ați fost plecat. Dar i-au adus pe tipii ăia doi din mașină la Taqaddum. Unul dintre ei a fost dus imediat cu elicopterul la Al Asad și am auzit că a murit la scurt timp după aceea. Celălalt a fost pansat la secția de traume și a fost adus la sediul central al companiei.

— De ce l-au adus la noi? mă întreabă locotenentul.

— Pentru că maiorul MacMannis trebuia să-i dea bani. Cei de la afaceri civile au apărut cu un teanc de bani irakieni. Era greșeala noastră și îi eram datori tipului, ne-au spus. Maiorul MacMannis a venit și ne-a luat pe mine și pe Dodge. Voia ca Dodge să-i traducă, iar eu să mă uit la tipul ăla. Să mă asigur că este în stare să pornească la drum, căci plutonul locotenentului Cobb urma să-l ducă la Habbaniyah, pentru a-l preda poliției irakiene. Și nu știu care a fost treaba, dar toată povestea asta l-a cam dărâmat pe Dodge. Irakianul ăsta tânăr, un tip solid ca lumea, cam de vârsta lui Dodge, stătea în camion, bandajat tot. Iar Dodge vorbea cu el în arabă, încercând să-i dea toți banii aceia și spunând mult mai mult decât ce-i cerea maiorul MacMannis să traducă. Dar tipul… Nu se clintea. Nu spunea nimic. Nici măcar n-a luat banii. Se holba întruna la Dodge, cu niște ochi ca două pumnale. Până la urmă Dodge și-a ieșit din fire și a început să arunce cu banii în el. Ca și când l-ar fi implorat să-i ia. Dar degeaba. Tipul voinic nu sufla o vorbă. A trebuit să-l trag pe Dodge de lângă camion în final.

Încep să mă simt prost, ca și cum aș vorbi prea mult, lungind povestea ca bețivii. Dar locotenentul nu pare deranjat. Ascultă cu atenție.

— A explicat Dodge ce s-a întâmplat? mă întreabă el. Îl cunoștea pe tipul ăsta sau ceva asemănător?

— Nu, spun eu. Nu am avut ocazia să-l întreb. S-a dus direct la tipii de la informații din buncărul ăla de lângă linia de zbor și și-a luat permisie o săptămână. A plecat din Taqaddum și nu s-a întors decât cu o zi înainte să vă întoarceți dumneavoastră. Apoi, înainte să apuc să-l întreb ceva, eram din nou pe teren. Iar apoi Ramadi…

Mă opresc, gândindu-mă că poate nu vrea să mai vorbesc despre asta.

— Ramadi, spune el, continuându-mi gândul. Și Gomez. Apoi, câteva săptămâni mai târziu, te-am sancționat.

Dau din cap și spun:

— Da, domnule.

— Îmi pare rău, doctore, zice el.

— N-a fost vina dumneavoastră, spun eu. Și vorbesc serios.

În toate călătoriile și aventurile sale și în ciuda multor momente de tristețe și de înfrângere, Huck respinge mereu compătimirea. Chiar și văduva Douglas, față de care Huck nutrește o vădită afecțiune, este îndepărtată atunci când încearcă să-l compătimească.

„Văduva a plâns de dragul meu”, își amintește Huck, „și a zis că-s un biet miel rătăcit, și mi-a mai zis în multe alte feluri, dar nu mi-a vrut niciodată răul cu asta.”

Fadi al Baquii

Colegii mei de apartament petrec toată ziua dând telefoane pe telefonul prin satelit, pregătind următorul marș. Vorbesc cu ziariști din Franța și din America, spunându-mi că mâine, la marșul din fața Centrului Guvernamental din Sousee, camerele vor fi acolo. Ziariști occidentali vor veni să pună întrebări, iar eu voi vorbi în engleză în numele comitetului studenților.

Le spun că ultima dată când am vorbit în engleză ca angajat a ieșit prost pentru toată lumea.

Râd, ca și cum aș face o glumă. Îl iubim pe curajosul nostru Fadi, par a spune. Îi îndrăgim glumele și faptul că încearcă să ne facă să fim curajoși ca el.

Apoi mă roagă să scriu o scrisoare pentru cauză. Un comunicat de presă pentru televiziunea americană, anunțând începerea micului nostru capitol în cartea revoluției.

La început refuz. Cum voi face publică această scrisoare când va veni timpul? Internetul funcționează din ce în ce mai rar. Ben Ali îl va închide de tot în câteva zile, înainte de a scoate armata pe străzi.

Colegii mei de apartament, membrii comitetului, spun că ar trebui să folosesc internetul cât timp mai avem, pentru a obține numere de telefon. Astfel, s-ar putea să reușim să folosim telefonul prin satelit pentru a suna un prieten din America, poate pe cel cu care schimb mesaje pe Facebook.

— Fă rost de numărul lui de telefon, da? Poate asculta scrisoarea în timp ce o citești. O poate nota și apoi o va trimite la televiziune.

De ce ar face Lester asta pentru mine? Colegii mei de apartament sunt marcați de prejudecata că oamenii care luptă împreună devin prieteni.

Ar trebui să le spun despre pașaportul unui sirian din Michigan, numit Fadi al Baquii, lăsat neglijent într-un sertar. Ar trebui să le spun despre Taqaddum.

Americanii din buncăr m-au plătit în dolari. O sumă uluitoare, manevrată cu indiferență de oamenii aceștia inconștient de bogați. Suficienți bani ca să ajung în Iordan sau mai departe, dacă făceam economie. Apoi mi-au spus să mă bucur de vizita mea la familie. Vacanță plăcută, mi-au zis. Întoarce-te sănătos.

Am semnat foaia de permisie de pe clipboard, l-am pus la loc

pe birou și am urcat scările acelea numeroase care duceau afară din buncăr. O patrulă m-a dus la Habbaniya și mi-a dat drumul la o secție de poliție. Întoarce-te în cinci zile ca să-ți dăm o escortă pentru întoarcere, mi-a spus sergentul, un străin.

După ce au plecat americanii, i-am spus ofițerului irakian de poliție o minciună. Am zis că americanii voiau ca eu să dorm la secția de poliție și să patrulez cu ei, pentru a mă instrui și pentru a strânge informații din cartier. Am făcut pe importantul și de unde să-și dea seama cum eram? Americanii nu-mi vorbeau decât în engleză.

Trei zile, am călătorit cu polițistul prin oraș. Mă uitam mereu pe drumul neasfaltat unde locuiau tatăl și fratele meu. Am căutat un moment când avea să fie puțină lume acasă. Niciun membru al milițiilor și niciun muncitor. Niciunul dintre oamenii lui Sheik Hamza, doar familia mea. Singurii care ar fi putut să nu mă ucidă.

L-am întrebat pe polițist de un tip solid împușcat de americani și adus la secția de poliție cu o săptămână în urmă. Ce se întâmplase cu el? I se vindecau rănile? Unde fusese dus când plecase de acolo?

— O, el? zâmbi el. Mundhir cel mare? Abu Muhammad l-a dus la casa de pe strada asta. Va fi bine acolo. Abu Muhammad e un om bun.

Am dat din cap, ca și când această veste nu avea prea mare importanță pentru mine.

În dimineața celei de-a patra zile, mi-am legat o cârpă peste față, m-am furișat din secția de poliție și am fugit peste un câmp protejat de puncte de control ale armatei. Liniile șobolanilor, așa numeau americanii poteca aceea. Un loc în care oamenii care lucrau la baza americană puteau fugi, sub protecția mitralierelor din turnurile lor de pază, reușind poate să ajungă la casele și la familiile lor fără ca milițiile să vadă cine erau.

Am fugit cu un grup mare care pleca de la muncă și am ajuns la zidul casei tatălui meu la apus. M-am plimbat pe lângă poartă ca un străin, ascultând, dar neauzind nimic. Nicio voce. Niciun generator. Niciun aparat de aer condiționat și niciun televizor. Împotriva voinței inimii care-mi bătea nebunește, m-am cățărat pe poartă.

Casa tatălui meu era întunecată, iar vechiul Mercedes

dispăruse. În liniștea aceea, am auzit un plânset încet, o femeie care hohotea în casă. M-am strecurat prin curte, prin gazonul acela stupid, și m-am dus la fereastra bucătăriei, de unde plânsul începu să se audă distinct. O voce pe care o cunoșteam. Era Nasim, soția fratelui meu, plângând singură pe pardoseala bucătăriei.

Avea în poală o pușcă și întinse mâna după ea când îmi auzi pașii pe iarba uscată.

— Așteaptă, Nasim, am spus eu, intrând în bucătărie. Sunt doar eu. Kateb.

Se întoarse și mă luă în brațe. Își așeză obrajii uzi pe gâtul meu.

— Unde e tata? am întrebat eu. Unde sunt Muhammad și Ibrahim?

— Nu știu, hohoti ea. Au plecat aseară. O înțepătură de scorpion.

— Ce?

— Un scorpion l-a înțepat pe Ibrahim în timpul nopții. Era după stingere, așa că Muhammad și tatăl tău s-au certat, ajungând să țipe unul la altul. Tatăl tău voia să așteptăm până la răsărit, spunând că era prea periculos să călătorească noaptea, cu punctele de control. Dar Muhammad a insistat să plece imediat. Așa că l-au pus pe Ibrahim în mașină, pentru a-l duce la spitalul din Fallujah. Nu s-au întors de aproape două zile.

— Dar unde sunt toți bărbații care păzesc casa? am spus eu fără suflare.

— Sheik Hamza i-a luat acum o săptămână. Avea nevoie de toți pentru a se apăra, a spus. Cu toți străinii care-i amenințau viața. Se opri, apoi adăugă: Credeam că știi. Nu de-asta l-ai trimis pe prietenul tău? Pe Mundhir?

— Da, am mințit eu. Desigur. Unde este acum?

— Pe acoperiș, spuse ea, începând să se calmeze. Se uită după faruri. Poate că oamenii șeicului se întorc să ne protejeze. Sau poate că nu.

I-am luat obrajii în palme și i-am spus că va fi bine, că tata și fratele meu era amândoi deștepți și că-l vor aduce pe Ibrahim acasă, în curând. Apoi am lăsat-o în bucătărie și am bâjbâit prin casa întunecoasă, urcând treptele până la acoperișul plat. Am văzut spatele lui Mundhir în lumina lunii, stând aproape de

margine. Nu s-a mișcat, dar știa că sunt acolo. Probabil că, în liniștea nopții, auzise întreaga conversație cu Nasim.

— Hani e mort? m-a întrebat fără să se întoarcă.

— Da, am răspuns eu. Mi-au spus americanii după ce te-au luat.

M-am apropiat de el în întuneric, mișcându-mă foarte încet. Avea ceva în poală și am crezut că e o altă pușcă.

— Cum v-a găsit tata pe tine și pe Hani? am întrebat eu.

— Găsit?

— Da, de unde a știut că tu și Hani ați fost împușcați? De unde a știut că americanii te-au dus la secția de poliție din Habbaniyah?

M-am lăsat în patru labe și m-am așezat pe margine cu el. Am văzut că obiectul din poala lui nu era o pușcă, ci vechea bâtă de crichet a tatălui meu.

— Kateb, suspină el, a venit după noi în ziua în care ai dispărut cu americanii. De ce crezi că eu și Hani ne aflam pe stradă în mașina aia veche? Lucram pentru el. Muhammad era în spatele nostru cu dispozitivele, iar eu și Hani eram în fața trăgătorilor din primul vehicul. Apoi, cu un ton stoic, adăugă: Ne-am făcut treaba.

Am rămas nemișcat și tăcut, dorindu-mi să întreb. Însă Mundhir a fost amabil și nu m-a obligat să o fac.

— Nu i-am spus nimic de tine, spuse el.

— Mulțumesc.

— Crede că ești în Abu Garib, din cauza felului în care ai fost luat, cu mâinile legate. Se duce la americani în Fallujah o dată pe săptămână să te caute. Dar ei insistă că nu ești pe listele lor. Crede că putrezești în locul ăla.

— Merge treaba, cu tata și cu fratele meu? am întrebat eu, dorind să schimb subiectul. E mai distractiv decât să lucrezi la concertele noastre rock and roll?

Credeam că asta îl va face să se uite la mine, în cele din urmă. O amintire plăcută.

Dar continuă să privească fix peste oraș și peste autostrada cu puținele sale lumini și spuse:

— Lui Hani i-a plăcut mai mult decât mie. Îl plăcea pe tatăl tău.

— Tata știe ce s-a întâmplat cu Hani?

— Da.

— Atunci, aș putea să-ți pun o altă întrebare?

— Desigur.

— Ce faci cu bâta aia de crichet?

— Mă gândesc să te omor cu ea, spuse el. Apoi, după un moment, adăugă: Ai preferat să moară Haji Fasil și Abu Abdul? Iar acum Hani? Îți place să vezi că americanii au rămas în viață?

— Nu, Mundhir…

— Fratele tău mi-a spus de planul din ziua aceea de pe lac. Ar fi funcționat și n-ar fi murit decât americanii. Noi am fi fost în siguranță.

— Fratele meu te minte.

Mundhir strânse bâta mai tare în mâna dreaptă.

— Eram acolo când l-a înțepat scorpionul pe Ibrahim, spuse el. Ți-a spus Nasim? Dormim pe acoperiș când generatoarele rămân fără combustibil și se face prea cald în casă. Sheik Hamza ne-a abandonat și a luat benzina cu el. Dar mai avem încă bordurile și oamenii încă plătesc pentru ele. De fapt, în Mercedes erau cinci borduri goale. Pregătite și gata de livrare în timpul zilei. După ce l-am dus pe Ibrahim la mașină, în panica plecării am uitat de ele. Cu toții. Tatăl și fratele tău au plecat ca să-l ducă pe Ibrahim la Fallujah, cu cinci borduri goale pe dinăuntru în portbagaj.

Am înghițit în sec.

— Câte puncte de control sunt de aici până la spital?

— Cel puțin zece, ridică Mundhir din umeri. Iar portbagajul e percheziționat la fiecare dintre ele.

— Cât de periculoasă a fost înțepătura? Va supraviețui Ibrahim? Dacă l-au luat americanii? Dacă l-au dus la spital?

— Nu vei ști niciodată, Kateb, spuse Mundhir, întorcându-se, în sfârșit, să se uite la mine.

M-am ridicat și mi-am băgat mâinile în buzunare.

— Dacă o să-l revăd pe tatăl tău, îi voi spune că ai fost aici, continuă el. Să știe că ești liber. Nimic altceva.

— Înțeleg, am spus eu.

— Pleacă și nu te mai întoarce niciodată. Acum. Sau te ucid pe acoperișul ăsta, atât de blând încât Nasim nu va auzi nimic.

Am deschis gura ca să-mi cer iertare, dar am simțit marginea bâtei pe care Mundhir mi-o apăsa pe coaste.

— Nicio vorbă, spuse el. Pleacă.

Am admirat priveliștea pentru o clipă înainte de a mă întoarce să plec, cu râul care cotea spre nord în deșert, având dinainte lumina lunii, arătându-i calea.

Doctore,

Îți las o cheie. Stai cât vrei, fă duș dacă ai chef și ia orice ai nevoie. Dar gândește-te să te duci după fata aceea, măcar să-ți ceri scuze. Nu primesc lași sub acoperișul meu.

Locotenent Donovan

Permisia

La începutul după-amiezii, cobor încet scările și mă duc la mașină, lăsându-l pe Lester Pleasant adormit pe canapeaua mea jerpelită. Vremea din New Orleans este schimbătoare și deodată e prea cald pentru haină. Parcă n-ar fi prima zi de Anul Nou.

Mă hotărăsc să urmez sfatul surorii lui Gomez. O s-o iau pe autostrada interstatală spre vest, către Baton Rouge, apoi spre nord, către Shreveport, și din nou spre vest, până în Dallas. Va trebui să dorm într-o zonă de servicii de pe drum, dar e cea mai rapidă rută.

Sora lui Gomez a fost mai deschisă la ideea unei vizite decât am crezut că va fi. Chiar dacă am sunat-o în dimineața de Anul Nou.

— *Bineînțeles!* Lui Michelle îi place să primească vizite, mă asigură ea prin bruiajul de pe fir.

— Mă bucur să aud asta, spun eu, încercând să par încântat.

— Atunci ne vedem mâine?

— Da, ne vedem mâine.

Mă așez la volan și deschid telefonul sub pretextul verificării rutei, dar ajung la mesajul lui Paige. După ce l-am adus pe doctor acasă și l-am așezat comod pe canapea, i-am trimis un mesaj.

„Pot să te sun?” i-am scris.

A răspuns imediat, fiind complet trează la trei dimineața, cu un laconic: „Poți să faci ce crezi că trebuie să faci, Pete”.

Cercetez cuvintele ei din nou, ca și când aș putea găsi în pixeli un indiciu pe care nu-l descifrez în înțelesul cuvintelor.

Pot să fac ce cred că trebuie să fac? Înseamnă „la revedere”? Încearcă să mă scutească de deranjul provocat de ceea ce se așteaptă a fi o convorbire împăciuitoare, de despărțire? Mă îndoiesc, dar dintr-un motiv oarecare, nu mă pot lămuri pe deplin. Poate că sunt optimist, dar îmi permit să cred că vorbele ei se doresc a fi o stranie încurajare.

„Poți să faci ce crezi că trebuie să faci, Pete”, mi-o imaginez spunând încet. Pornesc mașina și o iau la dreapta, către autostrada interstatală. „Poți să faci ce crezi că trebuie să faci, Pete.” Are dreptate, desigur. O voi suna când mă întorc din călătoria aceasta.

Realitatea lucrului pe care îl fac năvălește din nou asupra mea iar și încerc să înlocuiesc gândurile despre scopul călătoriei cu gânduri despre destinația spre care mă îndrept. Ce știu despre Dallas? Nu am mai fost acolo decât o dată și nu a fost o excursie planificată.

Civilul gras se uită prin numerele de zbor și declarațiile de transport de pe monitor. Găsi ce căuta, se întoarse către mine și ridică din umeri.

— Avionul Freedom vă duce până în Dallas sau Atlanta, spuse el.

Purta uniformă de camuflaj, iar în spațiul pentru nume scria „Civil”. De guler îi atârna un ecuson de identificare de la Halliburton. Își duse mâinile la ceafă.

— Dacă e Atlanta, aterizați la Baza Robins a Forțelor Aeriene, vă schimbați în civil și luați un autobuz până în Hartsfield. Dacă e Dallas, aterizați la Stația Aeriană Navală și luați un autobuz către aeroportul DFW. Dacă mergeți mai departe, vă luați biletul de la ghișeu.

Am notat tot și am întrebat:

— Și atunci care e? Atlanta ori Dallas?

— Sincer, nu știu, domnule. Depinde. Aflați în Germania.

— Ce se întâmplă în Germania?

— De acolo preiau răniți, oftă el. Răniții dictează unde se va ateriza. Cei care fac îmbarcările în Ramstein nu fac declarațiile de transport ca lumea nici de-ai dracului. Se schimbă de la o oră la alta. Uneori cred că un tip e gata de plecare. Apoi, în ultimul moment, aflăm că nu e. Strică totul.

— Stai, bat eu cu pixul în agendă. Poți să repeți? E prima dată când aud de răniți.

— Da, spuse el. Trebuie să păstrăm cam jumătate din locuri pentru tipii ăștia. Își dădu ochii peste cap, apoi adăugă: Dar nu vă faceți griji. Ambulatoriu doar. Tipi care pot merge și sunt trimiși acasă pentru recuperare. Cei cu amputări și cu arsuri au un avion separat.

— Ei bine, nu-mi fac griji. Vreau să zic… nu m-ar îngrijora asta. Mă interesează declarația de transport, atâta tot.

— Înțeleg perfect, spuse el. Și e normal să fiți preocupat. Cei cu amputări și arsuri au avion separat, dar, cu toate astea, cei de la îmbarcări din Ramstein nu prea își clarifică rahaturile.

Scutură din cap. Ca și cum era nerăbdător să-mi comunice și mie. Ăia de acolo? Incompetenții din Ramstein? O dădeau în bară. Dar el nu. El putea rezolva treaba, dacă i se dădea ocazia.

M-am frecat la ochi.

— Înțeleg că preluăm răniți în Germania, am zis eu. Doar ambulatoriu. Înțeleg că aterizarea, la Atlanta sau la Dallas, e dictată de răniți.

Am tras adânc aer în piept.

— Iată de ce sunt îngrijorat. Ieri, la control mișcare, mi s-a spus că eu sunt superiorul în declarația de transport. Sunt răspunzător de tot. Când ajungem în Germania, îmi actualizez declarația de transport, incluzând răniții?

Se aplecă și spuse:

— Domnule?

— Majoritatea tipilor din lotul ăsta sunt ca mine. Merg acasă într-o permisie de două săptămâni. Sunt responsabil pentru ei până ajungem acolo. E valabil și pentru răniții pe care-i preluăm din Ramstein?

Se lăsă pe scaun, încruntându-se. Nimeni nu-i mai pusese întrebarea asta vreodată.

— Cine-i sună pe părinții lor pentru a-i anunța că sunt în drum spre casă? am continuat eu. Cine le sună pe soțiile lor?

— Domnule… dați-mi voie, spuse el, întinzându-se după un dosar de pe raftul de placaj din spatele lui. Îl pot suna pe sergentul de serviciu de la Robins. Poate știe el.

M-am ridicat și am apucat pușca pe care o sprijinisem de pupitrul lui.

— Nu te deranja, am zis, aruncându-mi pușca pe spate. Aflu eu.

— Sunteți sigur, domnule? Vreau să zic, nu durează decât un minut.

— Nu-ți face griji pentru asta.

— Bine, atunci. Ședere plăcută acasă. Apoi, râzând înfundat, aproape ca pentru sine, adăugă: Ne vedem peste două săptămâni.

Am deschis ușa subțire a rulotei și am simțit căldura după-amiezii scurgându-se peste mine, ca și când aș fi deschis cuptorul și m-aș fi băgat înăuntru. Soarele făcea ca lumea să fie de un alb strălucitor. M-am oprit pe treptele de metal și mi-am pus ochelarii de soare. Vântul îmi ardea obrajii și nisipul fin mi

se rostogolea pe buze. Nisipul din Kuweit era la fel de fin ca acela de pe fundul râului. În Irak, măcar putea fi numit praf. Cel din Kuweit semăna mai curând cu sticla pisată, uscat și lipsit de viață.

Am înaintat prin peisajul dezolant, trecând printre șiruri de corturi mari, cu aer condiționat, și pe lângă Burger King și Pizza Hut, spre cortul în care îmi repartizaseră lotul.

Pușcașii marini mă așteptau, adunându-se toți cincizeci lângă patul meu de campanie. Le-am transmis veștile. Faceți-vă bagajele. Zborul nostru va pleca la patru, în dimineața aceea, îi va prelua din Germania pe răniții capabili să meargă și va continua peste Atlantic. Luând în calcul fusul orar, vor ajunge acasă la timp ca să ia cina cu familiile lor pe coasta de vest. Le-am spus să-și sune familiile dacă puteau și să le anunțe.

— Spuneți-le: „Așteptați-mă la cină mâine-seară”, am spus eu.

Se împrăștiară pe la paturile lor, începând să-și aranjeze rucsacurile mici, punându-și în exterior romanele cu copertă moale și pernele de călătorie. Zâmbeau unii la alții ca niște puști caraghioși. Era ciudat să-i văd zâmbind așa, atât de sincer și cu atâta inocență.

Pușcașii marini de vârsta lor, proaspăt înrolați, ca și caporalii și sergenții recent promovați, aveau tendința de a adopta, plini de zel, un aer de calm imperturbabil. Aveau atâtea responsabilități, fiind sancționabili pentru lucruri grave, încât încercau să-i imite pe veteranii cu state vechi, pe care îi văzuseră în filme în adolescență. Dar când auziră că plecăm spre casă în dimineața aceea, lăsară garda jos. Se grupară câte patru-cinci pentru a merge la centrul telefonic.

Mi-am scos bocancii și m-am întins pe patul de campanie. Intenționam să închid ochii doar o clipă înainte de a o lua și eu spre centrul telefonic pentru a da telefoanele cuvenite, dar am adormit instantaneu.

Cincisprezece alarme de la ceasurile de mână răsunară în cort, într-o cascadă de bipuri sincopate. M-am uitat la ceas. Era două dimineața. Pușcașii marini mormăiră și râseră când sergentul Evans de la administrație aprinse luminile.

— Trezirea! Trezirea! Toate capetele, trezirea!

Evans, șef de aprovizionare într-o unitate aeriană din Al Asad, era subofițerul numit în declarația de transport. Se lipise

de mine din prima zi în care ajunsesem în Kuweit, dând fuga să-mi dea raportul indiferent de oră, de parcă ar fi fost subordonatul meu de ani de zile. Ca și cum hârtiile arbitrare, care ne numiseră ofițer-responsabil și subofițer pe durata zborului către casă, ne-ar fi legat pentru totdeauna.

Cu noi zburau și niște pușcași marini de la infanterie și cred că Evans voia să se asigure că nu sărea în ochi ca unul aflat pe o treaptă inferioară pe scara ierarhică. Problema era că sărea în ochi exact așa. Nu prea mai era în formă și avea tendința să folosească expresii răsuflate, pe care cei mai mulți băieți nu le mai auziseră de pe vremea taberei de instrucție.

Când avea ceva de transmis, le spunea pușcașilor marini să „ia un plaivas și să se pregătească să noteze". Numea toate obiectele și gândurile, laolaltă, „gunoi". Le zicea pușcașilor să-și „aranjeze gunoaiele", „să-și ia gunoaiele" și, când apărură nemulțumiri cu privire la întârzierea în Kuweit, „să-și depoziteze gunoaiele".

Fruntașii novici protestară când dădu trezirea, dar sergenții îl ignorară și se ridicară în ritmul lor.

Când mă pregăteam să mă ridic din pat, Evans păși în fața mea, înainte să apuc să pun picioarele pe podeaua de placaj.

— Domnule, toți prezenți și numărați, proclamă el.

— E în regulă, am căscat eu. Hai să începem să ne aranjăm cu toții afară. Autobuzul ar trebui să ajungă curând.

— Da, să trăiți. Apoi, se întoarse, răstindu-se: Ascultați la mine! Luați-vă gunoaiele! Ne vedem la șosea în cinci minute! Autobuzul e pe drum!

Am tresărit, din cauza stânjenelii pe care o simțeam pentru el. Apoi am văzut doi sergenți de infanterie privind unul la altul, zâmbind și scuturând din cap, mai curând cu milă decât cu iritare.

Afară, am urcat într-un autobuz care ne-a dus la un depozit de armament de lângă pistă, pentru a ne preda armele și muniția. Funcționarii de la depozitul de armament al forțelor aeriene ne-au dat jetoane cu care să ne ridicăm armele la întoarcere, peste două săptămâni. Ne-au avertizat să nu pierdem jetoanele. Tratați-le ca pe armele voastre. Dacă pierzi jetonul, e ca și cum ai pierde arma.

Apoi autobuzul ne-a dus la o baracă de pe pistă, cu paleți de apă îmbuteliată și caserole cu mâncare gata preparată, unde

am așteptat în întuneric să ne vină avionul. Pușcașii marini prăduiau pungile de Skittles și M&M din caserole și scotoceau prin bidoanele de apă după marca preferată. Un caporal insista întruna că apa Abrajj era cea mai bună și urmă o ceartă stranie, plină de înjurături.

În apropiere, un fruntaș îi povestea tovarășului său despre un soldat irakian cu care stătuse santinelă într-un turn de pază.

— Fuma cocaină fix în fața mea, omule. Vorbesc serios. Era cocaină adevărată.

Prietenul său râse.

— Îți dai seama că e imposibil, nu? În primul rând, ar trebui să aducă până aici cocaina din America de Sud. În plus, ar trebui ca un irakian să știe rețeta pentru cocaină. Care sunt șansele?

— Cum zici tu, replică fruntașul neabătut. Sunt din ghetou, omule. Am văzut cocaină. Aia era cocaină.

În cele din urmă, când entuziasmul se temperă și oboseala ieși din nou la suprafață, pușcașii marini se așezară câte doi pe beton. Se sprijineau unul de altul, spate în spate, ca să poată dormi în capul oaselor. M-am așezat pe rucsac, uitându-mă la sergentul Evans, care se plimba de colo până colo încercând să adopte o mină oficială.

La trei și zece, un avion de transport al Forțelor Aeriene se opri pe pista din fața noastră. Un supraveghetor veni spre noi gesticulând cu baghetele fosforescente și ne făcu semn să ne ridicăm. Pușcașii se așezară în șir, urmându-mă spre avion.

Șeful de echipaj al Forțelor Aeriene mă întâmpină la rampă. Era mai scund decât mine, cu o față prietenoasă. Un pușți negru, tânăr. Am dat din cap spre el și mi-am reluat numărătoarea. Purta căști și oricum n-avea rost să vorbim peste sunetul motoarelor. Așa că am rămas tăcuți în lumina roșie a ușii avionului, în timp ce pușcașii înaintau, ieșind din întuneric.

După ce pușcașii trecură de mine, am verificat din nou ca să mă asigur că fiecare nume fusese bifat, am semnat declarația de transport în triplu exemplar și i-am dat unul șefului echipajului. Acesta se uită la nume, împături hârtia și o strecură în buzunarul de la piept al costumului de aviator.

Gazul de la motoarele cu reacție mă ciupea de picioare, venind dinspre ușa deschisă a avionului. Șeful echipajului arătă

către o pereche de căști atârnate de bord, pe care mi le-am pus.

— Domnule, facem cam șapte ore până în Germania, spuse el cu un accent îngrijit, care mă duse cu gândul la Baltimore.

M-am uitat la emblema de pe costumul lui. Aviator Senior Washington.

— Acolo primim o altă declarație de transport, continuă el. Apoi nouă sau zece ore până acasă. Dumneavoastră stați pe locul din față de lângă carlingă și aveți transmițător personal.

Am dat din cap.

— Dacă i se face rău vreunuia dintre băieți, am pungi pentru vomă.

Am dat din cap din nou.

— Aveți nevoie de ceva? Cafea? Jumătate de sandvici?

Am scuturat iar din cap.

— Dar o îmbrățișare? Aveți nevoie de o îmbrățișare, domnule?

Am zâmbit.

— Nu. Dar apreciez oferta.

— Bun. Am vrut doar să mă asigur că știți că microfonul e adevărat. Vă aud când vorbiți în el. Dar ofer îmbrățișări adevărate. Oferta rămâne în picioare, domnule.

— Voi ține minte.

— Ok, dacă aveți nevoie de ceva de la mine, strigați. Puteți chiar să vorbiți cu piloții. Credeți-mă, nu sunt ocupați.

Am dat din cap.

— Ignorați-i pe băieții ăia de colegiu, domnule. Eu sunt șeful. Se încruntă și mă bătu pe spate. Relaxați-vă. Ne ocupăm noi de aici încolo.

Apoi ridică un deget, oprindu-mă înainte să apuc să-i mulțumesc. Piloții vorbeau cu el pe un canal privat, iar el răspunse:

— Recepționat, ridicăm rampa acum.

Am traversat culoarul din compartimentul de pasageri, salutând pușcașii în trecere. I-am întrebat dacă au loc destul să doarmă și dacă scaunele sunt comode. Vorbeam prea mult, întrerupându-le conversațiile fără să mă gândesc, exact ca un locotenent cretin.

Sergentul Evans, deja lăbărțat pe rândul din față, sforăia.

M-am așezat împleticindu-mă pe locul meu, bâjbâind după

centură. În căști bâzâia conversația dintre pilot și controlorii de trafic aerian din turn. Aproape ațipisem când mă cuprinse impulsul irezistibil de a-mi verifica jetoanele de arme. Am sărit în picioare și mi-am băgat mâna în buzunarul de la piept. Pe rând, mi-am trecut degetele peste tipăritura solidă, gândindu-mă la pușca și pistolul meu. Mi-am pus jetoanele la loc în buzunar și am închis ochii.

Mi-amintesc că mi-era frig și că mi-am dat seama că nu mai aveam control asupra picioarelor, care se smuceau și loveau cu sete. Adormisem imediat, exact ca în cort, mai devreme în după-amiaza aceea. Dar picioarele mele continuau să se miște, încercând să mă pună în poziție verticală. Aș fi sărit de pe scaun, dacă centurile de la umeri nu m-ar fi ținut în loc.

Am tresărit, am tras iute aer în piept și am deschis ochii. M-am uitat prin cabina încă scăldată de o lumină roșie. Pușcașii dormeau cu toții. Mi-am pipăit din nou buzunarul de la piept pentru a mă asigura că aveam jetoanele.

Washington stătea vizavi de mine. Se rezema de perete, privind pe o ferestruică din ușa din față.

— Sunteți bine? râse el.

Asistase la tot acel episod umilitor.

— Da, am spus eu, cu căștile încă pe urechi. Au fost turbulențe?

— Nu, spuse el zâmbind.

— Unde suntem? De când suntem în aer?

— Cam de treizeci de minute, domnule.

— Oh, am spus eu stânjenit.

Nevrând să-l deranjez în timpul slujbei sau să-l fac să se simtă obligat să converseze cu mine, am întors capul. Dar mi-a făcut cu mâna, bucuros să stea de vorbă.

— Domnule, vreți să aruncați o privire la asta?

Arătă către fereastră.

— Sigur.

Mi-am desfăcut centura și am traversat cu grijă culoarul.

— Bagdad, spuse el.

Și așa era. Luminile de pe străzi subliniau conturul orașului pierdut în deșertul din jur. Sadr City, ca o tumoare mare și pătrată, domina nord-estul, întinzându-se în întuneric. Tigrul șerpuia prin Dora și Adhamiyah către aeroportul din sud. Totul părea insuportabil de identic pe hărți, dar adevărat și firesc în

fața mea.

— Ați fost acolo, domnule?

— Ce? Bagdad? Nu. Nu chiar, am spus eu. Aproape de aeroport de câteva ori. Mai mult în vest. Abu Gharib și puncte din vest.

Am fluturat mâna către stânga, arătând spre provincia Ambar, părându-mi-se că e un loc imposibil de departe de Bagdad. Însă apoi în mica fereastră apărură Fallujah și Ramadi, încadrate perfect între râuri, lacuri și luminile strălucitoare de la Taqaddum, care ardeau cu nepăsarea americană față de supraconsum.

— Acolo e T.Q., am spus eu, un pic uimit. Și uite Eufratul. Lacul. Habbaniya.

Fu lansat un trasor. Un mănunchi de stele roșii pe Ruta Mobile. Trupul mi s-a încordat și am împuns tare cu degetul, bătând în fereastră.

— Escaladarea conflictului, am spus eu.

— Domnule?

— E un convoi acolo. Exact unde a fost lansat trasorul. Avertizează pe cineva. O mașină. Un camion. Cineva s-a apropiat prea mult.

Washington dădu din cap.

— Uite, proiectilele trasoarelor!

M-am apropiat, împingându-l pe Washington din cale, pentru a privi fasciculele roșii atingându-și ținta înainte de a sălta iar în aer.

— Cineva tocmai a detonat o mașină pe Ruta Michigan, am spus eu.

Ramadi dispăru, iar deșertul din fereastră se întunecă din nou. Mi-am lungit gâtul ca să privesc orașul dispărând, la zece mii de metri altitudine și totuși atât de aproape. Am început să mă gândesc la plutonul meu, aflat pe teren, condus temporar de sergentul de artilerie Dole. M-am tras de la fereastră și am văzut că Washington se ridicase, pornind pe mijlocul culoarului. Se sprijini apoi de perete.

— Mulțumesc, am spus eu zâmbind, în încercarea de a părea mai echilibrat. Acum voi încerca să dorm puțin.

— Ok. Sună bine, domnule, răspunse el sec.

N-a mai făcut apoi glume. S-a îndepărtat pe culoar, mergând să verifice un panou, și m-am trezit dorindu-mi să se întoarcă și

să-l pot întreba de unde este, dacă era fan Ravens, așa cum bănuiam, și de cât timp lucra în Forțele Aeriene.

N-am putut adormi, așa că am stat liniștit pe scaun până la mijlocul dimineții, când am aterizat în Ramstein.

Avionul se opri lângă o clădire din capătul îndepărtat al terminalului pentru pasageri și lăsă rampa. Soarele îi trezi pe pușcașii marini întinși comod în cabină. Preț de un moment, m-am așteptat ca lumina soarelui care pătrundea în avion să fie urmată de o căldură arzătoare, dar aerul era călduț și plăcut și în jurul perimetrului aerian mirosea a copaci înverziți.

O mulțime de pușcași marini așteptau comanda de îmbarcare la marginea pistei. Unii aveau ghipsuri și pro-; teze, dar cei mai mulți erau în cârje. Purtau haine civile lălâi, de mâna a doua, probabil culese dintr-o cutie cu donații de la comisariatul din Ramstein.

M-am dus la rampă și l-am găsit pe Washington vorbind cu echipajul de la sol, asigurându-se că avem combustibil. Observă apoi un alt aviator pe pistă, probabil un cunoscut, și o luă în viteză către el. Striga la tipul respectiv cu o furie vizibilă. Îi citeam pe buze.

— Rahat, spuse el, arătând către cabină și fluturând cele două declarații de transport. Rahat, pe mă-sa!

Mai multe cadre medicale din marină, în uniforme de camuflaj, urcară la bord pentru a-i ajuta pe pușcașii marini răniți să se instaleze. Distras de Washington, n-am observat câți așteptau la rampă. Cineva încurcase țițele. Erau suficiente scaune, dar nu era destul loc. Pe rândurile aglomerate, douăsprezece locuri mai încolo, nu era suficient loc pentru ca răniții să se poată întinde.

Pușcașii marini care veniseră din Kuweit se ridicară și încercară să ajute. Își cedară locurile din rândul din față, de la fereastră și de la perete. Aranjară sacii marinărești în poziții strategice, în așa fel încât răniții să-și poată ridica picioarele și brațele dacă era nevoie.

Când imposibilitatea de a le face tuturor loc în cabină deveni evidentă, sergenții începură să răspundă pentru prima dată comenzilor sergentului Evans. Îi urmară îndrumările, în timp ce el organiza cabina, chiar și tipii de la infanterie.

Apoi veni la mine și spuse:

— Domnule, nu știu ce să zic.

Nu mai juca teatru. Raportul țeapăn și formal, expresiile răsuflate dispăruseră.

Nu spuse decât:

— Cred că sunt prea mulți băieți. Cuprinse cabina cu privirea și scutură din cap, apoi adăugă: Domnule, vreau să zic… zece ore?

Ce puteai să mai zici?

Lângă noi, un medic militar ajuta un pușcaș marin cu piciorul în ghips să se instaleze.

— Da, frate. O să fie rău câteva ore. Rezistă. Te duci acasă.

Washington veni la mine, îmi înmână o declarație de transport revizuită și spuse încet:

— Dallas.

Pe deasupra Atlanticului, Washington se plimba în sus și-n jos, din cabină în carlingă, punându-mă la curent în timp ce trecea. Spunea chestii de genul:

— Se pare că avem vânt în spate.

Sau:

— Viteza de deplasare e bună.

Dar nu mă privea niciodată în ochi.

Apoi sergentul Evans strivi un morman de saci marinărești, pe care răniții se puteau așeza pe rând, ca să se mai dezmorțească. Îi puse pe pușcași să facă prin rotație, cronometrându-i.

M-am plimbat printre ei, comunicându-le programul și destinația.

— Dallas, am zis, aterizăm la Dallas.

Le-am oferit pușcașilor din Kuweit încurajări speciale, pomenind de promisiunea făcută mai devreme cum că vor ajunge acasă la timp pentru a lua cina cu familiile lor.

— Aveți timp destul să cumpărați bilet de la ghișeu și să prindeți un zbor către coasta de vest, am spus eu.

Când ei încuviințară, am adăugat:

— Suficient timp. Sunteți acasă la cină.

I-am întrebat pe fiecare dintre pușcașii răniți dacă aveau familii în Dallas. Au răspuns cu toții afirmativ, făcând grimase când avionul era scuturat de turbulențe.

Am început să coborâm pe la cinci seara, ora locală. M-am uitat la Washington, care a ridicat degetele aprobator.

I-am spus sergentului Evans că se descurcase bine, că se

putea așeza, apoi m-am dus să mă așez și să-mi pun centura. Am hotărât că nu mai aveam nevoie de căști. Eram aproape acasă.

Avionul pluti pe deasupra periferiei orașului, apoi coborî brusc, în timp ce se apropia, iar pe mica fereastră de vizavi apărură subdiviziile ordonate din Texas. Părea că urma să aterizăm din clipă în clipă și așteptam să aud sunetul trenului de aterizare.

Dar nu se auzi. Coborârea fu sistată. Avionul se ridică din nou la altitudine, menținându-și cursul. Aerul începu să se tulbure în apropierea solului. Zburam în cercuri. M-am uitat prin cabină ca să văd cum se descurcau pușcașii. I-am văzut pe răniți strâmbându-se de durere, încercând să-și țină ghipsurile și protezele nemișcate în timp ce traversam turbulențele.

Mi-am pus căștile din nou.

— Washington, am spus eu, șefule…

M-am uitat pe culoar și l-am văzut scoțându-și capul pe ușa carlingii, vorbind cu unul dintre piloți. Închise apoi ușa și veni spre mine, pășind cu grijă. Se ținea de perete și de tavan în timp ce înainta.

M-am uitat nedumerit la el și am ridicat brațele, cerând un răspuns.

— Interval fără zgomot, spuse el.

— Poftim? Ce este intervalul fără zgomot?

— Jos are loc o ceremonie de schimbare a comandantului. Stația aeriană ne-a cerut să zburăm în cerc. Noul general-comandant, Aripa de Transport 80–9. Au solicitat interval fără zgomot pentru ceremonia de numire a generalului. Mențin liniștea pentru discursul lui. Nu se fac aterizări. Ne-au ordonat să zburăm în cerc.

Am zburat în cerc vreme de o oră, hurducăindu-ne în aer din cauza căldurii care se ridica deasupra întinderii urbane, la ora de vârf. M-am uitat la toate acele case grandioase din Dallas, la mașinile scumpe, trecând pe sub mica fereastră. Mă gândeam la oamenii din ele, întrebându-mă cine erau și la ce se gândeau, țintuiți în trafic sau uitându-se la știrile de seară, așezați pe canapea.

M-am îndreptat apoi spre carlingă ca să vorbesc personal cu piloții, dar Washington m-a oprit.

— Așa se întâmplă uneori, domnule, spuse el.

— Știu ce fel de zbor este acesta? Le-au spus celor de la controlul traficului că avem răniți la bord? Oameni care încearcă să prindă zboruri spre coasta de vest? Oameni care încearcă să ajungă acasă la cină?

— Da, domnule. Le-am spus toate acestea. Interval fără zgomot, domnule.

— Mai spune-le o dată. M-am apropiat de fața lui și am mârâit: Mai spune-le o dată, *la dracu.*

— Domnule, îmi pare foarte rău, spuse el și chiar îl credeam.

Am mai zburat o oră în cerc înainte de a ni se acorda permisiunea de a ateriza. Am văzut rămășițele ceremoniei după ce avionul a ajuns la sol. Steaguri și tribune în lumina apusului, flancate de escadrile de aviatori, strângând covorul roșu și băgând drapelurile în cutii. Washington lăsă rampa și pușcașii marini coborâră din avion, sprijinindu-se unii pe alții, fără a aștepta instrucțiuni din partea echipajului.

Era trecut de ora opt și, dacă încercau să ajungă în San Diego, în cazul în care prindeau bilet, aveau să ajungă acasă după miezul nopții. Aveau să fie întâmpinați de copii adormiți în cărucioare și de neveste nervoase.

Am ieșit în goană din avion, ignorându-l pe aviatorul care ne îndruma spre centrul de recepție. M-am uitat printre tribune și steaguri până când am văzut o clădire din capătul îndepărtat al pistei, ce părea a fi punctul central al evenimentului. Am dat drumul bagajului pe asfalt și am luat-o în viteză către clădire.

Știam că acolo avea loc recepția. Generalul care ne obligase să zburăm în cerc ca nu cumva discursul său să fie acoperit de zgomotul deranjant al motoarelor mânca probabil tort cu prietenii săi, în vreo sală de conferințe.

În fața clădirii, un mic avion privat, pe care scria „Forțele Aeriene ale Statelor Unite”, cu litere pictate pe fuselajul alb, aștepta la capătul unei alei lungi de cărămidă. Aleea ducea la biroul generalului.

Am dat buzna pe ușă într-o anticameră, cu răsuflarea întretăiată.

O secretară surprinsă, așezată la un birou mare, sub imaginea înrămată a unui avion de transport, ridică privirea spre mine, întrebându-mă:

— Vă pot ajuta? Se uită la gulerul meu, adăugând apoi: Locotenente?

În spatele ei, o ușă de sticlă deschisă dădea într-o sală de conferințe, în care se desfășura recepția generalului, îmi imaginasem scena perfect. Ofițeri superiori și soțiile lor beau punch din pahare de plastic, în timp ce aviatori înrolați strângeau după ei.

L-am găsit imediat pe generalul care ne făcuse să ne învârtim în cerc. Avea părul grizonant și o burtă rotundă. Vorbea cu cineva și râdea zgomotos, contorsionându-și fața roșie.

M-am uitat la secretară și furia mi s-a potolit. Inutil.

— Nu, am spus eu. Nu puteți.

M-am întors pe călcâie și am luat-o înapoi pe pistă, către centrul de recepție și spre autobuz. Sergentul Evans îmi ținea rucsacul în mână. Voia să vorbească, dar i-am evitat privirea și m-am îmbarcat.

Dodge. Deci ești bine? Asta-i o veste bună. Orice ai nevoie, mă voi strădui să te ajut. Dar ar trebui să știi că s-ar putea să nu fiu cea mai bună recomandare. Erai deja plecat, dar am fost dat afară din armată. Sunt mai bine acum, dar chestia asta nu dispare. Știu pe cineva care ar putea fi o alegere mai bună.

O interpretare

Ridic degetele de pe tastatură și mă gândesc. Ultima dată când i-am văzut pe Kateb și pe locotenent împreună, încercau să se ucidă unul pe altul. Zahn și cu mine a trebuit să-i despărțim.

Mă ridic și mă duc la fereastră. Singura fereastră a apartamentului. E cam ciudat că locotenentul locuiește într-un loc așa de mic și trist. Mereu am crezut că pentru băieții cu colegiu e cumva altfel. Altfel, ce sens are? Dar iată-l, ca și când ar încerca să-și înghesuie întreaga lume într-o barcă de salvare.

Dar oricât de meschină și de aglomerată e cămăruța asta, e o atmosferă plăcută aici. Are grijă, știi ce zic? O ține curată lună și e ordonată, mai puțin grămada aceea de cărți de lângă birou. Cine știe ce se întâmplă cu *aia?* Cum toate celelalte sunt fix la locul lor, dezordinea teancului de cărți pare intenționată.

Mă duc la frigider, dând curs ofertei locotenentului de a mă servi. Acolo aflu unde își ține gusturile alea fine de băiat cu colegiu. Frigiderul lui e la fel de plin de bere ca și al lui Paul și Landry, doar că berile locotenentului par a fi mult mai scumpe.

Mahmureala începe să se evapore. Încă suficient de rea, așa încât, drept pedeapsă, îmi permit să mă uit lung la toate berile alea scumpe, rânduite frumos. Poate că în cele din urmă o să fac conexiunea, știi? Nu e cazul să mă duc la o ședință, atât timp cât țin minte cum e.

Telefonul bâzâie; e un mesaj de la Lizzy, care pune punctul pe i. „Deci… *a* fost ciudat. Dar, mă rog, sună-mă cândva, tipule.”

Îl citesc, nu simt nimic și mă întorc la computerul locotenentului ca să-mi termin e-mailul.

Scriu; „Nu știu cum funcționează telefoanele prin satelit, dar uite un număr la care poți suna”. Mă opresc să găsesc biletul lăsat de locotenent, cu numărul lui pe dos.

Locotenentul tocmai se întorsese din permisie, iar Dodge abia revenise din vizita sa la familie și, dintr-un motiv sau altul, au fost amândoi ciufuți cam o săptămână.

Dodge nici măcar nu vorbea cu mine – nu că mă deranja sau că aș fi observat asta chiar atunci. Ascunzătoarea mea devenise complexă deja. Tare rău.

Când ne-am reluat misiunile pe teren, maiorul MacMannis ne-a trimis prima dată la Ramadi.

Locotenentul a încercat să protesteze, știu, căci a ieșit din centrul de operațiuni spumegând, venind să ne transmită ordinul. Era atât de nervos și o luase razna de furie atât de rău, că locotenenții Cobb și Wong au ieșit să se uite, ca și când ar fi crezut că era vreun spectacol de stand-up comedy.

Când am plecat din Taqaddum și am ieșit pe șosea, am aflat de ce.

— O luăm pe ruta asta secundară pentru că Michigan e blocată, îi spuse locotenentul lui Zahn. Are niște probleme serioase.

— Cum adică, domnule? întrebă Zahn, scuipând în sticla lui.

— În primul rând, e prea îngustă când o luăm spre nord pentru a intra în oraș. Și e un pod după care nu mă omor. Curba asta pare prea abruptă pentru camionul cu platformă lungă, de șapte tone, spuse el, urmărind ruta pe hartă cu degetul. Maiorul MacMannis nu a vrut să asculte. Dacă unul dintre camioanele noastre se răstoarnă și blochează podul ăla, nu se va mai putea intra în Ramadi dinspre est. Mai rău, va bloca Hurricane Point și nu vor mai avea pe unde să ducă forțele de intervenție rapidă înspre centru, dacă e nevoie.

— Vreți să fac ceva în sensul ăsta, domnule? întrebă Zahn.

— Nu, la naiba, se răsti locotenentul. Vreau doar să fii în cunoștință de cauză, caporal. Să dovedești că ești conștient de situație, la naiba!

A fost singura dată când l-am auzit vorbind așa cu Zahn.

Zahn nu-l băgă în seamă și zise:

— Recepționat, domnule.

Auzise altele mai rele, cred. Însă Dodge mormăi ceva după aceea, iar Donovan se luă de el.

— Ce-ai zis, Dodge? întrebă el. Ce-ai spus? Dacă ai ceva de comentat, spune.

— Bieții americani, asta am spus. Vă compătimeam că trebuie să suferiți din cauza podurilor irakiene înguste. Sunt prea de ghetou pentru voi? Ce? Nu le-ați adus pe ale voastre? Puteți ateriza pe lună, dar nu puteți construi un simplu pod?

— Du-te-n mă-ta, spuse Donovan fără să ezite. Și taci dracului din gură! Să nu mai deschizi gura decât dacă îți spun eu s-o faci.

— Du-te-n mă-ta? Du-te-n mă-ta? Ba du-te *tu* în mă-ta!

— Exact ce spuneam! interveni Zahn, ezitând să-i spună locotenentului ce să facă, dar fiind nevoit să-și controleze vehiculul cumva. Domnilor, spuse el. Respirați. Supravegheați-vă sectoarele. Vă rog.

Se întoarseră în colțurile lor, foindu-se, dar atmosfera din autoblindată se deteriorase deja.

Totuși, nu prea mai era timp să ne gândim la asta, căci destul de curând am ajuns la podul care îl îngrijora atât de tare pe locotenent. Deschise radioemițătorul și spuse:

— Gomez, spuse-le oamenilor tăi să aibă mare grijă la curba asta.

Exact atunci, ca și când ar fi cobit, fundul camionului de șapte tone, cu platformă lungă, aflat la două vehicule în fața noastră, alunecă la vale. Din șasiu ieșiră scântei și, ca într-un coșmar care se desfășura în reluare, camionul se răsturnă, oprindu-se în parapetul podului.

Gomez sări din autoblindata din fața noastră cu încă doi pușcași marini, dând fuga să se asigure că nimeni nu fusese strivit. Cei doi băieți ieșiră afară târându-se, teferi și nevătămați. Dar nu aveam cum să clintim camionul. Podul era complet blocat.

Locotenentul Donovan își îngropă fața în palme și înjură.

— Pe mă-sa, ne trebuie un vehicul de tractare pentru asta.

— Ordonați, domnule, spuse Zahn încet.

— Nu știu, Zahn, la dracu'! țipă locotenentul. Bine? Pe mă-sa! Spune-le să securizeze! Dă dovadă de puțină inițiativă! Fă ceva fără să trebuiască să-ți spun eu!

Dodge, aflat pe bancheta din spate cu mine, râse.

— Donovan părea că e în stare să-ți ia gâtul. Că e cât pe ce s-o facă.

— E ceva amuzant, căcănarule? întrebă el.

— Da. Amuzant e o posibilă interpretare, sigur. Doar pentru interpretare mă plătești, nu?

— Ieși dracului afară, spuse locotenentul, aprinzându-se în timp ce își desfăcea centura. Coboară dracului din vehicul, Dodge.

— Sigur, omule! replică Dodge. Un irakian liber, care merge la plimbare pe autostradă în țara lui.

Două elicoptere, aeronave de atac ale marinei de la escadrila

din Taqaddum, coborâră deasupra noastră. Le-am văzut prin turelă și i-am auzit apoi prin radio, după ce zgomotul rotoarelor se estompă.

Emițătorul cârâi: „Hellbox 5–6, aici Profane 2–4. Vă rog raportați situația. Aveți nevoie de evacuarea victimelor?”

Ne abordau după numele convoiului și ne solicitau să le transmitem care era situația camionului răsturnat într-o rână la intrarea pe pod, întrebând dacă aveam răniți de pe urma accidentului.

— Domnule, am spus eu. Domnule, cred că vă contactează elicopterul acela.

Dar locotenentul era încă în fața lui Dodge, neascultând pe nimeni.

— Haide, dobitocule. Repetă rahatul ăla.

— *Ce* să repet, Mulasim? rânji Dodge. Că ești incompetent? Că ar trebui să pleci acasă acum? Să ți-o bagi în propria ta țară?

Treaba devenea urâtă rău. Mi-am desfăcut centura, am ieșit din vehicul și l-am prins pe Dodge de piept. Zahn făcu la fel cu locotenentul și i-am ținut la distanță preț de o clipă, cât de bine puteam.

Dar continuau să țipe unul la altul, porcăindu-se în toate felurile, până când elicopterele veniră din nou deasupra noastră, acoperindu-le vocile. Unul dintre piloți pluti în loc, se întoarse ca și când ar fi vrut să se mai uite o dată la spectacolul de rahat pe care-l tăcuserăm pe pod, apoi acceleră spre centrul orașului Ramadi.

Nu mi-am desprins ochii de la elicopter până când racheta aceea balistică, cu o dâră albă de fum, veni șuierând prin aer de undeva din oraș, detonându-l.

Eroul de la Profane 2–4

Expeditor: Comandantul Forțelor Multinaționale din Vest Destinatar: Ofițerul însărcinat cu investigarea Subiect: Ordonați investigarea pierderii echipajului Profane 2–4

1. Această scrisoare vă însărcinează, conform capitolului 2 din materialul de referință (a), să cercetați faptele și circumstanțele pierderii, cauzate de acțiunile inamicului, a elicopterului coaliției cu numele de cod Profane 2–4, care a survenit în apropiere de Ramadi, Irak.
2. Investigați circumstanțele atacului inamic care a condus la pierderea aeronavei și a doi (2) pușcași marini, uciși în luptă.
3. Investigați posibilele deficiențe, neglijențe sau responsabilități implicite și recomandați o acțiune administrativă sau disciplinară adecvată. Raportați constatările privind faptele, opiniile și recomandările sub formă de scrisoare, în interval de două săptămâni de la primirea prezentului ordin, cu excepția cazului în care vi se acordă o prelungire.
4. *Expeditor: Ofițerul însărcinat cu investigarea Destinatar: Comandantul Forțelor Multinaționale din Vest*

Subiect: Declarație preliminară, aferentă ordinului de investigare a pierderii echipajului Profane 2–4 Atașat:

(1) Ordin de convocare și modificările aferente

(2) Transcrierea interviului cu caporalul Walter Zahn

(3) Transcrierea interviului cu „Dodge”, cetățean irakian angajat de coaliție

(4) Transcrierea interviului cu cadrul medical Lester Pleasant

(5) Raport incident grav, datat 31 august

(6) Raport Victime Cadre Militare, cazul sergentului Michelle Gomez

Medalia Steaua de Bronz, Distincție pentru Merite în Luptă. Locotenent Donovan

Pentru eroism în luptă în cadrul Operațiunii Iraqi Freedom. În timp ce conducea o patrulă logistică în Ramadi, locotenentul Donovan și pușcașii marini aflați sub comanda sa au asistat la

un atac aerian asupra unui elicopter al coaliției, angajat în supravegherea aeriană a convoiului său, lângă podul de peste râul Eufrat. Complet distrus, elicopterul s-a prăbușit pe o secțiune urbană rezidențială din apropiere.

Ordin de investigare, Atașament 5:

Raport incident grav, re: atacul inamic asupra Profane 2–4

Patrula aeriană de luptă, cu nume de cod Profane 2–4, atacată de rachetă balistică aeriană. Doi (2) aliați uciși în acțiune.

Maior (nume neprecizat), număr de identificare a victimelor ED431, ucis în luptă. Căpitan (nume neprecizat), număr de identificare a victimelor ED561, ucis în luptă. Elicopter Ușor de Atac al Marinei, Escadrila 435.

1455 ZULU

Caroiaj necunoscut la această dată. Ramadi.

Aproximativ 1 500 de metri nord de podul de peste Tigru.

Misiune de cercetare și salvare inițiată imediat, recuperare tactică a aeronavei și a cadrelor militare.

Unitățile Companiei de Susținere Geniști, neimplicate în prăbușirea inițială, au stabilit securitatea și au recuperat rămășițele aliaților uciși în acțiune.

Rămășițele aliaților uciși în acțiune returnate la Baza Taqaddum pentru predare.

Nu există mențiuni suplimentare.

Medalia Steaua de Bronz, Distincție pentru Merite în Luptă. Locotenent Donovan

Dându-și seama că forța de intervenție rapidă trimisă de la Hurricane Point era la cel puțin o oră distanță, locotenentul Donovan știa că plutonul său era singura unitate a coaliției la fața locului care putea să inițieze salvarea piloților doborâți. Fără să ezite, locotenentul a contactat prin radio cel de-al doilea elicopter aflat în zbor de supraveghere, creând o zonă ad-hoc de aterizare în teritoriu.

Ordin de investigare, Atașament 2:

Transcrierea interviului cu caporalul Walter Zahn

Ofițer Investigații (OI): Ai văzut racheta balistică lovind elicopterul?

Cpl Zahn: Da, domnule.

OI: Ce făceai în momentul acela?

Cpl Zahn: Interveneam într-o încăierare, domnule.

OI: Cine era implicat în încăierare?

Cpl Zahn: Interpretul nostru și locotenentul, domnule.

OI: De ce?

Cpl Zahn: Domnule, cu tot respectul… *(inaudibil)…* Se certaseră din cauza unui accident rutier, domnule.

OI: Ce s-a întâmplat după ce ai asistat la prăbușirea elicopterului?

Cpl Zahn: Păi, au încheiat cearta. Toți patru am rămas uluiți timp de o secundă, privind cum se prăbușește. Apoi locotenentul m-a apucat de vestonul de flak, arătând către un petic gol din deșert, de la marginea autostrăzii. Mi-a spus să merg acolo cu câțiva pușcași marini și să securizez. Ca și cum urma să avem nevoie de zonă pentru aterizare.

OI: Și ai făcut-o?

Cpl Zahn: Da, domnule. Am făcut-o. Am fugit acolo cu sergentul Gomez și cu alți câțiva. Prima dată când l-am văzut pe locotenent după aceea, alerga cu doctorul Pleasant, iar elicopterul Huey ateriza.

OI: Și ai urcat la bordul elicopterului?

Cpl Zahn: Da, domnule. Locotenentul, interpretul, doctorul Pleasant, sergent Gomez și cu mine.

Medalia Steaua de Bronz, Distincție pentru Merite în Luptă. Locotenent Donovan

Când elicopterul supraviețuitor al zborului Profane 2–4 a aterizat, locotenentul Donovan s-a coordonat cu piloții și cu șeful echipajului, oferindu-se voluntar să pătrundă în locația aeronavei prăbușite cu o mică echipă, pentru a iniția un cordon de apărare în situație critică, menținând locația accidentului până la sosirea întăririlor. Fără a mai aștepta aprobarea superiorilor, locotenentul Donovan a urcat la bordul aeronavei Huey UH cu încă doi pușcași marini, un cadru militar al forțelor navale și un interpret, cetățean irakian.

Ordin de investigare, Atașament 3:

Transcrierea interviului cu „Dodge”, cetățean irakian angajat de coaliție

OI: De ce te-a luat locotenentul Donovan?

„Dodge”: L-ai întrebat pe el, omule?

OI: Da, dar aș vrea să aud ce-ți amintești tu.

„Dodge”: A spus că s-ar putea să aibă nevoie de mine pentru că elicopterul prăbușit se afla într-un fel de cartier. Cum ar fi grădina unei case mari. A spus că s-ar putea să aibă nevoie să vorbesc cu familia din casa aceea.

OI: Când ai ajuns la locul accidentului, ai vorbit cu ocupanții casei?

„Dodge”: Da.

OI: Ce le-ai spus?

„Dodge”: Le-am spus să fugă.

OI: După ce s-a golit casa, ce altă sarcină ai primit?

„Dodge”: Mi-au dat o pușcă.

IO: Și ai tras cu arma aceea?

„Dodge”: *(inaudibil)*

OI: Nu te-am auzit. Ai putea să repeți?

„Dodge”: Da. Am tras cu arma.

Medalia Steaua de Bronz, Distincție pentru Merite în Luptă. Locotenent Donovan

Locotenentul Donovan a supravegheat epava elicopterului doborât în aer și a pătruns în locul accidentului, cât de aproape a permis aterizarea sigură a elicopterului Huey. Echipa sa ad-hoc de pușcași a întâmpinat opoziție inamică, organizată de îndată ce au intervenit să securizeze aeronava prăbușită și piloții. După ce și-au croit drum spre locul accidentului prin rafale coordonate provenind de la arme de calibru mic, locotenentul Donovan, pușcașii săi marini și interpretul lor irakian au securizat zona, în timp ce cadrul lor medical și interpretul irakian au extras piloții din elicopterul prăbușit. Constatând că ambii piloți muriseră în urma impactului, locotenentul Donovan a ordonat echipei să ocupe zidurile curții casei unde se prăbușise elicopterul, hotărând să apere cu orice preț epava și rămășițele tovarășilor lor pușcași marini.

Ordin de investigare, Atașament 4:
Transcrierea interviului cu cadrul medical Lester Pleasant

OI: Unde erai când a fost lovit sergentul Gomez?

Cadrul medical (CM) Pleasant: Stătea în picioare, ripostând la focurile care se trăgeau asupra zidului, iar eu eram la

pământ cu locotenentul, încercând să mă ocup de rana de pe fața lui, în timp ce el vorbea la radio.

OI: încă o dată, unde erai?

CM Pleasant: Exact sub ea, domnule. Cum spuneam, i-am simțit greutatea pe mine, atâta tot. S-a prăbușit și a căzut pe spatele meu. Erau atâtea focuri, atâtea proiectile zburau pe lângă noi și se izbeau de zidul acela, că nu am auzit glonțul care a lovit-o. Am crezut că s-a dezechilibrat și a alunecat. Așa că am întrebat-o dacă e în regulă. Însă apoi i-am simțit sângele curgându-mi pe umăr.

OI: Ce ai făcut?

CM Pleasant: După ce mi-am dat seama că fusese lovită?

OI: Da.

CM Pleasant: Am întins-o lângă locotenent. Am văzut că fusese împușcată în cap, așa că i-am lăsat casca pe cap și am început compresiile. Nu am ridicat privirea, domnule. Am continuat cu compresiile, încercând s-o fac să-și vină în fire. Nu am auzit când au încetat focurile. Nu am auzit nici când a aterizat elicopterul. Nu am auzit nimic până când medicul de pe elicopter nu m-a tras de lângă ea.

Medalia Steaua de Bronz, Distincție pentru Merite în Luptă.

Locotenent Donovan în decursul următoarelor două ore, locotenentul Donovan și-a condus pușcașii, apărând cu mult curaj locația accidentului. Deși asaltul susținut al inamicului venea din toate părțile, locotenentul Donovan și pușcașii săi marini și-au păstrat cu iscusință poziția, chiar dacă muniția lor era pe terminate. Inamicul, sesizând șansa de a ucide sau de a captura un grup mic și izolat de americani, și-a aruncat toate resursele în luptă. Baricade ridicate în grabă, din anvelope în flăcări, și mașini distruse, precum și ambuscade și dispozitive explozive improvizate l-au blocat pe pușcașii marini care luptau în oraș pentru a-i veni în ajutor.

Ordin de investigare, Atașament 6:
Raport Victime Cadre Miliare, cazul sergentului Michelle Gomez
Urgent, către Comandantul Corpului de Marină,
Washington, DC
Informați-i pe alții, după cum e cazul

Confidențial
Sgt/Michelle/Luz/Gomez/-
USMC, serviciu activ, rănită în luptă
Rană prin împușcare în cap
1815/Ramadi, Iraq

Craniu penetrat de un proiectil de carabină, calibrul .762, provocând pierderea a până la 40% din creierul pacientei. Intervenție imediată, efectuată de personalul medical aflat în locație, respirație și circulație asistate, până când pacienta a putut fi evacuată la unitatea de resuscitare de pe teren. A urmat stabilizarea la spitalul de chirurgie traume, urmată de evacuarea în Germania și CONUS. Pacienta deține funcții cognitive și control muscular voluntar reduse. Va necesita îngrijire permanentă și grad maxim de dizabilitate.

Înainte de mobilizare, sus-numita, pușcaș marin, a solicitat ca notificarea oficială să fie transmisă celei mai apropiate rude, Denise Gómez, soră, Dallas, Texas.

Medalia Steaua de Bronz, Distincție pentru Merite în Luptă.
Locotenent Donovan

Conducerea și curajul locotenentului Donovan în luptă au permis pușcașilor săi marini să păstreze controlul asupra locației accidentului. Locotenentul a direcționat numeroase atacuri aeriene de la altitudine scăzută împotriva pozițiilor inamice și, deși a fost rănit de fragmente de glonț provenind de la proiectilul unui lunetist inamic care a căzut în apropierea lui, a continuat să se angajeze activ în apărarea locației până la sosirea întăririlor. Curajul, inițiativa, perseverența și devotamentul absolut al locotenentului Donovan față de îndatoririle sale îi fac o mare onoare, atât lui, cât și Corpului de Marină, ridicându-se la înălțimea celor mai alese tradiții ale Corpului de Marină și ale Serviciului Naval al Statelor Unite.

Prin prezenta, ești eliberat pentru permisie finală, pe o perioadă de douăzeci și una (21) de zile. Ești îndrumat și ți se solicită să păstrezi legătura cu comandantul imediat până la data respectivă și ți se va trimite o copie informat tipărit a formularului DD214 la domiciliul înregistrat, în Birmingham, Alabama. Prezintă-te la Centrul de Administrare a Cadrelor Militare, Camp Pendleton, California, nu mai târziu de ora 23.59,30 octombrie, pentru procesare.

Națiunea o dorește cu ardoare

Denise Gomez are o cameră în dosul căsuței ei, cu un pat special și echipament, pentru a se asigura că sora ei nu se îneacă.

— Ministerul Afacerilor pentru Veterani trimite un fizioterapeut o dată pe săptămână, îmi spune Denise. Michelle e o fată tare, dar știi deja asta. Și face progrese. Denise atinge părul de pe frunte al surorii ei și adăugă: îmi dau seama că e foarte bucuroasă să te vadă. S-a luminat din clipa în care ai intrat pe ușă. E foarte fericită să-l vadă pe fostul ei locotenent. Nu-i așa, surioară?

Zâmbesc, dau din cap și spun:

— Și eu mă bucur foarte mult să o văd. Pe amândouă. Sunteți niște gazde nemaipomenite.

Am sosit pe la mijlocul dimineții, după ce am condus aproape toată noaptea, dormind câteva ore în mașină. Denise m-a întâmpinat cu o ceașcă de cafea și o îmbrățișare. Mă pregătisem să resimt o oarecare învinovățire și ură, dar n-a fost deloc așa. Femeia asta e plină de iubire. Nici măcar când am intrat în camera lui Michelle n-a fost mai puțin ospitalieră. Ba chiar am fost scutit de discursul obligatoriu, în șoaptă, despre starea lui Michelle și de avertismentele de a mă pregăti.

Primul lucru pe care l-am observat a fost părul lui Michelle. Nu o văzusem niciodată altfel decât cu el în coc și m-a șocat cât de lung era.

Denise râse.

— Pun pariu că n-ai știut niciodată că e atât de feminină.

Am observat apoi tatuajele de pe antebrațele lui Michelle. Păsările cântătoare și șarpele care le urmărea se șterseseră și se decoloraseră pe brațele ei atrofiate și parcă nu-i mai aparțineau.

Au trecut vreo două ore și simt că mă scufund în liniștea acestei case. Stăm și vorbim, în timp ce Denise îi face unghiile lui Michelle și-i masează picioarele. Uneori, pare că se uită la mine și reușește să se concentreze. Scânteia recunoașterii, la care îmi îngăduisem să sper, nu vine niciodată. Dar nici umbra durerii și a disperării în legătură cu care îmi făceam griji. Geme din vreme în vreme, când vrea să i se schimbe poziția, iar când Denise o întoarce, părul ei negru și lung se dă deoparte,

dezvăluindu-i crestătura de pe frunte, unde lipsește o parte din craniu.

— Ar trebui să plec, îi spun în cele din urmă lui Denise, când soarele începe să apună. Drum lung…

— Ei bine, ne-a făcut plăcere vizita ta! spune ea, ridicându-se să mă îmbrățișeze. Și, cu brațele în jurul gâtului meu, șoptește: Ești întotdeauna cât se poate de bine-venit aici. Știi asta, da?

— Știu, încerc eu să spun, dar îmi înghit cuvintele când îmi dau seama că nu pot să vorbesc fără să fie stânjenitor pentru amândoi.

Când Denise îmi dă drumul, mă duc la patul lui Gomez și-i iau mâna. Nu se mișcă.

— Sergent, spun eu, cu o voce cât pot eu de calmă, înainte de a mă întoarce să plec.

Iau curba și parcurg cam o milă, apoi opresc, simțind că cedez. Nu vreau să existe vreo posibilitate ca Denise Gomez să mă vadă făcând asta. Deși nu am niciun drept, îmi odihnesc capul pe volan vreo oră. E complet întuneric când reușesc să mă adun.

Mi-au dat o medalie pentru curaj. Maiorul MacMannis mi-a prins-o în piept când compania s-a întors la Câmp Pendleton. După ceremonia din biroul său, maiorul MacMannis mi-a dat cuvântul, cerându-mi să rostesc câteva scurte remarci. Le-am mulțumit tuturor pentru prezență. Le-am mulțumit colegilor mei, locotenenții Cobb și Wong, pentru susținerea acordată pe parcursul lungii mobilizări. I-am mulțumit maiorului pentru încrederea lui în mine. N-am suflat o vorbă despre Gomez și nu a făcut-o nimeni altcineva.

Ordinul meu de demobilizare a fost procesat o săptămână mai târziu, atât de repede după ce batalionul a sosit acasă, că nici măcar nu m-am obosit să-mi iau lucrurile din unitatea de depozitare în care stătuseră în cea mai mare parte a anului. Am completat doar hârtiile, cerând să mi se trimită cutiile direct la adresa înregistrată, în Birmingham, și am dormit pe podeaua lui Cobb.

Lucrurile se schimbaseră cu Cobb, cu Wong și cu restul locotenenților după Ramadi. Păreau stânjeniți în prezența mea, lucru pe care nu l-am înțeles niciodată. Cobb, în special, mi-a arătat o latură a sa pe care nu o mai văzusem până atunci. Un fel de atitudine umilă. Sau poate că eu eram de vină. Poate că

eram diferit.

Când am ajuns acasă, iar Cobb s-a oferit să mă primească la el, mi s-a părut nepoliticos să nu spun da. În săptămâna aceea ciudată, am stat treji până târziu, ne-am uitat la filme și nu ne-am spus prea multe. Nu am devenit prieteni și știam că asta nu se va întâmpla niciodată, deși nu-mi mai aminteam ce îmi displăcea la tipul ăsta.

În seara ultimei zile în Corpul de Marină, m-am dus la aeroportul din San Diego. În haosul care a urmat demobilizării, nu făcusem nici măcar rezervarea pentru zbor. Dar știam că trebuia să merg undeva.

Stând sub panourile cu plecări, mă gândeam unde. Acasă? Acasă la părinții mei? N-am găsit nimic spre Birmingham sau prin apropiere până a doua zi după-amiază și tot ce aveam era deja expediat. M-am gândit apoi să-mi caut un loc în aeroport unde să mă întind și să dorm.

Nu avusesem timp să înlocuiesc telefonul pe care-l dezactivasem înainte de mobilizare, așa că m-am dus la USO și l-am întrebat pe tipul în vârstă de la ghișeu dacă aveau unul pe care puteam să-l folosesc. A dat din cap și m-a condus la o masă cu un morman de telefoane mobile, care arătau ca vai de capul lor. Păreau a fi donate. A luat unul și s-a uitat la mine, așteptând un număr.

— Domnule, pot să formez eu, am spus. Nu vreau decât să dau un telefon scurt.

A scuturat din cap.

— Nu, nu. Trebuie să introduci un cod special. Mai bine dă-mi voie mie.

Purta o șapcă de veteran și probabil că era suficient de vârstnic încât să fi apucat Coreea. Era primul tip care știa să nu-mi ofere un discurs de bun venit.

— Stați să văd.

Mi-am pus geanta jos, incapabil să-mi amintesc pe loc vreun număr de telefon. Aveam o agendă cu adrese undeva pe fundul sacului marinăresc, dar nu voiam să-l întorc cu fundul în sus și să răscolesc printre chiloți în mijlocul biroului USO.

Bătrânul părea nerăbdător și m-am simțit zorit. Mi-am scotocit mintea după un număr de telefon și mi-am adus aminte de Mitch. Primul tip cu mobil pe care-l cunoscusem. Avea același număr din colegiu. Mai mult, știam că e din San Diego.

Îmi trimisese un e-mail cu o lună înainte, spunându-mi că va fi la baza navală pentru două luni, făcând un curs de ghidare a rachetelor balistice. Era sâmbătă seara și știam că era treaz. Probabil că petrecea în Gaslamp District.

I-am dat bătrânului numărul de telefon al lui Mitch. Formă, îmi înmână telefonul și rămase acolo, gata să-l ia înapoi după ce terminam.

Telefonul sună de cinci ori. Când începeam să-mi pierd speranța și compuneam în minte un mesaj, Mitch răspunse, îmi dădeam seama că numărul necunoscut îl speriase.

— Aa… da? spuse el.

— Mitch, sunt Pete.

Un moment nu se mai auzi nimic în telefon, apoi izbucni, recunoscându-mă:

— Ce dracu *faci,* omule?

Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Stânjenit de bătrânul veteran care mă privea, am încercat să-mi ascund zâmbetul, dar degeaba.

L-am auzit pe Mitch deschizând o ușă și zgomotul unei petreceri pătrunse în telefon. Striga în mulțime:

— E prietenul meu! *Da,* omule. Vechiul meu coleg de cameră din colegiu. Pușcașul marin. Tocmai s-a întors acasă din Irak! Apoi, la telefon, spuse: Bine ai venit acasă, omule! Ești la aeroport?

— Da, sunt la USO.

— E la aeroport! Serios, fix acum! Apoi, din nou la telefon: Ascultă, nu te mișca. Voi fi acolo cam în treizeci de minute.

Am mers afară și am așteptat lângă bordură. Mitch îmi explicase că stătea acasă la prietenul lui Phil în weekendul acela și că Phil dădea o petrecere. Nu-l cunoscusem pe Phil, dar îmi aminteam că Mitch îmi pomenise numele lui cu câțiva ani în urmă. Vor veni la aeroport cu jeepul lui Phil.

Am stat lângă bordură, urându-mi deodată tunsoarea și sacul verde și simțindu-mă ridicol în hainele mele civile stupide. Am scos apoi niște țoale de pe vremea colegiului din fundul sacului – niște pantaloni de doc șifonați și o cămașă. Neatinse pe întreaga durată a mobilizării, hainele ajunseseră să pută. M-am ascuns după un stâlp, uitându-mă după jeepul lui Phil.

Pentru prima dată, m-am surprins comportându-mă un pic prea tactic, scoțându-mi capul de după stâlp de parcă mă

temeam că aveam să fiu împușcat. Apoi, dându-mi seama că era o demență, m-am tras înapoi și mi-am băgat mâinile în buzunare, dorindu-mi să dispar.

Din fericire, Phil și Mitch sosiră exact după treizeci de minute. Am auzit muzica duduind din jeepul lui Phil încă dinainte să văd mașina strecurându-se prin trafic. Cel puțin o persoană – o femeie de vârstă mijlocie pe tocuri – se opri brusc, în timp ce Phil accelera pe trecerea de pietoni. Observându-mă, Mitch se ridică de pe scaunul din dreapta, se prinse de bară și mă strigă. Părul lui blond și tuns scurt vibra în vânt.

Jeepul opri. Mitch sări jos, îmi strânse mâna și-și trecu celălalt braț pe după spatele meu, într-o semiîmbrățișare. Îmi luă sacul marinăresc, aruncându-l pe locul din spate.

— Eroul de război, să fiu al dracului! spuse el.

— Auzi? Mulțumesc că ați venit să mă luați, am zis eu.

M-am uitat către Phil, care părea un tip distant; nici măcar nu întorsese capul. Goneam deja pe Interstate 5 înainte să apuc să-i strâng mâna sau să mă prezint.

Vântul vâjâia prin jeepul neacoperit, făcând conversația imposibilă. Dar asta nu-l deranja pe Mitch. Se întoarse și începu să urle la mine, descriindu-și mobilizarea. Tocmai revenise dintr-o croazieră pe lângă Japonia și Hong Kong, în calitate de ofițer în războiul de suprafață, pe un distrugător.

— Bărcile astea chinezești de patrulă, omule! țipă el. Au venit spre noi când am ancorat în portul din Hong Kong. Vreau să zic, superprovocatoare. Stăteau pe lângă bărcile noastre Liberty care veneau din Kowloon.

— Mamă…

— Știu. Ar fi putut ieși război. Dar ce-ar mai fi… un război cu *China.*

Era serios.

— Ce face Jill? l-am întrebat eu.

— Super! Ne-am întâlnit în Hawaii în timpul mobilizării. Am făcut scufundări. A fost uimitor. Am poze. Dar ce vreau să zic e că… are țâțe super.

Phil dădea din când în când muzica mai tare sau mai încet, dar în mare parte se uita doar înainte. Era înalt, cu un păr negru suficient de lung pentru un tip tânăr încât să nu atragă atenția la muncă, și purta haine obișnuite – o vestă de fleece trasă peste o cămașă pe care nu și-o băgase în pantaloni. Își

ținea capul aplecat într-o parte și zâmbea vag.

Am ieșit de pe autostrada interstatală la La Jolla, iar când zgomotul vântului s-a potolit, l-am bătut pe Phil pe umăr.

— Hei, omule, mulțumesc că ai venit să mă iei. Apreciez mult.

— Pentru puțin, spuse el, fără a se întoarce. Am o canapea dacă ai nevoie în seara asta.

— Mulțumesc. S-ar putea să am.

Am parcat în fața casei lui, pe o stradă laterală de lângă plajă. Părea destul de atrăgătoare pentru un tip de vârsta lui Phil și mă întrebam dacă era a lui. Petrecerea continua încă, dar eu nu mai dormisem ca lumea de foarte multă vreme. Sigur nu pe podeaua lui Cobb.

— Cu ce ocazie e petrecerea? am întrebat eu. Doar o chestie obișnuită de sâmbătă seara?

— E un eveniment al absolvenților de la Corneli, spuse Phil, sărind din jeep. Știi tu – socializare și de-astea…

— Ai fost la Corneli?

Dădu din cap, apoi Mitch se băgă în conversație.

— Eu și cu Phil am fost stegari pe prima noastră navă.

— Serios? am zis eu. Când ai scăpat?

Mitch tresări ușor. Subtil, însă eu am observat. Apoi, Phil mă privi, pentru prima dată cu adevărat.

— Ei bine, nu pot zice exact că am scăpat. Dar… sunt civil. Se face un an și ceva.

Am intrat pe ușa din față. Tineri de douăzeci și ceva de ani erau răspândiți prin toată casa, în grupuri bizar de simetrice de câte șase. Fetele purtau rochii de petrecere sau pantaloni strâmți, eleganți, și bluze de mătase. Erau toate frumoase, iar tipii arătau toți ca Phil. Șort și șepci doar cu cozoroc, barbă de câteva zile și zâmbete afectate.

Mitch dispăru în mulțime. L-am văzut apoi în bucătărie, luând două beri și oferindu-i una unei fete. Phil își făcu loc într-un cerc și începu să vorbească. L-am întrerupt.

— Hei, Phil! Scuze! Unde pot să las ăsta?

Am arătat spre sacul meu marinăresc.

El îmi puse mâna pe umăr.

— Hei, fiți atenți, spuse el. El este prietenul lui Mitch, Pete. Tocmai s-a întors din Irak.

Se uitară cu toții spre mine. Fetele deschiseră gura și

ridicară din sprâncene. O fată, o brunetă înaltă, își lăsă capul într-o parte și-și atinse obrazul cu paharul de vin.

— Oh, uau! spuse ea.

Un tip veni din spatele lui Phil și mă apucă de umăr.

— Hei. Îmi face mare plăcere să te cunosc, Pete. Faceți lucruri nemaipomenite, omule.

Apoi îmi dădu drumul și o luă din nou către bucătărie înainte să apuc să răspund.

— Sus, îmi spuse Phil. E un birou pe dreapta. Poți folosi canapeaua de acolo.

Preț de un moment, mi-am permis să cred că încăperea va fi goală, că voi putea să încui ușa și să dorm. Dar când am intrat, am văzut doi tipi stând pe canapea, desfăcând o pungă de iarbă pe măsuța de cafea și pregătindu-se să facă un joint.

— Hei, spuse unul, care-i treaba?

— Voiam să dorm pe canapeaua aceea, am răspuns eu.

— Da, ieșim de aici cât de curând, răspunse el, reapucându-se de treabă.

Mi-am pus sacul jos și am plecat. Pe la jumătatea scărilor, am dat peste Mitch. Avea două beri. Mi-a dat una mie și m-a îmbrățișat. Îmbrățișarea pe care așteptase să mi-o dea.

— Mă bucur tare că te văd, omule! Chiar mă bucur, spuse el.

Îmi dădu drumul și se uită la berea mea. Prima mea bere ca civil. Am luat o gură și m-am hotărât imediat să mă îmbăt. Mi-a ieșit în mai puțin de o oră. Lui Mitch i se părea amuzant. Eram la a șasea bere când mă trase într-unul dintre cercurile acelea unde se purtau conversații, alăturându-ne lui Phil și prietenilor săi și încălcând numărul maxim tacit de șase participanți la conversație.

Mitch mă ținea de mijloc, susținându-mă, în timp ce Phil vorbea despre slujba sa la Biroul de Apărare pentru Rachete Strategice.

— Sunt ofițer în forțele de protecție, îi spunea el unei blonde. Mă asigur că personalul este informat în legătură cu toate amenințările teroriste pe care le primește agenția. Fac un raport săptămânal.

— Impresionant, cum ai ajuns acolo? întrebă ea.

— Marina. Am fost ofițer în forțele de protecție pe prima mea navă.

Phil ridică din umeri.

— Acum țin pasul cu tendințele. Tendințele islamic-fasciste. Mă asigur că sunt la curent cu știrile. Sorbi din băutură și adăugă: Alegerile acestea sunt foarte importante și pentru noi. Democrații ăștia împuțiți ne amenință pe față că ne vor tăia fondurile.

— Știu, spuse blonda. Ce șleahtă de speriați!

Am intervenit în conversație, articulând cu dificultate:

— Stai! Ce? Încearcă cineva să vă facă rău?

Phil se uită la mine, dar zâmbetul larg îi dispăruse de pe față.

— Serios, am spus eu. Nu am auzit. Democrații sau teroriștii? Ce spuneai?

Blonda zâmbi spre mine, crezând că am făcut o glumă. Apoi își dădu seama cât de beat eram și zâmbetul i se transformă într-unul zeflemitor.

Mitch mă strânse de mijloc și mă bătu pe abdomen.

— Ia uită-te la tine! Omule, ce-ai slăbit!

Nu mă puteam abține să nu mă uit la bruneta înaltă care stătea vizavi de mine. O măsurăm întruna de sus în jos. Purta tocuri și o pereche de pantaloni strâmți, eleganți, prin care i se vedeau toate formele. Arăta ca o fată de acasă, din Alabama, superbă, având tot ce trebuie. Se va căsători una-două, știam. Va crește copii și va arăta bine în casa arătoasă a vreunui avocat. Mă surprinse privind-o și încercă să mă ignore. Dar eu nu m-am prins, așa că m-a mai surprins de câteva ori. În cele din urmă, enervată, se întoarse către mine, cu capul într-o parte, ca și când ar fi zis: „Ce-i? Vrei ceva? *Ce?”*

Nu am făcut decât să zâmbesc, am închis ochii și mi-am lăsat capul – care mi se învârtea – în piept. Mai aveam un pic și adormeam în picioare. Mitch își strânse brațul mai tare în jurul mijlocului meu, gata, presupun, să mă prindă dacă aveam să cad. Însă apoi mi-a venit în minte o întrebare și m-am băgat din nou în vorbă. Phil discuta cu blonda, așa că am încercat să-i atrag atenția.

— Hei, am zis eu.

Nu m-a auzit.

— Alegerile trebuie să aibă în vedere valori morale, îi spunea el. Asta nu pricep retardații de liberali. Națiunea o *dorește* cu ardoare, știi? Leadership bazat pe principii. E cât se poate de simplu: republicanii le au, democrații nu.

— Hei, am ridicat eu vocea. Hei, Phil!

El tăcu. Toată lumea se uita acum la mine, amuzată. Ceva era distractiv, dar nu îmi dădeam seama ce.

— *Daa,* Pete, rânji el.

— Scuze, mă gândeam doar la ceva ce ziceai mai devreme. De ce nu mai *ești* în marină?

— Poftim?

— Ai spus că nu mai ești în marină, dar că nu ai *scăpat* de tot. Ce înseamnă asta? Nu pricep ce înseamnă.

Mitch mă strânse mai tare de mijloc, mă ridică și începu să mă îndepărteze de conversația lor.

— Ok, am zis eu, ridicând mâinile în semn de predare, nu am vrut. Apoi am strigat peste umăr către Phil: Uite, îmi pare rău. Eram doar curios. Mă gândeam că poate ai fost rănit sau ceva asemănător.

Mitch mă scoase în curtea din spate. Phil avea acolo o mică grădină japoneză pentru meditație. Nisip greblat și toate cele. Mitch mă ținu în timp ce vomitam pe el.

— Bun, omule, spuse el. Ești bine.

— Doamne. Îmi pare rău, Mitch, am spus eu, după ce am dat tot răul afară. Doamne. Îmi pare foarte rău.

— E în regulă, spuse el. Doar că lui Phil nu-i place să vorbească despre asta.

— Să vorbească despre ce? am întrebat eu.

— De ce nu mai e în marină.

Uitasem întrebarea. M-am uitat la Mitch ca să-mi amintesc de ce întrebasem.

— Oh, *asta,* am zis eu. Nu prea îmi pasă, doar că…

— Comportament inadecvat, spuse el.

— Ce?

— Să nu-i spui că ți-am zis. Nu-i place să vorbească despre asta. A avut o relație inadecvată cu una dintre tipele marinar de pe nava noastră. I-a pus capăt. Ea n-a mai fost promovată. Scandal mare.

Am început să râd.

— Leadership bazat pe principii, am spus eu, îndepărtându-mă de el și luând-o spre casă. Leadership bazat pe principii, am repetat pentru mine în timp ce urcam la etaj după sacul marinăresc, părăsind prima și ultima mea petrecere din viața civilă pentru a dormi afară, pe plajă.

De dimineață, când mi-am ridicat capul de pe sacul

marinăresc pe care-l folosisem ca pernă, am văzut o barcă cu pânze plecând din portul La Jolla, îndreptându-se spre vest pe întinderea oceanului. Cu toate pânzele în vânt și cu prora ușor ridicată, era întruchiparea păcii.

Stând în mașină pe marginea unei străzi înfundate din Dallas și așteptând să mi se usuce ochii, mă gândesc la tata. Puteam să vorbim despre tot felul de nimicuri, simțindu-ne bine. Puteam vorbi despre fotbal. Îmi putea spune câți baloți de iarbă scosese de pe câmp. Baloți pătrați sau baloți rotunzi. Puteam să mă joc cu nepotul meu și să-i strâng ferm mâna cumnatului.

Nu merit toate astea, dar vreau să le merit. Așa că scot telefonul și o sun pe Paige. Răspunde imediat.

— Pete?

— Bună!

— Ce faci, Pete? Nu te-am mai văzut.

— Păi… sunt în Dallas momentan.

— Dallas? Ai… Ai plâns?

— Da.

— Vrei să-mi povestești?

— Da, chiar vreau.

Zahn, mulțumesc pentru veștile despre locotenent. M-am văzut cu el și pare bine. E un idiot, desigur… Dar poate să-și vadă de drum.

Deci e ok să vin în vizită? Ce zici dacă am chef să stau o lună sau două? Am nevoie de o schimbare de peisaj, dacă ai un loc pentru mine.

Doc.

Parchetul

Am stat acasă la locotenent cam o săptămână. Am rămas fără muncă, dar nicio pagubă. Am economisit suficienți bani ca să trăiesc fără probleme vreo șase luni, cred.

Locotenentul mi-a povestit despre vizita la sergentul Gomez și la sora ei, scuzându-se întruna. I-am zis să înceteze. Apoi a întrebat dacă știu cum să iau legătura cu Dodge și am mințit. I-am spus că habar n-am.

Dodge s-a dat la fund, oricum. N-a mai răspuns de o săptămână și pare tot mai puțin interesat să dea vești. Nici măcar nu mai pomenește de viză. Doar știri din Tunisia. Nu pot urmări tot ce-mi povestește, dar îmi place că primesc vești de la el.

Locotenentul mi-a mai povestit și de unele dintre necazurile lui Zahn. Ca și cum mi-ar fi zis de un pușcaș marin din pluton care avea o ciupercă urâtă la picior, sugerând că ar trebui să arunc un ochi. Să-i ofer poate niște cremă antifungică și să-i țin o prelegere scurtă despre cât de important e să-ți schimbi șosetele. De parcă ar crede că sunt iar medicul lui militar sau de parcă eu aș vrea să fiu.

Apoi m-a prezentat unei fete de colegiu drăguțe cu care cred că se vede și care mi-a părut de treabă. Am folosit camioneta mea ca să-i ajut să mute epava unei bărci vechi cu pânze, pe care am dus-o într-un atelier acoperit de lângă port. Mi-a amintit un pic de Gomez, cu părul împletit și strâns la spate, acoperit cu o bandană roșie. În timp ce manevram barca, mi-a dat tot felul de sfaturi în legătură cu Lizzy. A zis că ar trebui să trec pe la ea ca să lămurim lucrurile. Dar le-am zis că trebuie să mai aștepte. O vreme. Trebuia să mă întorc la Houma ca să-l văd pe tata.

Acum sunt în dormitorul meu; îmi fac bagajele. E ceva drum până în Missouri, la Zahn, și nu mă mai pot întoarce dacă uit ceva, așa că mă asigur că am tot ce-mi trebuie pentru o vizită lungă. Tata e pe hol, exact în fața ușii mele. Simt că e acolo, gândindu-se dacă să bată sau nu. Îmi ia aerul, doar stând așa acolo. Camera se micșorează. Simt că ușa scârțâie din balamale, gata să se rupă în mii de așchii.

Apoi se îndepărtează, iar parchetul vorbește despre plecarea lui în timp ce se duce.

Iese pe verandă și, pe când ușa de plasă se închide singură, simt casa înclinându-se în direcția lui.

Traversează gazonul și se duce în atelier ca să lucreze la tractorul lui. E prea rece pentru prostia asta, prea târziu și, dintr-un motiv oarecare, îmi propun să-i spun, în sfârșit. Așa că ies afară. Sunt pe la jumătatea drumului spre atelier, când văd că am geanta de prim ajutor în mâna dreaptă.

Îi dau drumul, o las unde e și mă duc la stejar să stau un pic în liniște. Luminile sunt aprinse în atelier și-l ascult pe tata muncind. Puțin după miezul nopții iese, își șterge mâinile pe pantaloni și o ia către casă. Se oprește când mă vede și-și mijește ochii ca să se asigure că vede bine. Îmi face din mână, țeapăn și stângaci, înainte să se apropie și să se așeze în fața mea cu mâinile în șolduri și cu fruntea încruntată. Nu spune nimic.

— Voiam să mă asigur că ești ok, îi spun eu după un minut.

— Sunt bine, Les, zice el.

— A stat la pământ șase ore, tată.

— Cine?

— Stătea acolo și nimeni nu putea ajunge la el. Au fost nevoiți să cheme o altă echipă și să folosească șarje de linie ca să curețe o bandă lată de douăzeci de metri. Bombe peste tot.

— Cine, Les? Spune-mi cine.

— Stout, reușesc eu să spun. S-a rostogolit. L-am văzut rostogolindu-se. Probabil că mai era conștient încă. Știam că e rău, dar credeam că pot ajunge la el. Credeam că ar putea să rămână inconștient un minut, dar că voi ajunge acolo. Să-i pun garouri la brațe și la picioare. A murit crezând că se va trezi în Germania. Dar nu s-a mai trezit. S-a scurs sângele din el până a murit, fix acolo, pe nenorocitul ăla de asfalt fierbinte. Nici măcar pe pământ. O simplă pată.

Tata se așază. Nu îmi pune nicio întrebare. Nu suflă un cuvânt.

— L-am văzut rostogolindu-se. Nu a fost doar în capul meu. Toată lumea spune că a fost doar în capul meu.

Tata îmi pune mâna pe umăr. Trage adânc aer în piept, ca și când ar avea de gând să zică ceva, dar nu zice. Lasă aerul să iasă și stă acolo cu mine.

Dar Huck nu se poate duce acasă. A *ajuns să prefere libertatea lucrurilor care se cuvin. „Cred că trebuie s-o iau către teritoriu înaintea celorlalți”, spuse el. „Fiindcă mătușa Sally mă va adopta și mă va civiliza și nu pot s-o îndur. Știu deja cum stă treaba asta.”*

Puțini oameni sunt atât de norocoși

— Revoluția noastră este revoluția voastră! strig eu în fața camerei. Trebuie să înțelegem cu toții acest lucru!

În spatele meu, colegii mei de apartament și noile lor prietene mă aclamă ori de câte ori ridic vocea, chiar și atunci când nu știu ce spun. Va înceta vreodată încrederea asta absurdă în mine?

— Priviți în spate la toți acești oameni, spun eu către cameră. Au luat cu toții decizia de a muri pe aceste străzi, alături de prietenii și de compatrioții lor, decât să mai petreacă încă o noapte în case, singuri și speriați.

Lumina e prea puternică. Nu văd cine se află în spatele camerei care mă filmează. Mai devreme, era un ziarist englez care îmi punea întrebări, dar cred că a plecat. Sau poate că mă lasă să vorbesc fără să mă întrerupă. Face o prostie, dacă e așa.

— Înțelegi ce a făcut ca toate acestea să înceapă? îl întreb eu apoi pe reporterul invizibil. Știi ce s-a întâmplat în Sidi Bouazizi? Un tânăr pe nume Muhammad vindea fructe pe care le cumpărase cu bani împrumutați. Avea soție și copii și doar un cărucior cu fructe pentru a-i întreține. O polițistă. I-a confiscat căruciorul pe baza unor acuzații false, făcându-i, prin acest simplu act de corupție, pe Muhammad și pe familia sa să rămână pe drumuri. Dar nu s-a oprit aici. Când a implorat-o să-i înapoieze căruciorul, ea l-a pălmuit și l-a scuipat. A fost un gest gratuit și nu a avut nimic de câștigat de pe urma umilirii lui. Nu a vrut decât să-i arate că ea și președintele Ben Ali sunt puternici, iar el este sărac, fragil și slab. Ce putea să facă acest om, Muhammad? Să se ducă acasă? Să accepte rușinea și sărăcia? Să-și vadă copiii suferind de foame? Să o lovească pe polițista aceea cu toată furia, răzbunându-se prin violență, înainte de a fi aruncat în închisoare fără a fi judecat? Dacă ar fi făcut vreunul dintre lucrurile acestea, oamenii simpli pe care-i vedeți aici n-ar mai fi auzit niciodată de el. N-ar fi venit niciodată în această piață, riscându-și viețile în această revoluție. Nu. A făcut ceva mult mai curajos. A ripostat nu cu forța, ci cu fragilitatea sa. S-a dus la secția de poliție, și-a turnat diluant pe el și și-a dat foc. S-a incendiat exact sub ochii polițistei pentru a-i arăta cât de fragil era. Și a supraviețuit o

vreme în spital. Rănile nu l-au doborât pe Muhammad până în această dimineață și, cu marea milă a lui Dumnezeu, a trăit îndeajuns cât să-și vadă compatrioții mărșăluind pe aceste străzi datorită faptei sale. Nu pentru că îi admirăm forța, ci pentru că îi împărtășim slăbiciunea și fragilitatea. Acestea ne unesc.

Mă opresc ca să-mi trag sufletul. Îi simt pe prietenii mei împingându-mă în spate, aclamând mai tare decât până acum.

— Și am luat și eu această decizie. Să mor pe aceste străzi, dacă va fi nevoie, deși nu sunt tunisian. V-am spus asta? De asemenea, nu sunt sirian, deși pașaportul meu spune că sunt. Și nu sunt irakian…

Mă opresc și trag aer în piept încă o dată, înainte de a-mi termina gândul.

— Sunt slab, spun eu. Și asta e tot. Dar nu sunt lipsit de adăpost. Să fii slab, să fii speriat și fragil? Asta înseamnă să ai adăpost. Oamenii aceștia din spatele meu sunt toți foarte slabi și foarte speriați. Suntem ușor de ucis. Președintele Ben Ali s-a asigurat că ni se amintește mereu acest lucru. Dar să mori aici? Afară, în frig? Asta ar însemna să mori acasă. Și puțini oameni sunt atât de norocoși încât să moară acasă.

În sfârșit, după o vreme îndelungată, tac. Ziaristul englez, ascuns după luminile strălucitoare, spune:

— Președintele Ben Ali susține că va trimite armata în orașele Tunisiei mâine, dacă mulțimile nu se risipesc. Rămâi aici chiar dacă vine armata?

— Bineînțeles, râd eu. Unde aș putea să mă duc?

Mulțimea se mișcă din nou, fugind de un pericol. Camerele se mută de pe mine. E ceva mai interesant de filmat acum. Poate niște acte de violență. Văd lumina camerei pătrunzând în tabăra protestatarilor înainte de a fi tras de colegii mei de apartament. Mă trag pe o alee lăturalnică și mă împing după un tomberon.

Stăm ascunși toată noaptea, stând de veghe și dormind cu rândul, întrebându-ne dacă vom muri înainte de a vedea soarele din nou.

Adorm cu puțin timp înainte de zori și mă trezește un telefon prin satelit care îmi este pus în mână.

— Acum e momentul, îmi spune un coleg de apartament. Armata nu a venit. Au refuzat să îndeplinească ordinele. Ben Ali

e terminat. Sună-l pe prietenul tău american. Citește-i scrisoarea.

Numărul a fost memorat în telefon timp de zile întregi, așteptând ca eu să prind destul curaj. Prietenii mei au dreptate. Acum e momentul. Trebuie să sun.

Îmi apăs un deget pe ureche pentru a bloca zgomotul sărbătorii și aștept să răspundă.

O voce confuză și familiară îmi vorbește, rostind:

— Alo?

Îmi înghit teama și spun:

— Lester?

— Nu, aici Pete. Cred că ați… stai! *Cine* e?

— Kateb la telefon. Îl caut pe doctor. Puteți să mi-l dați?

Urmează o liniște prelungă.

— Abia te aud. Mai spune o dată. Cine e?

Și atunci recunosc vocea.

— Mulasim, zic eu.

— Dodge? spune el printre bruiaje. Stai. Cine e? Pe bune? Nu faci o glumă, nu?

— Te rog, Mulasim, îl întrerup eu. Te rog, grăbește-te să iei un pix și o hârtie. Am ceva să-ți citesc. Trebuie să notezi.

Scot o pagină șifonată din buzunarul din față al blugilor, gata să încep.